Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Albertius, Claudius.
Titel | Title:	Klokken i Rosendalen : original romantisk Fortælling : 1.-2. Del.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Alex. Behrends Forlag, [1876]
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57 - 60

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 022216 5

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Klokken i Rosendalen.

Original romantisk Fortælling

af

Claudius Albertius.

(Forfatter til „Bjergmandens Ring".)

Anden Del.

Kjøbenhavn.

Alex. Behrends Forlag, Landemærket 25.

Trykt hos Julius Behrend.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

Bryllup.

Thorvald levede i en evig Forelskelsesrus. Hans Kjærlighed til Lydia var stegen til et vanvittigt Raseri, hun stod kun for ham som det Ædleste, Skjønneste og Bedste.

Stundom hensank han i en mørk og dyb Grublen. Tanken fløi da saa vide om; men Lydia vidste snart at udrive ham af denne Sindsstemning.

Dagene hengled hurtigt; den unge Konstner glemte sit Arbeide, glemte Alt, for at leve i en Henrykkelsesrus og spilde Tiden paa landlige Udflugter og Elskovssamtaler.

Grevinden fortalte ham, at hendes Gemal for flere Aar tilbage var falden i en Duel.

Thorvald troede derpaa og higede med Længsel efter den Dag, da han og Lydia skulde forenes.

En Dag vendte han tilbage til sit Atelier, som han i fjorten Dage ikke havde seet. En uhyggelig Stemning greb ham atter, da han stod her, han savnede Lyst til at gribe Hammer og Meisel, Bestillinger vare strømmede ind til ham, men han gad ikke engang svare derpaa.

Han troede dog, at naar først han var sikker paa Lydias Besiddelse, naar først hun var hans

Ægteviv, vilde han atter gjenvinde sin tabte Arbeidsiver og atter vende sin Hu til Konstens Genius, der nu maatte have forladt hans Atelier.

Han lukkede Øinene for den Afgrund, der gabede ham imøde, han tænkte paa Lydia saaledes som hun stadig viste sig for ham, elskværdig og fortryllende, han lyttede ikke til Fornuftens Stemme, at der i hele hendes Opførsel, hele hendes Optræden laa noget Uforklarligt, at hendes Gjerninger ikke taalte at skue Dagens Lys, men hyllede sig i Nattens Mørke, at den skadefro Fryd, hvormed hun havde ladet Klokken i Rosendalen tone, talte mere end Alt om hendes onde Hjerte.

Han stod længe med Haanden under Kinden og stirrede frem for sig.

I hans Erindring blandede sig Mindet om den Kvinde, han først havde skænket sin Kjærlighed; men saa svagt, saa utydeligt. Lydias muntre Ansigt og glade Smil fik ham snart til atter kun at offre hende sine Tanker.

Medens han saaledes stod hensunken i uvirksom Slovhed, sad Lydia og talte med en af sine Undergivne fra Tiggernes Kjælder.

— Du er nu Den, som jeg mener bedst kan spille denne Rolle, sagde hun.

— Jeg skal altsaa agere Præst? spurgte Tiggeren.

— Ja, Du kan vel nok udføre en saadan

Rolle? Af visse Hensyn vilde jeg ikke gjerne have noget med en virkelig Præst at bestille. Vielsen skal foretages her paa Slottet om to Dage.

— Jeg skal give Møde.

— Paa Sletten ved St. Denis skal min Vogn hente Dig Klokken 1. Det gaaer ikke an for en hellig Mand at komme gaaende.

— Det er godt. Jeg skal være der; men jeg er ikke rigtig paa det Rene med, hvad jeg skal sige.

— Du kan jo gaa ind i Notre-Dame-Kirken eller en anden Kirke og gjøre dine Studier.

— Det kan jeg ogsaa.

Medens denne Scene foregik, listede de to Tjenere, hvis Samtale vi for nogle Dage siden lyttede til, sig ind i Salen.

Den Ene blev staaende ved Indgangen, medens den Anden listede hen til det store Pengeskab, der stod i Salen.

Med en Behændighed og List, der vidnede om, at det ikke var hans Debut paa Tyvenes Bane, brød han Laasen op.

Hans Kammerats Høreorganer vare skarpe som en Gazelles og han kunde advare Tyven, saasnart han opdagede den mindste mistænkelige Lyd.

Dog, den lunefulde Gudinde, som man kalder Skæbnen, syntes at staa dem bi og snart efter vendte den, der havde brudt Pengeskabet op, tilbage

med en Bunke Sedler og Banknoter samt et Par Poser fulde af Sølvpenge.

— Se saa! hviskede han med et lettet Suk.

— Naar vi blot slippe helstindet bort! brummede den Anden.

— Vi tage med Jernbanen til Havre.

— Hvornaar?

— Vi liste bort iaften.

— Men hvorledes skal vi dække Tilbagetoget og Opdagelsen?

— I Løbet af Dagen bringer jeg denne Skrivelse til Politipræfekten.

Med disse Ord traf den ene Gavtyv et stort beskrevet Ark op af Lommen.

— Læs dette før jeg forsegler det! hviskede han.

De to Gavtyve styrede atter deres Fjed mod den mest øde Del af Haven, hvor de gjennemlæste Skrivelsen til Præfekten.

Denne lød saaledes:

„Herr Politichef!

„Deres Opmærksomhed henledes paa den „unge Dame, der optræder under Navnet Grev= „inde de Valéry.

„Fra den Dag, hun holdt sit Indtog paa „Slottet, har Dødens Vingeslag susет temmelig „hyppigt derom.

„Den gamle Greve og hans Gemalinde „døde begge paa en mystisk og hemmelighedsfuld

„Maade, der lader formode, at det ikke er gaaet „ganske naturligt til.

„Kort efter forsvandt den unge Greve, efter „Sigende for at undgaa Følgerne af en Duel; „men det er et Spørgsmaal om han mere er „blandt de Levendes Tal, om ikke en eller anden „underjordisk Kjælder huser Liget af ham.

„Man fortæller ogsaa, at denne skjønne „Grevinde er en ligesaa berygtet som berømt „Dame, der hedder Lydia de Bretton og be„klæder den høie Værdighed, at være Tiggernes „Dronning i Paris.

En, der ynder Retfærdighed."

— Vil det være klogt at afsende denne Skrivelse, vil det ikke være at lege med Ilden? sagde den ene af „Tjenerne", da han havde læst den tilende.

— Jo, seer Du, naar nu Politichefen gaaer paa med Dødsforagt og arresterer Dronningen, og man skulde savne vort behagelige Selskab, saa troer man selvfølgelig at vi har taget Udgangsbillet for ikke at komme i Fidtesadet; men at vi skulde have givet os saa god Tid, at vi skulde have tømt Pengeskabet, det skal der vist mere end en Politichefs Forstand til at hitte paa. I modsat Fald, dersom vi ikke sender denne Skrivelse afsted, kan den naadige Grevinde være fræk nok til at angive os og hvis vi kom i Retten, da vilde

vi være de Smaa, hun har et vist Talent til at dreie Alverden om sin lille Finger.

— Du kan have Ret! Naa, vil Du saa besørge det til „Bussemanden“?

Dette var Tiggernes populære Udtryk for enhver Politiofficiant.

— Ja, jeg skal nok sørge derfor, jeg giver en eller anden Dreng et Par Sous for at gaa op med den.

Athos Musset sad i sit Hjem, med Haanden under Kinden og fordybet i Tanker.

Han tænkte atter og atter paa Aurelia og saae den dybe Kløft, der var draget imellem dem.

Han kunde, uagtet sit Løfte til den Døende og skjøndt hun tilhørte en Anden, ikke skjule, at i hans Hjertes Inderste voxede og spirede denne Kjærlighed, uaffeet det, han for hendes Skyld havde lidt, og skjøndt Aurelia hadede ham.

Det var idag Søndag og Annette udrev ham derfor af disse Tanker.

Det gik ham som saamange, naar de ikke mere kan leve i Haabet, trøste de dem med at leve i Erindringen!

Det var første Gang at Annette besøgte ham efter Blomsterpigernes Fest.

Da han saae den unge Pige, søgte han at bortjage de mørke Skyer fra Panden og sagde venligt:

— Goddag, min lille Veninde!

— Goddag, svarede den unge Pige, medens hendes Kinder blussede og hendes Hjerte bankede, som om det skulde sprænges.

— Tag Plads, saa skal vi tage fat paa Undervisningen. Skulle vi skrive eller læse idag?

— Det kan De selv vælge!

Snart efter sad Læreren og Eleven bøiet over en Bog, hvis Runer den lille Blomsterpige kun med Nød formaaede at løse.

— Men er Du syg, lille Annette? spurgte Athos, idet han skarpt betragtede hende.

— Nei, hvorfor troer De det?

— Jeg synes Du seer saa bleg ud og det forekom mig at Du skælvede.

— Nei, jeg feiler Intet!

— Du narrer mig vist, lille Annette?

— Nei.

— Har Du ingen Tillid til mig?

— Jo, hvorfor skulde jeg ikke have Tillid til Dem, der har været saa god imod mig!

— Siig mig da, hvad der ligger Dig paa Sinde, siig mig da, hvad der gjør Dig saa ve

modig; jeg seer Dig kun hver Søndag, men jeg kan dog godt se, at Du mere og mere taber Dig. Sidder Du maaske for meget stille; skal jeg tale derom til Madam Melong?

— Nei, nei, tal ikke derom! sagde Annette i en næsten bønlig Tone.

— Er det dine Kammerater, der ikke ere gode imod Dig . . .?

— Jo, de ere allesammen saa venlige! Tro mig, Herr Musset, jeg feiler Intet, jeg har det jo saa godt som jeg aldrig har troet at kunne faae det.

— Men hvorfor bliver Du nu ganske ligbleg? Lyver Du ikke? Betro Dig til mig, hvis der er Noget som tynger Dig paa Sindet; jeg gjentager: jeg er din sande Ven!

— Jeg veed det; men jeg kan ikke sige Andet, jeg har det godt, rigtig godt.

— Og jeg vedbliver næsten at tvivle derom, sagde han og saae stivt paa hende; det piner mig, at Du ikke ret kan have Tillid tll mig. Er det maaske Kjærlighed, der har fundet Vei til dit unge, uerfarne Hjerte, har Du truffet en eller anden ung Mand, hvis Billed har præget sig i dit Sind?

— Nei, tro ikke Sligt!

— Vogt Dig for den lille Amor, sagde Athos med et Suk; han kan, hvor rar og skjøn han end er at se til, pine os meget, uhyre meget!

Den unge Mand ſtirrede tankefuldt frem for ſig, medens Annette ſøgte at ſkjule en frembrydende Taare.

Hvor gjerne havde hun ikke kaſtet ſig om hans Hals, ſkjult ſit Hoved ved hans Bryſt og hviſket: „Jeg elſker Dig, elſker Dig høiere end nogen Anden paa Jorden!“

Men hun var en Kvinde, en ſtakkels Kvinde, der maatte gjemme ſin Kjærlighed i ſit Hjertes Allerinderſte.

— Nu, ſagde Athos og forſøgte at ſmile; lad os da ikke tale mere derom. Men ſkulde Du trænge til mit Raad eller min Biſtand, da tal aabent og ærligt til mig.

Annette ſvarede ikke; hun rakte bevæget den unge Mand Haanden og Læsningen fortſattes.

Da Annette kom tilbage til Blomſterfabriken, ilede hun op til ſit Værelſe.

En af hendes Veninder, en ung Pige, der hed Nancy, kom op til hende og vilde bevæge hende til at gaa lidt ud at ſpadſere med hende; men Annette afſlog Tilbudet.

— Og hvorfor ikke? Det er et deiligt Veir idag! udbrød hun fortrydelig.

— Jeg har ikke Lyſt til at ſpadſere.

— Jeg troer, det er en rigtig ſtyg Mand, denne unge Digter, ſagde hun; thi hver Gang Du

har besøgt ham, kommer Du tilbage i daarligt Humør.

— Herr Athos er et rigtig bravt Menneske.

— Vil Du saa ikke spadsere lidt?

— Nei.

— Saa bliver jeg ogsaa hjemme.

— Det behøver Du da ikke, Nancy.

Til Fabriken hørte en lille Have og Nancy gik nu der ned og morede sig med at læse i en Bog.

Hun sad skjult bag et blomstrende Jasmintræ.

Kort efter kom Madam Melong med Annette ved Haanden og tog Plads paa en Bænk bag ved hende.

Nancy kunde høre ethvert Ord de talte.

— Naa, mit Barn, sagde Madam Melong; hvad var det saa for en lille, ubehagelig Scene, der indtraadte idag?

— De veed, svarede Annette, at det er for hans Skyld at jeg er bekymret, at det er min store Interesse og Hengivenhed for ham, der har gjort mig sørgmodig, fordi jeg indseer, at han aldrig kan blive saa lykkelig, som han fortjener at blive.

— Ja, det veed jeg; men Du veed ogsaa at jeg har sagt, at vi ikke maa gaa irette med Ham, der styrer vore Veie.

— Idag spurgte han om jeg var syg og da

jeg ſvarede benægtende, vilde han have at vide hvorfor jeg da var ſaa vemodig; han ſyntes, at jeg, for hver Gang han ſaae mig, mere og mere tabte mit friſke Udſeende.

— Det gjør Du ogſaa, lille Annette, Du ſeer nu langt mere ſygelig ud end dengang Du kom hertil. Men, ſtakkels Barn, jeg fatter din pinlige Stilling, hvor gjerne Du end vilde, kunde Du ikke være aabenhjertig imod ham.

— Jeg ſagde til ham, at jeg havde det godt, rigtig godt; men han troede mig viſt ikke.

Efter i nogle Minutter at have ſiddet taus, ſagde Madam Melong:

— Lille Annette, jeg troer at jeg vil gaa op til den unge Mand og tale lidt med ham om Dig og dit Hjertes Hemmelighed.

— Nei, nei, gode Madam Melong, gjør mig ikke ulykkelig, tal ikke et Ord om mig til ham; kan jeg gjøre noget Godt for ham, da vil jeg gjøre det i Stilhed og uden at han erfarer et Ord derom.

— Stakkels Barn! var Alt hvad den gode Kone ſvarede, idet hun kyſſede hende paa Panden.

Der kom nu Bud efter Madam Melong; en Dame ønſkede at tale med hende.

Hun forlod Annette, der vilde reiſe ſig, men blev opmærkſom ved en ſagte Lyd bagved ſig.

Hun tittede gjennem Grenene og saae Nancy, der hurtig fjernede sig.

Den unge Pige maatte have hørt Samtalen mellem Annette og Madam Melong.

Vilde hun nu ikke fortælle denne Samtale til alle de andre Blomsterpiger?

— O, Himmel, hvisfede Annette; de vil Alle, Alle erfare det!

En pinligt Frygt greb den stakkels Pige; dels frygtede hun for at de skulde drille hende dermed og endnu mere frygtede hun, at det, naar saa mange vidste det, skulde naae Athos Øre.

Da opstod der pludselig en Tanke hos den lille Annette, en Tanke af dem, som kun Fortvivlelsen kan fostre.

Hun besluttede at ville flygte bort fra Fabriken.

Hvormegen Tak hun end skyldte Madam Melong, hvormeget Godt denne Kone end havde gjort hende, saa glemte hun det dog i dette Øieblik, da hun fattede den fortvivlede Beslutning.

Hun gik op paa sit Værelse og tog nogle Smaapakker til sig.

Derefter ilede hun med lette Fjed bort fra Stedet.

Først da hun var kommen langt, langt bort fra Fabriken, begyndte hun at overveie hvad hun havde gjort.

Hvor skulde hun flygte hen? Og hvad vilde den gode Madam Melong sige om hende?

Skulde hun vende tilbage og kaste sig for hendes Fødder?

Hun vidste ikke selv, hvad hun skulde foretage sig, hun følte sig saa ulykkelig, saa ubeskrivelig ulykkelig!

Hun satte sig paa Grønsværet og søgte at samle sine Tanker.

Hun indsaae snart, at hun havde handlet meget uoverlagt og urigtigt; men endnu var det ikke forsent. Ingen vidste jo, at hun var flygtet bort dersra, hun kunde jo godt vende tilbage.

Men en eneste Tanke opfyldte hende og den forbød hende at gjøre dette Skridt.

Det var Tanken om, at hendes Veninder kjendte hendes Kjærlighed til Athos og at han maaske vilde erfare den.

Hun skjulte sit Ansigt i Hænderne og gav sine Taarer frit Løb.

Da følte hun pludselig, at en Haand blev lagt paa hendes Skulder.

Hun foer hæftig sammen og da hun saae op, sik hun Die paa en smuk, ung Dame, der var meget elegant klædt.

— Hvorfor græder Du? spurgte hun Annette. Har man tilføiet Dig noget Ondt?

— Nei, der er Ingen, som har gjort mig noget Ondt.

— Har Du intet Hjem, har Du ingen Plads? . . . Saa synes Tilfældet at have ført os til hinanden. Jeg har nemlig Brug for en ung Pige i min Tjeneste og har Du Lyst til at modtage denne Plads, staaer den Dig aaben.

Annette ansaae det som et Vink af Skæbnen, at der netop skulde blive tilbudt hende et Opholdssted og en Plads, før hun endnu havde søgt derom, og det hos en saa smuk og øiensynlig god Dame, som hun her var truffen paa.

Hun modtog med Glæde Tilbudet og fattede strax saamegen Tiltro til den unge Dame, at hun betroede hende hvorfor hun var flygtet bort fra Blomsterfabriken.

— Har Du noget imod at sige mig Navnet paa den unge Mand, der har været saa god imod Dig og som Du holder saa meget af? spurgte hun. Thi jeg har ogsaa kjendt en ung Digter.

— Han hedder Athos de Musset.

Et eget Smil syntes at spille om den unge Dames Læber.

— Det er netop ham! Ja, det er en brav og retskaffen Fyr, at dømme efter hans Ord; men han er ikke ganske at stole paa, naar det kommer til Gjerning. Jeg er desværre bleven skuffet af ham paa en Maade, som jeg mindst havde ventet.

Dog, lad os ikke tale derom, jeg seer det gjør et pinligt Indtryk paa Dig. Skæbnen vendte det saaledes, at det blev til mit sande Gavn.

Med disse Ord vendte den unge Dame sig om for at gaa, og paa et Vink af hende fulgte Annette med; hun vilde gjerne have forsvaret Athos, men hun turde det ikke ligeoversor sin nye Herskerinde.

Da de nu gik sammen over den smalle Markvei, sagde Damen:

— Jeg skal imorgen skrive til Madam Melong og lade hende vide, at Du er i mit Hus.

— Vil De være saa god; jeg forstaaer saa daarligt at sammensætte et Brev.

Den unge Dame vedblev:

— Mit Navn er Lydia de Bretton, jeg er Enke, thi min Gemal faldt i en Duel kort efter vort Bryllup. Jeg skal imorgen atter indtræde i Ægtestanden; min Ægtefælle er en ung Konstner, der er meget bekjendt og berømt i Paris. Efter vort Bryllup agte vi at foretage en lille Reise til et yndigt beliggende Sted, der hedder Rosendalen, i hvis Nærhed vi har leiet en Villa; her ville vi tilbringe Hvedebrødsdagene. Du vil vel nok ledsage os dertil?

— Det vil jeg gjerne, sagde Annette, der ikke anede, at hun atter rakte Ulykken Haanden.

Den næste Formiddag stod Thorvald klædt som Brudgom i sit Atelier.

Gobert, klædt i en sort Dragt, havde taget Plads ligeoverfor ham.

— Det alvorsfulde, høitidelige Øieblik nærmer sig med ilsomme Fjed, sagde Gobert, idet han saae paa Uhret.

Thorvald svarede ikke; han stirrede tankefuldt frem for sig.

Han følte ikke nogen Glæde eller Henrykkelse ved den Pagt han skulde slutte; en pinlig Frygt, en uforstaaelig Angst knugede ham.

Han syntes at der var noget Uforklarligt, som drog ham hen imod Lydia, noget han ikke kunde modstaa og bekæmpe, uagtet han indsaae, at det blev hans Ulykke; det var hans Drømmesyner, der atter og atter trængte sig frem.

— Jeg veed ikke selv, hvorledes det kan være, sagde han endelig; men jeg kunde ikke være mere beklemt om Hjertet, hvis jeg skulde til en Begravelse med en af mine Kjæreste, end jeg er i dette Øieblik . . .

— Da Du skal række den Kvinde Haanden, Du elsker høiere end Alt her paa Jorden! Du er virkelig en utaknemlig Skabning, som ikke fortjener den Lykke, der vederfares Dig. Men jeg vil dog undskylde Dig, det er nu engang Menneskets Lod, ikke at kunne nyde nogen Glæde ublandet, ikke at

kunne fryde os ved Noget, før der opstaaer Følelser, der gjør Alt for at forbittre os Glædens Øieblikke. Til disse Følelser hører Mistro, Skinsyge, Tvivl osv.

— Maaske Du har Ret; men det er mig dog, som om jeg gaaer min Undergang imøde.

— Du skulde da aldrig have ladet Dig forlede til at lytte til de slette Rygter, der ere i Omløb om Grevinden, og som skal skyldes en forsmaaet Elsker? Skjøndt hun, som Du vist selv maa indrømme, er Godheden, Blidheden, Elskværdigheden og Yndigheden selv, fortæller man dog, at hun ikke skulde være saa ganske uvidende om Grunden til sin tidligere Gemals pludselige Død! . . . Naa, der er Vognen!

— Jeg tager ikke derhen, jeg seer Afgrunden for min Fod! Gaa Du i mit Sted, Gobert, hils hende og sig, at jeg ikke kan blive hendes Ægtefælle!

— Primer Du? Vil Du ikke tage afsted til din ventende Brud?

— Nei, jeg vil ikke ægte hende!

— Men er Du forrykt! Husker Du, at de franske Love vil kunne straffe Dig for at have givet en Kvinde Løfte om Formæling; husker Du, at hun venter paa Dig med Kjærlighed og Tillid; kan Du tænke Dig hendes Fortvivlelse, hendes Harme, hendes Taarer, uden at fortryde hvad Du har gjort, og ile til hende? Men da er det maaske

forsilde, da er det maaske hende, der støder Dig bort! Kom, Thorvald, kom til din ventende Brud!

Den unge Mand kæmpede med sig selv, med sin Kjærlighed og sin Frygt; men Lydia vandt Seiren.

Han kastede hurtigt Kappen om sig og gik, uden at mæle et Ord.

Gobert fulgte sit Offer med et Smil, som om han var den Onde selv.

Vielsen skulde foregaa i al Stilhed og ingen af Godsets Bønder, end ikke den gamle Forvalter, havde nogen Anelse derom.

Uden at de to Kjørende havde vexlet et Ord sammen, ankom Vognen til Slottet.

I det samme kjørte Grevindens Vogn ind i Gaarden, og i samme sad en tyk, velnæret Præst.

Han og Gobert vexlede en Hilsen, som Thorvald ikke bemærkede.

Præsten steg med gravitetisk Holdning ud af Vognen og gik langsomt op ad Slotstrappen, hvor han blev modtaget af Grevinden selv.

Gobert førte Thorvald til den lille Sal, hvor Vielsen skulde finde Sted.

Thorvald veeg ved Synet af dette Værelse uvilkaarligt tilbage.

Atter dette Nattens Mørke; Vinduerne vare tildækkede og der brændte Voxlys ved et lille Alter. Hvorfor maatte Solens Straaler ikke titte ind og

bringe sit Lys til den Forbindelse, som her skulde sluttes?

— Jeg vil ikke vies i denne Sal! sagde Thorvald hæftig.

— Og hvorfor ikke? spurgte Gobert.

— Jeg behøver ikke at skjule min Gjerning i Mørket!

— Jeg tror virkelig at Du pludselig er bleven greben af en fix Idee, at Lykken har været for stærk for Dig. Bliver Du saaledes ved, saa var det nok bedre om Vognen havde kjørt Dig til Daareanstalten end til Brudeskamlen.

Thorvald bed Læberne sammen, som for at standse det bittre Svar, og han tog Plads paa den ene af Stolene.

En Tjener traadte ind.

— Grevinden lader spørge om Vielsen kan finde Sted?

Thorvald svarede ikke; han sad som en Billedstøtte; men Gobert gav ham et Vink, hvorpaa han fjernede sig.

Faa Øieblikke efter traadte Lydia ind i Værelset, støttet til Præstens Arm.

Hun tog sig, som altid, fortryllende ud; hun var iført en hvid Atlasskjole og bar en Myrthekrands om Hovedet.

Hun syntes stærkt bevæget og hendes Kinder vare uden Spor af Farve.

Da hun saae Thorvald, opklaredes hendes Ansigt og et ubeskriveligt ømt Smil viste sig derpaa.

Præsten begyndte strax i en sagte, susvlende Tone paa Vielsesakten.

Thorvald og Lydia knælede ned paa Brudeskamlen.

Den værdige Geistlige udfoldede især sine Taleevner paa at rose den unge Grevinde; han havde kjendt hende fra Barn, havde seet hende voxe op og udfolde sine herlige Egenskaber; han kjendte hendes gode og brave Hjerte, der altid havde slaaet varmt for Alt hvad der var ædelt og godt, der stedse havde sat de Fattiges Lykke over sit eget Vel.

Derefter viede han dem og lyste Kirkens Velsignelse over dem.

Et Par af Tjenerne havde været de eneste Vidner til denne Bryllupsakt.

Den Geistlige ønskede dem al Lykke og Held og tog da atter bort.

Thorvald førte Lydia til Havesalen, hvor Frokostbordet var dækket.

— Saae Du hvor bevæget jeg var, da jeg skulde træde frem for Alteret? sagde Lydia.

— Ja, jeg saae det.

— Men Du kjender ikke Grunden dertil?

— Nei. Du angrede maaske det Skridt, Du var iærd med at fuldbyrde?

— Angre! Fy, Thorvald, hvor kan Du tale

saaledes til en Kvinde, der kun lever og aander for Dig!

Den unge Konstner slog forvirret Øinene ned. Kunde denne inderlige, hjertelige Tone vel være Forstillelse?

— Aarsagen var den, vedblev hun, at jeg inat drømte, at vi fulgtes ad gjennem lyse og herlige Dage, hvor Glæden og Lykken smilede til os; men da vi saa kom til en trang og mørk Vei, hvor Sorgen og Ulykken væltede ind over mig, hvor man beskyldte mig for de skændigste og uhyggeligste Gjerninger, da maatte jeg vandre ene, da svigtede Du mig, da var Du endog ikke langt fra at sympathisere med mine Anklagere. Kan det tænkes, kan det ventes, at der kommer en Dag, da Du tvivler om mig?

— Lydia, sagde Thorvald i en alvorlige Tone; jeg vilde med langt mere Fortrøstning svare nei, hvis ikke hin Scene ved Klokken i Rosendalen altid stod for mine Tanker.

Den unge Kvinde lagde Armen om hans Hals, saae ham længe og stivt ind i Øinene og sagde i en bevæget Tone:

— Elskede Thorvald, kan Du aldrig glemme eller tilgive denne Gjerning? Den var uoverlagt, men ikke udført af Ondskab! Jeg vilde udrydde en gammel Overtro og tænkte mindst paa, hvilke skadelige Følger det vilde faae for mig selv!

Der indtraadte en lille Panse; deres Læber mødtes og Thorvald syntes nu, at han havde gjort denne Kvinde blodig Uret, det var dog en sand Engel!

— Jeg sværger Dig til, sagde han, jeg skal aldrig svigte Dig, lad saa end Ulykken banke nok saameget paa din Skulder, jeg har svoret Dig Troskabseden for Guds Aasyn og den vil jeg ikke svigte.

— Tak for disse Ord og gid Du aldrig maa blive sat paa Prøve! hviskede hun og kysede ham ømt og inderligt.

Politimanden Kings var bleven afskediget fra sin ansvarsfulde Post, da Forbrydelserne stadig tiltog i hans Distrikt, uden at Forbrydernes Opdagelse tiltog i Forhold hertil og en ung flink Mand havde overtaget hans Embede.

Det var denne Mand, der havde modtaget de to Gavtyves Skrivelse.

Han læste den et Par Gange igjennem og besaae den paa alle Sider, ligesom om han ikke ret var enig med sig selv, om han skulde tage Notits af den.

En halv Time senere sad han dog i Samtale med en af Paris' mest fortrinlige Politispioner.

Han viſte ham Skrivelſen og de overveiede nu i Forening, hvad de ſkulde udrette i denne Sag.

— Vil De maaſke aflægge et Beſøg paa Slottet? ſagde Politichefen til Spionen.

— Det ſkal jeg med Glæde gjøre og jeg kan forſikkre Dem, at er der det mindſte Mistænkelige, ſkal det ikke undgaa mine ſpeidende Blikke.

— Lad Dem nu ikke bedaare af denne hen=rivende Kvinde.

— Nei, jeg er ikke modtagelig for Sligt!

— Nuvel, ſaa Lykke paa Reiſen!

— Er der noget Mistænkeligt, arreſterer De hende, i den Henſeende giver jeg dem fuldſtændig Handlefrihed, ſtolende paa Deres Liſt og Klogſkab.

Andet Kapitel.

En Bryllupsgjæſt.

Lydia og Thorvald ſad endnu i Haven, da Annette mældte, at en Herre ønſkede at tale med Grevinden.

— Hvem mon det kan være? ſpurgte hun, ikke uden en vis Skælven i Stemmen.

— Han kalder ſig Marquis Hugo!

— Formodentlig en af vor tidligere Omgangskreds, der har faaet Nys om min Formæling. Lad ham komme, . . . hvis Du da ikke har noget derimod, henvendte hun sig til Thorvald.

— Dine Venner ere naturligvis ogsaa mine Venner! sagde han.

Faa Øieblikke efter traadte en ung, elegant klædt Herre ind ad Døren.

Han gjorde en sirlig Kompliment og sagde i en indsmigrende Tone:

— Fru Grevinden maa undskylde mig min Dristighed, men jeg ønskede gjerne at erfare nogle Oplysninger om min Barndomsven og Legekammerats sørgelige Endeligt, Herr Josef Valéry.

— Var min afdøde Gemal en Ven af Dem?

— Ja; vi have leget sammen fra den spædeste Alder, vi ere opvoxede under de samme Omgivelser og vi fulgtes ad den første Del af Livets Vei, nemlig i Ungdommens smilende Vaar. Da skiltes vi pludselig fra hinanden, jeg skulde til England, for der at overtage en Forretning. Vi korresponderede en Tid med hinanden og jeg kjender den naadige Grevinde saa fuldstændig, at jeg godt kunde have opgivet Deres Signalement, saa udførligt og omstændeligt har min Ven beskrevet Dem paa den Tid, da han lærte Dem at kjende. Jeg hørte da ikke noget fra ham i lang Tid, jeg skrev det paa Forelskelsens Konto, men da jeg

et Par Gange ſkrev til ham og intet Svar fik, beſluttede jeg, da en Leilighed netop tilbød ſig, at ville gjæſte ham. Da erfarede jeg til min Sorg, at han var falden i en Duel.

— Ja, min elſkede Gemal er død, ſagde Lydia og søgte at ſkjule ſit Anſigt i ſine Hænder, for at den Fremmede ikke ſkulde opdage hendes Frygt.

Hvem var denne Mand?

Naar der nu virkelig exiſterede en ung Grev Valéry?

— Hvorlænge er det ſiden at Greven døde? ſpurgte den Fremmede.

— To Aar.

— De tager feil, naadige Grevinde.

— Hvorledes?

— Det kan det umuligt være!

— Hvorfor?

— Det er umuligt, gjentager jeg.

— Af hvilken Grund?

— Jeg har et Brev fra ham, der ikke er et Aar gammelt.

— Maaſke det da kun er halvandet Aar ſiden han døde.

— Jeg maa desværre atter modſige Deres Naade; jeg har i min Brevtaſke et Brev fra ham, der ikke er ſex Maaneder gammelt.

Den Fremmede talte i en ſkarp og faſt Tone.

Thorvald ſad ſom lynſlaaet og ſtirrede paa den uindbudne Bryllupsgjæſt.

Uagtet Lydias ſtore Evner til at beherſke ſig, var det temmelig øienſynligt at hun befandt ſig i en pinlig Situation, at hun ſaae Uveirsſkyer ſamle ſig, ſom det ikke vilde være hende let at fordrive.

— Jeg vil ikke mere trættes med Dem om denne Sag, ſagde den Fremmede, da det jo desværre er ligegyldigt paa hvilken Dag han er død. Hovedſagen er jo, at han ikke mere er blandt de Levendes Tal; men jeg vilde gjerne gjæſte hans Grav; har den naadige Grevinde noget Begreb om, hvor denne befinder ſig?

Dette Spørgsmaal ſyntes ogſaa at genere den unge Kone; men den Fremmede lod ſom han ikke bemærkede det.

Det vidnede ganſke viſt ikke om nogen høi Grad af Takt hos ham, paa Grevindens Bryllupsdag at plage hende med Spørgsmaal om hendes tidligere Gemal; men den Fremmede havde nu ſine egne Grunde.

— Jeg mindes ikke i dette Øieblik Byens Navn, ſagde Lydia; det var viſt en lille Flække i Tydſkland.

— Jeg vilde ſætte megen Pris paa at ſe den Plet, hvor min Barndomsven ſover den evige Søvn.

Lydia overveiede ſit Svar og nævnede da

Navnet paa en ubetydelig By i det indre af Tydskland.

— Med hvem var det han duellerede? spurgte den Fremmede videre.

— Det var med en fransk Greve.

— Og hvad var Aarsagen dertil?

— En ærekrænkende Yttring, som denne i et Selskab havde tilladt sig at komme med.

— De erindrer ikke Navnet paa Josefs Morder? Jeg vil optage den Kamp, som min Barndomsven har maattet lade sit Liv for; jeg vil give ham den Æresopreisning, han ikke selv formaaede at erhverve.

— Nei, nei, lad der ikke flyde mere Blod i denne Sag.

— Siig mig hans Morders Navn! gjentog den Fremmede ubarmhjertigt.

— Jeg kjender det ikke.

Den Fremmede betragtede Lydia med et næsten inkvisitorisk Blik.

— Saa min Barndomsven skal hvile uhævnet i sin Grav, begyndte han atter; kjendte jeg hans Morder, jeg skulde slaa ham ihjel paa Stedet!

Han sprang op, som om han var bleven greben af et vildt Raseri.

— Grevinde, raabte han; De er min Vens Morderske!

Denne Anklage kom saa uventet, saa over=

raskende, at Lydia blev ganske forvirret og for-tumlet.

Hun blev bleg som et Lig og stirrede vildt frem for sig.

— Jeg . . . Morder . . .? stammede hun.

Thorvald sad taus med hendes Haand i sin, ubevægelig som en Marmorstatue.

— De er Josefs Morderske! De har alt røbet Dem selv! vedblev den Fremmede.

Han blev atter roligere og, idet han viste Polititegnet frem, sagde han:

— Jeg arresterer Dem, Fru Valéry!

— Mig?

— Ja. De Spørgsmaal, som jeg hidtil har gjort Dem, har kun været et Slags Forhør, af hvilket det fremgaaer, at De ikke ganske er paa det Rene med Deres tidligere Gemals Dødsmaade og at Rygtet maaske ikke har løiet, da det fortalte, at De havde berøvet ham Livet.

Thorvald reiste sig med et Udtryk af Rædsel malet i sit Aasyn.

Han betragtede Lydia med et Blik, som om han vilde søge at udforske hendes Tanker, hendes Hjertes Hemmeligheder.

Hun kastede sig om hans Hals og udbrød med taarekvalt Stemme:

— Jeg er uskyldig, jeg er uskyldig! . . . O, min Drøm, min Drøm!

Den Fremmede betragtede ganske rolig denne Scene og sagde:

— Spil nu ikke Komedie for mig; thi de Oplysninger, som De har givet mig, vidne tilstrækkeligt om, at der er noget Uforklarligt og Dunkelt ved Grev Valérys Endeligt, og kommer der først Lys i denne Sag, opdage vi maaske ogsaa hvorledes den gamle Greve og Grevinde forlod denne Verden!

Lydia hørte tilsyneladende Intet. Hun klamrede sig til Thorvald.

— Forlad mig ikke! Jeg sværger Dig, jeg er uskyldig! raabte hun.

— Min Herre, sagde Thorvald endelig; her maa foreligge en Feiltagelse!

— Nei, desværre, jeg tager aldrig feil! Jeg har et skarpt Blik og kan efter et Menneskes Fysiognomi strax dømme om det er uskyldigt eller ikke.

Med disse Ord traf han en Fløite frem og peb i den.

Et Par Gensdarmer traadte strax ind.

— Arresteer denne Kvinde! befalede han. Det er Lydia de Bretton, Tiggernes Dronning.

Denne rolig fremsatte Beskyldning gjorde atter et stærkt Indtryk paa Lydia.

— Hvorledes? udbrød Thorvald, idet han rev sig løs fra hende.

— O, min Drøm, min Drøm! . . . Ulykken bryder ind over mig og Du forlader mig! hulkede hun.

— Lad nu den Komedie være endt, sagde Politispionen og vedblev, idet han vendte sig til Gensdarmerne:

— Gjør Eders Pligt! Jeg er fuldkommen sikker i min Sag!

De tog alt andet end blideligt fat paa Lydia og snart var den skjønne Brud, istedenfor at være omslynget af Elskovens Rosenlænker, fængslet af solide Haandjern.

Politispionen gav et Vink og Grevinden blev, trods sine Taarer og sin Hulken, ført ud til Vognen og kjørt bort.

— Jeg er uskyldig, jeg er uskyldig! O, min Drøm, min Drøm! vedblev det at lyde i Thorvalds Øre.

Politispionen vakte ham af hans Drømmerier, idet han lagde Haanden paa hans Skulder.

— Hvad Dem angaaer, har jeg ingen Grund til at sikkre mig Deres Person; De er bleven bedraget af denne Kvinde, af hvem saa Mange er bleven skuffet, og jeg er sikker paa, at hun ogsaa vilde have kaaret Dem til Offer.

— Hun er uskyldig!

— Jeg haaber, De snart vil faae en anden Mening! Jeg vil nu gjøre en lille Runde, for at se om jeg ikke kan træffe paa tydeligere Beviser.

Han skred ud i Haven og lod den unge Ægtemand ene med sine alt andet end behagelige Tanker.

Politispionen tog sig den Frihed at gaa op i Lydias Værelser, fulgt af et Par af sine Ledsagere.

Her blev nu vendt op og ned paa Alt og Politispionen udstødte mere end en Gang et Udraab, der lod formode, at han var veltilfreds med sit Bytte.

Da fik han Øie paa Klokkestrengen og gjorde et Ryk i den.

Annette kom tilsyne.

Politispionen betragtede hende med et strengt forskende Blik.

— Er det ikke den lille Violpige? spurgte han.

Annette bøiede Hovedet og stammede forvirret:

— Jo!

— Hvorledes er Du kommen her?

Annette blev endmere forvirret ved dette Spørgsmaal.

— Var Du ikke bleven anbragt paa Madam Melongs Blomsterfabrik?

— Jo.

— Hvorledes gik det da til, at Du kom bort derfra?

— Jeg er flygtet.

— Flygtet! . . . Og hvorfor?

— Det kan jeg ikke forklare.

— Det hænger vel ikke rigtigt sammen. Hvor

Godtfolk er, tommer Godtfolk til! Du kjender vel ikke noget til din Herskerindes Affærer?

— Nei.

— Det er let nok at sige Nei. Lad os da først komme paa det Rene med, hvorfor Du forlod Madam Melongs Fabrik.

— Det kan, det vil jeg ikke sige.

— Nuvel, saa maa Du finde Dig i at blive arresteret.

— Arresteret! Og hvorfor?

— Naar Du har forladt et stille og fredeligt Hus, for at leve i en Røverrede som denne, er der al ønskelig Grund dertil.

Annette søgte forgæves at forsvare sig. Hun blev ført til Fængslet.

Tredie Kapitel.

Grev de Saint-Remy.

For endel Aar tilbage var der en ung lystig Adelsmand, ved Navn Gabriel de Saint-Remy, som havde forelsket sig i en ung borgerlig Pige og uden sine Slægtninges Samtykke havde forlovet sig med hende.

Da hans Slægtninge erfarede dette, søgte de paa alle Maader at forhindre denne Mesalliance, og gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt for at skille de Elskende.

Dette lykkedes dem efter mange og forskjellige Forsøg.

De fik en ung, forsløien Mand til at bortføre hende og han gjorde dette med en Kunstfærdighed, som var forbausende.

Han spillede Komedie for den unge Pige og fik hende til at følge sig under Paaskud af, at han skulde føre hende til hendes Forlovede, der ventede hende paa et affides Sted.

Der blev fortalt den unge Greve, at hans Elskede ikke mere bekymrede sig om ham og han saae et Brev, hvori hun svor en anden ung Mand evig Troskab.

Der blev forestillet den unge Pige hvilken dyb Kløft der var mellem hende og den fornemme Mand, hun havde kjær, der blev talt for hende, præket for hende, løiet for hende og lokket for hende, saa at hun tilsidst lod sig bevæge til virkelig at ægte den Skurk, der havde bortført hende, og saa fik denne sin Uleilighed betalt med en anselig Sum Penge af den unge Greves Forældre.

Den unge Greve blev strax ude af sig selv af Fortvivlelse; men lidt efter lidt begyndte han atter at samle nyt Livsmod.

Da erfarede han tilfældigvis engang hele Historien, hvorledes hans Slægtninge havde handlet i denne Sag og hvormegen Skyld de havde i den unge Piges Utroskab imod ham.

Fra den Dag foregik der en mærkelig Forandring med den unge Greve. Han begyndte at føre et eiendommeligt Liv.

Hans egne Slægtninge havde forspildt hans Tilværelse og gjort den unge Pige ulykkelig, blot for at der ikke skulde komme den Plet paa det gamle Adelsmærke, at en Borgerlig førtes ind i deres Kreds; men nu skulde han sætte en langt større Plet derpaa.

Under Paaskud af, at han vilde reise til Amerika, fik han sin Fædrenearv udbetalt netop paa samme Dag da den Kvinde, han havde elsket af sit Hjertes hele Fylde, blev sænket i Gravens Skjød; Sorg og Modgang havde knækket den fagre Blomst!

De henrundne Aar havde forandret den unge Mand til en fuldstændig Olding i sit Ydre; hans Haar var bleven hvidt, hans Ryg kroget og hans Pande furet.

Istedenfor at forlade Frankrig, kjøbte han sig et lille Sted midt i Hjertet af Paris; her lod han indrette en temmelig stor og rummelig Butik.

Den var i lang Tid omhyggelig tillukket og Folk, der vidste at den tilhørte „den gamle Adels-

mand", blev mere og mere nysgjerrige efter at erfare, hvad han havde ifinde at foretage fig.

Endelig blev Skodderne en Dag aabnet og man faae en elegant — Skomagerbutik.

Paa et ftort Skildt, der var malet med røde og hvide Bogftaver, ftod:

„Grev Gabriel de Saint-Remy,
Skomagermeſter."

I den forløbne Tid havde han ladet fig oplære i Skomagerprofeſſionen.

Indenfor Diſken ſaaes virkelig Greven, med et Skjødfkind paa og med en Kalot paa Hovedet.

For at drive ſin Hævn endnu yderligere, havde han ladet anbringe to ſtore Prisfuranter i ſit Vindue, hvoraf den ene var betydelig dyrere end den anden. Paa den ene ſtod: „For Borgere og brave Folk"! Paa den anden: „For Ariſtokrater og Slyngler"!

Gabriel Remy var ikke blot Borger af Navn, han mødte paa de Kafeer, hvor Borgerne søgte hen, han mødte i deres Forſamlinger og viſte en ſaadan Intereſſe for Borgeroplysningens Fremme, at han, den fødte Adelsmand, flere Gange blev valgt til deres Talsmand og Repræſentant.

Rygtet om denne Skandale naaede ſnart over hele Paris, og hans Forretning gik udmærket, thi Enhver vilde ſe „den gale Adelsmand".

Hans Slægtninge blev naturligvis yderſt for-

bittrede, den gamle Greve gik selv op til ham og besvor ham, at opgive dette taabelige Foretagende.

— Forlad mit Hus! var det Svar han fik. Opgav I at styrte den eneste Kvinde, som mit Hjerte har slaaet for, i Ulykken? Hvem var hendes Morder? Det var Eder og Eders leiede Svend!

Den gamle Greve maatte forlade sin Søn med uforrettet Sag.

Senere søgte hans Slægt at faae ham erklæret gal og anbragt paa en Sindssygeanstalt; men ogsaa denne Plan mislykkedes fuldstændig.

Den adelige Skomager førte et temmelig indesluttet Liv, thi han søgte ikke Omgang med Nogen, der ei kom til ham i Forretningsanliggender.

Den halve Del af hans Hus var indrettet til Værksted, Opholdssted for ham selv og til Butik. Den øverste Etage derimod bestod af nogle store og elegante Værelser, udstyret med aristokratisk Elegance; men herop kom han aldrig; Skodderne vare altid for, Dørene aflaasede og Støv og Spindelvæv bedækkede de kostbare Møbler. I Haven stod Blomster og Ukrudt fredeligt ved hinandens Side og den Dag syntes ikke fjern, da det Sidste skulde vinde Overhaand og kvæle Floras Gaver.

Gabriel Remy havde endnu en Plan, som han havde isinde at udføre og som kunde krænke hans Slægt endnu haardere.

De havde forhindret ham i at ægte en borgerlig

Kvinde, som han elskede; nu vilde han ægte en Kvinde, som han ikke elskede, og hende agtede han at hente helst fra Samfundets nederste Lag.

Tiden listede imidlertid bort, uden at Gabriel fandt en værdig eller rettere en uværdig Hustru og i hans ægteskabelige Planer foregik der en Revolution.

Da traf han en Dag en ikke ganske ung Kvinde; hun var yderst fattig, men dog meget net klædt.

Hendes Ansigt mindede ham meget om den Kvinde, han engang havde elsket; der var et saadant Udtryk af Godhed og Blidhed i dette Aasyn, at det strax fængslede ham.

Han begyndte desuden at nære en anden Frygt, der fremskyndede hans Giftermaalsplaner.

Han begyndte virkelig at blive gammel, og han savnede en Arving, der kunde fortsætte den Kamp, han havde begyndt, der, — skjøndt Søn af en født Adelsmand — skulde opdrages i den Tro, at enhver Adelig var en stor Slyngel.

Gabriel Remy søgte derfor at nærme sig den omtalte Kvinde.

Han sparede ikke Penge for at indhente Oplysninger om hende og han sparede heller ikke nogen Møie, for selv at opsøge hende; det var som om den Lava, der engang havde sydet i hans Indre, var blusset op paany ved Synet af denne Kvinde.

En Aften ved Solnedgang sad han ude i sin

Have og stirrede tankefuldt frem for sig, idet han mumlede:

— Før har jeg altid tænkt mig det som en saare let Sag at ægte en Kvinde for at fremme mine Hævnplaner og nu, da jeg staaer i Begreb med at gjøre dette Skridt, synes det mig at der vil optaarne sig tusinder af Hindringer. Efter hvad jeg har erfaret, er hun fattig, meget fattig, men det gjør Intet, hun er god, hjertensgod, Alle tale bravt og hæderligt om hende! . . . Imorgen vil jeg anholde om hendes Haand og jeg haaber, at jeg ikke henter mig en Kurv . . . jeg skal nok være god imod hende, hun skal aldrig fra min Mund erfare, at hun har tjent til Hævnens Fremme!

Jo længere Tid, der forløb, og jo mere Tid Fanchette fik til at overtænke, hvad der var hændet, desto mere syntes hun at nære Tvivl om, at Georges kunde leve, desto fastere syntes den Tanke at blive, at det maatte være en Indbildning.

Hvorledes kunde hendes Ægtefælle i 20 Aar have hørt til de Levendes Tal, uden at have opsøgt hende, hvorledes skulde han nu først være kommen paa den Tanke, at ville gjense sin Hustru og sit Barn?

Hun betroede ſig til Fabrikarbeideren Frank og bad ham, om han ikke paa Hotellet kunde faae rigtig opſpurgt, hvem den omtalte Mand fra Amerika havde været.

Frank var ſtrax villig dertil og han brugte Aftentimerne til at søge at finde Lys i dette Mørke.

Han kom tilbage med det Reſultat, at ſaavidt han gjennem Opvarterne havde erfaret, havde der nok en Tid paa Hotellet opholdt ſig en Mand fra Amerika, der var kommen hertil for at hente ſin Kone og Datter; men det var en Handelsmand, der for et Aars Tid ſiden i ſtørſte Skyndſomhed havde forladt Frankrig, begrundet paa uheldige Pengeaffærer.

Frank havde ogſaa henvendt ſig til Politiet; men der havde været ſaamange fra Amerika, at det ikke var let at ſige, om der havde været nogen af dette Navn. Man ledte og ledte, dog Navnet fandtes ikke.

Fanchette søgte da at berolige ſig med at det Hele kun maatte være en Idee, der pludſelig var opſtaaet hos hende og ſom truede med at underkue den Tanke, der havde været Gjenſtanden for hendes kjæreſte Syslen og Maalet for hendes inderligſte Bønner i ſaamange Aar — nemlig det Haab, engang at gjenſe ſit Barn.

Saaledes forløb atter en Tid, i hvilken Fauchette søgte kun at tænke paa ſit Barn og ud=

male sig Glæden ved dette Gjensyn, naar det virkelig engang gik i Opfyldelse.

En Dag, da hun sad og syede, bankedes der paa hendes Dør.

Hun ventede, at det var Aurelia, hvem hun siden hendes Ansættelse paa Hospitalet kun saare sjælden fik Besøg af.

Fanchette raabte: „Kom ind!“ men blev meget overrasket ved at se en fremmed Mand træde ind.

Om han var ung eller gammel var ikke let at afgjøre, thi hans Haar og Skjæg var hvidt, men hans Bevægelser syntes ikke at tilhøre en gammel Mand.

— Maa jeg tale et Par Ord i Enrum med Dem? sagde han, idet han tog Plads paa en Stol.

— Her er ikke Andre tilstede end mig, sagde Fanchette.

— Nuvel, da jeg ikke forstaaer at tale i Gaader eller belægge mine Ord med forblommede Sving, vil jeg gaa lige til Sagen. Mit Navn er Saint-Remy, af Fødsel er jeg Adelsmand, men skæbnesvangre Begivenheder har gjort mig til Borger; nu er jeg Skomagermester.

Han taug et Par Minutter og tørrede Sveden af sin Pande, medens Fanchette betragtede ham med et forundret, spørgende Blik.

— Jeg er en velhavende Mand, jeg har mit

eget Sted, men jeg savner Noget i nit Hjem, som enhver Mand savner, der ikke har en brav og huslig Kone. Jeg veed, at De er en hjertensgod Kvinde, der forstaaer at skabe huslig Lykke, der kun saare lidet har kjendt til at have en Plet, hvor De kunde udbrede den Velsignelse, det efter Skaberens Bestemmelse er Kvindens Lod at berede. Fanchette, De er en flittig og brav Arbeiderske, og dog hengaaer Deres Liv kun ved at trælle for Andre, De har neppe saamegen Tid selv, at De kan søge til Herrens Hus! . . . Jeg vil ikke lokke eller friste Dem til Noget, jeg vil blot bede Dem overveie om De vil være min Hustru. . . . Jeg veed ogsaa at Deres kjæreste Syssen er at søge om det Barn, De engang har mistet; men ogsaa i den Henseende skal jeg, saavidt det staaer i min Magt, staa Dem bi. Jeg vil gjøre Alt for at glæde Dem, Intet skal De savne, naar kun De til Gjengjæld vil skænke mig Deres Kjærlighed.

Fanchette havde reist sig. Den blege Kind var bleven rød.

Der laa en vidunderlig Klang i den Fremmedes Stemme. Han talte saa hjerteligt, saa inderligt.

Da han taug, saae han paa Fanchette med et vemodigt Smil.

— Jeg er ikke saa gammel som jeg seer ud til, vedblev han. Et knækket Ungdomshaab og Verdens Ondskab har graanet mit Haar. Jeg har

kun kjendt saare lidet til Glæden; men maaske jeg endnu engang, før jeg døer, kan se dens Sol.

Fanchette stod i en tankefuld og eftertænksom Stilling.

— Før De lærer mig ret at kjende, sagde han, vil De finde mig høist besynderlig; men husk da, at Alt hvad jeg hidtil har havt at betale i Verden, er den Ondskab man har tilføiet mig. . . . Jeg vil ikke fordre Svar af Dem idag eller imorgen, om otte Dage kommer jeg tilbage for at høre Deres Mening.

— Før jeg kan svare Dem, sagde Fanchette med bankende Hjerte og blussende Kind, maa jeg først have Vished om, hvorvidt den Mand, jeg engang har skænket min Haand og Hjerte, ikke mere befinder sig mellem de Levende. Jeg skal med faa Ord fortælle Dem min Livs Roman.

Fanchette fortalte nu om sit Ægteskab med Georges, om den mørke Skygge, Ulykken havde kastet paa deres Vei, og hvorledes hun for kort Tid siden havde antaget at have seet ham.

Hendes Ord vare simple, men hjertelige; den gamle Adelsmand blev greben af denne sørgelige Historie.

Han tog hendes Haand og sagde med ædel Varme:

— De vil maaske nok, hvis De lærer mig nærmere at kjende, indse at jeg har begaaet Uret

imod mange af mine Medmenneſker, men det er ſaadanne, ſom har tilføiet mig dybe og ſmertelige Saar. Mod dem, ſom jeg agter og ærer, kan jeg være ſaa god ſom Nogen. Jeg ſværger Dem høitideligt, at jeg, ſaa vidt det ſtaaer i menneſkelig Magt, ſkal ſkaffe Dem ſikkre Oplysninger om den Mand, De engang har raſt Haanden for Alterets Fod, og ſelv om de ſkulde bidrage til, at jeg aldrig ſkimter Glædens Sol, ſkal jeg dog være ærlig imod Dem. Om faa Dage vender jeg tilbage for at meddele Dem Udbyttet af mine Efterforſkninger!

Han reiſte ſig, rakte Fanchette Haanden og forlod hende.

Da Fanchette var ene, ſad hun længe henſunken i ſine Tanker.

Det Tilfælde, at en Mand vilde anholde om hendes Haand, havde hun aldrig tænkt ſig kunde indtræffe.

Hun var ſtraxt enig med ſig ſelv om, at hun ikke mere vilde indtræde i Ægteſtanden; hun ſyntes, det vilde være en Forſyndelſe imod Georges' Minde.

Men da ſtjød der pludſelig ligeſom en Anelſe frem for hendes Blik.

En indre Stemme tilhviſkede Fanchette, at naar hun modtog Grevens Tilbud, vilde det føre til Gjenſynet med hendes Datter.

Hvorledes dette ſkulde ſke vidſte hun ikke, men denne Tanke havde nu ſat ſig faſt hos hende

og den voxede snart og blev til en fix Idee.

Hver Gang hun tænkte paa at give et Afslag, hvistede Stemmen: „Din Datter, din Datter, vil Du da ikke gjense din Datter?“

Grev Saint-Remy opsøgte strax den Galeanstalt, hvortil Georges engang var bleven bragt, for at begynde sine Efterforskninger om den Mand, der havde eiet den Kvindes Hjerte, han nu ønskede at besidde.

Her blev fortalt ham, at saavidt man erindrede, var det lykkedes denne Mand at undslippe; men han var nok ikke kommen langt, da Floden, der løber forbi Galeanstalten, havde revet ham med sig; dersom han var bleven begravet fra en af de nærmeste Kirker maatte Kirkebogen da indeholde Oplysning derom.

Saint-Remy begav sig da til den nærmeste Kirke, hvor han fik Klokkeren opspurgt.

Denne var en lille, puklet Mand med et polisk, listigt Aasyn.

— Hvilken Anledning fører den nuadige Herre til mig? spurgte han med det mest ærbødige Buk.

— En Sag, som jeg vilde sætte megen Pris paa at faae opklaret.

— Megen Pris? gjentog Klokkeren med sit listige Smil.

— Ja. Det angaaer en Begravelse for over 20 Aar siden.

— Saafremt der findes nogen Optegnelse derom, staaer den til Tjeneste.

— Det var en vis Georges Valéry, der undslap fra Daareanstalten derovre.

— Det husker jeg meget vel.

— Døde han?

— Jeg troer det næsten, sagde Klokkeren, ligesom for at udforske om dette var heldigst.

— Sagen er den, at hans Hustru dengang ikke var her og hun har nu i saamange Aar været i Tvivl om hun virkelig er Enke eller ei.

— Jeg kan i Løbet af en Dag skaffe fuldstændig Vished i denne Sag; jeg troer næsten jeg veed, hvor det staaer noteret i Kirkebogen og selv om jeg tager feil, saa har jeg Adgang til alle Kirkers Arkiver i mange Miles Omkreds. Saafremt der findes et Ord derom, kunde De ikke have henvendt Dem til nogen bedre end mig. Hvor kan jeg iovermorgen træffe den naadige Herre?

Saint-Remy satte Klokkeren Stævne paa Fanchettes Bopæl Klokken 1.

Da Klokkeren var bleven ene, hentede han en stor Protokol og begyndte at gjennemblade den.

— Her er ikke et Ord om en Georges Valéry! . . . Hvad Pokker behøver jeg ogsaa at gjøre saameget ud af den Historie . . . han er vel nok død

og begravet, saa jeg kan ganske rolig skrive en Dødsattest. . . Lad mig nu tænke lidt derover!... Pokker skal forresten vide om ikke denne gamle Knast frier til Enken, og det er derfor de saa gjerne vil have den Sag iorden . . . saa faaer jeg s'gu' en god Dusør naar jeg fortæller, at han er død og borte . . . Herregud, uden lidt Bedrageri kunde Verden ikke bestaa længe!

Klokkeren begyndte da paa at udfærdige en Dødsattest og efter en halv Times Arbeide kom denne til at lyde saaledes:

(Udskrift af Kirkebogen.)

Den 4de Mai 1848 jordedes her fra Kirken en Mand, hvis Lig for otte Dage siden var funden i Floden, der løber forbi Daareanstalten, og hvis Slægtninge, trods gjentagne Opfordringer i Bladene, ikke have været til at finde.

Duby, Præst.

Den 6te Mai. Den iforgaars jordede unge Mand maa være Georges Valéry, der formedelst Angreb paa vor naadige Konges Liv, var dømt til Døden, men paa Grund af Sindsforvirring blev hensat paa den herværende Daareanstalt.

Den 8de Mai. Efter nærmere Oplysninger og efter de Klæder at dømme, den Afdøde var iført, er der ingen Tvivl mere. Den 4de Mai er altsaa Georges Valéry stedet til den evige

Hvile paa vor Kirkegaard. Fred med hans Aske! Gud tilgive ham hans Synd! Han staaer nu for en Dommer, der seer klarere end hans jordiske Dommere!

Duby.

— Denne Dødsattest er da saa god som nogen! sagde Klokkeren grinende, idet han gjennemlæste den.

Lidt før den Tid, han havde sat Klokkeren Stævne, indfandt Saint-Remy sig hos Fanchette.

Han fortalte hende hvad han havde foretaget i denne Sag og at Klokkeren nu vilde indfinde sig her, for at meddele Resultatet af sine Undersøgelser af Kirkebøgerne.

— Før dette er iorden, sagde han, kan jeg ikke tale om det, som egentlig har ført mig til Deres Bolig.

De sad i nogen Tid i Taushed ligeoverfor hinanden.

Et forunderligt Par var det. Han med det graa Haar og Skjæg og med et Ansigt, der var furet af Livets Sorger, og hun med det skjønne, blide Ansigt, der trods den Modgang, hun havde maattet gjennemgaa, dog havde beholdt sine smukke Træk.

De kunde Begge skue tilbage paa en Række af Aar, hvor kun mørke Skygger og Sorgens Taage havde indhyllet deres Vei, hvor de sjældent havde skimtet lyse og lykkelige Dage.

Nu bankedes der paa Døren. Klokkeren traadte ind; den gode Mand var præcis.

— Naadige Herre, sagde han; jeg bringer her den lovede Afskrift af Kirkebogen. Jeg havde Ret i min Formodning, jeg vidste hvor jeg skulde søge.

Han overrakte Saint-Remy Dokumentet. Denne kastede et Blik derpaa og rakte det til Fanchette.

Hun greb det med skælvende Haand. Straxt ved Synet af de første Ord fyldtes hendes Øine med Taarer. Saaledes, ukjendt af Alle, var hendes ulykkelige Ægtefælle siedet til Jorden.

— Hvor mon hans Grav findes? spurgte hun endelig med taarekvalt Stemme.

— Den fandtes i det yderste Hjørne af vor Kirkegaard; men efter tyve Aars Forløb blev den jævnet med Jorden; nu findes der ikke mere nogen Gravhøi, Plougen gaaer nu hen over den og der voxer Byg paa denne Plet.

Fanchette skjulte Ansigtet i Hænderne og græd. Ei engang hans Gravhøi havde hun beholdt.

Gabriel stak Klokkeren et Guldstykke i Haanden og han fjernede sig, idet han bad dem tænke paa ham ved en anden Leilighed.

Da de atter vare ene, sagde Saint-Remy med

alvorlig Stemme, idet han greb den sørgende Enkes Haand:

— Jeg vil nu lade Dem ene med de sørgelige Erindringer, som jeg ikke kan dele med Dem. Om et Par Dage tillader jeg mig atter at komme her og gjentager det Spørgsmaal, som jeg engang har rettet til Dem. Men jeg beder Dem at erindre, hvormeget De kan indvirke paa mit Livs Aften. Jeg har hidtil kun levet for at gjengjælde den Uret, der var tilføiet mig; men Hævnens Glæde varer kun et Øieblik, den har en styg og bitter Afsmag. . . . Den første Gang jeg henvendte mig til Dem, da lurede endnu Gjengjeldelsens Glød i mit Indre, jeg vilde ægte en fattig, simpel Kvinde, for at haane mine rige Slægtninge; men da jeg lærte Dem ret at kjende, begyndte andre Følelser at leire sig hos mig, da begyndte jeg at se Alt i et andet Lys og haabe paa, at Glædens Sol endnu engang vilde smile til mig og at Lykken endnu engang vilde naae mig; selv om jeg kommer til at vandre ene, saa troer jeg dog, at det korte Bekjendtskab har anslaaet blidere Strenge i mit Indre.

Med disse Ord forlod han hende.

Fanchette sad længe bøiet over Dødsattesten og smertelige Taarer gled ned paa den.

Hun kunde ikke undlade atter og atter at gjennemlæse disse Ord, skjøndt ethvert af dem skar hende i Hjertet.

Endelig fattede hun sig, lagde Atteſten sammen og gjemte den.

Hun tænkte da paa Grevens Tilbud og straxt stod Tanken om hendes Datter atter for hende.

Den stakkels Kvinde forsøgte at sy; men Alt løb rundt for hende.

Hun reiste sig da for at trække lidt frisk Luft, og da hun mærkede at denne gjorde hende godt, besluttede hun at gaa hen og besøge Aurelia.

Da hun kom dertil, erfarede hun den sørgelige Hændelse, at Moder og Barn vare blevne overkjørte, men heldigvis vare de dog kun komne ubetydeligt tilskade. Den unge Moder talte ikke om den Lighed, der var mellem Herren i Vognen og ham, der havde gjort hende ulykkelig.

Paa Tilbageveien gik Fanchette op til Frank og Marion. Hun fortalte dem om Grevens Tilbud og spurgte dem, hvad de syntes at hun skulde svare.

— Et godt Raad, sagde hun, kan dog maaske veilede mig lidt.

Efter længere Tids Betænkning sagde Frank:

— Det er ikke let at raade i en saadan Sag; mener Herr Remy det ærligt og oprigtigt — og det synes jeg hans Ord vidne om — da er det jo et stort Spørgsmaal om De kan forsvare at afslaa hans Tilbud, naar den Tanke er opstaaet hos Dem, at denne Vei fører til Gjensynet med Deres Datter. Deres Liv er og synes kun at kunne blive

en Kamp med Fattigdom, og i det Dieblik Sygdom banker paa Deres Dør, seer det sørgeligt ud for Dem. Alt dette maa og bør overveies.

— Jeg troer, jeg aabent og ærligt vil sige til ham, at jeg agter ham; men hvorvidt jeg nogensinde vil komme til at elske ham, det tvivler jeg selv om.

— Ja, tal aabent og ærligt med ham, og gid Himlen skænke Dem al den Lykke De fortjener.

Faa Dage efter havde Fanchette og Greven en meget lang Samtale; hun betroede ham Alt, sagde ham, at hun vel ikke nærede Kjærlighed for ham, saaledes som hun burde, for at blive hans Hustru, men at der dog var en indre Stemme, der tilhviskede hende, at hun kunde gjøre det.

— Jeg kan ikke forlange, sagde Greven, at De skal skænke mig den rige, altopoffrende Kjærlighed, som De saa længe har bevaret for den Mand, der vandt Deres Hjerte i Deres Livs bedste Vaar; men følg den indre Stemme og Gud vil nok lade Deres Gjerning være til Velsignelse for os Begge.

En Maaned efter knælede de sammen ved Alteret i Kirkens Tempel.

Der var stille og tyst i den store Kirke og Præstens Ord gav Ekko i den høie Hal.

Glædens Smil stod ikke præget paa deres Aasyn; tause og alvorlige, som om det var to Marmorbilleder, knælede de her.

De forlod Kirken og vendte tilbage til Grevens Bolig, hvis første Sal nu var indrettet til de Nygiftes Hjem.

Idet Vognen standsede og de steg ud af samme, kom en Mand gaaende forbi.

Hans Blik faldt paa Brudens Ansigt og han blev staaende, som om han var bleven forstenet ved at se hende.

Fanchette bemærkede ikke ham, da der havde samlet sig endel nysgjerrige Sjæle, der vilde skue den „gale" Greves Brud.

Den Mand, der var standset som et Bytte for de hæftigste Sjælslidelser, stirrede længe og maalløs efter Brudeparret.

— Det var hende, det var Fanchette, udbrød han fortvivlet. Fanchette som en anden Mands Brud; min Hustru, min ægteviede Hustru! . . . Det er jo tyve Aar siden . . . dog Fanchette er endnu lige skjøn! . . . Skal jeg styrte derind, skal jeg rive hende bort fra denne Mand? Nei, nei, jeg har faldt Ulykke nok over denne Kvindes Hoved . . . jeg har tilføiet hende sørgelige og bittre Timer nok Men er hun nu lykkelig? Har hun af eget Valg

gjort dette Parti? . . . Jeg maa have Vished, fuldstændig Vished i denne Sag! . . . Men hvorledes skal jeg skaffe mig Adgang til dette Hus?

Efter at have overveiet dette Spørgsmaal i nogle Minutter, syntes han at have faaet en heldig Ide.

Den følgende Dag traadte en Mand ind i Grevens Butik og ønskede at tale med ham i Enrum.

De havde en længere Samtale og den Fremmede blev antagen som Tjener i Huset.

Det var Georges. Da han traadte over Dørtærskelen til dette Sted, svor han ved sig selv, at var Fanchette lykkelig, havde hun glemt ham, da skulde hun aldrig erfare, hvem han var.

Han havde derfor gjort sit Ansigt saa ukjendeligt som muligt.

Ved Frokostbordet fortalte Saint-Remy sin Hustru, at han havde antaget en Mand i sin Tjeneste, der havde gjennemgaaet store Lidelser og lidt store Tab.

Den nye Tjener var taus og indesluttet; hans Øine vare ofte, naar han troede at Ingen bemærkede det, med en feberagtig Ild hæftet paa Fanchette.

Greven søgte at gjøre Alt for at glæde sin Hustru; der var foregaaet en Forandring med ham, hans Ansigt var opklaret, han var saa blid, saa øm og kjærlig mod sin Ægtefælle og Fauchette

bemærkede dette og stræbte at gjengjælde det. Han syntes nu ogsaa helt at have glemt sit Had.

Men der var En i Huset, der led frygtelige Kvaler, det var den Mand, der for 20 Aar siden havde ægtet Fanchette.

Han var kommen hertil for at gjense hende, for at nyde den Lykke, som han i saa mange Aar havde savnet, da han havde anseet hende for død.

Han saae hende da som en anden Mands Brud, hans ivrige Efterforskninger lykkedes først da det var forsilde!

— Flygt bort fra dette Sted! vedblev en Stemme at hviske til ham.

Men han kunde ikke forlade den Kvindes Nærhed, der var den Eneste, han havde elsket!

En anden Stemme syntes at sige: Hun elsker Dig maaske endnu, elsker Dig som dengang, da I mødtes i Elskov og Glæde!

Fjerde Kapitel.

Moder og Datter.

Gabriel Remy havde lovet Fanchette af al Evne at foretage Efterforskninger om det Barn, der engang var forsvundet, og han var en Mand,

der ikke lovede Noget, han ikke havde isinde at holde.

Tilfældet kom ham tilhjælp. Han omtalte blandt andet Sagen for en Gensdarm og denne syntes strax at kunne bringe Lys i Mørket.

Resultatet heraf kan vi erfare af en Samtale, som Dagen efter fandt Sted mellem de Nygifte.

— Jeg troer nu at have fundet Sporet af dit forsvundne Barn, sagde Gabriel.

— Hvorledes? udbrød Fanchette med bankende Hjerte.

— Hin Nat, da Kampen rasede paa Paris' Gader, er et spædt Barn fundet paa samme. En frelsende Haand tog det op, før det søndertraadtes under de Kæmpendes Fødder.

— Det er hende, det er mit Barn, mit Barn! Siig mig, hvor kan jeg finde det, hvor kan jeg gjense det?

— Ulykken har fulgt det, som Ulykken har fulgt Dig; hun befinder sig for Øieblikket i Fængsel.

— I Fængsel! Er mit Barn da en Forbryderske?

— Forhaabentlig ikke. Hun er stegen meget høit i Rang, hun er Grevinde.

— O, Grevinde, er mit Barn Grevinde? udbrød Fanchette, medens Taarerne, uvist om det var af Glæde eller Sorg, trillede ned ad hendes Kind.

— Mon jeg kan komme til hende i Fængslet? sagde hun atter efter en Pause.

— Ja, jeg har udvirket en Tilladelse dertil.

— Tak, o Tak! Min Anelse er altsaa gaaet i Opfyldelse! . . . Jeg vil besøge hende endnu idag.

— Ja. Til Klokken to kan Du komme derind.

— Og hvad hedder mit Barn?

— Lydia!

— Lydia? O, mit Barn, mit stakkels Barn hedder Lydia! Er hun smuk?

— Jeg har ikke seet hende; men den Mand, der meddelte mig denne Efterretning, udtalte sig med Beundring om hendes blændende Skjønhed.

— Saaledes har jeg altid tænkt mig hende, skjøn som en Engel. Kan Du ikke faae hende ud af Fængslet?

— Retten maa først have frikjendt hende.

— O, mit Barn! Hvor mit Hjerte banker ved den Tanke, at jeg skal gjense mit Barn, at jeg skal trykke hende til mit Hjerte, at jeg skal bedække hende med varme Kys!

Og idet Fanchette foldede Hænderne og saae op mod Himlen, sagde hun:

— Hellige Moder! Tak for din Naade og Godhed imod mig. Tak fordi Du har ladet mig gjenfinde mit Barn!

Der var et skjult Vidne til denne Samtale.

Det var Georges.

Han hørte, at det Barn, der skyldte ham Livet, var gjenfundet.

Var der nu ogsaa draget en uoverstigelig Adskillelse mellem ham og Barnet?

Maatte han ikke se det, maatte han ikke trykke det i sine Arme?

Nei, derved vilde han jo røbe hvem han var og atter gjøre Fanchette ulykkelig!

Men da hun forlod Saint-Remys Hus, fulgte Georges efter hende i Fraskand, ligesom om han haabede, at Tilfældet skulde staa ham bi og føre ham til hans Datter.

Fanchette skred med hurtige Skridt hen mod Fængslets Port.

Da Gabriel Remy ikke vilde forstyrre Gjensynets Lykke, havde han ikke tilbudt hende sin Ledsagelse.

Hvor Fanchettes Hjerte bankede, da hun nærmede sig Fængslet.

Endelig skulde hun gjense det Barn, hun i 20 Aar ikke havde skuet.

Mange og forskjellige Tanker stormede ind paa hende.

Vilde dette Barn glæde sig ved at se sin Moder? Vilde hun falde i hendes Arme, naar hun kaldte hende ved det Navn, som Fremmede havde givet hende!

Da Lydia blev ført til Fængslet, var hun et Øieblik sunken sammen; men det varede ikke længe, før hun atter gjenvandt sin Fatning.

Alt var tabt, alle hendes med Omhu anlagte og gjennemførte Planer vare blevne til Intet.

Men Lydia var ikke en Kvinde, der lod sig kue af Sligt.

Det gjaldt for hende nu først og fremmest at komme ud af Fængslet og hun stolede i den Henseende paa sin bedaarende Skjønhed og fortryllende Ynde.

Hun var bleven anbragt i et meget affides Fængsel, et alt andet end hyggeligt Fangehul.

Fire hvide Vægge og et Gittervindue helt oppe ved Loftet var hendes Omgivelser og af Bohave fandtes her kun en Træbrix og en Stol.

Men Grevinden syntes ikke at befinde sig ilde her; naar Fangevogteren kom tilsyne, sang hun altid en eller anden lystig Vise.

Fangevogteren var en Mand paa 40 Aar, kold, mørk og indesluttet, som om der ved hans Ophold her var lagt en Skorpe af Tungsindighedens Is om hans Hjerte.

Han modtog enhver Fange, som man modtager et Stykke Kvæg; han vidste, at de han fik mellem Hænderne havde forbrudt dem mod Samundets Love og de kunde efter hans Begreber ikke

mere havde Krav paa at behandles som andre Mennesker.

Om det var en Kvinde eller en Mand, en Ung eller en Gammel, der kom som Gjæster til de mørke Huler, som han bar Nøglen til, var ham en ganske ligegyldig Sag, han brød sig heller ikke om deres Navne, for ham havde de kun et Numer.

Men den Dag, Lydia traadte ind i den mørke Gang, for at udleveres til ham, studsede han uvilkaarligt.

For første Gang lagde han Mærke til dens Aasyn, der blev ham betrvet.

De Fangne pleiede altid at betræde dette Sted med sænket Blik og bøiet Hoved; men denne Kvinde traadte ind med en majestætisk Holdning og med et Smil paa det vidunderlig skjønne Ansigt.

Og da han havde aflaaset Døren efter hende, vedblev dette Aasyn at staa for ham.

Hvilken deilig Kvinde, hvilket fortryllende Syn!

Nu begyndte hun at synge.

Hvilken deilig Stemme, hvilken klokkeren Klang!

Denne Kvinde kunde ikke være en Forbryderske!

Saaledes forløb nogle Dage.

Fangevogteren var bleven som forhexet; han stod hele Timer udenfor det Fængsel, der indesluttede det skjønne Væsen, og mere end en Gang var han iærd med at aab.ne Døren, for under et eller andet Paastud at træde ind til hende.

Lydia hadde bemærket den Indflydelse, som hun udøvede paa Fangevogteren.

Naar han rakte Maden ind gjennem den lille Luge, kunde hun se det glødende Blik, som han sendte hende.

En Dag aabnedes Døren og han traadte ind til hende.

— Det er min Pligt, sagde han, at underrette Dem om, at De imorgen skal i Forhør.

— Himlen være lovet, at jeg snart kan komme i Frihed igjen, thi jeg er uskyldig! udbrød hun tilsyneladende begeistret.

— Uskyldig! Men hvor kan Deres Sag trækkes saaledes i Langdrag?

— Tror De, at jeg kunde synge saa glad, naar jeg ikke var brødefri? Tror De ikke, at Sangfuglen i mit Bryst taug stille, naar den ikke vidste, at denne tunge Dør snart vil aabne sig, at denne Lænke snart vil blive løst?

Hun lagde sin Arm paa hans Skulder og saae paa ham med det Blik, som Ingen formaaede at modstaa.

— Siig mig, Herr Fangevogter, har min Gemal ikke forsøgt at faae mig itale? spurgte hun.

— Jo, men det er afslaaet ham indtil det første Forhør er afholdt.

— O, hvor jeg dog længes efter at se ham! Men det vil vel være forgæves at anraabe om

Medlidenhed? Vil De have evig Krav paa min Taknemlighed, saa opfyld en Bøn jeg har!

Hun greb hans Haand. Hendes lille fløilsbløde Haand omsluttede hans og en elektrisk Ild syntes at gjennemfare ham.

— Strider det, De vil anmode mig om, mod mine Pligter? stammede han.

— Maaske, sagde hun; men jeg skal nok belønne Dem for denne Tjeneste.

— Lad mig da høre hvad De ønsker?

— Maa min Mand besøge mig, om end kun et Øieblik?

— Det bliver mig en dyr Spøg, saafremt det bliver opdaget! sagde Fangevogteren og kloede sig forlegen bag Øret.

— Det kan jo være om Aftenen, saa er det umuligt at Nogen seer ham; jeg længes saa ubeskriveligt efter at se ham, at jeg troer mit Hjerte brister, naar det ikke skeer.

Hun havde mere og mere nærmet sig Fangevogteren; hun lagde sin frie Arm om hans Hals og saae paa ham med sit bedaarende Blik.

— Kunde De have det paa Deres Samvittighed, at disse Øine vare lukkede i Dødens Favn, at denne lille Mund aldrig mere formede sig til Kys?

Med disse Ord trykkede hun de smaa koralrøde Læber mod hans Kind.

Fangevogteren var beseiret.

— Jeg skal opfylde Deres Ønske! Naar Klokken iaften er 10 skal jeg føre ham hertil; men hvor træffer jeg ham?

— Laan mig Pen og Blæk, saa at jeg kan skrive til ham?

— Ja.

— Endnu har jeg en Bøn, Fangevogter, som De maa opfylde.

— Og det er?

— Min lille Perlerade af Tænder, som jeg sætter saamegen Pris paa, er jeg ofte i Fare for at bræffe paa det alt andet end behagelige Maaltid, her serveres for mig. Giv mig en Kniv til at skære Brødet med?

— Det kan ogsaa koste mig min Tjeneste.

— Paa Grevinde Valérys Slot skal der altid staa en Tjeneste aaben for Dem og fra min Side skal jeg aldrig glemme, hvad jeg skylder Dem.

Fangevogteren var endnu tvivlraadig.

— De behøver da ikke at frygte for at jeg skal berøve mig selv Livet, dertil seer jeg det formeget i Rosenskær, dertil troer jeg forlidet paa, at Ulykken kan følge mig, skjøndt jeg dvæler her paa dette Sted. Jeg har en reen Samvittighed, et glad Hjerte og et freidigt Sind og saa behøver man ikke at blive en Selvmorder.

Fangevogteren traf nu en stor Foldekniv op og rakte hende den.

— Se her, kan De benytte den?

— Tak, Tak, sagde hun; jeg kan nu ikke byde, Dem Andet end min hjerteligste Tak og saa. . . .

Hun trykkede atter sine Læber mod hans Kind og han tumlede som en beruset ud af Fængslet.

— Er det en Djævel eller er det en Engel? mumlede han.

— Daare! hviskede hun da han var borte en Selvmorder er jeg endnu for ung til at blive, men din Mørder er det ikke umuligt at jeg kan blive!

Fangevogteren var ikke kommen mange Skridt bort, da han traf Inspektøren, der ledsagede en Dame.

Han hørte Inspektøren sige:

— Jeg kan desværre ikke give Dem Haab eller indgyde Dem Trøst, som jeg ikke seer mig istand til at virkeliggjøre. Efter Alt hvad der foreligger er hun en meget farlig Forbryderske. . . .

— O, Himmel! udbrød Damen i en smertelig Tone.

— Jeg vil ikke stuffe Dem og derfor udtaler jeg den sørgelige Sandhed. At De tiltrods derfor vil se Deres Barn, vil tale med hende, som De uagtet al hendes Brøde dog har Kjærlighed til, det fatter jeg godt; men glem intet Øieblik, at hun ei er værdig til at De elsker hende.

Inſpektøren talte i en alvorlig, indtrængende Tone.

Fanchette var ſaa ſtærkt bevæget, at hun ikke formaaede at ſvare.

Inſpektøren kaldte paa Fangevogteren.

— Før denne Dame til Grevindens Fængſel og ophold Dem udenfor ſaalænge hun er derinde.

Fangevogteren adlød. Den tunge Dør aabnedes og Inſpektøren fjernede ſig.

Med bankende Hjerte traadte den ſtakkels Fanchette ind til det Væſen, der var hendes Datter.

Fangevogteren ſkubbede Døren til og ſatte ſig hen i en Krog paa Gangen, for at drømme om den deilige Kvinde.

Moder og Datter vare ene.

En Solſtraale faldt netop ned gjennem Gittervinduet og ſpillede paa Lydias Aaſyn.

Hvor var hun ubeſkrivelig ſmuk.

Hun ſtod opreiſt og betragtede den Indtrædende med en ſtolt Mine.

Fanchette rakte Armene ud imod hende og ſagde:

— Mit Barn! . . . Min Datter!

— Hvad mener De dermed? ſpurgte Lydia forundret.

— O, kom i mine Arme, hvil Dig ved mit Bryſt, mit ulykkelige Barn!

— Jeg har ingen Moder, ſvarede Lydia

haanligt, uden at røre sig af Stedet; jeg er et Barn fra Gaden, Ulykken har været min Plejemoder, Elendighed og Fattigdom min Plejefader!

Fanchette saae paa hende med et ømt og bedende Blik, som om hun vilde standse de haanlige Ord.

— Jeg er din Moder! stønnede hun. Den Nat, da Borgerkrigen rasede, blev Du reven bort fra min Favn; i tyve Aar har jeg søgt efter Dig, i tyve Aar har jeg hver Dag bedt den hellige Moder om at skaffe mig Dig tilbage, og først idag opnaaede jeg den Lykke.

— Siig hellere Ulykke! Jeg har aldrig kjendt min Moder i Barndommens Aar, hvor man dog trænger mest dertil; nu bryder jeg mig ikke om at lære min Moder at kjende.

— O, mit Barn, mit Barn, hvor kan Du dog tale saaledes?

— Siig mig da, hvor var min Fader henne hin Nat?

— Han var i Fængslet — nei, han var dengang død!

— Har han da været i Fængsel?

— Ja.

— Og hvorfor?

— Han blev uskyldig anklaget for at vilde have myrdet Kongen.

— Det lader til at jeg er af en nobel Familie.

Han var vel en rig Eventyrer, der bedrog Dig, og jeg var nok Broden af Eders Feiltrin?

— Hvor kan Du dog tale saaledes? Han var min ægteviede Mand.

— Det kan Du godt fortælle mig; men jeg troer det ikke. Hvem skulde jeg have arvet alle mine onde Lidenskaber efter, naar det ikke var efter mine Forældre?

— Er Du da ond?

— Jeg er saa ond, som et Menneske kan være! Vil Du høre hvorledes det Barn, der blev udstødt og udkastet i Verden, har levet, hvorledes det er opdraget og hvorledes det er ført ind paa Lastens brede Vei; thi for Dig, der kalder Dig min Moder, vil jeg tilstaa, hvad jeg ikke vil tilstaa for dem, der skal dømme mig, at jeg er en nedrig Kvinde, et giftigt Kryb, der forlængst burde være knust under Retfærdighedens Svøbe. Men hvem er Skyld deri? Det er Du, Du, som har skænket denne Skabning Livet!

Fanchette vaklede tilbage og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Det var altsaa det Barn, som hun havde længtes saa meget efter at møde, som hun hver Dag havde anraabt den hellige Moder om atter at gjense.

Hun havde haabet at høre hende udtale Modernavnet, og nu hørte hun hende kun haane

og bebreide hende, fordi hun havde skænket hende Livet.

Lydia vedblev i samme spodske Tone:

— Da jeg var bleven henslængt paa Gaden af mine unaturlige Forældre . . .

— Ti, o ti, udbrød Fanchette; jeg har elsket Dig saa høit som en Moder kan elske sit Barn; kun Ulykken har vristet Dig fra mig; jeg har hver Dag tænkt paa Dig, jeg har bedt for Dig, jeg har grædt for Dig . . .

— Stakkels Moder! sagde Lydia i samme haanlige, foragtende Tone.

— Din Haan trænger jeg ikke til, svarede Fanchette bittert; men din Kjærlighed!

— Jeg kan ikke elske, jeg kan kun hade, hade alle Mennesker! Det var mit Livs Erindringer Du skulde erfare. Dengang jeg blev funden paa Gaden, var det en Tiggers Arm, der favnede mig, og han bar mig til Tiggernes Forsamlingssted. Her optog man mig som Tiggerkongens Datter, det vil sige, jeg var alle Mands Legetøi, alle Mands Hund, alle Mands Slave; men Tiggerkongen var den, der sorgede for min Opdragelse, der podede Giften i mit Indre, der gav mig det skæve Blik paa Livet, som jeg har, der lærte mig at hade Alle og finde en skadefro Glæde i at sprede Sorg og Ulykke om mig! Saaledes voxede jeg op midt imellem Bærmen

af Samfundet, fjernt fra hende, der nu vil have at jeg skal elske hende; mine Læber lærte ikke at udtale Moders Navn og mit Hjerte lærte det endnu mindre. Hade kan jeg og hade maa jeg! . . . Jeg blev skjøn, bedaarende og fortryllende, og derved fik jeg en farlig Magt; jeg saae Herrerne knæle for mig, jeg saae dem bøie sig for et Blik af mig, jeg følte min gyselige Magt. . . . Jeg havde eet Maal, jeg har det endnu — thi jeg haaber snart at sprænge denne Lænke — og dette Maal er at styrte Samfundet! . . . Nu er jeg Tiggernes Dronning; men det er mig ikke nok, jeg vil være Frankrigs Dronning! . . . Jeg vil blive det, som jeg er bleven Grevinde, ved List og Underfundighed, ved Mord og Udaad! . . . Ve Den, som staaer mig iveien, ve Den, som trodser min Villie! . . . Derfor Du, som kalder Dig min Moder, forlad mig, forlad mig, før jeg begynder at hade Dig!

Lydia gjorde en betegnende Gestus mod Døren. Fanchette strakte bedende Armene ud imod hende.

— O, Lydia, mit Barn, hav Medlidenhed med mig, siig at Du bedrager mig, at Du skuffer mig, at Du sætter mit Moderhjerte paa Prøve, siig at Du ikke er ond!

— Jo, jeg er ond, jeg er mere end ond, jeg er nedrig; jeg gjør ikke alene Ondt, fordi det gavner mig, men fordi det morer mig, fordi jeg er bleven opdraget dertil.

— O, Lydia, Lydia, vend om, vend om, endnu kan Du maaske frelses, jeg er maaske kommen tidsnok til at drage Dig bort fra Afgrunden!

— Nei, spar Du dine Taarer, lille Moder, jeg har ikke Brug for dem; min Vei er forlængst afstukket, den fører til Fortabelsens dybe Mørke, jeg staaer ikke til at frelse; men det gjælder for mig, at faae saa Mange som muligt hvirvlet med mig ned i Lastens Dyb.

Hun lo atter, det var denne vilde, uhyggelige Latter.

Fanchette rystede som om hun havde Feber; Taarerne kvalte hendes Stemme.

Denne ubeskrivelige Smerte, som den stakkels Moder følte, morede Lydia.

— Du har havt Mod til at skænke mig Livet, men har Du Mod til atter at berøve mig det?

Med disse Ord tog hun Kniven frem, som Fangevogteren havde bragt hende.

— Tag denne Kniv og jag den i mit Bryst, at jeg ikke skal forvolde Dig mere Sorg og Kummer!

Fanchette veeg forfærdet nogle Skridt tilbage.

— Hvad forlanger Du? stammede hun.

— Jeg forlanger at den, der har skænket mig Livet, skal give mig Døden!

— Nei, nei . . .

— Nuvel, saa maa jeg gaa min egen Vei,

saa bliver det maaske Bødlen, der giver mig Dødens Fred!

— Tal ikke saaledes!

— Forlad mig, jeg kan ikke taale at se dit blide Aasyn.

— Lydia, Lydia, er der ikke Spor af Godt i Dig? Jeg har dog bedt saa bønligt at Du maatte være et godt Barn, en Kvinde, som Alle elskede.

— Da er din Bøn gaaet i Opfyldelse, thi Alle elske mig; men det bringer dem kun navnløse Kvaler. . . . Jeg begynder nu at indse min Brøde, det er som om vor Samtale har vakt en Bevidsthed om min egen Ulykke . . . derfor dræb mig, dræb mig!

Hun trykkede Fanchette Kniven i Haanden og rev sin Kjole tilside og fremviste det blottede Bryst.

— Dræb mig, dræb mig! gjentog hun vildt.

Men Fanchette lod Kniven falde til Jorden.

Lydia tog den op og sagde:

— Vil Du ikke dræbe mig, saa er jeg selv istand dertil.

— Mit Barn. . . .

— Forlad mig eller jeg dræber mig!

— Mit Barn!

— Forlad mig! Jeg kan ikke udholde Synet af Dig!

— Barn! Barn! var Alt hvad den stakkels ængstende Moder formaaede at udtale.

Da Fanchette ikke gjorde Mine til at gaa, greb Lydia fastere om Kniven og stødte den mod sit Bryst.

Den stakkels Moder udstødte et Skrig og styrtede ud af Fængslet, et Bytte for de pinligste Tanker.

Fangevogteren, der var hensunken i Betragtninger over den deilige Fange, foer op og skyndte sig da han saae Fanchette forlade Fængslet, at aflaase Døren.

Den stakkels Moder ilede med hurtige Fjed forbi Tjeneren, der stod ved Indgangen til det sørgelige Sted.

Af hendes bekymrede Aasyn saae han, at Gjenskynet med deres Barn havde været alt Andet end glædeligt.

Hvor gjerne vilde han dog ikke have seet dette Barn!

Men hvor styrede Fanchette hen?

Uden at se hverken til den ene eller til den anden Side styrtede hun hen ad Gaden. Folk saae forundret paa hende.

Mere end en Gang var hun nær ved at blive overkjørt og mere end en Gang var hun ifærd med at løbe Hovedet mod en Lygtepæl.

Georges blev greben af en ængstelig Anelse og fulgte efter hende.

Fanchette saae og hørte Intet. I hendes Øre

klang stedse hendes Barns Ord: „Forlad mig, forlad mig!“

Det Barn, som hun havde skænket Moderhjertets hele Ømhed og offret alle sine bedste og skjønneste Tanker, havde kun den Bøn til hende:

— Forlad mig, forlad mig!

Det var som om disse Ord drev Fanchette fremad, uden at hun selv vidste hvorhen.

Hun kom tilsidst ind paa en affides Vei.

Man raabte, man skreg, man hvinede til hende; men Fanchette hørte Intet.

Hun var kommen ind paa Jernbaneskinnerne; dog hun mærkede det ikke.

Bag hende kom et Tog brusende; hun hørte det ikke.

Det var et gyseligt, et frygteligt Øieblik!

Femte Kapitel.

Flugt.

Da Lydia var ene, udstødte hun en triumferende Latter.

— Hvad bryder jeg mig om ømme Talemaader eller om min Moder! Jeg er selv Moder til al Verdens Sorg og Ulykker!

Hendes Tanker tog snart en anden Retning.

Hun gik nogle Gange frem og tilbage i Fængslet og overveiede, hvorledes hun skulde komme bort herfra.

Thorvald maatte være hendes Frelser!

Hun længtes efter at Aftenen skulde kaste sine mørke Skygger, for at hun atter kunde se den Mand, der nys var bleven hendes Ægtefælle!

Et Øieblik syntes hun greben af en anden Idee.

Hun prøvede Kniven, men den var for slov. Havde den været skarp nok, vilde hun have myrdet Fangevogteren.

— Nei, jeg maa først forsøge om ikke jeg ved Thorvalds Haand kan føres ud af dette trange Bur!

Endelig hørte hun Skridt i Gangen.

Døren blev aabnet og en Mand, indhyllet i en Kappe, traadte ind.

Fangevogteren lukkede atter den svære Dør, idet han sagde:

— Bank sagte paa Muren naar De vil ud, jeg skal da føre Dem tilbage.

— Lydia! lød en bevæget Stemme og Thorvald strakte Armene ud imod hende.

— Thorvald! sagde hun og sank i hans Favn.

I nogle Øieblikke stod de saaledes omslyngende hinanden.

— Endeligt seer jeg Dig igjen, min elskede

Thorvald; kun Savnet af Dig har gjort mig mit Fængsel saa uhyggeligt!

— Jeg har hver Dag været hos Inspektøren og bedt om Tilladelse til at besøge Dig; men det er bleven nægtet mig! . . . Jeg har flere Gange neppe formaaet at afholde mig fra i vanvittigt Raseri at kaste mig over Opsynet og Vagten, for at trænge herind.

— O, hvor man kan være ond imod os! Endnu har man ikke holdt noget Forhør over mig, jeg frygter for at jeg maa være Gjenstand for personligt Had eller en frygtelig Feiltagelse.

— Stol paa, at Alt snart vil vende sig til det Gode, naar Du kun er uskyldig.

— O, Thorvald, Thorvald, tvivler Du derom?

— Nei, men . . .

— Se paa mig, min elskede Gemal, se mig stift i Øinene.

Den unge Mand stirrede overrasket paa hende.

— Jeg sværger ved Alt hvad der er mig helligt og dyrebart: jeg er uskyldig!

De førte nu en længere Samtale, i hvilken den unge Mand stadig forsikkrede Lydia, at han elskede hende og troede paa hendes Uskyld og hvori hun flettede en Væv af Usandheder.

— Vil Du bevise, at Du endnu elsker mig? spurgte hun.

— Ja, hvorledes skal dette ske?

— Hjælp mig til at flygte!

— Det kan jeg ikke!

— Nei, det vilde maaske ogsaa koste Dig selv Friheden; hjælp mig kun at slippe herfra et Par Timer, to Ords Samtale med den mægtigste Mand i Landet vil vare nok til at bevirke Sagens Ophævelse og min Frikjendelse.

— Naar jeg ikke har kunnet faae Lov til at besøge Dig, hvorledes skal jeg da faae udvirket Tilladelse til at Du forlader dette Sted?

— Jeg mener ved List.

— Jeg fatter ikke . . .

— Vi skifte Dragt, jeg følger Fangevogteren, han er let at vinde for Sagen, har han sagt A maa han ogsaa sige B; om to Timer er jeg her tilbage.

— Kan jeg stole derpaa?

— Tvivler Du paa mit Ord?

— Nei, men . . .

— Jo, Du tvivler, Du frygter! — Nu, saa lad mig blive her, om det saa end var til den Stund, da Dødens Engel henter mig, der er ikke Nogen mere, der elsker mig!

Med disse Ord skjulte hun Ansigtet i Hænderne og græd.

— Lydia, sagde Thorvald, jeg tvivler ikke paa Dig, jeg veed Du er uskyldig, jeg vil føie Dig i Alt!

Det varede Noget før Thorvald fik Lydia talt tilrette; han maatte kaste sig paa Knæ for hende, tigge og bede for hende.

Han spurgte hende, hvorledes han skulde iværksætte hendes Fjernelse herfra.

— Lad os skifte Dragt.

Dette skete. Et Øieblik efter havde Lydia iført sig Thorvalds Kappe og Hat.

Hun slog Kraven op om Ørene og trak Hatten ned over Øinene.

Derefter bankede hun paa Muren og Fangevogteren kom tilsyne.

Mørket var imidlertid faldet paa og begunstigede denne Plan.

Endnu en Omfavnelse, endnu et Kys og Lydia forlod sin Ægtefælle.

Thorvald blev ene i Fængslet, ene med de mørke Tanker.

Lydia fulgte Fangevogteren og han mærkede Intet til Bedrageriet.

Endelig var hun ude i det Frie, endelig var hun udenfor Fængslets Omraade.

— Fri, fri! jublede hun. Nu gjælder det om at bevare denne Frihed. Thorvald skal faae Lov til at forblive i den lune Celle, saalænge som det behagre Retfærdighedens Tjenere.

Hun styrede nu sine Fjed mod Tiggernes Forsamlingssal.

En Mængde Tiggere var alt vendt hjem fra deres daglige Poster.

Da de saae Lydia, flokkede de sig med Begeistring om hende.

Hun besteg sit ophøiede Sæde og tilkjendegav, at hun agtede at tale til dem.

— Mine Venner og Tilhængere! begyndte hun. Jeg maa i nogen Tid forlade Eder; jeg er kommen paa Kant med de Love, som vi skal respektere saalænge til vi ere blevne de Stærke i Samfundet; men hvor jeg end færdes, hvor jeg end opholder mig, har jeg kun Eders Vel og Eders Interesse for Øie. Dagen er ikke fjern, da jeg i Spidsen for Eder siger: „Fremad, Brødre, fremad, i Djævlens Navn!" Men det er ikke ret at bygge, før man er sikker paa at Grunden ikke vakler og derfor maa vi endnu tøve nogen Tid. Indtil min Tilbagekomst maa mit Raad have den øverste Magt. Leve Tiggerne!

Hun blev hilset med Leveraab, og gik da ind i et tilstødende Værelse, for at udhvile sig.

Da hun næste Morgen vaagnede, bad hun en af Tiggerne om at skaffe sig en meget kostbar Damedragt.

En Time efter kom han tilbage med denne; om han havde kjøbt den eller stjaalet den var en ligegyldig Sag.

Endnu eugang samledes Lydia med sine Undersaatter og lovede snart igjen at komme tilbage.

Det var lykkedes hende at forskaffe sig et falsk Pas.

Men da hun skulde forlade Hovedstaden, paakom der hende en uforklarlig, uimodstaaelig Lyst til at lege med Faren.

Istedenfor at kjøre ud af Byen, lod hun Vognen kjøre til Tuillerierne.

— Jeg vil dog tale med den Mand, mumlede hun, med hvem jeg skal kaste Tærninger om Frankrigs Trone.

Hun steg ud af Vognen og gik op i Slottet.

— Er det muligt at faae Keiseren itale? spurgte hun en af Sveitserne.

— Saafremt det er en Sag af Vigtighed, De har at tale med Keiseren om, kan det ske om et Kvarteer. Hans Majestæt vender snart tilbage fra sin Promenade i Haven.

— Det er en Sag, der er meget vigtig, især for Keiseren selv!

— Vil De da behage at træde herind.

Han aabnede en Dør og Lydia traadte ind i et meget elegant Gemak.

Hun var alene, og — efter at have ventet lidt — gik hun hen og aabnede en Dør.

Denne førte til en lang Gang og Lydia gik videre.

Hun traadte ind i et større Værelse; paa en Fløilspude laa her to Guldkroner.

Lydia betragtede dem med en næsten barnlig Forundring. De blinkende Diamanter blændede hendes Syn.

Hun greb den ene af dem, løftede den op og satte den paa sit Hoved.

Hun saae sig om efter et Speil, men det fandtes ikke her i Værelset.

Lydia syntes næsten at ville trodse Faren; hun vendte tilbage, det troede hun idetmindste, til det første Gemak.

Men hun tog feil af Dørene og traadte ind i et andet prægtigt Værelse.

Hun gik hen for Speilet og betragtede sig selv deri.

Guldkronen syntes som smedet til hendes Hoved, den tog sig godt ud paa det røde Haar.

Lydia betragtede sig selv med Beundring.

— Er det ikke som et Vink af Skæbnen? Den passer mig jo som om den var støbt til mit Hoved.

Uden at hun bemærkede det aabnedes Døren og en ældre Mand traadte ind.

Strax blev han øiensynlig forbauset eller forskrækket; men han fattede sig snart og betragtede den skjønne Kvinde, hvis barnlige Glæde han kunde se i Speilet.

— Hvilken vidunderlig skjøn Dame, hvilke yppige Former og smukke Ansigtstræk, hviskede han.

Han stod som fortryllet, eller maaske han ikke vilde forstyrre hende.

Denne Mand var den store Keiser Napoleon den Tredie, der dengang endnu stod i al sin Magt, der dengang endnu holdt Europas Skæbne i sin Haand. Da anede Ingen og mindst han selv, at at om faa Aar skulde det store Rige, al hans Magt og Herlighed, glide ud af hans Hænder og han selv som en Flygtning bede om Ly i fremmed Land, medens den Kvinde, som han nu betragtede, i Spidsen for sine vilde Skarer skulde drage ind i hans Slot.

Lydia opdagede nu, at hun ikke var ene og foer hæftig sammen.

— Hvad bestiller Du her, mit Barn, og med min Krone paa Hovedet? spurgte Keiseren.

— Tilgiv mig, sagde hun med sit fortryllende, barnlige Smil; jeg fik en uimodstaaelig Lyst til at se, hvorledes den tog sig ud paa mit Hoved.

— Det vilde maaske have bleven Dig en dyr Spøg, havde en af Hoffets Tjenere fundet Dig her. Hvem søger Du?

— Jeg blev lukket ind i et Værelse her; men en uimodstaaelig Nysgjerrighed tvang mig til at se mig lidt om, da Ventetiden blev for lang.

— Paa hvem skulde Du vente?

— Paa Keiseren.

— Paa mig!

— Er De Keiseren, udbrød Lydia, der havde taget Kronen af sit Hoved og lagt den paa en af de fløilsbetrukne Stole. O, da tilgiv mig mit ubesindige Foretagende.

Med disse Ord kastede hun sig paa Knæ for ham og hævede sine hvide Hænder bedende op imod Keiseren.

— Jeg skal ikke tilføie Dig noget Ondt for din Ubesindighed. Men hvad fører Dig til saa aarle at søge Adgang hos mig?

— Jeg har nogle Nætter itræk havt en Drøm, som angaaer Deres Majestæts Fremtidsskæbne, sagde hun.

— Man skal ikke skue ud over Nutidens afstukne Grændser, sagde Keiseren, som dog syntes ubehagelig berørt af hendes Tale.

— Jeg agtede at fortælle Deres Majestæt denne Drøm; maaske den kunde advare Dem mod en kommende Fare, maaske den kunde give Dem et Vink om at vogte Deres Skridt.

— Lad mig da kun høre dit Drømmesyn, sagde Keiseren, idet han tog Plads paa en Stol.

— Jeg syntes at se en stor aaben Mark, hvor Krigens Rædsler nys havde raset, hvor de Døde endnu laa og hvor Blodet neppe endnu var størknet. — Kjender Du dette Sted? spurgte min

Ledsager. Nei, svarede jeg. — Det er Frankrig; han, den store Keiser, vilde ikke følge mit Raad og saa styrtede han sig ud i Kampens Hvirvel, han vilde ikke høre, at det blev hans egen og Frankrigs Ruin, han var døv for alle Raad. Det stakkels Frankrig maatte bløde derunder, fremmede Krigshorder har lagt det øde, medens han selv er flygtet. Se hvad Følgen er bleven. Med disse Ord pegede hun til den modsatte Side. Naar Ulykken først gjæster et Land tager den sjældent Glacéhandsker paa. Folket kæmpede imod hinanden, Broder imod Broder, Ven imod Ven, overalt luede Oprørsflammen, overalt kæmpedes der en vild, lidenskabelig Kamp, en sand Fryd for Bundfaldet af Samfundet, der benyttede denne Kamp til at komme iveiret.

Lydia taug og saae forstende paa Keiseren, der tankefuldt stirrede frem for sig.

— En sælsom Drøm! udbrød han. Dog, jeg fik meget at tage Vare paa, naar jeg skulde begynde at kæmpe med Drømmesyner.

— Da jeg tre Gange itræk havde selvsamme Drøm, maatte jeg meddele Dem den, jeg syntes at det var min Pligt, vedblev Lydia.

— Din Mening har været god og derfor vil jeg takke Dig; dog stoler jeg formeget paa mine Generalers Kløgt og mine Soldaters Tapperhed til, hvis Frankrigs Ære var i Fare, ikke at skulde

begynde en Krig, om end tusind Drømmesyner viste sig for mig!

Med disse Ord vinkede Keiseren med Haanden til Tegn paa, at Audientsen var endt og Lydia begav sig tilbage til det andet Gemak, hvor hun nu traf en Kammertjener, der førte hende bort.

Da Keiseren var ene, saae han efter hende og sagde med en Stemme, der syntes rystende:

— Jeg huer ikke denne Drøm; jeg har selv havt lignende Syner, men jeg vil ikke tro derpaa, jeg maa gaa den Vei, jeg engang har betraadt, selv om den fører mig i en Afgrund! Jeg kan ikke gaa andre Veie, kun frem, fremad!

Da Lydia var ene, sagde hun:

— Ha, ha! Du vil ikke tro mine Ord, men der kommer en Dag, da Du skal se, at mine Ord vare mere end et Drømmesyn! Der vil komme en Dag, da vi To kaste Tærninger om Kronen, som jeg nys bar paa mit Hoved. . . . Jeg viger ikke et Skridt fra mit Maal, om end tusinde Hindringer krydse min Vei!

Sjette Kapitel.

Hos Politichefen!

Lydia spottede endnu Faren.

Der var en Mand til, som hun vilde gjæste, for at haane og triumfere over ham.

Det var Politichefen, den Mand, der havde ladet hende taste i Fængsel.

Hun gik dristig op i hans Bolig og bad om at faae ham i Tale.

— Det kan neppe ske i Øieblikket, sagde en Betjent.

— Og hvorfor?

— Politichefen spiser Frokost.

— Jeg maa strax tale med ham.

— Er det en saare vigtig Sag?

— Det angaaer et stort Tyveri.

— Jeg skal forsøge at melde Dem. Behag at tage Plads saalænge.

Betjenten forsvandt og kom nogle Øieblikke efter tilbage.

— Politichefen er rede til at modtage Dem, sagde han.

Med en stolt, majestætisk Mine skred Lydia ind ad den aabne Dør.

Om hendes Læber spillede hendes eiendommelige Smil.

Politichefen var en ung, smuk Mand, med et kjækt Aasyn, med skarpe, stikkende Øine, en Mand, der ved første Blik syntes at kunne gjennemskue ethvert Menneske.

Han var en galant Kavaleer. Han reiste sig og bukkede ærbødigt for Grevinden.

Han blev ligesom frapperet ved at se dette Aasyn.

Det forekom ham, at han kjendte det; men hvorfra?

— De forbauses øiensynlig ved at se mig, begyndte Lydia; men Deres Forbauselse skyldes vistnok især min Lighed med min Søster.

— Deres Søster?

— Ja, desværre, jeg er en Søster til den mere berygtede end berømte Grevinde de Valéry.

— Hende, som nys er bleven arresteret?

— Ja.

— Hvad skylder jeg Æren af Deres Besøg?

— Min Søsters Sag.

— Den har jeg ikke mere nogen Indflydelse paa. Den er ført til Protokols og Dommerne skal nu varetage den.

— Da kan jeg maaske meddele dem Oplysninger, som De ikke har nogen Anelse om.

Alt medens Lydia talte, havde Politichefen mere og mere følt sig tiltrukken af hendes Ansigt

og hele Person; han syntes aldrig at have skuet en saa deilig Kvinde.

— Enhver Oplysning kan naturligvis bidrage til en hurtig Tilendebringelse af Sagen. Men tør jeg bede Dem om at tage Plads i min Dagligstue, vi kan da tale uforstyrret om Sagen.

— Men maa jeg, idetmindste for Øieblikket, bede Dem om ikke at drage Sagen i Langdrag, da jeg har reist hele Natten og for at komme tidsnok ikke har faaet Tid til at spise Frokost.

— Hvis De vilde tage tiltakke med en Ungkarls simple Bord, skulde det være mig en Fornøielse at byde Dem til Gjæst.

Lydia kom med en Del Vægringer, men modtog dog Tilbudet.

— Lad os da først spise Frokost, sagde han, der øiensynlig blev mere og mere indtaget i sin smukke Gjæst.

De satte dem tilbords: Politichefen og en af hans farligste Fanger!

Frokosten blev indtaget under en let og spøgefuld Samtale.

— Lad os nu vende os til den alvorlige Forretning, sagde Lydia; jeg er kommen her for at meddele Dem, at Grev Valéry endnu lever; han er for Øieblikket, om end i en forkommen Tilstand, paa vort Slot.

— Hvorledes . . . Grevindens Gemal?

— Lever og vil om et Par Dage ankomme hertil, for at tilbagevise den Anklage, der nu hviler paa hans Hustru!

— Men Grevinden er jo atter gift!

— Ja, det bliver en meget indviklet Sag; men det gjælder jo først og fremmest at bevise min Søsters Uskyldighed. Saa vidt jeg kan forstaa, er Greven flygtet i Følge med en fransk Sangerinde. Historien om Duellen er altsaa en Opdigtelse. En eiendommelig Skæbne forfølger os Søstre, vi blive hævet til en meget høi Rang, vi ere begge blevne Grevinder, men saa slipper Lykkens Traad os ud af Haanden, vor Gemal bekymrer sig da ikke mere om os og er der Noget, der kan pine et Kvindehjerte, saa er det forsmaaet Kjærlighed.

Politichefen sad hensunken i Tanker. De modtagne Oplysninger om Grevinden forværrede denne Sag endnu mere.

— Jeg vil kun gaa ind i mit Kontor, for at skrive en Ordre, sagde han og reiste sig. Om et Øieblik skal jeg være tilbage.

Da Lydia var ene, saae hun sig om i Værelset, som om hun søgte Noget.

— Jeg vilde gjerne medtage en eller anden lille Erindring om dette behagelige Besøg, naar jeg blot vidste hvad det skulde være, tænkte hun.

Hun saae at Nøglerne sad i en Skuffe og med

den hende egne Dristighed, traf hun Skuffen ud, og da den var fyldt med Penge og Værdipapirer, tilegnede hun sig en Del af samme, fik den atter lukket og vendte tilbage til sin Plads i samme Øieblik som Politichefen vendte tilbage.

Efter at have tilbragt endnu en Stund hos Politichefen, hvem hun tilsendte mere og mere kjærlige Øiekast, anbefalede hun sig og lovede at komme tilbage den følgende Dag.

— En deilig, en charmant Kvinde! mumlede Politimanden.

Da Lydia var udenfor hans og Paris's Omraade, lo hun hjerteligt over det Puds, hun havde spillet ham.

— Hvor han vil ærgre sig, mumlede hun, naar han seer, at han er narret saa grundig! . . . Han vil vist forbande den Time, da han bød den udbrudte Fange til Frokost hos sig!

Politichefen sad endnu hensunken i sine blide Drømmerier, da der bankedes paa hans Dør.

— Hvad er der nu?

— En saare vigtig Tidende.

— Hvilken?

— Grevinden er flygtet!

— Hvilken Grevinde?

— Valéry.

— Naar er dette skeet?

— Imorges eller igaar Aftes.

— Paa hvilken Maade?

— Det er næsten uforklarligt.

— Naar opdagede man det da?

— For et Kvarteer siden. Ved at ville række hende Foden, saae Fangevogteren at den skjønne Kvinde var bleven til en skjægget Mandsperson.

— Han har altsaa hjulpet hende paa Flugt?

— Ja.

— Hvem er han?

— Hendes nuværende Gemal, den nordiske Billedhugger.

— Har man intet Spor fundet? spurgte Politichefen aandeløst.

— For et Øieblik siden syntes jeg at se hende; men hun forsvandt iblandt Mængden.

— Hvorledes var hun klædt?

Betjenten beskrev dette og Politichefen blev ligbleg.

Hans Gjæst havde været den udbrudte Fange, den djævelske Kvinde.

Han gav Ordre til at udsende Sporhunde til alle Sider.

Da han atter var ene, slog han sig for Panden og udbrød ærgerlig:

— Jeg. Dosmer, jeg Dosmer!

Han vilde nu tage nogle Værdipapirer frem og trak sin Pengeskuffe ud.

— Hvad er dette? udbrød han forfærdet.

Den største Del af Skuffens Indhold var forsvundet.

Den gode Politichef følte sig for første Gang gruelig taget ved Næsen.

Men i sit stille Sind svoer han en dyr Ed paa, at han nok skulde faae Fingre i hende og da passe bedre paa hende.

Syvende Kapitel.

Et alvorsfuldt Dieblik.

Da Fanchette kom til sig selv igjen, laa hun paa en Seng i Saint-Remys Hjem. To Mænd betragtede hende med spændt Opmærksomhed, som om deres og hendes Liv var afhængig af denne Stund.

Den ene var hendes Ægtefælle, den anden var Georges.

Det var ham, der var styrtet frem og havde ført hende bort fra Jernbanens Spor, i det samme Toget brusede forbi.

Det var ham, der paa sine stærke Arme bar hende forbi den forsamlede Mængde op til Grevens Hjem.

Under denne Vandring gled det forlorne Skjæg tilside og hans virkelige Ansigt tittede frem; men han anede det ikke.

— Mit Barn! Mit Barn! vare de første Ord hun udtalte, idet hendes Blik fløi rundt i Stuen, som om hun søgte Noget.

— Mit stakkels, mit ulykkelige Barn! gjentog hun, idet hun gysende skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

— Hvad er der dog skeet? spurgte Saint-Remy, der var saa optaget af sin Gemalindes Smerte, at han ikke havde bemærket den Forandring, der var foregaaet med Tjeneren.

— O, gid jeg var død, gid jeg var død! vare de eneste Ord, der trængte sig frem over Fanchettes Læber.

Greven knælede ned ved hendes Side og søgte ved ømme Ord at berolige hende og bringe hende til at tilstaa, hvad der havde gjort et saa stærkt Indtryk paa hende.

Under Taarer fortalte hun den Scene, der havde fundet Sted i Fængslet; den Modtagelse hun havde faaet af sin Datter, de Udtalelser denne havde udslynget imod hende og den Trudsel, der havde drevet hende til at ile bort.

— Hvad der senere er skeet veed jeg ikke; jeg kom først igjen til mig selv, da jeg følte mig greben af en kraftig Arm og blev reven bort fra den visse

Død, i hvis Favn jeg var ledet. O, havde blot Jernbanetoget gjort Ende paa mine Lidelser; mit Liv er og bliver en tornefuld Bane; Lykken og jeg kan ikke forliges.

Hun skjulte atter Hovedet i sine Hænder og græd.

Saint-Remy søgte at trøste og opmuntre hende, og lindre hendes dybe Smerte.

Fanchette blev lidt efter lidt mere rolig og bad da Gud om Tilgivelse, fordi hun havde ønsket sig Døden, saalænge det endnu ikke var hans Villie.

Georges stod som fastnaglet paa den modsatte Side af Fanchettes Leie.

Hans Øine vare fæstede paa hende med en usigelig Grad af Vemod og Kjærlighed.

— Takker Du da ikke den Mand, hvem Du skylder Livet? sagde Saint-Remy.

— Hvor er han?

— Han staaer jo ved din Side.

Med disse Ord pegede han paa Georges og Fanchette vendte Hovedet om imod ham.

Men idet hun fæstede sit Blik paa ham, udstødte hun et Skrig.

Hun troede at se et Drømmebillede.

Det var jo Georges!

— Georges . . . Georges! udbrød hun med vild Stemme.

— Fanchette! hvisked han tonløst.

— Min Gud, Du lever!

— Ja, desværre, jeg lever!

— Og jeg, som har anseet Dig for død!

— Ogsaa jeg har været i Tvivl om Du levede.

— Min Ægtefælle!

— Min Hustru!

— I tyve Aar har jeg begrædt Dig!

— I tyve Aar har jeg sørget over Dig, da fik jeg først at vide, at Du ikke var død.

— O, hvor Skæbnen har været haard imod os!

— Ja, vi har ret været Ulykkens Børn!

Han knælede ned ved hendes Side, han lagde sin Arm om hendes Hals.

— Jeg elsker Dig endnu, Fanchette! hviskede han ømt.

— Jeg elsker ogsaa Dig, min kjære, kjære Georges!

Da vaagnede de Begge til Bevidsthed om hvor de befandt dem.

Saint-Remy stod bleg og vaklende og stirrede paa dem med et uhyggeligt Blik.

— Hvad betyder dette . . .? stammede han med klangløs Stemme.

— O, Himmel, jeg er nu en Andens Ægtefælle! udbrød Fanchette fortvivlet.

Det var et skæbnesvangert Øieblik.

Ved den stakkels Fanchettes Leie stod to Mænd, der begge var viet til hende, der begge havde

Fordring paa hendes Hjerte, der begge elskede hende.

De to Mænd stirrede alvorsfulde paa hinanden.

Kun en frygtelig Begivenhed kunde bringe Opløsning paa dette Forhold.

Saint-Remy knælede ned paa den ene Side, Georges paa den anden; hver af dem havde grebet hendes Haand.

Fanchette stirrede snart paa den ene, snart paa den anden af dem.

Georges, hendes første, inderligste og trofaste Kjærlighed, var ikke død!

Hvor gjerne havde hun ikke kastet sig i hans Favn; men hun var jo nu Saint-Remys Hustru og hun skyldte denne Mand, at opfylde hvad hun havde lovet ham.

Det var disse Tanker der bemægtigede sig den stakkels Kvinde, der i dette Øieblik saae to Ægtefæller for sig; den ene elskede hun og den anden agtede hun.

Det var som om Ingen af dem vovede at bryde Tausheden.

Ottende Kapitel.

Fra Fængslet til Brudeskamlen.

Det var Formiddag; i Fængslets Gaard fik de Fanger, hvis Dom endnu ikke var faldet, Lov til at spadsere en Time, og i denne havde de Tilladelse til at tale sammen.

Idag syntes der at være et vist Oprør imellem dem, det var som om de her vare ifærd med at sætte en eller anden Sammensværgelse i Gang.

Det var ikke tilladt mere end to og to at tale sammen og Opsynsmandens Stok skulde falde paa dens Skulder, der overtraadte dette Forbud; men idag kunde han have faaet meget at bestille, naar han havde opfyldt denne sin Pligt.

Han var just ifærd med at spise sin Frokost og læse det nyeste Numer af et Dagblad, og dette syntes at lægge mere end almindelig Beslag paa hans Opmærksomhed.

Vi ville imidlertid lytte til disse forbryderiske Kvinders Samtale.

Det var vilde, uhyggelige, lidenskabelige Ansigter, disse Kvinder eiede; Lasten og Kummeren havde draget sine skarpe Furer derpaa.

— Ja, det er hende, ved Djævlen, det er hende! sagde En.

— Skulde det virkelig være den smaa Violpige! svarede en Anden.

— Kjender Du ikke hendes smukke, spodske Fjæs?

— Hvad har vi gjort siden hun saadan undflyer os? udbrød en Tredie.

— Hun skal være fin paa det, hun har vel gjort Bekjendtskab med en eller anden fornem Herre, der har lært hende at se sine Kammerater over Hovedet.

— Hun har altid bildt sig ind, at hun var gjort af bedre Stof end os Andre, hun har altid været gruelig stiv!

Disse Anklager blev istemmet af de andre Forbryderske.

— Jeg kunde have Lyst til at hævne mig paa hende! udbrød En.

— Jeg ogsaa! sagde en Anden.

— Men hvorledes?

— Det maa være en let Sag her!

— Jeg har en Ide! raabte den Første.

— Lad os høre den!

— Vi angiver hende Alle som vore Medskyldige!

— Ja, ja! lød Svaret.

— Vi kan jo nok hver især lave en lille Historie; vi siger, at hun har støbt Kuglerne, vi har kun stødt dem ud.

— Det er rigtigt!

— Altsaa, naar Enhver af os kommer i

Forhør, fortælle vi, at den skjønne Annette er i Komplot med os.

— Vi skal nok skamfere hendes spodske Fjæs!

— Vi skal lære hende at være høflig. Vi ere jo Alle enige derom, ikke sandt?

— Jo, jo!

Samme Dag overraskedes Forhørsdommeren ved, at enhver af de Fangne frivillig opgav at have en Medskyldig, der hed Annette og som tidligere havde været straffet og nu var her i Fængslet.

Han konfererede nu med Politidirektøren om denne Sag.

— Det maa da være den unge Pige, sagde denne, som blev ført hertil i Anledning af Grevindens Sag. Maaske vi dog virkelig har gjort en god Fangst. Saa maa vi snart have hende i Forhør.

Annette havde tilbragt nogle Dage i Fængslet, uden at have nogen Anelse om, hvorfor hun egentlig var arresteret.

Nancy — den af hendes Veninder der havde været Vidne til hendes Samtale med Madam Melong — havde besøgt hende og for, som hun mente, at indgyde hende lidt Trøst, havde hun

fortalt, at Digteren Athos de Musset havde været paa Fabriken og spurgt efter hende og alene det — at han savnede hende — glædede og trøstede hende meget.

Men endnu mere glædede det hende, da hendes Fængselsdør en Dag aabnedes og Athos traadte ind.

At han blot tænkte paa hende, kunde glæde hende, hvormeget mere da, at han vilde gjæste hende her paa dette Ulykkens Asyl.

— Her ventede jeg ikke mere at skulde træffe Dig, Annette, sagde han i en mildt bebreidende Tone.

— Jeg tilsværger Dem, Herr Musset, jeg har ikke gjort noget Ondt.

— Du har forladt den gode Kone, til hvis Omsorg jeg havde betroet Dig. Hvad var Grunden dertil?

— Ak, det kan jeg ikke sige Dem.

— Og hvorfor ikke.

Den blege Kind farvedes af en stærk Rødme.

— Men jeg veed det dog, stakkels Barn, jeg og Madam Melong har havt en lang og alvorlig Samtale derom.

— Hvad har hun da sagt Dem? stammede Annette.

— Jeg veed, at Du nærer en Beundring for mig, der grændser til Kjærlighed.

Athos taug nogle Øieblikke bevæget.

Han greb den lille, spæde Haand og trak den skælvende Annette hen til sig.

— Tak for din rene, din trofaste Kjærlighed, hviskede han. Tak fordi Du tænker med Ømhed paa mig. Jeg gjorde Dig gjerne lykkelig, men en dyb Hemmelighed forhindrer mig deri. Jeg har engang gjort en hellig Ed paa, at jeg ikke vil elske nogen Kvinde eller skænke hende mit Hjerte. Men din Ven vil jeg altid være, din sande, trofaste Ven, veilede Dig til alt Godt, raade Dig til, hvad Du kan have Glæde af for Dig selv og Andre, ... jeg vil støtte Dig, naar din Fod vakler; men mere kan jeg ikke love Dig!

Annette var rørt til Taarer. Athos talte saa smukt, saa varmt og saa inderligt.

— Naar Du nu snart, som jeg haaber, kommer ud herfra, saa maa Du vende tilbage til Madam Melong; den gode Kone maa Du ikke være utaknemlig imod, vedblev han.

— O, tilgiv mig, tilgiv mig, jeg har selv atter styrtet mig i Ulykken, men jeg var saa ulykkelig — jeg frygtede mine Kammeraters Spot, frygtede, at de skulde haane min Interesse for Dem — og det formaaede jeg ikke at udholde.

— Stakkels Annette, gid jeg ret kunde gjøre Dig lykkelig; men det er næsten som om jeg har gjort Dig mere ulykkelig.

— O nei, o nei!

— Nu vil jeg gaa til Dommeren og søge at faae Dig fri.

Han rakte hende Haanden og gik, stadig beherſket af de mørke Tanker, der plagede ham, naar ikke han ſad med Pennen i Haanden og Digtergudinden omſvævede ham og lod de ſkjønneſte Ord flyde frem paa Papiret.

Saaledes henſunken i Tanker kom han til Politichefen og udbad ſig en Samtale med denne.

— Jeg kommer, for at bede dem løslade en Fange eller idetmindſte ſaaſnart ſom muligt undersøge hendes Sag.

— Og hvem er det?

— En uſkyldig Stakkel, ſom er bleven ledet ind i en Snare.

— Hun hedder?

— Annette.

— Annette . . . Annette, gjentog Politichefen; det er hende, der er indblandet i Grevindens Sag, ikke ſandt?

— Den unge Pige har kun været i faa Dage hos Grevinden.

— Hendes Sag er ogſaa bleven langt mere indviklet derved, at flere af de andre Fanger have tilſtaaet, at hun har været deres Medſkyldige.

— Hvorledes?

— De fleſte af vore nuværende Fanger har

tilstaaet en eller flere Forbrydelser, der ere udførte i Forening med en ung Pige, der hedder Annette og efter deres Beskrivelse af denne Pige maa det virkelig være hende. Maaske det kan tænkes, at det er et Komplot mod den unge Pige, men det kan jeg ikke forstaa kunde arrangeres saaledes, da Fangerne ikke har Leilighed til at rotte dem sammen.

— Jo, det maa det være, indvendte Athos; Annette er et uskyldigt Barn!

— Der tidligere har stiftet Bekjendtskab med vore Fængsler, bemærkede Chefen.

— Det var Nøden, der gjorde hende til Tyv.

— Jeg kan kun love at Sagen skal blive fremmet saameget som muligt; men frigives kan hun ikke under de nuværende Omstændigheder.

Athos maatte da lade sig nøie med Løftet om, at der skulde blive gjort Alt for at fremskynde Annettes Sag.

Paa Politichefens Bord laa et Portræt.

Athos Blik faldt derpaa og han stirrede overrasket paa samme.

Politichefen bemærkede det og sagde:

— Kjender De denne Dame?

— Ja, det er hende, det er hende, der nu hviler i Gravens Fred.

— Nei, desværre, hun hører endnu til de Levendes Tal.

— Lever Lydia de Bretton?

— Rigtig, det er hende! Nu hedder hun Grevinde de Valéry, det er hos hende Annette har tjent.

— Jeg har jo været tilstede ved hendes Dødsleie.

— Det maa have været en eller anden lille Komedie, hun har spillet for Dem.

— Lever Lydia virkelig? gjentog Athos som for sig selv.

— Ja, hun lever.

Athos forlod snart Politichefen, opfyldt af sine triste Tanker; Lydia levede, Lydia, som paa sit Dødsleie havde affordret ham en Ed, Lydia, som han engang havde elsket og som han nu troede gjemt i Dødens store Have.

— Er Verden kun fuld af Bedrag? sagde han. Lever Lydia endnu, kan Annette ogsaa godt være skyldig i talrige Forbrydelser, thi da er et smukt Kvindeansyn kun et Skjul for de ondeste Planer.

Da Athos kom til sit Hjem, ventede Madam Melong paa ham.

— Undskyld, Herr Athos, at jeg atter forstyrrer Dem; men en vigtig Sag driver mig til igjen at opsøge Dem.

— Gjælder det atter Annette?

— Ja.

Athos fortalte nu, hvad Politichefen havde sagt.

Den brave Kone rystede sørgmodig paa Hovedet og sagde:

— Hun er uskyldig, Herr Athos.

— Jeg vil ikke paastaa Noget! svarede denne mørkt. Jeg har nylig opdaget en anden stor Forbrydelse, som en Kvinde, jeg har næret Tilbøielighed for, har udøvet imod mig.

Madam Melong tænkte paa Aurelia; men intet Ord kom over hendes Læber.

— Jeg haaber at De snart faaer at se, at jeg havde Ret i at Annette er uskyldig, sagde hun.

— Jeg vilde ønske det.

— Men for at komme tilbage til mit Ærinde. Jeg har en Elev, der hedder Nancy, som De maaske erindrer. Denne unge Pige har en Broder, — efter hendes Sigende en brav og skikkelig Fyr, — der har forelsket sig i Annette og vil have hende til Hustru. Det vil være bedst for alle Parter, hvis hun vilde have ham. Nu er jeg tvet til Dem, for at høre Deres Mening.

— Er det et godt Menneske?

— Ja, efter Nancys Udsagn!

— Kan jeg faae ham i Tale?

— Ja, meget godt.

— Hvor?

— Han er idag at træffe i sit Hjem i Nærheden af Havnen.

— Hvad er han?

— Sømand.

— Jeg skal gaa hen og tale med ham og finder jeg, at han er hende værdig, skal jeg tale hans Sag hos Annette. Gud gjøre da ham og hende lykkelig, det er mit inderligste Ønske!

— Det er ogsaa mit. Jeg holder meget af den stakkels Annette.

Nogle Timer senere sad to Sømænd ved et Glas Grog i et Værtshus ved Havnen.

Den Ene var en ret smuk Fyr, den Anden havde et raat, modbydeligt Ansigt, der røbede, at de smudsigste Tanker ugeneert kunde tage Plads hos ham.

— Saa Du har virkelig Tøsen kjær, John? sagde den smukkeste af dem.

John lo paa en mindre hyggelig Maade og sagde:

— Ja, Spille min Klyverbom, jeg trænger til at komme i Havn og til at kaste Anker. Jeg har tumlet om i Verden, jeg har været i Kina og jeg har været paa Galeierne, jeg har faaet frisk Luft mere end nok og jeg har siddet i den trange Celle; nu vil jeg nok blive et fornuftigt Menneske.

— Skaal derpaa, Kammerat, skjøndt mellem

os sagt troer jeg ikke ret paa at din Fornuft staaer længe ved Roret.

— Bliver jeg kjed af Tøsen, stikker jeg tilsøes igjen. Men jeg synes nu godt om hende, en stolt Reisning, en smuk Skabelon, hun har jo været hjemme og besøgt min Søster, saa jeg har faaet Leilighed til at se hende; men hun kjender ikke mig. For en lille Stund siden var min Søster her og bad mig om at lægge bi, da der kom en Broder eller hvad det var for en Fyr ud, for at høre om jeg havde reele Hensigter. Hvad min Søster angaaer, da veed hun intet Ondt om mig, jeg har altid vidst at holde mine Sager for mig selv; men hvad denne Landkrabbe angaaer, da maa jeg tilstaa, at jeg ikke formaaer at komme med fine Dikkedarer; jeg forstaaer ikke at tale med en Gut med sort Knibtang og hoipullet Hat; vil Du derfor gjøre mig en Tjeneste, saa tal Du med ham i mit Navn, sig at Du har Tøsen kjær og gjerne vil splittes sammen med hende, saasnart I kommer til Marseille.

— Til Marseille . . .

— Ja, jeg bliver ikke her i Paris; naar jeg er fuld, saa prygler jeg Alle, selv min lille Kone, og det vilde vække formegen Opsigt her. Hvad den Tjeneste, Du skal udføre, angaaer, skal jeg betale Dig den godt. Spille min Klyverbom, jeg er forlibt i den Lille, som en Rotte i en gammel Ost.

De to hæderlige Venner kom snart overeens om deres nette Plan.

Da Athos kom for at tale med John, traf han ham i Skikkelse af en ung, smuk Sømand, der talte godt for sig, der fortalte, at han elskede Annette inderlig og at han havde lagt sig en god Slump Guldpenge op.

— Men husker De, at Annette har været i Fængsel? spurgte Athos.

— Ja; men derfor er hun, spille mine Mersseil, lige god for det. Hun har ikke taget af Begærlighed, men af Sult.

— Godt, vi forstaa hinanden; men husker De, at Annette ikke har Dem kjær endnu, ja maaske aldrig har seet Dem?

— Ja, jeg har dog taget Fornuften med til Kompas og vil hun blot stræbe efter at blive mig en god Kone, skal hun aldrig fortryde sit Valg.

— Lad os haabe at dette maa ske, sagde Athos alvorlig, idet han trykkede den unge Mands Haand.

— — — — — — — — — — —

Annette græd af Glæde da Athos havde forladt hende.

Hun syntes at han havde talt saa smukt, saa varmt, saa inderligt til hende, som ingen Anden formaaede at tale.

Han var kommen til hende i Fængslet, havde

talt til hende om den Tilbøielighed, hun nærede for ham, men ikke i en vred, bebreidende Tone, nei, i en mild, vemodsfuld Tone, som gjorde et dybt Indtryk paa hende. Hun var nøisom, den lille Violpige, hans Kjærlighed havde hun aldrig gjort sig Haab om, men blot at han talte venligt til hende, var mere end hun havde ventet.

Hun kom samme Dag i Forhør.

Da hun kom ind i Salen, hortes flere medlidende Udraab.

Klart og freidigt besvarede hun Dommerens Spørgsmaal.

Men da han spurgte hende, hvorfor hun havde forladt Madam Melong, sagde hun:

— Det kan jeg kun hviske til Dem.

Hun bøiede sig over mod Dommeren og hvisfede ham nogle Ord i Øret.

Bevæget lyttede han efter disse. En Taare perlede i den gamle, alvorsfulde Mands Øie.

Den første Sag var snart endt og Annette frikjendt derfor; men nu kom den anden.

— Før de andre Fanger ind! sagde Dommeren til Retspersonalet.

Annette hævede nu Hovedet og lod Øinene svæve hen over Tilskuernes Række.

Hun saae Madam Melong og Athos, disse to gode Mennesker, som hun havde forurettet saa

meget og krænket saa bitterlig ved det Skridt, der atter havde ført hende til Anklagerbænken.

Dommeren henvendte sig nu atter til hende og pegede paa fire kvindelige Fanger, der vare førte ind.

— Kjender Du disse unge Piger? spurgte han.

— Ja, jeg har seet dem ofte.

— Men har Du havt nogen Forretning sammen med dem?

— Nei. Jeg har aldrig havt Veninder, jeg har altid passet mig selv.

— Disse Kvinder har tilstaaet Forbrydelser, hvori Du er delagtig.

— Det er ikke sandt, Herr Dommer!

— De ere villige til at gjøre Ed derpaa.

— De lyve, Herr Dommer!

Dommeren vendte sig nu til de andre Fanger.

— Fastholde I Eders Anklage? spurgte han haardt.

— Ja.

— Selv om I komme til at gjøre Ed derpaa?

— Ja, svarede de Alle med fast Stemme; Annette er vor Medskyldige.

— O, hvor kan I være saa onde, hvad har jeg gjort Eder? udbrød den unge Pige med bævende Stemme.

— Din sledske Tunge og dit skjønne Ansigt skal ikke befri Dig fra at lide den samme Straf

ſom os, Du er jo dog vor Anfører, ſagde En af dem.

— Stille, ſagde Dommeren; her er det kun mig der har Ordet.

Endnu nogen Tid fortſattes Forhøret, uden at kunne bringes til noget Reſultat.

— Lad os udſætte Sagen til imorgen, ſagde Dommeren; da begge Parterne vil gjøre Ed, maa den ene jo være falſk; maaſke den eller dem, der ſtaa i Begreb med at begaa denne Forbrydelſe, da er kommen til Bevidſthed om dens Alvor.

Han gav atter Tegn til at føre Fangerne bort.

At Dommeren dog nærede meſt Tillid til Annette, fremgik af, at hendes Ophold i Fængſlet blev gjort mildere, medens de fire andre Kvinder fik deres ſkærpet.

Athos fik atter Tilladelſe til at beſøge den unge Pige.

— Medens Du ſidder her i Fængſlet, begyndte han; er din Fremtidsſkæbne ifærd med at blive afgjort.

— Hvorledes det?

— En brav ung Mand, ſom jeg har talt med, har gjennem Madam Melong anholdt om din Haand. Det er en Broder til Nancy. Jeg bad ham erindre, hvor Du nu befandt Dig, jeg bad ham ret overveie, at Du først ſkal lære at have ham kjær, og han ſvarede paa en Maade, der

bevirkede, at jeg vil raade Dig til at modtage hans Tilbud. Det er maaske første og sidste Gang, at en brav, retskaffen Mand byder Dig sin Haand.

Annette blev mere angreben nu end før ved sine Medfangers Anklage.

— Men jeg kjender jo ikke denne Mand. Jeg har aldrig seet ham, indvendte hun.

— Her har jeg et Portræt af ham, sagde Athos og viste hende et Billede af den Mand, han havde talt med.

— Lad mig have nogen Tid til at betænke mig i, til at samle mine Tanker, sagde den unge Pige stammende.

— Tænk nu ret derover, sagde Athos; det vilde glæde mig meget at se Dig lykkelig.

At hendes Kjærlighed til ham havde slaaet saa dybe Rødder, at hvert Ord skar hende i Hjertet, tænkte den unge Mand ikke paa.

Han havde kun hendes Lykke for Øie; men han glemte at den rent overskar den Streng i hendes Hjerte, som hun helst havde hørt tone, at den tilintetgjorte den Forhaabning, en Kvinde værner trofast og inderligst om, selv om den aldrig sætter Glædens Blomst.

Da han var gaaet, græd Annette de bitreste Taarer.

Fængslets Mørke og den skændige Mistanke

kunde hun bære med Ro; men ikke denne Efter=retning, dette Budskab.

Hun syntes at det vilde krænke Athos og Madam Melong, dersom hun sagde Nei, og Ja formaaede hun ikke at svare.

Hun var saa ulykkelig og tænkte et Øieblik paa at sige Ja til sine Fængselsfostres Anklage.

Hellere mange, mange Aar i Fængsel, end lænkes til en Mand, hun ikke elskede.

Men hvormeget mere vilde hun saa ikke krænke de to Mennesker, der havde været saa gode imod hende.

— Gid jeg var død! sukkede hun og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

Hun overveiede nu mere rolig sin Skæbne, hun begyndte lidt efter lidt at gjøre sig fortrolig med den Tanke, at hun maatte forsøge paa at blive den Fremmedes Hustru, at hun vilde være ham en kjærlig Ægtefælle og ganske søge at glemme Athos.

Han havde jo sagt, at han vilde glæde sig ved hendes Lykke, og derfor vilde hun stræbe efter at han kunde faae denne Glæde.

Saaledes kæmpede Tankerne i den stakkels Annettes Hoved i den lange Nat, hvori hun uroligt kastede sig paa den haarde Fængselsbrix.

Men da Morgensolen tittede ind til hende, havde hun fattet sin Beslutning; hun bad Gud om Styrke dertil. Netop det, at hun skulde forlade

Paris, gav hende Mod, thi hun haabede da lettere at glemme den Mand, som hun elskede saa høit.

Da Forhøret idag begyndte, da Eden skulde aflægges, vaklede den af Forbryderne, der først skulde for Skranken; idet hun skulde hæve Haanden, for at gjentage Lovens Ord, stønnede hun:

— Jeg kan ikke, jeg kan ikke!

Nu bekjendte hun Alt og den stakkels Annette blev straxt frikjendt, medens de fire Fanger fik deres velfortjente Straf.

Madam Melong og Athos vare atter tilstede og de ventede paa hende, da hun skulde forlade Fængslet.

— Vil Du følge med til min Fabrik? spurgte Madam Melong.

— Jeg kan ikke; men jeg modtager det Tilbud, Herr Musset har omtalt.

— Har Du ret tænkt derover? sagde den gode Kone.

— Ja.

— Vi følge Dig da derhen. Ved første Diekast paa den unge Mand vil Du bedst kunne sige Dig selv, om Du nogensinde troer at kunne vinde den Kjærlighed for ham, som en Hustru kan føle for sin Mand.

De naaede snart Havnen og fandt, ved at spørge sig for, den unge Mand, som Athos havde omtalt.

— Her bringer jeg Dem Deres Brud! sagde Athos til ham.

— Ah, min elskede Annette, min udkaarne Brud! udbrød den unge Mand, der straxt gik op i Rollen.

Da det var en smuk, ung Mand og da han var i Besiddelse af endel Elskværdighed, gjorde han just ikke noget ubehageligt Indtryk paa Annette.

— Alt iaften reise vi, hvis min kjære Brud ikke har Noget derimod, sagde han.

— Det er mig ligegyldigt, svarede Annette; her er intet Baand som binder mig.

— Vi ere altsaa Begge to Fugle, der kun behøve at løfte Vingerne for at flyve lige ind i Glædens Paradis, bemærkede han og greb den unge Piges Haand.

Affeden mellem Annette og Madam Melong var hjertelig. Til Athos derimod rakte hun blot Haanden og sagde:

— Farvel, Herr Musket, og Tak for alt det Gode, De har udøvet imod mig.

— Bliv lykkelig, bliv lykkelig! sagde han bevæget.

Samme Aften kjørte Annette med sin tilkommende Ægtefælle bort fra Paris.

Nu begyndte den unge Pige først at vaagne til Bevidsthed om hvad der ventede hende.

Ligeoverfor hende og den unge Mand sad en Matros med et skummelt, uhyggeligt Ydre.

Han betragtede Annette med et fast, uudholdeligt Blik, der fik hende til at skælve af Angst.

Efter at de havde forladt Paris, blev hendes unge Ledsager pludselig taus og vexlede ikke et Ord.

Annette stirrede mørkt hen for sig; hun anede en kommende Ulykke, men hvorfra vidste hun dog neppe endnu.

Da de havde kjørt forbi nogle Stationer, bleve de ene i Vognen; de øvrige Passagerer stege ud.

Den unge Mand og den uhyggelige Fyr udstødte en eiendommelig Latter.

— Naa, John, var det ikke godt udført? raabte den ene.

— Jo, udmærket!

— Her er din lille Kone!

Annette stirrede forskrækket paa sine Ledsagere.

— Seer Du, lille Annette, begyndte den smukke Mand; det var en Feiltagelse af den gode Digter, han tog feil af Husnumeret. Maa jeg præsentere Dig for din tilkommende Ægtefælle!

— Hvad betyder dette? udbrød Annette med hævende Stemme.

— Det er ham, med hvem Du skal træde for Alteret!

— O nei, o nei!

— Her nytter ingen Indvendinger. Du har hverken Papirer eller Noget i Orden. I vore Papirer staaer, at vi ledsages af en stakkels vanvittig Pige.

— O, jeg Ulykkelige!

— Du skal nok blive lykkelig, min lille Snut, sagde John med et bredt Grin.

Toget holdt snart stille og de to Mænd stege ud; den unge Pige, der næsten var bevidstløs, fulgte villieløs sine to Ledsagere.

Nogle Dage forløb; lidt efter lidt gjenvandt Annette sin Fatning, og da John syntes at være mindre ond end han saae ud til, begyndte hun igjen at forsone sig med sin Fremtidsskæbne; hun havde jo nu engang givet Ulykken Haanden.

En Maaned efter stod Bryllupet. Brudgommen var altfor lystig, Bruden altfor stille.

Annette græd, John sang. Annette bad og John bandede.

Det var en underlig Festdag.

Niende Kapitel.

Ved Høstfesten.

Det var en Høstaften.

Paa en aaben Plads midt i den lille Landsby gik det muntert til.

Karle og Piger svingede sig til Fiolens Lyd, Alle bar Blomster paa Hattene og midt paa Pladsen var reist en høi Stang, paa hvilken hang en Blomsterkrands.

De gamle Bønder sad i nogen Frastand om smaa Borde og tog lange Drag, saavel af Piberne som af de med Vin fyldte Tinkrus.

Børnene havde ogsaa deres Fornøielse; de vare pyntede og dandsede lystig rundt paa den store Plads.

I lang Tid havde man kun tænkt paa Arbeide og Slid; iaften tænkte man kun paa Glæde og Fornøielse — det var nemlig en Høstfest her feiredes.

Maanen kom op over Skoven med sit magiske Skær, Stjernerne paa Himlen erstattede Festblus.

De Gamle fortalte mangen en gammel og god Historie, medens Krusene flittig bleve tømte, og de Unge passede deres Glæde med ligesaa stor Flid.

Saaledes gled Aftenen og endel af Natten og

man tænkte paa Opbrud. Det sidste Glas bley tømt, Musikken stemte op til den sidste Dands og man begyndte at sige hinanden Farvel.

Da lød der pludselig i nogen Afstand et langt, gjennemtrængende Skrig, en Smertens Akkord midt i Glædens Toner.

Dandsen standsede strax og man ilede til, for at se hvad dette Skrig betød.

Nu lød flere Skrig, de syntes at komme fra Skovens Tykning.

Flere unge Karle ilede hen mod samme; men standsede pludselig.

Henimod dem kom en ubyggelig, skrækkelig Skikkelse.

Var det et Menneske eller var det et Dyr? Var det et Spogelse eller en Gjæst fra Aandernes Rige?

Denne Skikkelse sagtnede ikke sit Løb, men ilede lige hen imod dem.

— Frels mig, raabte den med hæs Stemme; skjul mig, gjem mig, hun forfølger mig maaske!

Ved nærmere Eftersyn viste det sig nu at være et med Jord og Smuds tildækket Menneske.

Man kunde antage ham for et Menneske, der havde været levende begravet og nu var staaet op igjen.

Hans Øine stode helt stive i Hovedet, hans

Hænder vare blodige og han formaaede neppe at tale.

Da Bønderne saae at det var et menneskeligt Væsen, kom de nærmere til ham og spurgte ham, hvor han kom fra.

— Jeg er undsluppet en Djævels Kløer! brølede Skikkelsen. Men med alle onde Aanders Bistand skal min Hævn mod hende blive gyselig. For de Kvaler, jeg har lidt i de lange, gyselige Timer, skal hun komme til at lide tusinde Gange!

Et Par af Bønderne, der stod ham nærmest, udbrød pludselig forundret:

— Det er jo Greven! . . . Den forsvundne Greve!

I det med Blod og Smuds tildækkede Ansigt havde de gjenkjendt Grev Valéry, hvis Gods de boede paa.

— Er jeg blandt mine egne Bønder? udbrød han. Ja, jeg er Josef de Valéry! Det Uhyre, jeg har kaldt min Gemalinde, den Slange, der havde tilsneget sig en Plads i mit Hjerte, har forsøgt at dræbe mig og det var lykkedes hende, hvis ikke Djævlen havde staaet mig bi. I det mørke Fængsel, hvor hun stødte mig ind, vilde Døden have været mig vis, naar ikke jeg havde fundet en Udgang, just som jeg anden Gang afkræftet og modløs sank ned paa den uhyggelige Hvælvings Jordbund! . . . En Laage, hvorigjennem Slutteren

sandsynligvis i tidligere Tider har givet Fangerne deres Kost, blev den Vei, der atter førte mig til Livet, Lyset og Friheden!

Josefs Tale var besværlig; men han begyndte lidt efter lidt at komme til sig selv igjen, Dødsangsten synes atter at svinde bort.

Bønderne trængte sig mere og mere nysgjerrige om ham.

De fleste af dem havde netop idag talt om den forsvundne Greve.

Den gamle, skikkelige Forvalter var tilstede og han kunde ikke fatte, at det virkelig skulde være Tilfældet hvad han hørte.

Han bød Josef Natteleie og rene Klæder og denne modtog naturligvis med Taknemlighed Tilbudet.

Først vendte han sig dog til Bønderne og sagde:

— Lad min Ankomst iaften ikke forstyrre Eders Fornøielse; imorgen tales vi ved! Jeg haaber paa Eders Bistand, naar jeg skal lade denne nedrige Kvinde lide sin velfortjente Straf. I vil vel følge mig, for at jeg kan fuldbyrde min Hævn?

— Ja, ja! lød det i Kor.

Greven fulgte Forvalteren, medens Bønderne fik dem den sidste Svingom; men der var dog kommen en vis uhyggelig Stemning over den glade Forsamling.

Den næste Dag viste Greven sig ikke for Bønderne, thi han var angreben af en hæftig Feber, fremkaldt af de udstandne Pinsler og Lidelser.

Og der gik lang Tid før det kom saa vidt med ham, at han støttet til en Krykkestok kunde vandre om i Hyttens Nærhed.

Men Hadets Bitterhed og Hævnens Raseri luede endnu i hans Bryst, de sammenpressede tynde Læber tydede paa de onde Lidenskaber, der kun ventede paa at komme til Udbrud.

Da erfarede han en Dag, at Lydia atter var gift og at hun samtidig var bleven fængslet.

Dette gjorde ham betænkelig.

Vidste man, at han levede, da havde han jo været hendes Medskyldige og Deltager, og maatte komme til at lide samme Skæbne som hun.

Han vidste ogsaa nok, at Lydia vilde søge at flygte, at hun kunde sprænge alle Lænker og bedaare alle Fangevogtere, saa hun nok vilde slippe fri igjen.

Han fandt det derfor raadeligst for at undgaa alle Ubehageligheder, at benytte Tiden til at gjøre sig usynlig.

Og en skjøn Dag skete dette. Greven forsvandt ligesaa hurtigt som han var kommen, hvorhen vidste Ingen.

Josef søgte at komme udenfor Frankrigs Omraade.

— Jeg veed, mumlede han en Dag, da han saaledes styrede afsted, at slipper Lydia ud af sit Fængsel, da søger hun til Holland. Det har hun altid sagt, naar vi begyndte at frygte for at blive nappede. Djævlen fører hende nok paa min Vei!

Han fik Ret!

Herr de Saint-Remy og Georges stode længe og stirrede tause paa hinanden, da den frygtelige Sandhed stod klar for dem: Fanchette var begges Hustru!

Saint-Remy brød først Tausheden og sagde til sin Rival:

— Lad os tale et Alvorsord sammen.

— Ja, vi har et Regnskab at opgjøre, der ikke er let.

— Fanchette, sagde Greven; vi forlade Dig et Øieblik.

Den stakkels Fanchette syntes saa optaget af den forfærdelige Opdagelse, at hun ikke bemærkede hvad der nu skete.

Tjeneren fulgte sin Herre ind i et tilstødende Gemak.

— Behag at tage Plads, Georges, og fortæl mig Alt, hvad der engang er foregaaet mellem Dig og Fanchette.

— Det bliver en lang og sørgelig Historie, sagde Georges.

— Fortæl kun.

Georges fortalte nu hvad der var skeet for over tyve Aar siden.

— Jeg vil foreslaa, da vi paa en Maade Begge have Fordring paa Fanchette, at vi afgjør Sagen i Fred og Enighed! sagde Saint-Remy.

— De mener?

— Vi ere Begge Mænd, paa hvis Ord man kan stole, ikke sandt!

— Jo.

— Saaræk mig Haanden til Bevis paa, at vi vil holde hvad vi love hinanden?

— Her er min Haand!

De to Mænd rakte hinanden Haanden tause og alvorlige.

— Ulykken har fulgt os Begge, sagde Greven; og den vil vel ikke slippe os, om vi end søge at stille Snarer op for den. Min Plan er derfor: lad os ærligt og ligefremt spørge Fanchette hvem af os To hun elsker høist, hvem hun vil vandre Livets Vei sammen med, og den hun da selv vælger, skal søge at gjøre hende lykkelig; den Anden, hvem af os det end bliver, maa forlade Paris og aldrig mere søge at nærme sig hende. Derved opløses dette Drama uden Blod.

— Jeg er villig til at gaa ind paa denne

Ordning af Sagen; men om jeg senere gjør Ende paa mit Liv, hvis Sagen faaer et for mig uheldigt Udfald, vil jeg ikke svare for.

— Ogsaa jeg har faaet Fanchette saa kjær, at Livet uden hende synes at ville føre mig i Dødens Favn.

— Saa staaer jo ligemeget paa Spil for os Begge.

— Lad os da gaa vor Skæbnes Afgjørelse imøde.

De to Mænd reiste dem blege, tause og alvorlige.

Saint-Remy standsede.

— Nei, nei, jeg kan Intet fordre, Intet forlange, sagde han; jeg har jo røvet Deres Hustru og jeg maa skænke Dem hende tilbage.

— Det er Ulykken, der har spillet Hovedrollen; vi maa lade Fanchette fælde sin Dom.

De aabnede Døren ind til Fanchettes Soveværelse.

Skæbnen havde alt fældet en endnu haardere Dom over dem.

De vexlende Sindsbevægelser og Gjensynets Overraskelse havde omsløret Fanchettes Blik, omtaaget hendes Forstand.

Hun var bleven vanvittig!

Da de to Mænd traadte hen til hendes Leie, for at høre hendes Mening i denne Sag, fæstede

hun et Blik paa dem, der forraadte, at hendes Forstands Lys var bleven udslukket.

— Hvem er I? sagde hun vildt. Hvad vil I, hvorfor komme I her?

Begge havde opfattet dette vilde, forvirrede Blik og udbrød:

— O, Himmel, hun er bleven vanvittig!

— Hvorfor stirrer I saa uhyggeligt paa mig? vedblev hun. Jeg har aldrig gjort noget Ondt, jeg har aldrig søgt at gjøre Nogen ulykkelig . . . vær da medlidende med mig! . . . Hvorfor vil I arrestere mig . . . hvorfor har I lagt den tunge Lænke om min Hals? Jeg formaaer neppe at hæve Hovedet!

— O, Fanchette, Fnchette! udbrød de Begge smerteligt.

— Min Datter, min Lydia, hvorfor stirrer Du saa vildt paa mig?

— Kjender Du mig ikke mere? sage Saint-Remy og greb hendes Haand.

— Jo, jeg kjender Dig, Du er en Ulykkelig, der kan forstaa min Smerte! Men hvorfor stirrer Du saa vildt paa mig?

Forgæves forsøgte de at kalde Fanchette tilbage til sin Fornuft; hun var og blev i denne forvildede Tilstand.

Der gik Dage, der gik Uger. De to Mænd

ſkiftedes til at vaage ved den Syges Leie; hun kom ſig, men Forſtanden vendte ikke tilbage.

Stille og rolig gik hun om i Huſet; men hendes Ord og Tanker kunde ikke finde Sammenhæng og Lægen ryſtede betænkſomt paa Hovedet; han frygtede for, at hun aldrig vilde gjenvinde ſin Fornuft.

De to Mænd, de to Rivaler, ſyſlede om hende og pleiede hende, ſom om hun var et Barn.

Vilde aldrig den Dag komme, da hun ſkulde vælge imellem dem?

De havde villet underkaſte ſig Fanchettes Dom, men de havde glemt Forſynets Dom!

Begge bad de for, at hun atter maatte faae Fornuften tilbage og Begge frygtede de dog dette Øieblik.

Tiende Kapitel.

En fortvivlet Moder.

Da Aurelia kom tilbage til Hoſpitalet, efter den ulykkelige Udflugt, paa hvilken hun havde mødt Grev Valérys Vogn og var kommet under dens Hjul, kunde hun ikke løsrive ſig fra den Tanke, at denne Mand var Joſef.

Naar Josef nu havde været en Bedrager! — Hvilken skrækkelig Tanke! Og dog, naar hun gik ud fra denne Forudsætning, kunde hun bedst forklare sig hans Opførsel; hun saae maaske med et klarere Blik paa Forholdet nu, da hun var Moder, end dengang hun kun var den elskende Kvinde.

Men hvor mange og sorgelige Resultater kom hun ikke til, hvis denne Tanke virkelig var sand!

Det nedtrykte den stakkels Kvinde saa stærkt, at hun neppe formaaede at holde sig opreist, og det var næsten sørgeligt at se hende vandre mellem de Syges Senge; hun syntes selv bedst at kunne trænge til Pleie.

Da kom der en ny Prøve for hende.

Det lille Barn blev syg, meget syg, og den stakkels Moder kunde ikke vige fra dets Leie.

Hun vaagede Dag og Nat; men hun forsømte derved den Post, som hun skulde passe paa Hospitalet.

En Dag traadte Inspektøren ind i det lille Værelse, der var overladt hende.

— Hvorledes har Deres lille Barn det? spurgte han.

— Ak, Herr Inspektør, Barnet er meget haardt angreben.

— Lad det komme ind paa Hospitalet, der bliver det bedre og omhyggeligere pleiet end De med Deres bedste Villie formaaer.

— Nei; Ingen maa, Ingen kan passe mit Barn bedre end jeg.

— Men De forsømmer jo det ansvarsfulde Hverv, De har paataget Dem!

— Lad mig end miste Alt, kun ikke mit Barn! udbrød Aurelia og trykkede det spæde Barn i sine Arme.

Der gik atter et Par Dage; Barnet var endnu syg og Aurelia veg ikke fra den Lilles Leie.

Inspektøren vendte tilbage.

— Hvormeget det end smerter mig, sagde han, maa jeg lade Dem vide, at denne Tilstand ikke kan vedvare. Vi maa have en anden Sygepasserske; ikke eet, men mange Menneskeliv ere afhængig deraf.

— Min Gud, hvad skal der blive af mig og mit Barn! stammede den Ulykkelige.

— Endnu engang: lad det komme ind paa Hospitalet! sagde han.

— Nei, nei, der vil man dræbe det!

Inspektøren blev øiensynlig ilde berørt af denne Udtalelse.

— Her er en Sum Penge, sagde han; og dermed er De afskediget fra Hospitalets Tjeneste; før Solnedgang maa De være borte.

Med disse Ord vendte han sig om og forlod Værelset.

Aurelia maatte da forlade sit Barn, for at søge sig en Bolig.

Det varede dog længe før hun kunde finde et Værelse saa billigt, som hun ønskede det.

Endelig skete det, og hun ilede nu hen til en Kræmmer for at faae Sytøi.

En Mand med et medfølende Hjerte for Andres Sorg overlod hende ogsaa noget og lovede hende stadigt Arbeide; men hans Kaar tillod ham ikke at betale meget derfor.

Aurelia gik nu tilbage for at hente det syge, spæde Barn.

Hvor omhyggeligt pakkede hun det ikke ind, hvor forsigtigt bar hun det ikke til sin nye Bolig.

Paa Veien dertil saae hun i nogen Afstand en lille gammel Mand med et Positiv paa Ryggen.

Det var Barnets Bedstefader og hendes Fader, det var den gamle Adam.

Hvor han var bleven gammel, krøget og nedbøiet! Var det af Sorg over hende?

Skulde hun ile hen til ham og bede ham om Tilgivelse?

Men da hun mindedes hvorledes han behandlede hende sidst, formaaede hun det ikke.

Hun kom snart til sit nye Hjem.

Hvor var der fattigt og uhyggeligt! Det var et Tagkammer og Vinden peb lystigt ind i samme gjennem en ituslaaet Rude.

Af Bohave fandtes kun en Halmmatras og en Træstol. Der havde været et Bord og et Par

Stole til, men det havde den tidligere Leier en skjøn Dag, da han havde Mangel paa Brændsel, puttet i Kakkelovnen.

Den unge Moder lagde det spæde Barn paa det usle Leie og dækkede det omhyggeligt til.

Hun begyndte snart at sy og hun syede saa flittigt, at de smaa Fingre næsten syntes at udgjøre et Maskineri.

Men det hjalp kun saare Lidet; thi hendes Fortjeneste var saa ubetydelig.

Saaledes henrandt nogle Dage; sørgelige, triste og mørke Dage.

Mørkt var det i Naturen, Solen sendte ikke en Straale ind i Armodens Hjem; mørkt var det i Sindet.

Aurelia var forladt af Alle. Hun vilde ikke mere bede Fanchette om Hjælp, hun kunde ikke forlange at hun stadig skulde staa hende bi.

Barnet vedblev at være syg. Dets Tilstand syntes næsten at blive værre end bedre; Aurelia maatte vaage over det og dog passe sit Sytøi.

Det var tidlig Morgen.

Hun havde arbeidet hele Natten, for at kunne faae Penge.

Hun havde Intet at spise og hun havde heller Intet at give Barnet at leve af.

Alt hvad hun eiede var vandret til Pante-laaneren og hun var ikke i Besiddelse af en eneste Gjenstand, som hun kunde undvære.

Saasnart Sytøiet var færdigt, pakkede hun det sammen, kysede Barnet og skyndte sig med ilsomme Fjed hen til den Kræmmer, som hun syede for.

Da hun naaede hans Dør var den lukket.

Han var en Jøde og det var en af Jødernes største Helligdage.

— O, min Gud, udbrød hun; hvorledes skal jeg dog faae Brød til mit Barn?

Hun bankede haardt paa Døren. Den var og blev lukket.

— Hvad skal jeg nu gjøre? sagde hun hulkende. Jeg har aldrig været saaledes stedt i Nød, som i dette Øieblik.

Hun overveiede, om hun ikke havde Noget, hun kunde bringe til Laanekontoret.

Et Øieblik opstod da den Tanke hos hende, at hun kunde pantsætte Kræmmerens Tøi; men hurtig fortrød hun denne onde Indskydelse.

— Nei, nei, jeg kan, jeg vil ikke gjøre noget Uærligt! udbrød hun.

Med bøiet Hoved og sænket Blik gik hun videre og overveiede sin sørgelige Stilling.

Hun kom over Boulevarden, Vogne ilede hid og did i alle Retninger, Ryttere og Fodgængere krydsede hinanden.

Her kjøbsloges om Tusinder af Franks for et Guldsmykke, medens den stakkels Aurelia græd for et Par Sous til at kjøbe Brød for til sit stakkels Barn.

Aurelia fattedes Mod til at tigge; hun trykkede sig næsten mod Muren, da hun syntes at Alle saae paa hende.

— O, Himmel, udbrød hun; hvorfor er Gud saa vred paa mig og lader mig lide saameget, medens Andre ere glade og lykkelige.

Hun vidste ikke, hvorhen hun skulde vende sig; hun var Fortvivlelsen nær.

Da fik hun pludselig en Ide, en Ide, som kun Fortvivlelse og Kummer kan avle!

Hun bøiede ned ad en Sidegade og stod stille ved en lille Bod.

Butiken var fuld af allehaande Gjenstande, ligefra det mest kostbare til Ting, der neppe var to Sous værd.

Det var en Samling af alt muligt; den, der vilde gifte sig, behøvede ikke at gaa andre Steder, her fandtes Alt hvad der hørte til et jordisk Paradis.

Paa alle Gjenstande stod: „Kjøbes til høieste og sælges til laveste Pris."

Aurelia gik ind i denne Bod.

Hun ſtillede ſig ved Døren, da der var flere Handlende i Butiken.

— Vi giver ikke Noget til Tiggere! ſagde en af Butikens Folk.

Aurelias blege Kinder farvedes røde, idet hun ſvarede:

— Jeg er ikke kommen for at tigge.

Alles Øine vendte ſig mod den ſtaffels Moder.

Enhver havde Medfølelſe med den ulykkelige unge Kvinde og ſkænkede hende — en medlidende Tanke.

— Saa ſkal jeg ſtrax være hos Dem, ſagde Butiksſvenden.

Efter at have beſørget de andre Kunder, kom han tilbage til Aurelia.

— De ønſker?

— Jeg vilde ſælge.

— Lad mig ſe hvad det er, ſagde han og vilde rive Pakken med Sytøiet fra hende.

— Nei, udbrød hun ængſtelig; det er ikke det.

— Nu, hvad er det da? Maaſke et eller andet Guldſmykke?

— Nei, det er . . .

— Nu hvad er det da?

— Det er . . .

— Nu, frem med det, lille Jomfru!

— Det er mit Haar.

— Deres Haar?

— Ja.

— Aa ja, det er jo et ret smukt Haar; men det er jo Synd.

— Nei, jeg er nødsaget dertil.

— Naa, det kommer jo ikke mig ved, sagde han og følte paa de tykke Fletninger med et Kjenderblik.

Det var et tungt Øieblik for Aurelia.

— Sex Franks, sagde han.

— Ikke mere?

— Nei, den Sort har vi nok af.

— Saa maa jeg jo nøies med de sex Franks, sagde Aurelia med resigneret Vemod.

Handelsmanden tog en Sax og med et Par Tag havde han afklippet den rige Fylde af Haar.

Aurelia fik de sex Franks og ilede skyndsomt hjem, da hun troede alle Folk saae paa hende.

I nogle Dage var nu den stakkels Moder fri for at se sig og sit Barn lide Nød; men da hendes Fortjeneste ikke stod i Forhold til hendes Udgifter, kom der atter en Dag, da hun forgæves speidede efter en frelsende Udvei.

Hvad skulde den Ulykkelige gjøre?

Ellevte Kapitel.

Englænderen i Paris.

Den næste Dag, da den unge Moder yderst nedbøiet og fortvivlet sad i sit fattige Hjem, bankedes der paa hendes Dør.

Hun saae forundret op. Hvem kom for at gjæste hende?

Døren aabnedes og en ældre, høi og mager Herre viste sig.

Hans Ansigtstræk vare skarpe og hans Øine smaa og stikkende; han var klædt i Sort, med hvid Vest, og i hans Knaphul sad et lille Ordensbaand, der dog ikke var ægte.

Han saae sig om i Fattigdommens Hjem med et skarpt Blik og sagde:

— Boer Lisette ikke mere her?

— Nei.

— Hvor er hun flyttet hen?

— Jeg veed det ikke.

— Yderst kjedeligt, mumlede han. Men, undskyld min Paatrængenhed, vil De tjene en god Sum Penge?

— Hvorledes?

— Jeg vil nu sige: 10 Franks om Aftenen.

— Paa en ærlig Maade?

— Anseer De mig ikke for en ærlig Mand?

— Jo . . . men er det som Sangerinde De mener?

— Nei.

— Paa hvilken Maade da?

— Som lysfky Kvinde.

— Jeg forstaaer Dem ikke. De driver øiensynlig Gjæk med mig.

— Jeg spøger aldrig. Sagen er let at forstaa. Jeg har vundet mig et Navn som Forevisер i Paris, jeg har altid havt de sjældneste og originaleste Ting i min Bod. Størsteparten har været ægte, men stundom har jeg dog maattet tage min Tilflugt til en Gren af Humbug. Saaledes ogsaa nu, jeg har i Sinde at vise Paris en Kvinde af en af de mest eiendommelige Racer.

— Og denne Kvinde skulde være mig?

— Dem eller en Anden, mig er det ligegyldigt. Jeg har i videnskabelige Skrifter anstillet nøiagtige Undersøgelser og er paa det Rene med, hvorledes en saadan Kvinde seer ud. I fem Timer har De blot at sidde stille og ikke sige et Muk.

— Nei, nei, det kan jeg ikke indlade mig paa!

Den Fremmede havde imidlertid nærmere taget Aurelia i Diesyn og bemærket, at hun var meget smuk og at hendes Ansigt vilde tage sig fortrinligt ud, naar de blege Kinder fik lidt Farve.

Den Fremmede var ikke saa ærværdig som han saae ud til; han var en Mand, der beskæf-

tigede ſig med mange forſkjellige Ting, naar kun det betalte ſig.

Den unge, ſmukke Kvinde var i hans Øine kun en Gjenſtand, ved Hjælp af hvilken han kunde tjene Penge.

Hans ſmaa, ſtikkende Øine antog et eget lurende Udtryk, idet han ſagde:

— Men jeg kunde maaſke paa en anden Maade ſkaffe Dem Penge at tjene.

— Og det er?

— Jeg kjender en fornem Dame, der ſøger en Kvinde ſom Dem til at være i Huſet hos hende. Hun er lidt ſær og egen, men en hjertensgod Dame.

— Dette Tilbud kunde jeg maaſke modtage.

— Jeg vil ſkaffe Dem det.

— Men mit Barn?

— Der er Plads, om det ſaa ſkulde være til ti Børn. Den gamle Dame er netop en ſtor Børneelſker.

— Naar kan jeg faae hende itale? ſpurgte Aurelia efter kort Betænkning.

— Endnu iaften kan dette ſke.

— Jeg ſkal møde.

— Det er, ſom ſagt, en udmærket Tjeneſte; men hun er ſær og gnaven, og De maa møde for hende i en Dragt, der ikke vækker hendes Mishag.

— Jeg har ikke Andet at tage paa, ſagde Aurelia og bøiede Hovedet.

— Stakkels Kvinde, udbrød han deltagende; har Armoden saaledes nedtrykt Dem?

— Ja.

— Nu, jeg har fattet Interesse for Dem og jeg skal staa Dem bi og laane Dem en fuldstændig Dragt.

— Men mit Barn? stammede hun.

— Maa De lade blive hjemme saalænge.

Efter at have truffet nærmere Aftale, forlod den Fremmede hende.

Der var noget i hans Blik og Miner, der ligesom forskrækkede Aurelia; men han var jo nu hendes eneste Haab, og derfor stolede hun paa ham.

Da den Fremmede var ene, mumlede han:

— Det var ikke saadan en ganske ordinær Pige, der har gjort Feiltrin og da er kommen ind paa Letsindighedens Skraaplan. Men hun forstod vel nok Meningen af min Tale og begreb vel at jeg ikke er Fæstemand, og at det ikke var min Mening, at hun skulde tjene. Men hvem skal jeg foreslaa hende? . . . Helst maa det gaa saaledes, at jeg tjener en god Slump Penge.

Da han kom til sit Hjem, ventede en ældre, sær og underlig Herre paa ham.

Hele hans Udseende og Ydre tydede paa, at han var en Englænder.

— Ah, Mr. Pukmann! udbrod den Fremmede overrasket.

— Ja, jeg søger nu til Dem, for at De skal give mig Anvisning paa hvorledes jeg skal more mig her i Paris. Jeg finder denne saameget udskregne glade By fordømt kjedelig, langt kjedeligere end det kjedelige London.

— Siig ikke det, Mr. Pukmann; her vrimler jo af Forlystelsessteder, og er der nogen Plet i Verden, hvor man forstaaer at gjøre sig Livet behageligt, saa er det her i Paris.

— For en Pariser maaske; men ikke for en Englænder som mig. Forlystelsesstederne her ere trivielle, de franske Kvinder ere smukke, men altfor lattermilde, altfor lystige, altfor overgivne; naar man ikke til Fuldkommenhed forstaaer deres Sprog, forekommer det mig, at de kun søge at have En til Bedste, at gjøre Nar ad En. Derfor, Mr. Terry, siig mig, hvor skal jeg finde et Sted, hvor jeg ret kan more mig?

Terry syntes pludselig at have faaet en Idee.

— Jeg kjender en ung Kvinde, smuk og behaagende, som er alt Andet end lattermild. Kunde De ikke have Lyst til at tilbringe nogle behagelige Timer sammen med hende?

— Hvor træffer jeg hende?

— Her iaften.

— Hvorfor kommer hun her?

— Jeg har bildt hende ind, at Hun kan faae

en Tjeneste hos en Dame . . . De kunde jo være denne Dames Gemal.

— Aa ja, en saadan lille Komedie kunde jeg nok have Lyst at spille.

— Jeg skal med Glæde ordne alt det Fornødne.

— Og Betingelserne . . .?

— Da det er en saadan ganske extraordinær Fornøielse, seer De vel ikke saa nøie paa nogle Pund. Vi har jo gjort Forretninger før idag!

— Ja, det har vi!

De bleve snart enige om Betingelserne og Mr. Pukmann gik, for til den aftalte Tid at vende tilbage. — —

Da Aurelia havde faaet en anden fattig Stakkel til at passe sit Barn i hendes Fraværelse, begav hun sig paa Vandring efter den Adresse, den Fremmede havde opgivet.

Hun vedblev at tænke paa det onde, listige Smil, hun̈ havde seet paa hans Læber; men hun søgte at forjage denne Tanke.

Da hun fandt det opgivne Sted, standsede hun endnu engang; men Tanken om hendes Barns Nød drev hende fremad.

Herr Terry aabnede Døren for hende med det mest smilende Aasyn, der var fremkaldt ved Tanken om den gode Gevinst.

— Ah, De er præcis, udbrød han; det er et godt Varsel. I vore Dage træffer man saare

sjælden denne Dyd. Behag at tage Plads; jeg skal strax føre Dem ind i det for Dem bestemte Paaklædningsværelse.

Den stakkels nedbøiede Kvinde sad nogle Øieblikke ene.

Saa god Tro havde Herr Terry til hendes Ærlighed, at der foran hende stod hele Bunker Penge, uden at han frygtede for at hun skulde røre dem. Han ræsonerede som saa, at de fattigste vare de mest ærlige, thi vare de ikke ærlige, behøvede de ikke at være fattige.

Terry kom tilbage og bød hende at gaa ind i et lille Værelse, for der at klæde sig om.

Den, der et Kvarteer senere saae Aurelia træde ud, vilde neppe kunne gjenkjende den fattige, forknytte Kvinde, der var gaaet derind.

Hun saae meget smuk ud og Herr Terry betragtede hende med et straalende Blik.

— Ah, hvor Du er sød, min lille Putte! sagde han i en Tone, der just ikke behagede hende.

— Er Grevinden kommen? spurgte hun kort.

— Nei.

— Naar kommer hun?

— Ikke iaften.

— Naar da?

— Hun er bleven syg; men hendes Gemal kommer i hendes Sted.

— Er hun gift?

— Ja, glemte jeg før at fortælle det? Han er en Særling ligesom hende; man skal blot sige Ja til Alt hvad han siger og ønsker. Se nu at vinde hans Behag.

Med disse Ord aabnede han en lille Dør og bød Aurelia træde derind.

Hun gjorde dette. Det begyndte at mørknes. Lysene bleve tændte og Terry forlod hende.

Aurelia saae sig i Speilet. Hun kjendte neppe sig selv.

— Hvor jeg er bleven bleg og mager! sagde hun. Det har ogsaa været en Række af ulykkelige Dage, fra den Stund jeg blev forledet til at begaa Noget, der ikke var ærligt og rigtigt.

Den unge Kvinde sank ned paa en Stol og henfaldt i mørke Tanker.

Imidlertid ankom Mr. Pukmann.

— Den unge Pige venter Dem, sagde Terry.

— Godt. Har De sørget for et frugalt Maaltid?

— Alt er i Orden.

— Forlader De os?

— Ja, jeg har en Udstilling paa Boulevarden, som jeg maa se til.

— Saa kan jeg jo lukke Dem ud.

Terry forlod Huset og Mr. Pukmann var ene med Aurelia.

Han nærmede sig sagte Døren og tittede ind ad samme.

Aurelia sad i en grublende, tilbagelænet Stilling, som om hendes Tanker vare langt borte; Hænderne holdt hun foldede paa Brystet.

— Hun seer Pokkers godt ud, mumlede Englænderen og hans Øine lyste med en alt andet end behagelig Glands; hun seer ikke ud til at være saa lystig og kaad, som de Pariserinder, jeg hidtil har truffen paa.

Han traadte nu rask ind i Værelset.

Aurelia saae forskrækket op.

— Er De den unge Kvinde, der søger en Tjeneste? spurgte han.

— Ja.

— Godt. Behag at blive siddende, jeg har kun et Par Spørgsmaal at gjøre Dem.

Aurelia satte sig atter paa Stolen, som hun var sprungen op fra.

— De har vel ikke noget imod at forlade Paris?

— Nei, naar kun mit Barn faaer det godt.

— Ah, De har et Barn?

— Har Herr Terry ikke omtalt det for Dem? sagde Aurelia og bøiede rødmende Hovedet.

— Nei; men lad os ikke tale derom. Herr Terry skulde iaften sørge for mit Aftensmaaltid og han skulde gjøre mig Selskab; men han blev pludselig kaldt bort, nu maa De erstatte mig ham·

— Jeg?

— Ja, saa kan vi tale om Tjenesten imidlertid, i modsat Fald kommer De til at vente til jeg har spist.

Aurelia tog da Plads ved hans Side og Maaltidet begyndte.

Aurelia var bleven urolig; den Fremmedes Opførsel forekom hende meget mærkelig, og hun frygtede for hvad der vilde komme.

— Sæt Dem her ved min Side, der er ikke noget Fornemt ved mig, jeg er en ligefrem Mand, sagde han. Deres Navn er . . .?

— Aurelia.

— Aurelia! Et smukt Navn, et Navn, som min Kone vil synes om. Jeg interesserer mig meget for at høre en ung Piges Historie, naar Ulykken har prøvet hende. Har De Noget imod at meddele mig Deres Livshændelser?

Samtidig skænkede han Vin i Glassene.

— Maa jeg byde Dem et Glas Vin ... Men saa spis dog!

— Jeg kan ikke.

— Drik da.

— Nei, nei!

— Et lille Glas, det forfrisker Sindet og forjager Sorgen.

— Nei, nei!

— Naa, lad nu ikke en saadan Ubetydelighed

bringe en Kurre paa Traaden mellem os. Fortæl mig saa dit Livs Begivenheder?

— Det er en simpel Hverdagshistorie. Jeg har troet en ung Mand for godt; enten har han bedraget mig eller han er død, jeg har ingen Efterretning havt fra ham; min Fader har forstødt mig og jeg staaer ene og hjælpeløs i Verden.

— Ikke mere nu; Du har fundet en Ven, en trofast Ven, og det er mig. Naa, tøm nu Glasset og jag Sorgen Pokker i Vold!

Aurelia skælvede. Hun ønskede sig langt bort; den gamle Herre ængstede hende.

Han drak det ene Glas efter det andet og blev mere og mere lystig.

Aurelia havde sat Læberne til Glasset, for at føie hans Luner.

— Kom nu her, min lille Snut, og sæt Dig paa mit Skjød! raabte han.

Aurelia sprang op og saae paa ham med et forskrækket Blik.

— Lad mig komme bort! bad hun.

— Aa, lad os nu ikke spille Komedie. Du har jo godt vidst at Terry ikke besatter sig med at skaffe gamle Koner Tjenestepiger, men med at skaffe gamle Herrer fagre Elskerinder.

Han lo uhyggeligt og vilde favne den unge Kvinde.

Aurelia foer op, saae paa ham med et stolt, udfordrende Blik og sagde:

— Tilbage, Usling! Alle rige Herrer ere nu af den Mening, at enhver fattig Kvinde er tilsalgs for Guld, at hendes Hjerte lader sig bedaare af en velfyldt Pengepung — men før skulde jeg dø Hungersdøden, end sælge min Kjærlighed . . .

— Aa, hvor smukt, hvor nydeligt! udbrød den Gamle og klappede i Hænderne.

Aurelia ilede forskrækket henimod Døren; den var aflaaset.

— Nei, min Skat, vi ere ene. Terry er en Mand, der forstaaer sig paa den Slags Sager.

— Lad mig slippe ud! bad hun atter.

— Kom nu her og sæt Dig paa mit Skjød.

— Nei, nei.

— Vær nu fornuftig, se her det blinkende Guld, det kan skabe din og dit Barns Lykke.

— O, lad mig slippe bort!

— Lad nu det Komediespil fare!

Den gamle Skurk søgte at omfavne den stakkels Aurelia, der udstødte et gjennemtrængende Skrig.

— Spar dine Skrig, thi her er Ingen i Nærheden, der kan høre det. Selv om Nogen kunde trænge herind, saa husk, at de Klæder, Du bær, ikke ere dine egne.

— O, Himmel, jeg er ledet i en Snare! . . .

Lad mig slippe bort, lad mig komme hjem til mit Barn!

Mr. Pukmann slog Armen om hende og trykkede hende — trods hendes Modstand — til sit Hjerte, idet hans tykke Læber berørte hendes Kind.

Atter trængte et smerteligt Skrig sig over hendes Læber.

Athos de Musset vandrede hensunken i Tanker hen ad Paris' Gader.

Den foregaaende Aften havde et af Theatrene opført hans nyeste Stykke og det var bleven modtaget med stormende Bifald.

Da saae han i nogen Afstand Aurelia, den unge, ulykkelige Kvinde, der, trods Alt hvad der var timet hende, dog vedblev at være hans Tankers kjæreste Ideal.

Han fulgte hende ligesom uvilkaarligt og saae hende gaa ind i et Sted i en af de mindre vel ansete Gader.

— Hvad mon Aurelia skal her? spurgte han sig selv. Hun saae saa modfalden, saa nedbøiet ud.

Han glemte, at den unge Kvinde hadede ham, at hun kun tænkte Ondt om ham.

Den unge Digter vilde vente og se hende komme tilbage.

Der gik en halv — en hel Time; men hun kom ikke.

Han kunde se Omridset af en mandlig og en kvindelig Skikkelse, der tegnede sig paa Gardinet. I hele Huset var ellers Alt mørkt og stille.

Hvad mon der foregik paa dette Sted?

Pludselig lød der et Skrig, et langt, gjennemtrængende Skrig.

Var det Aurelia?

Han lyttede.

Skriget gjentog sig.

Han prøvede paa at aabne Gadedøren og det lykkedes ham med Lethed.

Han ilede op ad Trappen og da Skriget idetsamme gjentog sig, sparkede han Døren ind og kom styrtende ind i Værelset, i samme Øieblik som den gamle Skurk favnede Aurelia.

Da den Gamle saae Athos, tumlede han forskrækket tilbage.

Den unge Mand tog den bevidstløse Aurelia i sine Arme og bar hende bort for Øinene af den forbausede Englænder.

Da de kom udenfor, gjengav den friske Luft Aurelia sin Bevidsthed.

Der var mørkt paa Gaderne, saa hun gjenkjendte ikke Athos.

— Hvor boer De? spurgte han.

Aurelia opgav sin Adresse.

Athos vinkede ad ad en Fiakre og den bragte dem snart til Aurelias Hjem.

I det Øieblik, han bragte hende op paa det fattige Værelse, hvor der brændte en lille Lampe, gjenkjendte hun Athos.

Hun undertvang et Skrig, der vilde trænge sig frem over hendes Læber, og takkede ham for hans Hjælp.

— Forsmaa ikke en lille Haandsrækning i Nøden, sagde han og trykkede hende en Pung i Haanden.

Han forlod hende og var borte, før hun kom sig af sin Forbauselse.

Men efterhaanden som hendes Bevidsthed vendte tilbage, spurgte hun sig selv, om denne Mand var saa ond, som Josef havde omtalt.

Naar nu dette havde været Bedrageri, naar denne Mand var brav og god og Josef ond og slet! Hvilken forfærdelig Tanke! Hvor megen Uret havde hun da begaaet imod denne unge Mand!

Og alt som hun tænkte og tænkte, kunde hun ikke mindes, at han havde søgt at gjøre andet end Godt imod hende; men hun havde betragtet det

som Ondt! Vidste han, hvorledes hun havde tænkt og talt om ham?

Disse Spørgsmaal plagede den stakkels Aurelia og jog Søvnen fra hendes Øine, uagtet hun træt og udmattet var sunken ned paa sit usle Leie.

Hun foldede Hænderne og bad en inderlig Bøn om Tilgivelse, hvis hun havde begaaet Uret imod den unge Mand, hvis den Tanke, hvorfor hun næsten gruede, dog var Virkelighed!

Tolvte Kapitel.

En Skrue.

Fabrikarbeideren Frank og hans Hustru Marion havde ikke blot fattet en Beslutning, men de havde ogsaa formaaet at gjennemføre den.

Deres Hjem var vel endnu tarveligt; men det røbede dog ikke fuldstændig Armod. Alt var saa smukt og vel vedligeholdt, at de kunde være stolte deraf.

Børnene vare simple, men renligt klædte. Marion sad ikke mere og fordrev Tiden med at læse i en Bog; men Frank kom heller aldrig mere beruset fra Kneiperne.

Deres Ansigter havde tabt den blege, uhyggelige

Farve, som Nød og Elendighed sætter derpaa, og man kunde om Søndagen træffe dem med deres Børn paa en lille Udflugt i Paris' Omegn.

De følte dem glade og tilfredse over den lykkelige Forandring og takkede ham, der havde ledet Alt til det Bedste, dengang det saae mest mørkt og uhyggeligt ud.

Det gik da op for dem, hvormegen Lykke de havde forspildt for dem selv, fordi de ikke Begge havde forstaaet deres Opgaver som Ægtefolk.

Som efter en fælles Aftale vexlede de aldrig et Ord om den forbigangne sørgelige Tid, men talte kun om den lyse Fremtid og de Planer, de byggede for samme.

— Naar vi blot kunde komme saavidt, at vi kunde lægge lidt Penge op, sagde Marion en Aften, da de sad og talte om Fremtiden.

— Du har Ret, Marion, der kan komme en Dag, da jeg bliver syg og saa ere vi strax hjemfaldne til Fattigdommen.

— Skal vi ikke forsøge paa hver Uge at lægge et Par Skilling i en Sparebøsse. Vi bilde os da ind, at vi maa og skal hjælpe os med hvad vi faaer til Rest.

— Jeg troer jeg vil arbeide Søndag Formiddag med, paa den Maade tjener jeg meget mere. Der er Flere, der gjør dette.

— Nei, Frank, det maa Du ikke, den skal

Du tilbringe mellem os; naar man arbeider i de sex Dage, kan man nok holde den syvende fri.

Frank søgte at modsige hende, men maatte dog love Marion ikke at overanstrenge sig med at arbeide om Søndagen; de skulde dog nok faae et Par Sparestillinger tilovers.

Sparebøssen blev anskaffet og der var dog adskillige Sous, der fandt Veien dertil.

Da kom der en Dag, da en mørk og truende Skygge havde leiret sig paa Franks Pande; men han talte ikke derom.

Vi ville følge ham til Fabriken.

Dette var en stor, vidtløftig Bygning, med det mørke, tilrøgede Udseende, som tilhører den Slags Huse.

En høi Skorsteen kneisede op over samme og sorte, tykke Røgmasser bølgede alt ud af denne.

Over 100 Mand samledes her hver Morgen og fandt her deres daglige Erhverv.

Naar Fabriken var i Gang, frembød den et Exempel paa rastløs Virksomhed; for enhver af de mange Hænder var der nok at varetage, naar de store Maskiner lydløst bevægede deres lange Arme.

Da Frokosten kom, samledes alle Arbeiderne i den store Sal.

Der maatte være en saare vigtig Sag, der idag laa dem paa Hjertet, thi mange af dem lod Frokosten staa.

Længe og ivrigt talte de sammen, snart i smaa Grupper, snart var det en enkelt, der talte til de andre.

Før Arbeidsklokken atter ringede var det vedtaget, at sende en Deputation til Fabrikeieren, for at bede om Forhøielse i Arbeidslønnen.

Dersom dette blev nægtet, skulde Arbeidet straks standses.

Man vare enige derom, skjøndt mere end en Familiefader følte, at han maaske derved indviede dem, han havde kjærest, til Nød og Elendighed.

Men endnu manglede man at vælge en Ordfører.

— Frank! lød en Stemme.

— Ja, Frank! gjentog de Alle.

Frank stod bleg og vaklende midt imellem sine Kammerater.

— Jeg kan ikke modtage dette Valg, stammede han; der kan vist findes en Anden mere værdig!

— Nei, Frank, Du forstaaer bedst at tale med Fabrikeieren.

Bag Frank lød ogsaa nogle spottende Stemmer:

— Han er bange!

— Strax en Kammerat, der svigter!

— Ikke skal Nogen sige om mig, at jeg har svigtet mine Kammerater, sagde Frank; jeg modtager Eders Valg, hvad det end maaske koster mig.

Arbeidsklokken ringede. Ikke en af Arbeiderne rørte sig af Stedet, man forblev staaende og samtalede.

Værkførerne stode inde i Arbeidsværelserne, ligeledes i Samtale.

Hvad betød alt dette?

Fabrikeieren ankom efter en lille halv Times Forløb.

Det var en ældre Mand, med et Ansigt, der tydede paa Fasthed og Bestemthed. Han kunde være meget venlig og forekommende imod sine Arbeidere, naar kun de fulgte hans Villie; men sin Villie vilde han have.

Han lyttede. Hvorfor var Fabriken ikke i Gang? Var der hændet en Ulykke?

Han ilede ind paa Kontoret.

— Hvad mon der er paafærde? Er der hændet en Ulykke paa Fabriken? spurgte han.

— Nei, svarede Fuldmægtigen.

— Hvorfor staaer den da stille?

Kontoristen fik Intet sagt, thi idetsamme bankedes der paa Døren.

— Kom ind! sagde Fabrikeieren.

Døren aabnedes. Frank og to af de andre Arbeidere traadte ind.

De vare blege og syntes forlegne.

— Hvad ville I? spurgte Fabrikeieren i en skarp Tone.

— Herr Fabrikeier, begyndte Frank; vi komme

her paa vore egne og vore Kammeraters Vegne. De har altid været os en god Arbeidsgiver og der har altid herſket et godt Forhold mellem os. Vi har derfor troet, at De vilde være villig til at indrømme os en lille Forhøielſe i vor knappe Arbeidsløn, da de ſtigende Priſer paa Livsfornødenhederne har forringet vort Arbeides Værd.

— Er det derfor at Fabriken ſtaaer ſtille?

— Ja.

— Er det Meningen, ſaaſnart jeg giver et afſlaaende Svar, at ſtandſe Arbeidet?

— Ja.

— Saaledes behandler I en Mand, ſom I ſelv ſige, altid har været human imod Eder, I ſætte ham Kniven paa Struben og ſige: gjør Du ikke ſom vi vil, ſaa ere vi færdige!

Fabrikeierens Anſigt var bleven mørkt og alvorligt.

— Hils Eders Kammerater og ſiig, at den der ikke inden Forløbet af en halv Time har gjenoptaget Arbeidet paa de gamle Betingelſer, forlader Fabriken og faaer ikke mere Arbeide hos mig! ſagde han ſkælvende af Vrede.

— Er det Eders ſidſte Ord i denne Sag? vovede Frank at indvende.

— Ja.

Frank og hans Kammerater forlod tauſe Kontoret og vendte modløſe tilbage til deres Kammerater.

Efter at disse havde erfaret Svaret, bleve de et Øieblik tause.

— Saa har vi intet Valg, sagde en af Arbeiderne; vi maa gaa.

— Nei, sagde Frank; vi har Uret, vi kan ikke uden Varsel forlade Arbeidet midt om Dagen.

— Hvem skulde vi spørge derom?

— Pligten byder os at blive til Regnskabets Dag, til paa Lørdag.

— Vi har ingen Pligter, vi ere ikke Slaver, vi ere frie Mænd.

— Ja, vi nedlægge Arbeidet.

Ikke En svigtede, ikke En blev tilbage, Alle som En forlode Fabriken og Frank, der — hvormeget det end var ham imod at ophøre — vilde ikke svigte sine Kammerater og fulgte med.

Den store Bygning, der ellers var et Billed paa Arbeide og Virksomhed, stod stille og øde, forladt og tom; intet Hammerslag gav Gjenlyd i de store Værksteder, ingen lystig Sang oplivede de mægtige Rum og ingen Røgskyer trængte idag ud af den høie Skorsten og tumlede sig i Luften.

Fabrikeieren selv gik langsom og eftertænksom gjennem Fabriken.

Havde han gjort Ret i at behandle dem saaledes? Havde han ikke bedre kunnet talt dem tilrette, naar han med det Gode havde søgt at

forklare dem, at han ikke formaaede at lønne dem bedre end han gjorde.

— Og hvormeget forlangte de mere? mumlede han. Det var maaske kun saare Lidet! Det var maaske kun et Par Sous mere om Dagen. Dog, det er forsilde, jeg maa nu ikke være den, der boier mig, jeg maa indgyde dem Respekt.

Han lod opslaa en Bekjendtgjørelse paa Fabrikens Port, at enhver Arbeider kunde gjenoptage Arbeidet den næste Morgen, men kun paa de gamle Betingelser.

Der var kun To, der svigtede, To, der mældte dem til Arbeide, det var de To, som igaar havde bebreidet Frank, at han var en slet Kammerat.

Frank vendte den Dag, da Arbeidet var nedlagt, taus og nedslaaet hjem til sin lille Bolig.

Han kom ikke som sædvanlig, trat af Dagens Arbeide, ei heller med Smil paa Læben.

— Der er Fader, der er Fader! raabte en af Børnene.

— Fader? udbrød Marion næsten forskrækket. Mon han er syg!

— Er Du syg? spurgte hun ængstelig, da Frank traadte ind i Stuen.

— Nei.

— Hvad er da hændet? Du seer saa taus og modfalden ud.

— Vi har gjort Skrue.

— Have I ophort at arbeide?

— Ja.

— Og hvorfor?

— Vi fordrede høiere Løn, det blev os afslaaet og vi standsede da vort Arbeide.

— Hvoraf skal vi nu leve? hulkede den Ulykkelige.

— Jeg maatte følge mine Kammerater! sagde Frank modfalden.

— Er der da slet Ingen, der arbeider?

— Nei, og den der gjør det, taber sine Kammeraters Agtelse.

Marion begyndte at græde.

— Græd ikke, Marion, sagde Frank; jeg faaer vel nok noget andet Arbeide, hvis Skruen skulde vare længe; men han maa snart bøie sig.

Der gik dog Dag efter Dag, uden at Fabrikeieren gjorde Tegn til at give efter, uagtet hele Værket omtrent stod stille, hvilket var et stort Tab for ham.

Frank og Marion maatte tage deres Tilflugt til den Fattiges troløse Ven, til Pantelaaneren, og deres Eiendele vandrede lidt efter lidt til ham, uden nogen Udsigt til igjen at vilde bende tilbage.

Frank søgte forgæves om Arbeide. Ingen vilde give ham Noget, saasnart man erfarede, at han hørte til de Skruende.

Mangen en haard Kamp maatte han bestaa

med sig selv, mellem sin Pligt og sin Kjærlighed, mellem sit Tilsagn til sine Kammerater og sin Forpligtelse til Marion.

Et Par Uger var nok til at kuldkaste det lille lykkelige Hjem, de havde skabt dem, faa Uger var nok til at den største Armod og deraf følgende Elendighed kunde banke paa deres Dør.

Dog behøvede han kun at sige et ydmygende Ord til Fabrikeieren, saa kunde han jo atter tage fat.

Men, nei, hans Kammerater maatte han følge! Han havde givet dem sit Løfte og sit Tilsagn.

En Morgen tidlig stod han og stirrede med en mørk Mine ud af Vinduet.

Marion listede sig hen til ham, lagde Armen om hans Hals og sagde:

— Frank, hvorledes skal dette ende?

— Det seer kun sort ud!

— Men hvorfor falder Du ikke tilsøie, hvor kan Du vedblive at deltage i denne Arbeids-nedlæggelse, naar dine Børn lide Nød? Hører Du, dine Børn sulter!

— Der er Mange, der dele Skjæbne med os! sukkede han.

— O, Frank, hør min Bøn, gaa til Fabrik-eieren, spørg ham om Arbeide, tig og bed ham derom. Men lad de Smaa ikke lide Sult og Nød.

— Jeg kan ikke, Marion, friſt mig ikke dertil.

— For vore Børns Skyld!

— Nei, nei, Du maa ikke faae mig til at blive en ſlet Kammerat.

Marion taug bedrøvet og gik ind til ſine forſultne Børn.

Frank ſtod tvivlraadig; Pligten og Kjærligheden tæmpede atter ſin haarde Kamp.

Han greb ſin Hue og gik ud. Han ſtyrede ſine Fjed mod Fabriken.

Endel af Arbeiderne vare ſamlede. De ſtod ſamtalende udenfor.

— Er der hændet noget Nyt? ſpurgte Frank.

— Nei; men naar vi optage Arbeidet paa de gamle Betingelſer, vil han ſnart indføre en ny Ordning.

— Skal vi gaa ind derpaa?

Nogle ſagde Ja, Andre Nei; men efter nogen Forhandling blev man dog enig derom, de Fleſte havde lidt nok til at turde fortſætte Strien.

De mældte dem nu paa Kontoret. Principalen ſkrev Enhver af dem op; men lod iøvrigt ikke ſom om der var hændet Noget.

— I kan begynde ſtrax! ſagde han.

Da han kom til Frank, ſtandſede han i ſin Skriven og ſagde:

— Jeg vil tale et Par Ord med Dem.

De øvrige Arbeider gik efterhaanden over paa Fabriken. Frank og Principalen vare ene.

— Frank, sagde han, idet en mørk Skygge leirede sig paa hans Pande; har De nu seet hvormegen Ulykke Deres Paasund har ført over Deres eget og Deres Kammeraters Hoved?

— Jeg har ikke været Leder af denne Arbeidsnedslæggelse! udbrød Frank.

— De var dog Den, der førte Ordet her hos mig.

— Ja. Men jeg har ikke raadet til at man skulde ophøre.

— Jeg vilde kun sige Dem at jeg ikke mere behøver Deres Tjeneste.

Frank blev ligbleg; men han var for stolt til at ydmyge sig.

Fabrikeieren vendte ham Ryggen og Frank gik. Langsomt drev han henad Veien,

Men Marion ventede paa Brød til Børnene, hvor skulde han skaffe det?

Han gik forbi de pragtfulde Butiker, hvor der straalede af Guld, Rigdom og Overflødighed.

— Tvinger Nøden mig da til at blive en Tyv? mumlede han.

— Nei, nei, vedblev han; men da jeg forgæves har bedt om Arbeide, saa nødes jeg til at tigge.

Frank blev staaende paa et Hjørne paa Boulevarden.

Han udstrakte Haanden mod de Forbigaaende, og bad dem om nogle Sous.

De Fleste kastede et vredt Blik til den endnu unge Mand, der nedlod sig til at tigge; Andre gik forbi, uden i mindste Maade at lægge Mærke til ham.

Men Ingen opfyldte hans Ønske, Ingen gav ham en Sous.

Han vendte nedbøiet tilbage til den ventende Familie.

Da Marion saae ham, kunde hun læse Udfaldet af hans Gjerning i hans blege, fortrukne Ansigt.

— O, Frank, Frank, udbrød hun bittert; hvorfor har Du styrtet os Alle i den visse Undergang, hvorfor skal vi lide den haarde Hungersdød? . . . Idag, da jeg sad ene, modnedes en ond Tanke hos mig og vedblev at paatrænge sig mig med en forfærdelig Magt: lad os dø, lad os dø, heller end lide Hungersdøden.

— Du taler vildt, Marion, Du stirrer saa uhyggeligt paa mig! udbrød han forfærdet.

— Ja, lad os dø. Der er en Rest af Kul paa Ovnen. Jeg tager mine Børn i mine Arme, vi dreie Spjældet for og dø ved hinandens Side.

— Marion, Marion!

— Hellere det, end den forfærdelige Hungersdød! . . . Kom, kom!

— Marion, hvad friſter Du mig til!

— Vi har delt Livet og Lykken, lad os da dele Sorgen og Ulykken, lad os dele Dødens Fred.

— Du er ſyg, Du har Feber!

— Nei, Frank; men hvormed ſkal vi ſtille vor Sult, hvormed ſkal vi ſlukke vor Tørſt, hvormed ſkal vi betale vor Vært, ſom vi alt ſkylde en Maaneds Leie?

— Jeg maa ſe at faae Arbeide.

— Ingen vil give Dig noget. Vi ere nu komne til at tilhøre de af Ulykken forfulgte.

Frank ſtirrede ogſaa mørkt frem for ſig. Alt ſyntes ham tabt, Alt ſyntes at være et ſort, uigjennemtrængeligt Mørke, hvor der ikke fandtes nogen Straale af Haab.

Hvad nyttede det, at han søgte at indgyde ſin Huſtru et Haab, ſom han ikke formaaede at virkeliggjøre?

Og ſaa tog den fattige, fortvivlede Arbeiders Tanker en anden Retning.

Var Døden vel ſaa gyſelig, ſaa frygtelig, var det vel andet end en evig Søvn?

Længe, længe grublede han over denne Tanke, medens Marion hulkende ſad med Børnene i ſin Favn.

Da reiſte han ſig, gik hen til hende og ſagde:

— Marion, min Beslutning staaer nu fast; lad os følges ad i Døden.

— Ja, lad os det!

— Børnene med?

— Ja, de uskyldige Smaa kan vi ikke lade staa ene i Verden.

— Lad da vor sidste Tanke omfatte de mange lyse Dage, vi have tilbragt sammen, lad os nu glemme de mørke og tunge.

— Ja, lad os kun tænke paa Alt, hvad der har været Godt.

Marion tog Børnene, lagde dem paa det usle Leie og gjorde med skælvende Haand Ild paa i Kaminen.

Med feberagtig Angst dreiede hun Spjældet om.

— Kom, Frank, lad os knæle ned og bede den hellige Moder om Tilgivelse for den Synd, som vi begaa.

De knælede ved hinandens Side ned paa Gulvet.

En tyk Røg væltede ud af Kaminen og opfyldte Værelset.

Frank og Marion sank bevidstløse om.

Da Arbeiderne mærkede, at Frank ikke kom med, saae de betænkningsfulde paa hinanden.

En gammel Gubbe, med et langt hvidt Skjæg, brød Tausheden.

— Mon han har beholdt ham derovre? udbrød han.

— Det synes saa, svarede en Anden.

— Det kan vi da ikke lade os nøie med.

— Nei! lød det rundtom.

— Kammerater, sagde han med høi Stemme; Frank har talt for os, men nu komme vi til Gjengjæld til at tale for ham. Han derovre maa ikke jage Frank bort, saa maa vi gaa igjen.

— Lad os sende Bud derover! lød det.

— Ja, ja.

Der opstod igjen Forvirring; men man vare dog enige om ikke at ville arbeide uden at Frank kom med.

Der blev derfor sendt to Mænd over til Fabrikeieren.

Men de kom tilbage med uforrettet Sag; Fabrikeieren var ikke hjemme.

Han havde forladt Fabriken og havde styret sine Fjed ind mod Arbeiderkvarteret.

Han fortrød sin Opførsel mod Frank, han indsaae, at han vilde styrte ham i den dybeste Elendighed, og han begav sig nu paa Veien til hans Hjem.

Ankommen hertil bankede han paa Døren.

Forgæves; der var Ingen der kom for at lukke ham op.

Da bemærkede han, at der trængte en kvælende Røg ud fra Værelset.

— Hvad er det? mumlede han forfærdet. Skulde der være skeet en Ulykke?

Han hidkaldte Hjælp og Døren blev nu sprængt.

Da dette var skeet, strømmede en tyk, uigjennemtrængelig Røg frem.

Arbeiderherren styrtede ind i Følge med et Par Andre.

Her mødte ham et høist uhyggeligt Syn.

Frank og Marion laa med hinanden fast omslynget paa Gulvet, medens Børnene laa bevidstløse paa det simple Leie.

Nogle Minutter senere vilde de Alle have været Lig.

Endnu var der Gnist af Liv og en tilkaldt Læge lykkedes det at kalde dem tilbage til deres Bevidsthed.

Da Frank forvirret slog Øinene op, saae han Fabrikherren staa ved Siden af sig.

Han kunde ikke ret fatte sig og strøg sig med Haanden over Panden.

— Hvor er jeg? mumlede han.

Der forløb nogen Tid før Frank ret kunde komme til Bevidsthed om, hvad der var foresaldet, og da dette skete, udbrød han ængstelig:

— Men Marion og Børnene?

— De lever!

Der hengik dog flere Timer før de Alle vare nogenlunde raske igjen.

Fabrikherren og Frank havde nu en længere Samtale og da han gik, var Frank atter i hans Tjeneste og en Pung med Penge laa i dennes Haand.

Da Fabrikherren kom tilbage, saae han til sin Forundring, at Alt atter stod stille.

Han gik da ind i Fabrikken og stod snart midt imellem de forsamlede Arbeidere.

— Hvad er der nu hændet? Hvad er det nu I forlanger? spurgte han.

— Det er en Kammerat vi savne, som vi ikke maa savne.

— Mener I Frank?

— Ja.

Fabrikherren fortalte nu den sørgelige Begivenhed, han var bleven Vidne til og skildrede det ulykkelige Syn, som Franks Hjem havde frembudt.

Alle Arbeiderens Kammerater hørte derpaa med inderlig Deltagelse.

Da Fabrikherren havde endt sin Beretning, sagde han:

— Lad denne sørgelige Begivenhed, her nær var hændet, være os Alle en Lære om, at vi skal søge ret at forstaa hinanden og ikke fjerne os fra hinanden.

Det var ikke tomme Ord den gamle Mand udtalte. Begivenheden idag havde grebet ham stærkt;

han havde lært at indse de ulykkelige Følger, der kunne opstaa ved at sætte Haardt imod Haardt.

Franks Ulykke syntes at skulle blive hans Lykke. Principalen havde faaet en vis Interesse for ham eller søgte at udslette Erindringen om den mørke Dag, og da en gammel Formand tog sin Afsked, tilbød han Frank denne Post.

Han modtog den og udførte sit Hverv til sin Principals og sine Kammeraters Tilfredshed.

Trettende Kapitel.

Den dybeste Sorg.

Det er Nat.

Den store Verdensstad hvilede i Søvnens Favn; kun de mest Glade og de mest Nedbøiede kunde ikke finde Søvnens Hvile.

Hist og her høres en lystig Sang eller lyder Tonerne af en eller anden bekjendt Dandsemelodi.

Men andre Steder sees et svagt Lysskær, der tilkjendegiver, at her sidder en flittig Arbeider, hvem Dagen er for kort, eller at en Syg kaster sig urolig frem og tilbage paa Smertens kummerfulde Leie.

Paa Aurelias fattige Kvistkammer brænder et døsigt Lys og kaster et usikkert Skin ud i det lille Rum.

Aurelia knæler ned ved sit Barns Leie og lytter ængstelig efter dets Aandedræt.

Hvor det er tungt, hvor det er besværligt!

Hun trykker et Kys paa den lille blege Stakkels indfaldne Kind.

Det er jo al hendes Glæde, al hendes Lykke, al hendes Haab; hun har endnu ikke tænkt sig, at det kunde dø, at Gud kunde tage det Eneste fra hende, der nu var hende kjært, det Eneste, der bandt hende til Livet.

— Mit Barn! hulkede hun. O, Himmel, lad det ikke lide, lad mig lide istedenfor det.

Den Lille kastede sig uroligt paa det fattige Leie.

Den aabnede de matte Øine og fæstede dem paa sin Moder.

— Moder, Moder! stammede den Lille og strakte de smaa Hænder op imod hende.

— Mit Barn, mit velsignede Barn! Du maa ikke dø!

Men Barnet lukkede atter de matte Øine og laa stille hen.

Den stakkels unge Kvinde tog den Lille op paa sine Arme, dækkede ham omhyggeligt til og gik op og ned i det snævre Rum.

Det var, som om hun vilde forhindre Døden

fra at hente sit Bytte og fratage hende det elskede Barn.

Men Døden er ubønhørlig; dens kolde Engel slipper ikke den, som den har udseet til at følge sig.

Aurelia kunde mærke, at Barnet blev koldere og koldere, at Livet veg mere og mere bort fra den Spæde.

Hun lagde Barnet tilbage paa Fattigdommens Leie og knælede ned paa Gulvet.

Hun bad saa inderligt og saa ømt om at maatte beholde sit Barn eller følge med det i Gravens Fred.

Men hendes Bøn blev ikke hørt.

Den Lille blev synligt mere og mere mat og svag, og hun tog den atter op.

Den udstødte et svagt Suk og Aurelia bar et Liig paa sine Arme.

— O, mit Barn, mit Barn! hulkede hun, og vilde ikke ret tro at det virkelig var død.

Men hun kaldte det forgæves ved alle de ømmeste Navne; det strakte ikke mere de smaa Arme ud imod hende.

Hun kunde føle at det blev koldt og forgæves søgte hun at varme det.

Det var et mørkt, uhyggeligt Billede i den tause Nat, at se den stakkels Moder kaste sig over Barnets Liig.

Dødens tause Engel er ubønhørlig. Den

svævede med den Lille op til Evighedens uendelige Rige.

Aurelia laa endnu knælende og bedende, da Dagen begyndte at dæmre.

En anden fattig Stakkel, der boede ved Siden af hendes Værelse, kom ind for at trøste og hjælpe hende efter Evne.

Med simple, men hjertelige Ord mindede hun den stakkels Moder om, at Barnet nu var der, hvor der er evig Glæde; hun mindede hende om, at der er En, for hvis Villie vi maa bøie os, En, som er stærkere end os og som stundom vender Alt til det Bedste, om det end seer nok saa mørkt ud.

Aurelia søgte at fatte sig; men at hendes Barn var død, at det skulde stedes til Jorden, var en Tanke, som hun ikke ret kunde gjøre sig fortrolig med.

Det vilde have været endnu frygteligere, hvis den stakkels Moder ikke havde havt de Penge, hun havde modtaget af Athos, thi da havde hun ikke formaaet at skaffe Barnet en pæn Begravelse.

Men denne fik det nu. Der blev kjøbt en pæn lille Kiste, og den blev prydet med smukke Blomster.

Det var kun et lille Ligtog.

En skikkelig Nabo tog den lille Kiste under Armen og bar den til Kirkegaarden, og bagefter fulgte den unge, fattige, nedbøiede Moder.

Men da Graverkarlen kastede Jorden paa

Kisten, da følte hun den dybeste Sorg, den bittreste Smerte, nemlig den, som kun en Moder føler, naar hendes Alt, hendes Haab og Glæde, skjules i Jordens Skjød.

Skjult bag en Taarepil stod dog En, der tog Del i herdes Smerte og Kummer.

Det var Athos!

Fjortende Kapitel.

Livets Veie.

Dagen efter Lydias Flugt indfandt Politichefen sig hos Thorvald og havde en meget lang Samtale med ham.

Den unge Mand fik nu de hidtil indvundne Oplysninger om Grevinden, og han hørte med Rædsel og Gru derpaa.

Han tvivlede dog næsten paa, at hun virkelig skulde være saa slet; men Tvivlen maatte aldeles vige her.

Politichefens næste Skridt var at henvende sig til den danske Konsul, for at han kunde tage sig af den unge Konstners Sag.

Saaledes blev det efter nogen Tids Forløb udvirket, at han blev løsladt af det Fængsel, han frivillig var kommen i.

At Lydia havde narret ham og var flygtet bort, kunde han ikke tvivle om; men var hun virkelig saa slet, som hun var bleven skildret?

Det var som om han vaagnede af en tung Søvn eller Rus; hans Tanker vendte tilbage til dem, som han ganske havde glemt; en brændende Længsel, en inderlig Higen efter at se sit Fædreland greb ham. Og saa hans gamle Bedstemoder; hvor haardt havde han ikke krænket hende, hvor dybt havde han ikke smertet hende ved at forlade hende, uden senere at sende hende et eneste venligt Ord.

Saa faldt Tanken paa Alma og stillede hende frem i Modsætning til Lydia. Alma havde dog maaske virkelig elsket ham; men Lydia havde kun bedraget og skuffet ham.

Dog, hvorledes skulde han komme hjem til sit Fædreland?

Efter at have forladt Fængslet stod han næsten blottet for Alt. Han vendte tilbage til sit Atelier; men dette stod tomt; Gobert var forsvunden med Alt, hvad der havde Penges Værd.

Han henvendte sig da til Konsulen og denne skaffede ham fri Overreise, og ved at sælge de faa Ting, som Gobert ikke havde kunnet tage med sig, tilveiebragte han nogleogfyrgetyve Franks.

Med knuste Forhaabninger forlod han det Sted, som han for ikke et Aar siden havde holdt sit Indtog i med de skjønneste Forventninger.

Han havde virkelig vundet sig et agtet Navn der; men hans taabelige Lidenskab til denne usle Kvinde havde standset hans ærgjerrige Planer.

Nogle Dage efter stod han atter paa Kjøbenhavns Toldbod, og det danske Sprog, de hjemlige Toner, klang i hans Øre som den lifligste Musik.

Han kom uvilkaarlig til at græde. Han saae nu klart, hvormegen Uret han havde gjort de To, der herhjemme elskede ham; thi der var en indre Stemme, der hviskede til ham, at Alma dog var bleven ham tro.

Flere af de Tilstedeværende saae forundret paa den unge, smukke Mand, der var saa dybt bevæget.

Han kastede et Blik ned ad sig selv og han skammede sig næsten over at vise sig for sin gamle Bedstemoder i denne Dragt; thi den bar tydelige Spor af den Velstand, som nu var borte.

Han bar en kort Floils Jakke, der dog hist og her var haardt medtaget, og de hvide Beenklæder havde ikke i lang Tid stiftet Bekjendtskab med Vasserballen; den høie sorte Hat havde faaet mere end een Bule, kort sagt, hans Elegance var stærkt medtaget af Tidens skarpe Tand.

Langsomt styrede han sine Fjed mod det Sted,

hvor hans Bedstemoder boede, dengang han havde forladt hende.

Han skred op ad Trappen; men da han kom til Døren, saae han at der boede en Skomagersvend.

Thorvald bankede paa Døren og spurgte efter sin Bedstemoder; hun var flyttet og man havde glemt hvorhen det var.

Maaske hun var flyttet derhen, hvor Ingen endnu ret kjender Adressen, nemlig til Evighedens store Rige.

Han forlod da atter sit tidligere Hjem; men først og fremmest maatte han nu søge sig Arbeide.

I denne Hensigt begav han sig op til flere af de større Billedhuggere; men der var Ingen, som havde Brug for ham.

Fortvivlet vankede han om i den store By, da Aftenen sænkede sine mørke Skygger over Staden.

Han havde vel et Par Skilling i Lommen; men hvor længe vilde de strække til?

I et simpelt Logishus fik han den Nat Tag over Hovedet.

Thorvald sad med Haanden under Kinden og et Krus Øl foran sig og stirrede ind i Ilden.

En kvælende Tobaksrøg opfyldte Rummet, hist og her sad nogle Stamgjæster eller Skibbrudne paa Livets Sø, der havde søgt Tilflugt her.

En endnu ung Mand kom vaklende ind ad Døren paa en Maade, der lod formode, at han

alt for meget havde søgt Trøst ved Bachis ædle Gaver.

Hans Klædedragt vidnede, at han for endnu ikke ret lang Tid siden havde tilhørt den bedre Del af Samfundet.

Han blev staaende midt paa Gulvet og søgte at holde Balancen vedlige.

Pludselig faldt hans Blik paa Thorvald og han stirrede paa ham, med en Mine, der forraadte, at han maatte have seet ham før.

— Skulde det være min stakkels Ven, mumlede han og bankede sig for Panden, som om han vilde bortjage sin Rus.

Da han længe havde stirret paa Thorvald, gik han hen til ham og slog ham paa Skulderen.

— Hvad Pokker, Du her! lallede han.

Den unge Konstner foer op som af en Drøm og saae paa den Fremmede med et forvildet Blik, idet han udbrød:

— Heinrich!

— Ja, det er mig! Men hvorledes er Du kommen her, har Du ogsaa været paa Galeien?

I faa Ord berettede Thorvald, at det var gaaet ham imod i Paris og at han var kommen fattig og forarmet tilbage.

— Jeg er gaaet en anden Vei, fortalte Heinrich, der slingrede frem og tilbage; jeg har været i Fidtefadet for noget Vexelstads. Da jeg

kom ud derfra, kunde jeg naturligvis ikke faae nogen Plads og det gik hurtig ned ad Bakke. Hvad har Du ifinde at leve af?

— Jeg faaer vel nok noget Arbeide.

— Jo pyt; der er ikke noget at opfnuſe, Du maa ligeſom jeg gjøre lange Fingre.

— Nei, aldrig!

— Det gaaer Du nok ind paa, naar Sulten begynder at gjøre Kaal paa alle dine bedre Forſætter.

— Nei, nei!

— Vi faae at ſe!... Nu ſkal jeg til Gjengjæld fortælle Dig en anden Hiſtorie, jeg har tidt tænkt paa Dig, thi jeg har handlet imod Dig ſom en ægte Slyngel.

— Hvorledes det? udbrød Thorvald forbauſet.

— Ja, Du veed vel, at det brændte hos din tidligere Allerliebſte, ſaa hun blev ſaa fattig ſom en Kirkerotte?

— Nei.

— Ja, ſeer Du, jeg havde været ſaa ivrig i at ſtikke Dig ud, fordi jeg ſelv havde Lyſt til den lille Guldfugl, og . . .

— Talte Du ikke altid Sandhed, naar Du fortalte om Alma?

— Nei, jeg løi ſaa ſtærkt jeg kunde. Jeg havde desuden væddet om, at jeg i Løbet af kort Tid ſkulde faae din Forlovelſe hævet og jeg vandt ſ'gu ogſaa Væddemaalet.

— O, Alma, Alma, udbrød Thorvald; jeg har altsaa gjort Dig Uret! . . . Hvor mon hun nu boer? tilføiede han.

— Det kan jeg ikke sige, thi siden hun blev fattig, har jeg ikke mere bekymret mig om hende.

— Slyngel! var Alt hvad Thorvald formaaede at udtale.

Han greb sin Hat og forlod Logishuset, efter at have betalt sit Krus Øl.

Heinrich saae forundret efter ham, og udstødte en uhyggelig Latter.

Thorvald fandt et andet Gjæstgiversted, der ligeledes var Samlingsplads for al Slags Bundfald, og her blev han.

Der forløb nogle Dage, som han anvendte til at søge om Arbeide og søge efter sin Moder; men begge Dele bleve lige frugtesløse og hans faa Skillinger slap op.

Da begyndte Tanken om stjæle virkelig at dæmre hos ham.

Han vilde gjøre et stort Tyveri og saa vende tilbage til Frankrig, for at begynde paany. Var Lykken da med ham, skulde han ærlig og redelig betale tilbage, hvad han nu „laante" uden Eierens Tilladelse.

Kampen med Fristelsen var haard; men Sulten lod til at faae den til at seire.

For at søge Arbeide havde han været oppe

hos en af de første Billedhuggere og havde her bemærket en aabentstaaende Skuffe, hvori der fandtes en stor Del Penge.

Denne vedblev at staa for hans Blik og han dreves stadig henimod dette Sted.

Da Aftenen kom, var hans Beslutning fattet, og han gik ængstelig frem og tilbage udenfor Konstnerens Hjem.

Han kæmpede endnu; men Seiren blev dog paa Fristelsens Side.

Han gik op i Stedet og skjulte sig paa Trappen, for at være inde i Huset, naar Gadedøren blev lukket.

Thorvald listede sig saa høit op, som han kunde komme.

Var det Drøm eller var det Virkelighed? Han kjendte jo disse Stemmer.

Han tittede ind ad et lille Vindue, der vendte ud imod Gangen.

En ung Dame sad og syede meget flittig, medens en gammel, kroget, rynket og furet Kvinde sad i en gammel Lænestol i Nærheden af Kaminen og varmede sig ved samme.

Værelset var ikke stort, men net, renligt og hyggeligt.

De, der sad derinde, kunde ikke se ham; men han kunde tydeligt se dem; Gardinet, der skulde

dække for Vinduet, var nemlig gledet tilside, saa at han kunde se hvad der foregik derinde.

Den gamle Kone hævede Hovedet og han saae at det var hans Bedstemoder, lidt mere rynket, lidt mere furet end da han sidst saae hende, men dog det samme kjærlige Aasyn, som han engang havde havt saa kjært.

Og ligeoverfor hende sad Alma — hans tidligere Forlovede.

Hvorledes havde Skæbnens Veie ført disse to Kvinder sammen?

— Vil gamle Bedstemoder ikke tilsengs? spurgte den unge Pige venligt.

— Jo, mit Barn; naar jeg sover, saa har jeg det saa godt, saa drømmer jeg om Thorvald, at han kommer tilbage og gjør mig saa glad, o saa glad!

— Det kommer nok, kjære Bedstemoder; sørg ikke for ham, det gaaer ham nok godt.

— Men hvorfor skriver han aldrig et Par Ord til mig? Han er maaske død?

— Nei, tro ikke det; men tro heller, hvad jeg troer, at han er saa optaget af det Nye, det Overraskende, han seer i Paris.

— Troer Du, at vi bliver underrettet, hvis der kommer et Brev til vor gamle Bolig?

— De har lovet at det skal blive sendt.

— Jeg vilde dog saa gjerne se ham endnu en Gang før jeg dør, og helst se ham og Dig

lykkelige. Jeg skal fortælle ham, hvor Du har været god imod mig, hvor Du har opmuntret og trøstet mig . . .

— Lad os nu ikke tale derom, Bedstemoder!

— Jeg troer, vedblev den Gamle, at han er bleven langt smukkere, langt mandigere.

Den gamle Kone beskrev nøiagtig, hvorledes den unge Mand nu maatte se ud, og den unge Kvinde smilede vemodig over Bedstemoderens naive Beskrivelse.

— Nu vil jeg gaa til Hvile for idag og drømme om min Dattersøn og bede Gud om at beskærme ham.

Den gamle Kone gik ind i et lille Værelse og den unge Pige syede videre.

Hendes Blik faldt tilfældig paa en Avis, hun havde faaet om Sytøiet.

Hun greb den, læste den og læste den atter og udbrød da:

— Bedstemoder, Bedstemoder!

Den gamle Kone vendte forskrækket tilbage, halvt i Negligé.

— Hvad fattes Dig, mit Barn? spurgte hun.

— Hør hvad her staaer i Bladet om Thorvald.

— Om Thorvald!

— Ja hør!

Den unge Pige tog Avisen og læste følgende Stykke:

Paris. „En ung dansk Konstner ved „Navn Thorvald Møen har i denne Tid vakt „en Del Opmærksomhed. I en Konkurence med „de ypperste og bedste franske Konstnere vandt „han den udsatte Præmie. Han havde som „Mærke paa sit Konstværk valgt: „Elverkongens „Søn", og de, der har havt Leilighed til at se „den smukke Gruppe, erkjende, at han i al Fald „har faaet et rigt Fond af Geni og Talent i „Faddergave og den vidner tillige om, at han „selv har følt og opfattet den erotiske Stemning, „han her har formaaet at gjengive i det døde „Marmor. Han er nu kommen meget i Ry, og „de fineste Adelsmænd sees daglig besøge „hans Atelier."

— Min Thorvald, min Thorvald! udbrød den gamle Kone henrykt af Glæde.

Den unge Pige læste det atter igjennem medens hede Taarer strømmede ned over hendes Kind.

Pludselig blev den gamle Kone alvorlig og sagde:

— Men naar det nu gaaer ham saa godt, saa kommer han maaske aldrig tilbage.

— Jo, han vil nok komme; naar to Aar er gavet skal Du nok se han kommer tilbage.

— Jeg troer det ikke!

— Jo, Bedstemoder! Du kan stole paa at Thorvald ikke glemmer Dig!

— O, vidste jeg blot det, hvor vilde jeg være fornøiet!

Den gamle Kone vendte nu tilbage til sit Sovekammer.

Alma var ene. Hun fremtog et lille Portræt og trykkede det til sine Læber, idet hun sagde:

— Har Du ganske glemt og forstødt mig, tænker Du aldrig mere paa mig, længes Du aldrig efter mig? . . . Vil Du nogensinde komme tilbage for at besvare den Kjærlighed, der aldrig vil udslukkes? . . . Ak, vil Du aldrig mere møde mig med Elskovs fagre Ord? . . . Dog, jeg vil ikke undlade at bede for Dig, selv om Du afskyer og hader mig, selv om Du har rakt en Anden din Haand!

Atter kyssede hun Portrætet og blev længe siddende og stirrede derpaa.

— Du seer saa god, saa blid og saa kjærlig ud! Du smiler til mig, som om Du vilde sige: „Stol kun paa mig!"

Udenfor stod den unge Mand, som havde været Vidne til denne Scene, med Haanden presset mod sit bankende Hjerte.

Skulde han styrte ind og kaste sig paa Knæ for hende?

Nei, hun maatte ikke se ham saaledes, i denne usle Forfatning.

Pludselig hæver Alma Hovedet og lytter; hun syntes at der var Nogen ved Døren.

Hun reiste sig og gik hen og aabnede denne.

En Skikkelse stod som fasttryllet og stirrede paa hende.

Lysets Skær faldt paa hans Ansigt.

Hun udstødte et Overraskelsens Skrig.

Han foer hæftig sammen, vendte sig om og ilede bort.

— Thorvald! Thorvald! udbrød den unge Pige, da hun kom til Besindelse.

Men han var alt langt borte.

Alma mente dog, at det maatte være en Indbildning af hende, fordi hun saameget havde beskæftiget sig med den unge Mand; thi hvorledes skulde han pludselig komme til at staa udenfor deres Dør, og hvorfor skulde han ile bort ved Synet af hende?

Da hun troede, at det maatte have været en Tyv, blev hun ængstelig og turde neppe søge Hvile i Sovnens Arme.

Atter og atter læste hun den lille Lap Papir igjennem og bad for den unge Mand, at det altid maatte gaa ham godt.

Imidlertid styrtede Thorvald som en Rasende gjennem Gaderne.

Først da han var kommen udenfor Byen standsede han sit vilde Løb.

I Tankerne gjennemgik han Alt hvad han havde hørt og seet.

Han ansaae det som et Vink af Gud om ikke at give fortabt.

Thorvald stod midt paa Glaciet; Stormen ruskede i Træernes Grene og slog dem mod hinanden.

Han sank paa Knæ og bad om Styrke til at holde ud i Kampen.

Han vilde søge Erhverv paa en ærlig Maade og arbeide flittigt, ligegyldigt ved hvad, men saaledes at han kunde vise sig for sin Bedstemoder og sin ventende Brud som en brav og retskaffen Mand.

Hans Haand sank ned og idetsamme mærkede han Noget, der laa i Foret i hans Lomme. Det var en Daler, der var gleden derned i hans Velstandsdage.

Den unge Mand ansaae det som et Vink af Skæbnen og vendte noget beroliget tilbage til Byen.

Han fandt en Bager, hvor han fik sin Sult stillet, hvorefter han søgte tilbage til Logishuset.

Den næste Morgen greb han en Avis, for at se om han ikke kunde finde en Ansættelse.

Da saae han talrige Annoncer om at Lotteriet skulde trækkes idag og han besluttede at sætte sine sidste Skillinger paa Spil.

Han kjøbte sig en Seddel og gik dernæst op i den Sal, hvor Lotteriet skulde trækkes.

Trækningen begyndte.

Han hørte sit Numer blive opraabt. Hvor bankede hans Hjerte ved at høre dette!

Gevinsten var 100 Rigsdaler. Han jublede af Glæde, da han hørte Gevinstens Størrelse. Han vilde dog ikke derfor vende tilbage til sin Bedstemoder, men ved Hjælp af disse Penge søge at vinde sit gode Navn tilbage.

Han maatte kæmpe en haard Kamp med sig selv; han havde mest Lyst til at se sin Bedstemoder og sin tidligere Forlovede; men nei, ikke saaledes som han nu kunde vise sig for dem.

Han bestemte sig da til at reise; han vilde nøies med endnu en Gang at gaa forbi det Sted, hvor de to Kvinder boede.

Han listede sagte op ad Trappen, for endnu en Gang at se dem, der havde ham kjær.

Han bad da ret inderligt om at han maatte komme tilbage som en agtet Mand, der kunde glæde dem, saaledes som Beretningen i Bladet igaar havde gjort.

Dagen efter var han paa Veien til Tydskland.

Femtende Kapitel.

I Amsterdam.

I en af de mest pragtfulde Boliger i Amsterdam var der et lystigt Gilde.

Her boede en ganske ung Adelsmand, der ikke levede for Andet, end at gjøre sig Livet saa behageligt som muligt.

De mest fantastiske Indfald kunde han finde paa og han formaaede ogsaa at sætte dem i Værk.

Med nogle af sine Venner holdt han hyppigt natlige Orgier.

Saaledes var det Tilfældet i denne Mørkets Time.

Klokken var slaaet 1.

Værelset, som oplystes af en Lysekrone, der kastede sit blændende Skær ud over dette Samlingssted for Alt, hvad der hed Elegance og Hygge, frembød et eiendommeligt Skue.

Greven, et ungt, blegt og magert Menneske, med et Aasyn, der vidnede om Udsvævelse, laa henstrakt paa en Sofa med en Pibe i Munden og udsendte nogle tætte Røgskyer.

Paa Knæ foran ham laa en ung sømandsklædt Dreng, der havde slynget Armen om hans Hals.

Drengen havde et saa fortryllende og smukt Ansigt, at det sikkert maatte tilhøre en Kvinde.

Paa en Divan i Baggrunden af Værelset sad ligeledes en ung Mand og en Sømandsdreng og halvt skjult af et Vinduesgardin sad et lignende Par.

De unge Drenges Latter og klare Stemmer forraadte, at de vare forklædte unge Damer.

Greven reiste sig, greb et Champagneglas og sagde:

— Mine Venner! Det har idag været en munter og lystig Dag og vi trænge til Søvnens Hvile og Nattens Fred! Lad os da skilles, for imorgen at fortsætte vort glade Liv, og lad os til Slutning bringe vore elskværdige Damer en Skaal!

Enhver af de Tilstedeværende greb nu et Glas og tømte det tilbunds.

De to af Parrene forsvandt kort efter, ledsagede af en sort Tjener, der bar en stor Sølvlysestage.

Greven og den smukke Kvinde bleve ene tilbage.

— Jeg synes ikke Du er i godt Humør, Adelhardt, sagde hun og trykkede et Kys paa hans Læber.

— Jeg er i daarligt Lune over at Du vedblivende nægter at opfylde min kjæreste Bøn.

— Lad os ikke tale derom. Elske Dig veed Du jo at jeg gjør, saa høit og saa inderligt, som en Kvinde kan elske.

— Men hvorfor vil Du da ikke være min Hustru?

— Jeg er Dig ikke værdig; jeg er et Væsen, som mange foragter.

— Du er en Engel, som jeg tilbeder og som jeg med Glæde rækker min Haand.

— Husk Verdens Fordom!

— Jeg bekymrer mig ikke om Verden; jeg er rig og uafhængig, jeg følger kun mit Hjertes Indskydelse.

— Opfyld min Bøn, kjære Adelhardt, lad mig være din Elskede, din Veninde, men ikke mere! Jeg vil snart blive for dum og for kjedelig for Dig, jeg vil snart kun være en Lænke, der vil tynge Dig.

— Lad ikke slige Ord komme over dine smukke Læber! Saalænge jeg lever, vil jeg ikke ophøre at elske Dig!

— Jo Du vil!

Og som greben af en stærk Bevægelse begyndte hun at græde.

— Men hvorfor græder Du?

— Det kan jeg ikke sige Dig.

— Fortæl det, min Elskede, hvis ikke Du vil tænde Skinsygens Kvaler i mit Bryst.

— Jeg græder, fordi jeg ikke er og aldrig vil blive Dig værdig.

Endnu længe førtes denne Samtale og den

unge Kvinde indvilligede først efter en haard Kamp i at blive hans Hustru.

Den næste Dag vakte en Vogn, forspændt med fire Heste, Opmærksomhed paa Amsterdams Gader.

Det var den bekjendte Grev Adelhardt, der sad i denne. Men ved hans Side sad en vidunderlig skjøn, fantastisk klædt Dame, som Enhver betragtede med Forundring.

Greven skiftede ofte Elskerinder; men han havde dog aldrig havt nogen saa henrivende skjøn.

De kjørte langsomt gjennem flere af Hovedgaderne.

Pludselig foer den unge Kvinde sammen og blev ligbleg.

— Hvad feiler Dig, Lydia? spurgte Greven, idet han ængstelig betragtede hende.

Den unge Kvindes Blik var fæstet paa en pjaltet Lazzaron, der kom dem imøde.

Saafremt de Døde kunde gaa igjen, saa maatte det være Josef, hendes tidligere Gemal.

Lazzaronen fik Øie paa det elegante Kjøretøi og paa Damen, som sad deri.

Han hævede sin Krykkestok og udstødte en frygtelig Ed.

Vognen foer forbi.

Greven havde bemærket dette Optrin og han spurgte sin Ledsagerske:

— Kjendte Du denne Mand?

— Ja, det var min Broder.

— Din Broder!

— Seer Du, jeg har Grund til at frygte for at plette dit Navn ved at blive din Hustru.

— Nei, din Broders Feil og din Broders Brøde skal Du ikke lide for.

Atter opstod en Strid imellem dem, uden at Greven formaaede at overbevise den unge Kvinde om, at hun burde indvillige i at blive hans Hustru.

Vilde Lydia da ikke være Grevens Hustru?

Jo, hun havde netop udseet ham til sit første nye Offer; men derfor søgte hun paa denne Maade at fremskynde sin Plan.

Jo ivrigere hun nægtede at opfylde hans Ønske, desto mere anstrengte han sig, der var vant til at se ethvert af sine Luner opfyldt, for at faae denne Idee realiseret.

Skjøndt hun var en flygtet Forbryderske, skjøndt hun vilde blive greben, saasnart hun betraadte Frankrigs Jord, arbeidede hun dog paa sin næsten vanvittige Plan, at styrte Napoleon fra sin Trone, og sætte Keiserkronen paa sine røde Lokker.

Vilde Lydia ikke herved styrte sig selv i Ulykke?

Vi faae at se!

Klokken i Rosendalen havde ikke tonet forgæves. En stor Ulykke nærmede sig Frankrig, og denne skulde fremme Lydias Plan.

Dog, lad os ikke forgribe Fortællingens Gang.

Den samme Dags Aften, som Josef havde seet Lydia, samlede Greven et større Selskab hos sig. Dette bestod af unge Adelsmænd og Damer, der mere eller mindre havde sat deres Ære i Indsats, for at nyde Glædens Øieblikke.

Greven var i et særdeles muntert Lune; endelig havde Lydia indvilliget i at blive hans Hustru.

En lystig Stemning herskede og den skummende Champagne forøgede denne.

Man sang og spøgede, man lo og jublede; Alle vare jo unge og Alle vare glade.

Muntre Indfald og vittige Aandrigheder afløste hinanden.

En underlig Modsætning til den lystige Forsamling herinde dannede en Skikkelse, som Ingen af dem bemærkede.

Han stod paa Balkonen med Ansigtet trykket mod Ruden og med Haanden knyttet om en Kniv.

Han stod der i flere Timer, ubevægelig som en Billedstøtte, med et Blik, som en Hyæne, der vilde kaste sig over sit Bytte.

Grev Adelhardt udbragte en Skaal for sin tilkommende Gemalinde, Lydia de Bretton.

Idetsamme lød et stærkt Brag og Gjæsterne foer forfærdet sammen.

Balkondøren blev sprængt og en uhyggelig Skikkelse styrtede ind

Han sprang ned paa Gulvet og ilede hen mod Lydia.

— Usle Kvinde, brølede han; nu skifte vi Roller! . . . Jeg skulde dø for din Haand, nu skal Du dø for min Kniv!

Et Forfærdelsesskrig lød. Det muntre Selskab var pludselig bleven greben af en forfærdelig Alvor.

Et blodigt Drama syntes at skulde ende den lystige Nat.

Lydia var sprunget op, bleg som et Lig.

Hun tabte dog ikke Besindelsen.

I samme Øieblik, som Josef vilde bore Kniven i hendes Bryst, sprang hun op paa Bordet og slukkede Lysekronen.

Et dybt Mørke indhyllede Værelset.

Skrig og Jamren hørtes, et Par af Damerne sank bevidstløse om.

Den mørke Skikkelse hylede som et Uhyre, da han saae sit visse Bytte undslippe sig.

Lydia naaede i Mørket en Dør og slap ud af denne.

Hun flygtede ud af Slottet med ilsomme Fjed.

Hun troede stedse at høre Josefs Forbandelser bag sig.

Det varede længe før Josef opdagede at hun var flygtet; mere end en Gang var han ifærd

med at jage sin Kniv i en af de andre Kvinders Bryst.

Hidkaldt af Skrigene kom endelig et Par Tjenere med Armstager.

Josefs vilde Blik søgte Lydia; da han saae at hun var borte, udstødte han et hæst Skrig og styrtede bort, før Nogen tænkte paa at gribe ham.

Det var en brat Ende paa det lystige Gilde.

Sextende Kapitel,

Ved Nordpolen.

— Storseilet klart! Let saa Ankeret og lad os i Guds Navn komme afsted! Han give os en lykkelig Reise!

Disse Ord bleve udtalte af Kaptainen paa „Nordstjernen", der var ifærd med at lette Anker i Havnen ved Amsterdam.

Gangspillet gik rundt, Ankeret blev hævet og Skibet gled langsomt frem.

Der blæste en god Vind. Denne greb fat i de svulmende Seil og snart gled det stolte Skib bort fra Landet.

— Hun tager godt fat i Seilene, brummede Kaptainen til Styrmanden; bliver det saaledes ved, komme vi snart op til Nordpolen.

Hen paa Dagen befalede Styrmanden Skibsdrengen at gaa ned i Lasten for at hente et Tougværk.

Drengen kom tilbage med alle Tegn paa Forfærdelse.

— Hvad Pokker gaaer der af Dig, Dreng, har Du seet den Onde selv? raabte Styrmanden.

— Der er et Spøgelse nede i Lasten, sagde Drengen skælvende.

— Hille den glade Jørgen, seer Du Spøgelser ved høilys Dag!

— Det var et virkeligt Spøgelse.

— Hold Bøtte, Dreng, eller jeg slaaer Dig Tjærepøsen i Hovedet.

Men pludselig holdt Styrmanden inde og stirrede frem for sig.

Op af Lasten dukkede en hvid Skikkelse.

Skjøndt han ellers var en modig Sømand, blev han dog lidt forbløffet.

Var det et Spøgelse eller var det et menneskeligt Væsen.

Han kom dog snart til sig selv og raabte:

— Er I en menneskelig Skabelon, da tal, eller I er dødsens!

Skikkelsen var nu kommen nærmere og Styrmanden saae et smukt Kvindeansyn.

— Jeg mener at tilhøre Menneskene, sagde hun. Antager I mig maaske for at være en Aand?

Somanden skød Huen tilbage paa Hovedet og sagde:

— Jeg kan min Sandten ikke forstaa, hvorledes I er kommen i Lasten!

— Jeg er en ulykkelig Kvinde, der bliver forfulgt af en nedrig Skurk, som jeg engang har nægtet min Kjærlighed. Han foer igaar Aftes ind i et Selskab, hvor jeg var tilstede, og jeg unddrog mig kun hans blinkende Dolk ved at flygte herhen. For at han ikke skulde finde mig, krøb jeg ned i Lasten og trat og mødig som jeg var, sov jeg ind og vaagnede først ved at der kom et Bud ned til mig, hvem jeg øiensynlig gjorde meget bange.

— Det er, splitte mig, en gal Historie, sagde Styrmanden og tog sig en Skraa; thi nu ere vi godt i Gang og vi lægger ikke bi før vi komme til Grønland, saa De kommer til at gjøre en ufrivillig Reise dertil.

— Hvorledes! udbrød Lydia forskrækket. Skal jeg med til Grønland? . . . Der er jo vilde Mennesker!

— Naa, slet saa galt er det da ikke; dog det er ikke noget Sted, hvor man pleier at møde i Baldragt. Men det er da bedst at jeg mælder Dem hos Kaptainen, han veed jo ikke af, at vi har Passagerer med.

Kaptainen blev ogsaa meget forbauset ved at erfare, at man havde en Dame indenbords; men der var ikke noget ved den Ting at gjøre, hun maatte tage med hele Reisen og efter at have talt med hende og fundet Behag i hendes hele Person og var bleven indtagen af hendes Skjønhed og Væsen, overlod han hende sin egen Kahyt og sov selv sammen med Styrmanden.

Det nyttede ikke at Lydia tiggede og bad ham om at vende tilbage, i den Retning var han ubønhørlig, Skibet gled for fulde Seil stadig fremad ind i koldere og fugtigere Egne.

Ombord paa „Nordstjernen" fandtes ingen Dameklæder og Lydia maatte derfor tage tiltakke med en af Kaptainens Dragter og en lun Pjekkert, som Styrmanden laante hende, da det ikke gik an at møde i en tynd Dragt, hvor Is og Kulden førte Regimentet.

Lidt efter lidt fandt Lydia sig dog i sin Skæbne, skjøndt den mere og mere fjernede hende fra det Sted, hvortil hun havde knyttet saamange Planer.

Den unge Kvinde blev af de simple Søfolk anseet for et næsten overnaturligt Væsen og Skibsdrengen vovede neppe at hæve sit Blik til hende.

Kaptainen og Styrmanden syntes begge at være indtagne i den smukke Dame.

Lydia vandt især hele Besætningens Beundring

ved under en Storm at være paa Dækket hele Tiden og endog med største Sikkerhed gaa med op i Masten, da der skulde rebes Seil.

En modig Djævel var hun jo paa Land og modig var hun ogsaa her, hvor Neptun førte Magten.

Saaledes nærmede de sig mere og mere de nordlige Egne.

Hist og her mødte man et Sendebud fra Nordpolen, nemlig et af de store, drivende Isbjerge.

Luften blev klar, men bidende kold. Solen stod lavt paa Himlen og sendte sine matte Straaler; ud over den øde, tomme Egn.

Der var ikke Spor af menneskelige Væsner kun hist og her saaes en skrigende Maage, der satte sig paa de rimbehængte Vanter.

Det var Nat.

Lydia havde listet sig op paa Dækket, for at betragte det smukke Syn, som Skibets Omgivelser frembød.

I Forstavnen og i Bagstavnen stod en Mand; begge maatte have al deres Opmærksomhed behov, for at Skibet ikke skulde løbe paa de mange Is=

bjerge og skjulte Skær, som overalt truede med den visse Undergang.

Lydia stod midt paa Dækket. Hendes Øine vare fæstede paa det vidunderlig skjønne Syn, som den klare Himmelhvælving med de blinkende Diamanter frembød; det var et overordentlig deiligt Skue.

Over hele Naturen var en Dødens og Gravens Fred. Ikke en Lyd, ikke et Puust afbrød Naturen i dens Slummer.

Hvor Blikket end faldt hen saae man kun de store Isflader, der i Maanestæret blinkede som Iskrystaller.

Det var de vidunderligste, fantastiske Former og Skikkelser, dannede af Naturens Mesterhaand, komponerede saa skjønt, at ikke nogen Mesterhaand formaaede at eftergjøre det.

Da lød pludselig en underlig, knittrende Lyd, der fik hende til at fare sammen.

Op paa Himlen skjød sig et rødt, flammende Skær. Det var Nordlyset.

Lydia havde betragtet dette Skuespil med stigende Interesse.

Denne Stilhed, denne Fred, dette Tegn paa Naturens Almagt fyldte hende med en hende fremmed Følelse.

Her i den stille Nat, i den kolde Nordpols

Egn, tænkte hun, maaske for første Gang i sit Liv, paa sit tidligere Levnet.

Hvad der aldrig før havde bevæget sig i hendes Tanker, traadte nu med Klarhed frem for hende.

Hendes Brøde, hendes Nedrighed randt hende en for en i Hu og hver af de blodige Misgjerninger, hun havde begaaet, bragte hende til at skælve med feberagtig Uro.

Hun saae med Gysen de blodige Offre, de fortrukne Ansigter træde frem for sig.

De indjog hende en Rædsel, som hun aldrig havde kjendt.

For første Gang mindedes hun, at hun havde hørt andre Mennesker fortælle, at der existerede et Væsen, som hed Gud.

Han havde hjulpet dem i deres Nød; men ham havde hun kun haanet, spottet og foragtet.

Naar nu dette var Tilfældet, naar der var et Væsen, der vilde gjengjælde hende alt det Onde hun havde tilføiet Andre?

En pinfuld Frygt knugede hende saa stærkt, at hun maatte støtte sig til Rælingen; hun mærkede ikke den stærke Kulde, der gjennemisnede hende, i hendes Indre sydede en Lavastrøm, der opvarmede hende.

Hun saae op. De mægtige Iskrystaller, der blinkede rundt om hende, de blinkende Stjerner,

det flammende Nordlys, alt dette vidnede om, at der maaske dog var et Væsen, som styrede Alt.

Naar nu det svage Skib, der gyngede her mellem Isstykkerne, pludselig sank og rev hende med sig i den vaade Grav?

Naar hun, der, omgivet af Tilbedere, havde hvirvlet sig rundt i Dandsesalonerne i Paris som den smukkeste af Alle, skulde ende sit Liv her i denne øde, kolde, uhyggelige Egn, drivende om som Lig mellem Isflagerne? Hvilket uhyggeligt Endeligt!

Hvorfra kom disse mørke Tanker, der med en Vanvidets Styrke væltede ind over hende.

— Naar jeg nu døer, spurgte hun sig selv, vil saa Alt være forbi eller er der noget Liv efter dette?

Jo mere hun grundede over disse Spørgsmaal, desto mere følte hun den frygtelige Kval, der søndersled hende.

Hun vilde løsrive sig; men Tankerne lod sig ikke kaste overbord, de vendte tilbage med fornyet Kraft.

Det var med Nød og neppe at hun formaaede at slæbe sig tilbage til Kahytten og kaste sig i Køien.

Den næste Morgen, da hun vaagnede efter et uroligt Blund, formaaede hun ikke at reise sig. Hun var syg og maatte blive liggende.

Medens hun laa paa Smertensleiet, modnedes den Tanke, som hin Nat var opstaaet hos hende; hun tænkte paa at forbedre sig.

Hun var ung endnu og der var vel endnu Tid til Frelse.

Det var underlige Tanker, der fostredes hos denne brødebetyngede Kvinde, da hun laa syg i den lille, snevre Køie, der forekom hende som et Gravkammer.

Hun angrede og tænkte paa Forbedring; hun vilde gjøre Godt i ligesaa stor Udstrækning, som hun havde gjort Ondt imod Andre. — —

Men da saa Livet igjen begyndte at pulsere, da hun nærmede sig Frankrig, da begyndte de onde Stemmer atter at hviske til hende:

— Naar jeg nu blev narret, naar der nu slet ikke var et Liv efter dette?

Kunde hun gjøre for, at hun var bleven opdraget til at hade Alle, det maatte blive deres Sag, som havde opdraget hende.

Medens hun laa syg, havde hun ogsaa ofte tænkt paa sin Moder og tænkt paa hvor haardt og ondt hun havde behandlet hende og hun havde grundet paa at opsøge hende og bede hende om Tilgivelse.

Men da hun nu havde taget Afsked med Kaptainen og Mandskabet og efter ni Maaneders Fraværelse vendte tilbage til Paris, saa var Lydia atter den gamle Lydia, foragtende Skabnen,

trodsende Faren og hadende Alle — og hun styrede sine Fjed mod Tiggernes Forsamlingssal! Glemt var Anger og Forbedring! Hadet havde seiret igjen!

Syttende Kapitel.

En hemmelig Forsamling.

Flere af Bønderne i Omegnen af Rosendalen havde hørt Klokken tone og overtroiske, som de vare, talte de til hinanden derom og om den Ulykke, der vilde komme over Frankrig.

Det synes ogsaa som om Skæbnen havde bestemt, at deres Overtro denne Gang skulde gaa i Opfyldelse.

Store og vexlende Begivenheder fulgte Slag i Slag!

Krigen mellem Frankrig og Tydskland stod pludselig for Døren.

Uventet kom det for Mange; men Ingen anede, at den skulde faae det Udfald, som den fik.

De Fleste stolede endnu paa den store Mand, hvis Ord saalænge havde havt en mægtig Betydning i Europa, nemlig Keiser Napoleon.

Paa Banegaarden i Paris herskede Liv, Jubel og Begeistring.

Det ene Regiment efter det andet steg op i Vaggonerne, Afskedens Taare blev dæmpet af Leveraabene:

— Leve Frankrig! Leve Napoleon!

Alle vare besjælede af den Tanke, at det gjaldt et Seierstog for Frankrig og især steg Jubelen, efter at det første Slag var vundet.

Men Glæden skulde snart blive til Sorg, de brave Franskmænd skulde bortveires i Tusindvis og deres Blod skulde gjøde deres egen Fædrenejord.

Endnu levede dog Alle i det gladeste Haab; at Fjenden skulde naae ind til Paris tænkte Ingen paa.

Medens Afreisen saaledes fandt Sted og medens Lydia endnu ikke anede hvorledes disse Begivenheder skulde fremskynde hendes Planer, føre vi Læseren en Aften ned i Rosendalen.

Det er silde. Solen er gaaet ned og dens blege Søster har alt fastet sit klare Skær ud over Dalen.

Det er Sommertid. De mangfoldige Roser har begyndt at udfolde dem og udbrede en balsamisk Duft.

Nogle indhyllede kvindelige Skikkelser sees listende sig ned i Dalen.

De snige dem ind i Taarnet og leire dem paa dets Platform.

De aftage Slørene og deres Ansigter titte frem.

Det er nogle eiendommelige Aasyn. Det Blide, Tiltalende, som er tegnet i Kvindens Ansigt, er veget bort og bleven erstattet med et bittert, stummelt Udtryk.

Kjærligheden og Glæden lyser ikke mere i disse Øine; maaske den engang har havt sit Sæde der, nu staaer der kun præget et dybt, uudslukkeligt Had.

Hvem ere da disse underlige Væsner, som have sat hinanden Stævne her i den stille Nat?

Vi ville lytte til deres Samtale.

Lydia, hvis smukke Aasyn fremhævedes af Maanens Skær, tog sig besynderlig ud mellem sine Omgivelser; hun lod sine smukke Øine glide hen over denne Forsamling og sagde derefter:

— For første Gang ere da Roserne samlede her i Dalen! Vel har vi ikke mere Ret til at kalde os saa, vor Glands er blegnet, men paa hvilken Maade? Alle vi, som her ere tilstede, ere blevne stuffede, og hvorfor? Fordi vi har fulgt Kvindens Lod og elsket! Vi har hengivet os til en Mand med den ømme, inderlige Hengivenhed og Kjærlighed, som er bleven givet os, og hvorledes er det bleven belønnet? De, der kalde sig Mænd, men som ofte i deres Handlinger viser dem som Uslinger, har modtaget denne Kjærlighed, men kun for atter at støde den fra sig! De har leget med vore Hjerter, leget med vore helligste Følelser;

men denne Stund skal de komme til at angre, de har lært os at hade og vort Had skal blive frygteligt! De skal se, at lige saa god en Kvinde kan være i sin Kjærlighed, lige saa frygtelig kan hun være, naar hun lever for at hade! Vi mødes nu her for at lægge en Plan og jeg haaber Ingen viger tilbage, selv om end denne vil blive frygtelig at tænke paa.

„Roserne i Dalen" tilkjendegav lydeligt deres Bifald.

Hun vedblev:

— Mændene har berøvet os vor Glæde og vor Ungdom og vi maa til Gjengjæld tage det Bedste de eier.

— Ja, ja! lød det i Kor.

— Men hvem ere da de Mænd vi hade? fortsatte hun. Det er de franske Mænd; disse lunefulde, ustadige Karakterer, der troer at vi kun er en Ting, de kan handle med som en Vare. Vi erklære nu Mændene Krig, som Tydskland har erklæret Frankrig Krig; det bliver en voldsom Kamp og vil maaske koste Blod.

Lydia taug, som for at se om hendes Tilhørere fulgte hendes Tanker, og hun saae at Alles Øine stift vare fæstede paa hende.

— Enhver ung Mand, begyndte hun atter, der svigter en Kvinde, som har troet paa hans Ord, er hjemfalden til vor hemmelige Domstol.

Og denne vil i de fleste Tilfælde domme en haard og frygtelig Straf.

— Ja, Døden, Døden!

— Det kommer an paa hvilken Brøde de har begaact. Vi vil kun dømme de Skyldige, ikke de Uskyldige.

Lydia fremtog nu en stor Rulle Papir og udtog et Dokument.

— Her ere vore Love! Jeg vil da læse dem for Eder.

Lydia begyndte:

Love for „Roserne i Dalen".

„Roserne i Dalen" er en Sekt af Kvinder, der have erklæret Mændene Krig. Til Medlem kan optages enhver Kvinde, som paa sin Vandring er bleven bedraget og skuffet i sine Forhaabninger af en Mand.

Had, uudslukkeligt Had, er den første Paragraf, Hævn og Gjengjældelse ere vore Formaal. Naar en Tyv stjæler, straffes han med Fængsel, naar en Mand støder en Kniv i en Andens Bryst, straffes han med Døden, skal vi da se til at en Mand kan stjæle vor Kjærlighed, myrde vor jordiske Lykke og dog le haant af os?

Enhver af os har følt den uendelige Kummer og tæret den forfærdelige Smerte, derfor gribe vi til det Vaaben, som vi ere i Besiddelse af.

„Roserne i Dalen" maa følge enhver Opfordring

af deres Præsidentinde, maa lyde hendes Ordrer, om de end synes gyselige.

„Roserne" skal betragtes som kvindelige Frimurere, et hemmeligt Selskab, om hvis Tilstedeværelse Ingen maa have den mindste Anelse.

Vi samles kun i Nattens Mørke og paa Steder, hvor Ingen kan snige sig ind, der ikke hører til Samfundet. Forræderi straffes med den frygteligste Dødsstraf.

Endnu ere vi ikke mange i Forhold til de Kvinder, der ere blevne skuffede i deres Forventninger; men snart vil vi tælle Tusinder af Medlemmer, thi hvor Kjærlighed jages bort, leirer Hadet sig.

Fædreland, Religion og Landets Love ere Ting, som vi ikke agte; enhver ædel Følelse er jo kvalt i sin Spire hos os, hvorfor da frygte Mændenes Anordninger?

Krig mod Mændene er den første og den sidste Paragraf i Lovene!

Da Lydia med en dæmpet og hemmelighedsfuld Røst havde oplæst disse Love, spurgte hun om der var Nogen, der havde Noget at bemærke dertil.

Der var ikke een af de Tilstedeværende der reiste sig; men ved en lydelig Mumlen tilkjendegav de deres Bifald.

— Ere alle „Roserne i Dalen" da enige om at sværge Troskab paa disse Anordninger?

— Ja! lød det i Kor.

De reiſte dem Alle og flokkede ſig om Lydia, idet de rakte Hænderne iveiret til Tegn paa, at de ſvor at holde disſe Love i Hævd.

— Lad os da nu ſkride til Valg af en Præſidentinde.

De erklærede Alle, at dette maatte Lydia ſelvfølgelig være.

— Nuvel, ſagde hun med ſit uhyggelige Smil, idet hun lod Blikket glide hen over de blege Skikkelſer, der omgav hende; men huſk, at jeg ifølge vore Love kan fordre den meſt ubetingede Lydighed.

— For første Gang, vedblev hun efter en Pauſe, overtager jeg min Poſt og ſpørger om Nogen har en eller anden Mand at anklage for Kvindernes hemmelige Domſtol?

En af de blege, udtærede Skikkelſer reiſte ſig og ſagde:

— Den Første, ſom ſkal anklages for denne Ret, er en Mand, der nys har behandlet en Kvinde paa den meſt ſkændige og oprørende Maade.

— Hvem er det?

— Hans Navn er Athos de Muſſet.

— Athos de Muſſet! gjentog Lydia overraſket.

Dette Navn vakte mange Minder hos hende; men hun beherſkede ſig dog og ſagde:

— Hvilken Misgjerning har denne Mand begaaet?

Den blege Skikkelſe vedblev:

— En ung Pige ved Navn Annette elskede ham med Ømhed og Inderlighed.

— Annette? gjentog Lydia med fjendelig Overraskelse.

— En Tid nærede han denne Følelse istedenfor at dæmpe den; han lod hende hver Søndag komme hjem til sig og undervíste hende, det vil sige i Kys og Kjærlighedssager. Men pludselig maa han være kommen paa andre Tanker, thi han fik hende gift med en raa, fordrukken Sømand, blot for paa denne Maade at blive hende kvit. Jeg synes nok at denne Tilsidesættelse af hvad man skylder et elskende Hjerte, bør straffes haardt.

— Ja, ja! lod det fra Forsamlingen.

— Nuvel, sagde Lydia, saa lad ham da blive den Første, der føler vor Hævn. Hvem vil fuldbyrde dette Hverv?

— Det vil jeg, sagde Skikkelsen. Men jeg har En endnu at anklage.

— Lad os høre!

— Det er ham, jeg selv engang har skænket min Kjærlighed.

— Hvorfor nævnede Du ikke ham først?

— Fordi jeg vilde gjemme det Bedste til sidst. Han var engang den, der var mig kjærere end Alt.

— Han hedder?

— Gabriel de Saint-Remy!

— Og de nærmere Omstændigheder ved denne Sag ere?

— Det kan snart blive ti Aar siden. Jeg var ung og smuk og saae Livet i det skjønneste Rosenskær. Da lærte jeg en ung Adelsmand at kjende, der hed Gabriel de Saint-Remy. Han sugede Honningen af mit Hjertes Blomsterbæger, han indgjød mig de ømmeste Følelser, for senere at vække de bittreste Tanker. Han trykkede mig til sit Bryst og gav mig Alverdens Kjælenavne, for senere at støde mig fra sig og overlade mig til mine bittre, navnløse Kvaler. I over et Aar fortalte han mig, at om end alle Mennesker søgte at forhindre vor Elskov, skulde jeg dog blive hans Hustru; senere reiste han bort og spottede over mit Hjertes Enfold. Da var det, at jeg sygnede hen, visnede som en knækket Blomst, da var det at Had og Raseri tog Plads i mit Hjerte, da var det jeg lærte at haane og afsky, da veg Kjærlighedens Alfer bort fra mig og tændte Hævnens sydende Lava i mit Indre, da blev mit Die mat og min Kind bleg, da var der Intet i Verden, som kunde glæde og fryde mig. Han reiste bort, langt bort; men han maa være kommen tilbage, thi jeg veed at en Adelsmand, der hedder Gabriel de Saint-Remy, af Had til sin Slægt har aabnet en Skomagerbutik og har giftet sig med en anden Kvinde. Det er ham, der skal falde for vor Hævn!

— Vil Du da ogsaa fuldbyrde vor Dom paa ham?

— Ja, jeg vil myrde ham, som han — uden nogen Grund fra min Side — har myrdet min jordiske Fred. Fra den Stund han blev mig utro, har mit Liv været en Række af Pinsler.

— Saa drag da ud og bring vor Havn over disse to Mænd, stod Dolken i deres Hjerter eller dryp Giften i deres Aarer, sagde Lydia i en langsom og høitidelig Tone. Lad os ikke skue Dig i vor Kreds, før Du har fuldført dit Hverv.

Hun gjorde et Tegn til den stakkels, vildledte Kvinde og sagde:

— Modtag da mit bedste Ønske til det heldige Udfald af Sagen, og sværg endnu engang Troskabens Ed; selv om Du bliver grebet under Udøvelsen af din Pligt, saa forraad ei „Rosernes" Samfund!

De andre Kvinder stode tause og ubevægelige; hos dem kæmpede Kjærligheden og Hadet sin haarde Kamp; skulde de dræbe den de engang havde elsket?

Da Lydia spurgte om Flere i denne Nat vilde fremføre Noget for det hemmelige kvindelige Samfunds Domstol, taug de Alle.

— Saa ville vi hæve Mødet for denne Nat; om otte Dage samles vi atter her. Lad Verden da først høre, at en Ulykke venter den fra dem, der kun har høstet Smerte og Sorg i den.

Med disse Ord greb hun i Klokkens Reb, den sendte sine langsomme, sørgelige og melankolske Toner ud over den slumrende Dal.

Mere end en Bonde vaagnede op og lyttede ængstelig efter denne Lyd og bad da til den hellige Moder om Beskyttelse.

Klokken i Rosendalen havde tonet anden Gang.

En for en forlod de blege Kvinder deres hemmelige Mødested.

Lydia blev ene tilbage. Hun stod længe tankefuld og stirrede op mod den klare Himmel.

Endelig udbrød hun med sin haanende Latter:

— I taabelige Væsner, I stakkels ulykkelige Kvinder, I skal ogsaa tjene mine Planer, hjælpe mig til at undergrave Samfundet og bortskære dets Grundpiller. I tror at tjene Eder selv og Eders Hævn; men I ere kun Værktøi i min Haand! Langsomt, men sikkert, skrider jeg atter frem, naar blot ikke den fordømte Krig standser eller vanskeliggjør mine Bevægelser.

Atter stod hun længe hensunken i sine Tanker.

— Athos de Musset, mumlede hun; skulde jeg lade ham falde som et Offer for denne Kvindes forvildede Idee? Han er dog den eneste Mand, som jeg virkelig kunde have elsket, naar jeg formaaede at elske! . . . Har han holdt det Løfte han gav mig, da jeg agerede Døende, og er

det maaske derfor han ikke vilde ægte denne Kvinde? . . . Dog, jeg vil lade Skæbnen raade, jeg maa vende mig til at se ædelt Blod flyde, jeg vil ikke hindre, at det Ulykkeshjul, jeg selv har sat i Gang, knuser Alt og river Alle med sig.

Med disse Ord vandrede hun langsomt ned ad Trappen, og snart efter forsvandt denne forunderlige Skabning.

Hvormeget Godt kunde denne Kvinde have udrettet her i Verden, naar hun, istedenfor at hade, havde lært at elske? Hvor vilde hendes Navn være bleven velsignet, naar huu havde lært at virke i det Godes Tjeneste istedenfor det Ondes.

Attende Kapitel.

En vildledt Kvinde.

Herr Small i Amerika, Georges de Valérys Kompagnon, hørte til sin Forundring Intet fra sin Ven.

Han besluttede derfor selv at gjøre den lange Reise, da det virkelig snart var paa Tiden at der blev opgjort Regnskab; Arbeiderne skulde have deres Procenter deraf og Herr Small kunde ikke

paa egen Haand udføre dette, saafremt hans Kompagnon endnu levede.

I det forløbne Aar var der tjent uhyre Penge og Herr Small og Arbeiderne vidste og indsaae godt, at dette tildels skyldtes Georges Anlæg og Planer.

Herren for Handelshuset begav sig paa Veien til Paris.

Hvad der ikke var lykkedes for Frank, gik saare let for den rige Herr Small. Maaske det kun var et Tilfælde, men alt to Dage efter sin Ankomst til den store Stad havde han fundet Sporet af den Mand, han søgte efter.

En Eftermiddag i Juli Maaned sad tre Personer i Saint-Remys Have.

Den ene var en Kvinde, hvis glandsløse Blik gled fra den ene til den anden af de to Mænd, der vemodig betragtede hende.

— Georges, begyndte hun med en hul, klangløs Stemme; hvorfor seer Du saa bedrøvet ud, og Du, Gabriel, hvorfor er Du saa vemodig? Hvorfor ere I ikke glade, hvorfor ere I ikke lystige, hvorfor vil I ikke skaffe mig mit Barn . . . mit Barn? O nei, se Blodet strømmer ud af hendes Bryst! . . . Ere I vrede paa mig? . . . O nei, jeg har jo ikke gjort Eder noget Ondt, jeg er ikke ond imod Nogen; men det var som om en tung,

knusende Smerte laa paa mit Bryst, som om en Taage sænkede sig for mit Blik.

Hun rakte en Haand til enhver af de to Mænd; de greb den, som om de ikke havde Mod til at gjøre hende imod.

Lidt efter begyndte den stakkels, vanvittige Fanchette atter:

— Jeg er jo gift med Dig, Georges, Du er min Ægtefælle; men Dig, Gabriel, er jeg jo ogsaa viet til. Jeg har begaaet en Forbrydelse, jeg har giftet mig før min Ægtefælle var død . . . men I ere jo gode Venner og I ere ikke vrede paa den ulykkelige Fanchette.

Det var ubeskrivelig rørende at høre den stakkels Kvindes Ord, der gjorde et stærkt Indtryk paa de to Mænd.

— Se, begyndte hun atter; hvem er den Mand? Hvad vil han her?

Med disse Ord pegede hun paa en fremmed Herre, der var traadt ind i Haven og forundret betragtede denne eiendommelige Scene.

Var det hans tidligere Kompagnon, den dristige, virksomme Georges de Valéry, der sad med den Vanvittiges Haand i sin?

Da Georges fik Øie paa ham, stod han op og gik henimod ham.

— Du her, Small? udbrød han forundret.

Han havde næsten helt glemt den glimrende

Forretning i Amerika, som han havde saa stor Part i.

— Ja, naar Du ikke vil komme til mig, er jeg jo nødsaget til at opsøge min Kompagnon. Men under hvilke Forhold gjenfinder jeg Dig her?

Georges førte Small ind i Huset og der fandt nu en længere Samtale Sted mellem de to Mænd.

Small fik ham da indviklet i en Drøftelse om deres Forretning og søgte at faae hans Interesse vakt for de Begivenheder, der havde tildraget sig paa den anden Side af Verdenshavet.

Tilsidst spurgte han ham, hvad han egentlig havde ifinde at foretage sig.

Georges følte sig lidt trykket; han havde ofte spurgt sig selv, om det var rigtigt at døse sin Tid bort her.

— Egentlig Intet, svarede han.

— Nu ja, jeg kan nok forstaa, at denne sørgelige Begivenhed har nedbrudt Deres virksomme Aand for nogen Tid; men at den fuldstændig skulde have slovet den, det kan jeg ikke ret tro paa. Den, der har været de Fattige og Ulykkelige en fuldtro Ven, maa jo her have fundet en stor Virkekreds!

Georges skred nogle Gange op og ned ad Gulvet. Small vedblev:

— Naar den ulykkelige Kvinde, der sidder

dernede, vaagner til sin Bevidsthed, da vil det jo kun være en ny Ulykke; thi hvem af Eder vil være den Forsonende og give Afkald paa hende?

— Den Sag er alt ordnet imellem os, hun skal selv afgjøre Valget.

— Det maa blive et meget tungt Valg for hende! . . . Dog lad os ikke tale mere om denne Sag . . . andre og vigtigere Begivenheder har kaldt mig over til Europa. Vore Bøger maa vi jo have bragt i Orden.

I lang Tid sad nu de to Mænd fordybet i deres Beregninger og Georges glemte for første Gang i lang Tid sin dybe Kummer.

Da han ikke gjerne vilde forlade Paris, blev det besluttet, at oprette et Filial af Handelshuset i Paris, naar Krigen var endt. Indtil den Tid skulde Georges søge at indlede Handelsforbindelser og muligvis gjøre en Udflugt til Amerika.

Alt den næste Dag reiste Small igjen tilbage, dybt greben af den ulykkelige Begivenhed, der som en tung Lænke hæmmede hans Kompagnons Virksomhed og sienssynlig vilde gribe ind i hans Skæbne.

Nattens dybe Fred rugede over Verdensstaden.

I Gabriel Saint-Remys Hus var Alt tyst og stille.

Da saaes en mørk Skikkelse som en Skygge snige sig frem.

Det var den ulykkelige Kvinde, der havde aflagt Ed paa at myrde den forhenværende Greve.

Hun knugede den lille Dolk fast i Haanden. Den skulde jo stødes i det Bryst, ved hvilket hun engang havde hvilet.

Nogle Minutter stod hun tøvende. Hvorfor havde hun først opsøgt denne Mand?

Hendes Hævnfølelse var stærkest mod ham, hun engang havde troet bedre end alle Andre, og hun var af den Mening at Athos de Musset nok blandt de andre Kvinder af det hemmelige Samfund vilde finde en Morderske.

Det var disse Tanker, hun endnu en Gang dvælede ved, da hun stod ved Indgangen til det Værelse, i hvilket Greven laa og sov.

Men hendes Beslutning lod sig ikke rokke og hun listede sig sagte ind.

Hun lyttede og hørte uu Aandedrættet af den Sovende.

Under sit Overstykke bar hun en Tyvelygte, som hun forsigtig tog frem.

Hun skød Slaaen tilside og Lygtens matte Skær faldt ud i Værelset.

Hun saae da Greven, der sov trygt, uden at ane den Fare, der truede ham.

Den kvindelige Skikkelse betragtede ham nogle Øieblikke.

Langsomt og lydløst hævede hun Dolken og rettede den mod hans Bryst.

— Nu slaaer Hævnens Time! hviskede hun med sagte Stemme, idet hun bøiede sig ned over ham. Hvor Du har forandret Dig, Gabriel, hvor dit Ansigt har skæmmet sig fra den Gang, vi sidst talte sammen. Du er jo næsten ikke til at gjenkjende. Modtag da Lønnen for din Falskhed!

Med disse Ord borede hun Dolken i hans Bryst.

Saa pilsnart og hurtigt var dette Stød, at han ikke engang udstødte et Suk.

Nogle Krampetrækninger og den Ulykkelige havde ophørt at leve.

En Blodstrøm farvede Gulvet og satte sit uhyggelige Mærke derpaa.

Den stakkels forvildede, ulykkelige Kvinde stod som fasttryllet til Stedet og betragtede sit blodige Offer.

Endelig foer hun hæftig sammen, skjød Tyvelygten til og listede sig bort, sagte som hun var kommen.

Den næste Morgen, da hun som en jaget Tyv

ikke troede sig sikker noget Sted, da den blodige Misgjerning stedse stod for hende, mødte hende et Syn, der fik hende til at fare sammen.

Glad og smilende, med en Dame under sin Arm, kom den Mand, som hun mente at have myrdet.

Hvem var da den Mand, som hun havde boret Dolken i Brystet paa? Hvem var den Mand, hun havde dræbt?

Hver Morgen og hver Aften vandrede Aurelia den lange Vei til Kirkegaarden, for at frede om og plante Blomster paa sit Barns Grav.

Taarer gled ned paa Jorden, det var de bittreste Taarer; Moderens Taarer paa sit Barns Grav.

Hun kunde ikke glemme den Fryd og den Lykke, den Lille havde beredt hende, naar den smilede til hende, naar den havde strakt sine smaa Arme ud imod hende.

Alle disse Minder vare nu hendes kjæreste Tanker, naar hun sad paa dette Sted mellem Gravene.

Der opstod dog nu lidt efter lidt en anden Tanke hos hende; nemlig om Athos.

Hun spurgte sig selv, om hun ikke havde gjort ham bitter Uret. Hun tænkte og hun tænkte, men hun kunde dog ikke paavise en eneste Grund, hvorfor hun hadede ham.

Det var Josef, der havde indgydt hende Hadet; men havde han ikke bedraget hende skammeligt?

— — — — — — — — — — —

Athos de Musset havde imidlertid søgt at skaffe sig Oplysning om, hvorvidt den Lydia, han engang havde elsket og ved hvis Dødsleie han troede at have været tilstede, var den forbryderiske Kvinde, som var arresteret under Navn af Grevinde de Valéry. Det lykkedes ham ogsaa saaledes, at han blev overbevist om, at han var bleven bedraget af denne nedrige Kvinde.

Nu var altsaa den Skranke nedbrudt, som saa ofte havde hæmmet hans Tanker og hans Planer.

Den Kjærlighed, han saa længe havde maattet dæmpe, brød nu frem med en ukjendt Styrke.

Han syntes, at Alt hvad der havde stillet sig imellem ham og hans Kjærlighed til Aurelia nu var vegen bort; han var ikke mere bundet ved noget Løfte. Barnet, Syndens Barn, var død og Josef vilde vist aldrig mere vende tilbage.

Hver Morgen, naar Aurelia gjæstede sit Barns Grav, stod Athos skjult bag en Cypres og betragtede hende.

Hun begyndte nu atter at gjenvinde den sunde Farve paa sine Kinder.

Hver Dag havde han isinde at tiltale hende; men det var som om en usynlig Haand holdt ham tilbage.

Dog en Morgen, da Aurelia knælede ned paa den lille Gravhøi, stod han pludselig ved Siden af hende.

Hun blev øiensynlig overrasket; men fattede sig dog og sagde:

— Maa jeg takke Dem, fordi De ved mit Barns Død ydede mig Hjælp i min store Nød. Nu har jeg Arbeide og haaber, at den Dag kommer, da jeg kan tilbagebetale Dem de Penge, jeg endnu kun betragter som et Laan.

— Jeg hjalp en Trængende i Nøden og jeg fordrer ikke tilbage hvad jeg engang har skænket bort. Om De var ung eller gammel, det var mig en ligegyldig Sag, De trængte til en hjælpende Haand og jeg var det Redskab som Han, der ikke forlader os i vor Nød, benyttede sig af. Jeg vilde aldrig mere have viist mig paa Deres Vei, naar jeg ikke havde et Spørgsmaal, jeg saa inderlig gjerne ønskede at De skulde besvare.

En fin Rødme farvede Aurelias blege Ansigt.

— Misforstaa ikke mine Ord, Aurelia. Det Spørgsmaal jeg agter at gjøre Dem er kun: hvorfor hader De mig?

— Hader Dem? gjentog hun langsomt og blev blussende rød.

— Ja, jeg veed at De hader mig; men Grunder dertil kjender jeg ikke. Jeg har aldrig i mit Liv — det sværger jeg Dem til — tilføiet et

Menneske noget Ondt, og derfor vil jeg gjerne kjende Aarsagen til, at De tænker slet om mig.

Aurelia sad længe taus.

Alvorlig fæstede den unge, blege Mand sine Øine paa hende.

— O, tilgiv mig, sagde hun; jeg er bleven bedraget i denne Sag, som i den, jeg havde sat al min Lid til.

Aurelias Stemme var blid og inderlig. Da hun taug gled Taarerne ned ad hendes Kinder.

— Tilgiv mig, tilgiv mig! bad hun.

— Jeg vil kun bede Dem om at give mig et Bevis paa, at dette uforskyldte Had er glemt. Betragt mig som en Ven, som en Broder.

— Det falder mig saare let, da De er den, der kom mig tilhjælp i min haardeste Nød.

Efter denne Dag mødtes Athos og Aurelia ofte.

Alt som hun lærte ham bedre at kjende, indsaae hun, hvormegen Uret hun havde gjort ham og hvor haardt hun havde forurettet ham i sit Hjerte.

Saa kom den bittre Tanke, hvorledes Alt vilde have været forandret, naar hun havde skænket Athos sin Kjærlighed istedenfor Josef.

Athos Kjærlighed voxede og voxede, han elskede Aurelia saa høit, som han kunde elske nogen Kvinde.

Dog vilde han aldrig aabenbare det for hende.

Hun havde skjænket ham sit Venskab; men sin Kjærlighed kunde hun maaske aldrig offre ham! Han vilde derfor ikke misbruge Venskabet ved at fordre mere.

Aurelias Hjerte fængsledes lidt efter lidt af den unge Mand. Hun bemærkede hans Følelser, men hun lovede høitideligt — hvor tungt det end faldt hende — at hun aldrig vilde dele denne hans Følelse — hun var ikke hans Kjærlighed værdig.

Saaledes bankede disse to Hjerter for hinanden og dog havde hver for sig besluttet, at de aldrig skulde mødes i Elskov.

Nittende Kapitel.

Enkens Børn.

Det havde kun været en Række af sørgelige og triste Dage for gamle Fatter Adam. Han dreiede vel sin Lirekasse, røg sin Pibe, drak sin Snaps — hyppig lidt over Tørsten — men hans Liv havde tabt den Glands, som det engang havde eiet.

Han havde forladt sit lille Hus og var flyttet ind i en fattig Leilighed i en usel Gyde. Han tænkte ofte paa at vende tilbage til Skoven og

Livet derude, for atter at fange Fugle; men han var bleven for gammel og for langsom i sine Bevægelser, han var nu engang bleven vant til Steenbroen i Paris og saa forblev han der.

Stundom, naar han om Aftenen træt og mødig kom hjem, kunde han græde som et Barn ved Tanken om hvor godt han tidligere havde havt det i Forhold til nu og hvor haardt han var bleven bedraget af Aurelia.

En Dag, da han stod paa en aaben Plads og dreiede sin Lirekasse, traadte en ung Lazzaron hen til ham.

— Skal jeg ikke hjælpe Eder, Gamle, det gaaer saa tungt for Eder! sagde han.

— Hvorfor vil Du hjælpe mig?

— For at tjene et Par Sous. To om det gaaer det jo lettere, Gamle.

— Aa ja, jeg kan snart ikke mere slæbe Lirekassen.

— Naar jeg faaer lidt Brød at spise og et Knippe Halm at hvile paa, saa har jeg nok.

— Den Akkord kunde vi jo gjerne slutte. Men Du er ung og kraftig, hvorfor tager Du ikke fat paa at arbeide?

— Nei, jeg lever kun for at hævne mig og saalænge til jeg har naaet at føle Hævnens Sødme, saalænge maa jeg friste Livet.

— Paa hvem vil Du hævne Dig?

— Mine Hemmeligheder bliver mine Hemmeligheder. Skal vi saa dele Fortjenesten? Ja eller Nei?

— Vi kan jo prøve derpaa.

Saa tog den unge Mand Lirekassen og den Gamle tridsede bagefter.

Fatter Adam indsaae snart, at det var til hans Fordel, thi nu gik det meget lettere med at komme hele Paris rundt.

— Hvorledes har din Datter det? spurgte en skjøn Dag den unge Stodder.

— Min Datter? gjentog Adam og betragtede ham forbauset.

— Synes I slet ikke, at I før har seet mit Ansigt?

— Nei; kjender I mig?

— Jeg har kjendt Eder og I har kjendt mig, da vi begge havde et lykkeligere Smil paa vore Ansigter end vi nu har.

— Hvorledes?

— Jeg var paa Veien til at blive Eders Svigersøn og Aurelias Mand.

— Josef!

— Ja, det er mig. Jeg har skæmmet mig lidt siden vi sidst taltes ved.

— Er De den unge, smukke Mand, som var forlovet med Aurelia?

— Ja. Jeg troede dog dengang, at jeg kunde

glemme denne taabelige Kjærlighed, men det var forgæves, hun havde spoleret mit Liv. Jeg havde ikke mere nogen Plan, intet Maal, ingen Higen, jeg drev om paa Livets Sø uden Roer og Kompas. Jeg havde ikke noget at arbeide for, noget at være flittig og sparsommelig efter, jeg fik jo dog aldrig et Hjem, en Plet som en elsket Hustru fredede om, thi ingen anden Kvinde end Aurelia kunde jeg elske! Hende elskede jeg endnu saa høit, at havde hun kommet og bedt mig om Tilgivelse, vilde jeg have tilgivet Alt, Alt hvad hun havde forurettet imod mig, jeg vilde have dækket Glemselens Slør over hendes Feil! Men hun kom ikke og jeg drev mere og mere ned ad den brede Vei, der førte til Afgrunden, jeg levede kun for at hævne mig, hævne mig paa denne Skurk af Digter, Athos de Musset. Hvor ofte har jeg ikke tænkt paa, at naar Aurelia havde været saa god, som hun burde være, saa kunde vi have havt det rigtigt godt. Om Morgenen gik Du saa din Vei og jeg gik min og saa mødtes vi igjen om Middagen, naar den lille Aurelia ventede paa os; men det var kun Luftkasteller. De lykkelige Dage kom aldrig, aldrig! Vi To ere blevne ordentlig ramponerede af Skæbnen. Hvor kunde dog ogsaa Aurelia have en saa slet Karakteer, saaledes at knuse vor Livslykke!

— Saa De er virkelig den unge, elegante Josef?

— Ja. Men nu tænker jeg kun paa Hævn, Hævn!

— Mod Aurelia?

— Nei, hende elsker jeg jo endnu; men mod ham, der har styrtet os Alle i Ulykken. Denne Djævel af Athos skal føle, at man ikke ustraffet røver min Elskede.

— Ja, det er ret. Han har fortjent en god Overhaling.

— Et Knivstik skal han faae, saa godt og dybt, at han aldrig skal se Morgensolen! Hvad bryder jeg mig om at komme til at gjæste Galeierne eller kappes Hovedet af, naar blot jeg faaer Hævn.

— Har Du ikke seet Aurelia siden hin skæbnesvangre Dag?

— Nei; men jeg veed, at han forlængst har forstødt hende, at hun er sunken saa dybt som en Kvinde kan synke.

— O min Datter, min Datter!

Da Josef blev ene, mumlede han:

— Hvilken Morskab har jeg egentlig af at pine det gamle Skrog! Var det ikke bedre, at fortælle ham, at Aurelia var uskyldig som et Lam, og at det er mig, der har styrtet hende i Ulykken? . . . Nei, lad ham nu blive i sin Tro, naar man selv er ulykkelig er det saa rart at se Andre lide! . . . Havde jeg engang havt Styrke

og Mod til at bryde med Lydia, da vilde jeg nu have været et bravt Menneske og den Gamle og Aurelia vare ikke hvirvlede i den dybe Afgrund! Hvor er nu den ulykkelige Kvinde? Har hun bragt et Barn til Verden? Et Barn, der skylder mig Livet?

Denne Tanke syntes længe at beskæftige ham og mildne hans bittre Sind, og endelig udbrød han:

— Et lover jeg da og det er, at den Dag, Lydias Lig ligger for min Fod, skal jeg fortælle ham Alt og aabenbare ham, at det ikke er hans Datter, men mig, der har begaaet de skændige Forbrydelser.

Fader Adam boede hos en fattig Kvinde, der havde leiet ham det ene af hendes to smaa Værelser.

En Aften, da hun skulde hen og vaage over en Syg, bad hun den gamle Liredreier om at se lidt til Børnene.

Den Gamle lovede dette og gik ind til de Smaa.

— De Store sørger for de Mindre, naar de skal tilsengs, sagde den fattige Enke da hun gik.

Den gamle Adam var nu ene med de smaa Børn.

Den mindste af dem gik hen til ham, lænede sig op til ham og sagde:

— Er Du en god gammel Mand?

— Nei!

— Og hvorfor er Du ikke det?

— Fordi man har været ond imod mig.

— Hvad har man da gjort Dig?

— Det kan Du ikke forstaa, mit Barn; men naar Du bliver større, saa maa Du aldrig gjøre Noget, der smerter din Moder.

— Nei; gjør Du da din Moder Sorg?

Barnets uskyldige Spørgsmaal bevægede den gamle Mand stærkt; Taarerne trillede ned ad hans rynkede Kinder.

— Hvorfor græder Du nu? Du er da en underlig gammel Mand!

Med disse Ord kravlede den Lille op paa hans Knæ og kyssede ham, idet den sagde:

— Men jeg kan dog godt lide Dig!

Efter en lille Pause begyndte den Lille igjen:

— Kjender Du Athos Musset?

Dette Navn gjorde et næsten forbausende Indtryk paa den Gamle.

Han satte Barnet ned paa Gulvet og stirrede morkt frem for sig.

— Bliver Du nu vred, gamle Mand?

Liredreieren fortrød sin haarde Opførsel imod Barnet og tog det igjen op paa sit Knæ.

— Hvad veed Du om Athos Musset?

— At han er saa god, som kun faa Mennesker ere.

— Hvem har fortalt Dig det?

— Det har Moder.

— Veed Du mere om ham?

— Ja, han er Digter og han kan skrive saa smukke Ting.

— Er det derfor Du holder af ham?

— Nei; men han hjælper alle Fattige, han hjalp ogsaa Moder, da hun ikke havde Hjem, da den haarde Husvært jagede hende bort.

— Athos Musset er ogsaa en ond Mand!

— Og hvorfor?

— Det forstaaer Du ikke, mit Barn.

— Men Du kjender saa ikke Athos, thi han er ikke ond.

Den Gamle talte ikke mere om denne Sag; men han tænkte desto mere derpaa.

Da alle Børnene gik tilsengs, bad de høit deres Aftenbøn og deri var indflettet Ønsket for at den hellige Moder vilde velsigne Athos Musset

Den gamle Mand, der sad ved deres Side, forbandede det samme Navn!

Tyvende Kapitel.

Tærningkaſtet.

Udenfor en ſtørre By i Tydſkland laa et lille ſmukt Sted.

Det lca paa en Høi, fra hvilken man til den ene Side havde Udſigt over Byen, til den anden Side ſænkede ſig en Dal, beklædt med Foraarets første Blomſterflor.

Venlighed og Hygge ſyntes at titte frem overalt. En lille, ſmuk Have omgav det nette Hus.

En Aften i Foraaret ſad her to Mænd og en ung Pige ved Aftensbordet.

Den ene Mand var lidt tilaars, ſvær og kraftig, men dog kunde man ſpore hans Træk i den ſmukke Piges Aaſyn, det maatte være hans Datter.

Den anden Mand var yngre og havde et aabent og ærligt Anſigt.

— Naa, Skaal da, ſagde den Gamle og ſtødte ſit Glas imod den Unges; er det Eders Mening, Børn, ſaa i Guds Navn tag hinanden og bliv lykkelige.

Den unge Pige ſmilede og ſaae paa den

unge Mand, og den unge Mand saae paa hende og smilede.

Den gamle Mand nikkede fornøiet og tømte sit Glas.

— Lad mig se, Anton, at Du tager fat saa at jeg kan overbevises om, at Du virkelig har Pigen kjær.

— Har jeg maaske ikke taget godt fat før? spurgte den unge Mand fortrydelig.

— Jo, jo; men naar man saadan bliver forelsket, glemmer man sommetider Arbeidet for at kysse og klappe sin Pige; men det holder jeg ikke af, enhver Ting til sin Tid.

— I kan være ganske rolig, Mester!

— Nu ja, det er kun mit Spøg!

Her afbrødes deres Samtale af en Banken paa Døren.

— Naa, nu faaer vi Fremmede! Spring hen og luk op, Ida!

Den unge Pige kom forskrækket tilbage og sagde at der var en ung Mand udenfor.

Den Gamle gik da hen og tog imod denne, der viste sig at være en reisende Billedhugger.

— Jeg har faaet en Anvisning paa Eder, sagde han; I havde muligvis Brug for en Svend.

— Det kunde jo hænde sig. Foreløbig har jeg mere end nok af Arbeide. Hvad er De for en Landsmand?

— Jeg er fra Danmark.

— En af vore Fjender! lo den Gamle. Kom indenfor og drik et Glas med, vi feirer min Datters Forlovelse!

— Jeg er ikke pyntet!

— Snak, her er ingen Fremmede! Kom nu!

Den Fremmede rev sig dog løs, fik Støvet børstet af sig og fik pudset sig lidt.

Det var en smuk ung Mand, med et vist genialt Præg i sit Aasyn.

Den Gamle og han vare snart fordybede i en Samtale.

Den unge Pige kunde ikke undlade at kaste stjaalne Diekast over paa den Fremmedes smukke Ansigt.

Den næste Morgen begyndte den nye Svend at arbeide og det varede ikke mange Dage før den Gamle var helt henrykt over sin nye Arbeider.

De Bestillinger, som han udførte, blev særlig roste og omtalte.

— Du er jo en hel Konstner, sagde den Gamle; Du forstaaer jo formelig at hugge Liv i Marmoret, det er nok ikke for Intet at Du er en Landsmand til Thorvaldsen.

Den Gamle fik stadig mere og mere Arbeide og han forsikkrede, at den unge Mand havde bragt Lykken med sig.

Hans Løn blev derfor fordoblet og Thorvald følte sig meget tilfreds.

Han bemærkede slet ikke, at den lille Ida undertiden sendte den smukke Nordbo et Blik, der forraadte, at han ikke var hende ligegyldig, og han bemærkede heller ikke, at den ellers saa godmodige Anton sendte ham mangt et vredt og hadefuldt Øiekast.

Den unge Konstner havde kastet sig over Arbeidet med en Ivrighed, som Ingen uden han kjendte Grunden til.

Maalet for hans Arbeide, Lønnen for hans Gjerning var jo at komme tilbage til sin Bedstemoder og Alma, som en anerkjendt og idetmindste noget velhavende Mand.

Der var et eget Held eller rettere sagt umiskjendeligt Geni ved Thorvald; ethvert lille Arbeide, der kom fra hans Haand, var et Mesterstykke, der blev berømt og beundret.

Hans Tillid til sig selv begyndte at vaagne, at voxe med fornyet Styrke; Tanken om, at han dog var Elverkongens Søn, steg atter mere og mere frem.

Et Fjerdingaar var omtrent forløbet i disse nye Omgivelser.

Han bemærkede da, at Anton blev mere og mere taus og indesluttet, at han ikke mere havde Lyst til at tage sat.

Thorvald lod dog som om han ikke bemærkede det; han anede ikke, at han selv var Grunden til denne mørke Stemning.

— Gaaer Du med en Aftentur? spurgte Anton ham en Dag; der er Noget, som ligger mig paa Sinde og som jeg maa tale med Dig om.

— Kan Du ikke tale om det her?

— Nei, Ingen uden Du skulde gjerne høre det.

Da Aftenen kom gik de to Svende sammen.

Det var en deilig Sommeraften. Solen kastede endnu en sidste Guldstraale paa det lyse-grønne Løv, Blomsterne fyldte Naturens store Hal med deres Vellugt.

Thorvald bemærkede den muntre og smilende Natur og istemmede en lystig Sang.

Anton var mørk og indesluttet og intet Ord kom over hans sammenpressede Læber.

— Naa hvad ligger Dig saa paa Hjertet, Anton? spurgte Thorvald.

— Du kom hertil, den Dag jeg ansaae for den lykkeligste i mit Liv, begyndte han; den Dag jeg blev trolovet med Ida.

Thorvald saae forundret paa sin Kammerat, men fattede ikke Grunden til denne Tale.

— Jeg var en god Arbeider, vedblev Anton; men Du var langt bedre og snildere, jeg var en

pæn Haandværkssvend, men Du er en Konstner! Dine personlige Fortrin overgik mig ogsaa.

— Men hvad Sammenhæng er der i alt dette?

— Du har skaffet Mester Rudolf mere end nok at foretage, Du behøver blot at gribe Meislen, for at trylle Liv i det døde Marmor; men der er ogsaa en Anden Du har fortryllet, En, hvis Hjertefred Du har røvet. Bedst var det maaske om vi kæmpede en Kamp paa Liv og Død.

— Jeg begynder at fatte din mørke Tale; Du er skinsyg!

— Vi To kan ikke dvæle paa et Sted; en af os maa drage bort, ja, saa langt bort, at vi aldrig mere mødes; men for at der skal være lidt Lykke med i Spillet, saa lad os kaste Lod om hende!

— Om Ida? spurgte Thorvald forundret.

— Ja.

— Nuvel, jeg er parat!

— Her er en Træstub og her er Tærningerne. Jeg veed forud Du vinder, det bliver mig der maa bort. Under samme Tag skal vi ikke sove mere end en Dag.

De to Mænd standsede deres Gang ved et afknækket Træ, paa hvis Flade Anton lagde Tærningerne.

— Men er det Ret af Dig, saaledes at kaste Tærning om din Lykke? spurgte Thorvald.

— Min Lykke kan ei blomstre, naar en

Anden faaer de milde Blikke, som jeg kunde gjøre Fordring paa! Alt eller Intet!

— Nuvel, saa lad Lykkens Gudinde da raade!

Tærningerne bleve kastede.

— Stop! udbrød Thorvald. Hvem er den, der skal reise?

— Den, der faaer mindst Øine.

Antons Haand skælvede. Thorvald stod rolig, med et eget Smil om Munden.

Et dunkelt Halvmørke laa over Skoven, hvor de to Mænd stod for at kaste Tærning om en Kvinde.

Thorvald var den Seirende.

— Saa lad den Leg være endt, sagde han, idet han slog Anton — der modfalden stirrede frem for sig — paa Skulderen; jeg skal ikke staa din Lykke iveien og jeg sværger Dig til, at jeg aldrig har sagt andet end Goddag og Farvel til Ida. Oppe i mit Hjem har jeg en elsket Pige, der venter paa, at jeg skal komme tilbage, og det er hende, der giver mig Lyst og Iver, det er hende, der begeistrer mig til at sige: Fremad! Jeg vilde kun prøve Dig, om Du virkelig vilde offre al din Lykke! . . . Nu, jeg vil være ærlig imod Dig, jeg har engang reist fra min Lykke, men jeg har haardt, bitterlig haardt, maattet bøde derfor og jeg stræber nu kun frem for at gjenerhverve, hvad jeg har tabt, for atter at

erhverve mig Ret til at trykke min Elskede til mit Hjerte, for atter at sætte Elskovens Segl paa mine Læber. Du troer, at jeg er særdeles lykkelig, at Glæden overalt vinker mig imøde; men ofte er det ei saa! Nu tager jeg Randslen paa Ryggen og drager ud i Verden!

— Nei, nei, bliv Du, det er kun mig, der har gjort Dig Uret!

— Jeg skal nok reise . . .

— Lad denne Scene være glemt, lad Alt gaa sin rolige Gang!

— Nei; naar jeg tænker mig ret om har Ida maaske sendt mig Blikke, der røbede at hun synes mere om mig end hun egentlig skulde.

Thorvald stod fast ved sin Beslutning. Han maatte bort.

Mester Rudolf søgte paa alle Maader at overtale ham; men han lod sig ikke bevæge og hans Mester erfarede ikke Grunden til hans pludselige Bortreise.

— En skjøn Dag dukkede jeg op her, sagde den unge Mand, da han tog Afsked med det lille Hus' Beboere; men jeg forsvinder ogsaa en skjøn Dag, jeg er lidt ustadig og vaklende; thi jeg er ogsaa Elverkongens Søn!

— Naar Du bærer Dig fornuftigt ad, sagde Mester Rudolf, saa bliver Du nok en stor og berømt Mand.

— Jeg har alt været det, Mester. Men Lykken er en underlig Snegl og jeg forstod ikke at passe paa den. Den smuttede saa hurtig bort fra mig.

— Saa se at passe bedre paa den, hvis Du igjen henter den ind.

— Det skal jeg! Farvel Mester, Farvel Anton, Farvel Ida. Lev nu rigtig lykkelig; mig seer I ikke mere!

Han svingede sin Hat og vandrede bort; han forsvandt snart i Aftendæmringen.

— En flink Karl! tænkte Mester Rudolf.

— En underlig Fyr! tænkte Anton.

Ida tænkte Intet, men hendes lille Hjerte bankede uroligt, hendes Kind var blegere end ellers og et Suk trængte sig frem over hendes Læber.

Hun indsaae godt, at det var bedst for hendes Hjertefred, at denne Mand drog bort og dog vilde hun saa nødig tro paa, at hun aldrig mere fik ham at se.

Den næste Dag sad Thorvald i en Kro og læste et nys ankomment Blad.

Han saae da, hvad han ikke havde nogen

Anelse om, at Krigen mellem Tydskland og Frankrig var udbrudt.

Han havde vel hørt Tale om at den var igjære; men der var Ingen, der virkelig havde troet paa den.

Men nu var Loddet kastet; de første franske Tropper stod alt paa tydsk Grund.

Da greb en pludselig Begeistring den unge Mand; han vilde mælde sig som Frivillig ved den franske Armee.

— Jeg skylder Frankrig at kæmpe for dets Ret, jeg skylder at vove mit Liv for dets Ære; Frankrig har hævet mig og gjort mig berømt. Er Lykken med mig, kan jeg let svinge mig iveiret, og træffer Døden mig, saa var min Skæbne engang bestemt saaledes; men Elverkongens Søn bliver vel ikke saa let et Bytte for en Kugle! . . . Dog, jeg tænker kun paa mig selv; hvad vil min gamle Bedstemoder og Alma sige, naar de erfare, at jeg styrter mig frivillig ind i Kampens Tummel!

Men Thorvald havde nu engang faaet den Idee, at han skyldte Frankrig sin Arm og han besluttede da strax at iværksætte sin Plan.

Han beroligede sig selv med den Tanke, at den, han havde kjær, maatte hellere se hans Navn blandt de Døde paa Ærens Mark, end se ham

vende tilbage saaledes, som han engang havde staaet ved deres Dør.

Han reiste da videre gjennem det Land, hvor han maaske om kort Tid vilde vende tilbage som Fjende.

I den første franske By meldte han sig som Frivillig.

Kommandanten, til hvem han henvendte sig, var en lille, meget talende Mand.

— Hvad er De for en Landsmand? spurgte han.

— Jeg er født i Danmark.

— Og De har vel overveiet hvad det vil sige at komme i Krig?

— Ja.

— Døden kommer lige saa let, som om den kjørte med Jernbanen.

— Jeg frygter ei Døden!

— Saa bryder den sig heller ikke om Dem. Jeg er en gammel Krigsmand og jeg har forlængst opdaget, at man blot ikke skal være bange, de mest Feige faaer allerletteste en Kugle.

Efter en lille Pause vedblev Kommandanten:

— De er en Frivillig, en Fremmed, og derfor tør jeg sige til Dem, hvad jeg ikke vil sige til en Franskmand: Jeg stoler ikke paa at Krigslykken staaer mine Landsmænd bi. Preusserne har længe ventet paa at dette Øieblik skulde komme. De har holdt Alt parat til dette Gilde.

— Troer De ikke, at Seiren vil smile til den franske Ørn?

— Jeg haaber det og jeg ønsker det; men hvad jeg har seet, bringer mig til at tvivle derom.

Dette rokkede dog ikke Thorvalds Beslutning.

Faa Dage efter stod han mellem de Tropper, der brændte af Begærlighed efter at komme til Kamppladsen.

Enogtyvende Kapitel.

Paa Reise.

Alma og Mo'er Birthe levede deres stille, fredelige Liv, stadig tænkende paa og talende om den unge Mand, som de troede levede lykkeligt i Paris.

Mo'er Birthe havde kun een Sorg og det var, at Døden skulde hente hende, inden hun endnu en Gang fik den kjære Dreng at se.

Ofte maatte Alma læse det Stykke op for hende, som stod i Bladet, og den gamle, skikkelige Kone græd altid derover af Glæde.

Men en Dag formaaede hun ikke mere at staa op.

Hun var saa træt, saa dødstræt; den gamle Kvinde trængte til Fredens Hvile.

Den unge Pige pleiede hende med en Datters Kjærlighed, og den Gamles Taarer gjaldt ligesaameget Glæden over al den Ømhed, Alma skænkede den fattige, gamle Kone, som de gjaldt Tanken om først at skulle gjense sin Sønnesøn histoppe, hvor der er den rette Fred.

I flere Dage laa hun stille og rolig hen; engang imellem lyttede hun, naar hun hørte Fodtrin paa Trappen.

— Er det ham, er det Thorvald? spurgte hun og hævede det trætte Hoved speidende mod Døren.

Men Alma bøiede sig da ned over hende og trykkede et sagte Kys paa den furede Kind; det var nu hendes Maade at svare Nei paa.

En Morgen tidlig vinkede hun ad den unge Pige og bød hende ved en Haandbevægelse at sidde ned.

Alma kastede sig paa Knæ ved Siden af den Døende.

— Nu mærker jeg, at vi To maa skilles, sagde hun med mat Stemme; men før dette skeer, maa Du love mig een Ting: Du har været saa uendelig god imod mig gamle fattige Stakkel; men vil Du endnu opfylde mit sidste, mit kjæreste Ønske?

— Ja, hvorfor skulde jeg ikke det, kjære gamle Bedstemoder; men tal nu ikke om at dø, Du skal leve længe endnu.

— Nei, kjære Alma, det er sidste Gang at jeg har seet Solen komme frem; men jeg har jo ogsaa levet længe nok. Lover Du mig at opfylde mit Ønske, da sover jeg rolig ind.

— Hvad skal jeg love Dig?

— At Du vil reise over til Frankrig og opsøge Thorvald og bringe ham min sidste Hilsen, mit sidste Farvel.

— Men hvorledes vil jeg kunne finde ham i den store By?

— Gud vil nok være med Dig, thi Du er saa god og saa skikkelig. Hils ham og sig, at jeg saa gjerne vilde have seet ham endnu engang; men vred paa ham er jeg ikke; sig ham, at jeg har glædet mig saa inderligt ved det Du læste for mig, at han var bleven en berømt og hæderlig Mand! . . . Og naar han seer Dig, saa vil han nok blive glad og I vil atter blive forsonede! . . . Naar dette skeer, saa kom tilbage, knæl samlede paa min Grav og jeg vil fra min Himmel smile ned til Eder! . . . Ikke sandt, Du vil nok bringe ham min sidste Hilsen?

Alma nikkede sagte og den gamle Kone sank stille tilbage paa sit Leie. Endnu engang reiste

hun sig og bad om at maatte se Thorvalds Billede.

Alma tog sin Medaillon frem og viste hende det.

Hun trykkede et Kys derpaa og hviskede:

— Farvel, Du slemme Dreng, der kunde glemme din Bedstemoder! . . . Farvel, min egen Dreng! Jeg havde Dig dog kjær . . . om Du end var Elverkongens Søn!

Hun laa længe uden at bevæge sig; Alma troede hun sov.

Ja, hun sov, den Gamle! Det var Dødens lange, blide Søvn! Hun havde levet i Fred med Verden, den enfoldige, tilsidesatte Kvinde; mere end en Torn havde stukket hende paa hendes Vandring, men altid havde hun ydmyg bøiet sig under Guds Villie og derfor sov hun saa stille hen. — Histoppe skulde hun finde, hvad hun hernede havde maattet savne.

Alma kastede sig hulkende paa Knæ ved den Dødes Leie; hun havde virkelig faaet den gamle Kone kjær.

Faa Dage efter kjørte en simpel Ligvogn ud ad Nørrebro; den førte Mo'er Birthes trætte Legeme til dets sidste Hvileplads. Der var kun faa Mænd, der fulgte den, det var et Par af Husets Beboere; men en sørgeklædt ung Dame

blev staaende ved Graven længe efter at Kisten var sænket derned.

Da Graverkarlen kastede Jorden til, da de dumpe Slag faldt paa Kistens Laag, foer Alma hæftig sammen; det var hende som om hun ogsaa engang fremde- og vennelos skulde sænkes i Jordens Skjød. Opfylde sit Løfte til den Døde og opsøge Thorvald vilde hun nok; men det forekom hende, at han og hun aldrig mere vilde mødes i Elskov, skjøndt hun elskede ham lige høit og lige inderligt.

Hun vandrede langsomt hjem; men derhjemme var saa øde og tomt, hun havde Ingen mere, med hvem hun kunde tale om Thorvald.

En Maaned senere, en Juleaften, frembød Jernbaneperronen i en af Tydsklands Byer et livligt Skue.

Et Tog dampede langsomt frem, Damphesten udsendte sin skingrende Piben og endel Passagerer stege ud.

Et andet meget stort Tog holdt parat til at dampe videre.

Dette var alt fuldstændig optaget af preussiske Soldater.

Af enhver Waggon tittede de store Pikkelhuer frem.

Endnu et Afskedskys, endnu et Haandtryk til dem, de havde kjær, og bort drog de mange Tusinder, af hvilke kun den mindste Part skulde vende tilbage.

Blandt de Kvinder, der tilvinkede dem deres Levvel, skulde snart findes mangen en sønneløs Moder, mangen en sørgende Enke; de Fleste af dem havde for sidste Gang seet dem, deres Hjerte havde kjær.

Men endnu vidste man ikke, at de drog bort for at deltage i et af den nyere Tids blodigste Dramaer, et af de Felttog, der skulde koste Strømme af Blod.

En ung, sørgeklædt Dame betragtede forundret denne Scene.

Havde hun en Ven blandt dem, der nu drog bort?

Nei, hun stod fremmed og ene her paa dette Sted. Det var Alma, der var draget ud for at opfylde sit Løfte til Mo'er Birthe og bringe Thorvald sin Bedstemoders sidste Farvel.

Men alt som hun nærmede sig sin Reises Maal, blev hun saa urolig og bekymret og dertil kom, at hun skulde forbi de Steder, hvor Krigens Rædsler alt havde holdt deres Indtog.

Hvorledes vilde Thorvald opfatte dette Skridt?

Vilde han ikke antage, at hun kun havde benyttet dette Paaskud for at opsøge ham og paatvinge ham sin Kjærlighed?

Maaske han forlængst havde skænket en anden Kvinde sit Hjerte.

Vilde Alma da kunne skjule den dybe, inderlige Kjærlighed, som hun saa trofast havde bevaret for ham?

Medens disse Tanker opfyldte Alma, nærmede en smuk Pige sig hende.

— Er De fremmed her? spurgte hun.

Alma saae forundret paa hende og svarede:

— Ja. Maaske De vil være af den Godhed at anvise mig et Sted, hvor jeg kan overnatte?

— Hvis De vil følge hjem med til min Faders Sted, der ligger lidt udenfor Byen, skal De finde, at ogsaa her i Landet gives Gjæstfrihed.

— Men jeg kjender Dem jo ikke!

— Jeg kjender heller ikke Dem; men jeg kunde se, at De var en Fremmed og at De stod saa forladt her. Mit Navn er Ida, min Fader er Billedhugger og jeg har fulgt min Fæstemand Anton til Jernbanen; han skal ud at kæmpe med Fjenden . . . Han saae langt bedre ud i den prægtige Uniform end ellers. Men kom nu!

Alma fulgte da sin nye Veninde og før de naaede Mester Rudolfs Hus havde de alt sluttet Venskab.

— Saa Du er fra Danmark, sagde Ida, idet hun ligesom syntes derved at mindes Ting, som hun anstrengte sig for at indhylle i Forglemmelse.

— Kjender Du maaske Nogen der?

— Nei. Naar vi sidde hjemme i vor Have, skal jeg fortælle Dig, hvorfor jeg spurgte Dig herom, hvorfor jeg nærer Interesse for dit Fodeland!

Mester Rudolf var ligesaa gjæstfri som hans Datter og skjøndt han just ikke var i det bedste Humør, da begge hans Svende vare borte og han stod ene med de mange Bestillinger, modtog han dog den unge Dame med den største Venlighed og Forekommenhed.

Efter at Alma havde vederkvæget sig efter Reisen, tog de to unge Piger Plads i det lille Lysthus, hvor det grønne Løv omgav dem og Blomsterne sendte deres yndige Duft ind til Dem.

— Tror Du, sagde Ida i Talens Løb, at man kan være den Mand tro, man elsker, og dog næsten med en vis Beundring se op til en anden Mand og næsten altid have ham i Tanker?

— Det Spørgsmaal kan jeg ikke besvare; jeg elsker kun een Mand og han indtager stadig den storste Plads i mit Hjerte.

— Men hvor er da denne Mand?

— Han opholder sig i Frankrig og jeg er apa Veien til ham.

Alma fortalte nu et kort Omrids af sine faa lykkelige og sine mange bittre Timer.

— Nu skal jeg til Gjengjæld fortælle Dig, hvorledes jeg blev betagen af den Følelse, jeg nys talte om. Det var den Aften, da jeg blev forlovet med Anton, da bankedes der paa vor Dør og en ung smuk Mand traadte ind; han var høi og rank, med et Par Øine saa blaa og klare, som jeg aldrig havde seet, med et Haar saa lyst og krøllet, som jeg kun har seet det paa Malerier, og med en Stemme saa klangfuld, at jeg aldrig har hørt hans Lige. Og det var som om den unge Mand forstod at vinde Alles Beundring. Jeg veed ikke selv hvorledes det gik til, men jeg kunde ikke undlade at tænke paa ham om Dagen og drømme om ham om Natten og dog sværger jeg Dig til, at jeg ikke en eneste Gang tænkte paa, at han vilde elske mig! Jeg beundrede ham, jeg tilbad ham i Stilhed, jeg saae op til ham, som om han stod langt over mig — og han var virkelig en stor Konstner, thi baade Anton og Fader har sagt, at han næsten forstod at trylle Liv i det haarde Marmor.

Alma stirrede tankefuldt frem for sig, thi det Billede, som Ida beskrev, mindede hende levende om ham, hun vilde opsøge.

— Men maaske min Fortælling ikke interesserer Dig! udbrød Ida pludselig.

— Jo, jo; min Elskede er netop en saadan nordisk Konstner, med lyst Haar og blaa Øine.

— En Dag fik den unge Mand pludselig isinde at reise bort og jeg kunde næsten ikke skjule mine Taarer, da jeg erfarede dette; men jeg gik ind i mit Kammer, kastede mig paa Knæ og bad Gud give mig Styrke til at blive den Mand tro, til kun at tænke paa den, jeg havde lovet min Kjærlighed. Da han gik, sagde han de mærkelige Ord, at han vist aldrig fandt noget blivende Sted — thi han var Elverkongens Søn!

Som om Lynet havde ramt Alma, stirrede hun maalløs paa Ida.

— Hørte jeg ret! udbrød hun aandeløs. Sagde Du Elverkongens Søn?

— Ja!

— O, min Gud! udbrød Alma og en Taarestrøm vædede hendes Kind.

— Men hvad fattes Dig?

— Det er ham!

— Hvem?

— Det er Thorvald!

— Hvorledes . . . Du kjender ham!

— Det er ham jeg elsker . . . det er ham jeg skal opsøge, for at bringe ham sin Moders sidste Afskedskys.

— Og ledsager Du da dette med din egen trofaste Kjærlighed?

— Taler han ei selv derom, skal jeg aldrig omtale, hvorledes min Tanke altid har fulgt ham og mit Hjerte stedse er bleven ham tro, da drager jeg atter tilbage og da bliver mine smukkeste Drømme aldrig opfyldte.

— Her talte han aldrig om, at han havde en Brud i Hjemmet.

— Vor Forbindelse var jo ophævet! . . . Men sig mig, bar han ikke et lille Billed om sin Hals? spurgte Alma med skælvende Stemme.

— Nei, jeg har aldrig seet det.

— O, min Gud!

— Fader og jeg veed kun, at han er fra Danmark; han talte aldrig om sine hjemlige Forhold.

— Men hvor mon han da reiste hen?

— Fader mente, at han reiste til Paris.

Alma sad længe med Hovedet skjult i sine Hænder og søgte forgæves at samle sine Tanker.

Hvorledes var Thorvald kommen her som en reisende Svend, naar han i Paris havde været en berømt Konstner?

Havde han ganske glemt hende, havde han aldrig havt isinde at vende tilbage til hende?

Hun havde endnu aldrig og vilde saa nødig give Slip paa den Tro, at de dog engang skulde mødes i Elskov!

En Kvinde kan ikke saa let opgive Haabet

om at gjenvinde den Mands Kjærlighed, som hun har eiet, og uforskyldt har mistet!

Og Alma tog Afsked med sin nye Veninde, for, sorgfuld og opfyldt af morke Tanker, at drage ind i det af Krigens Rædsler omspændte Land, hvor man ei havde Tid til at bekymre sig om eller tage Del i en Fremmeds Sorg.

Toogtyvende Kapitel.

Keiserkronens Fald.

Det var et forfærdeligt Syn, Egnen omkring Sedan frembød om Aftenen den 2den September 1870.

Rundt omkring laa Dødens Offre i Tusindvis; Mitrailløserne havde for første Gang talt med, deres raslende Lyd havde blandet sig med Kanonernes dybe Bas og de havde vist deres frygtelige Magt.

Hele Kompagnier blev feiet bort, som Leen naar den nedmeier Kornet, det var som om de faldt om med et Slag.

Kampen var haard. Et Keiserdømme stod jo paa Spil og den store Keiser selv stod ved Afgrundens Rand.

Det ene Regiment efter det andet rykkede frem; over de faldne Kammeraters Lig gik Veien til Døden. Blodet flød i Strømme hen over Markerne.

Modstanderne kæmpede nu paa saa nært Hold, at Bajonetterne blev brugt. Kanonerne maatte holde inde, eller tage Fjende og Ven under de dødbringende Salver.

Tapperhed og Mod, Dødsforagt og Uforfærdethed var her nok af; men det forslog ikke, atter og atter myldrede Pikkelhuer frem og sluttede Franskmændene tættere og tættere sammen, uden at de anede det.

Der kæmpedes med Raseri og Forbittrelse paa begge Sider.

Krudtrøgen havde indhyllet Egnen i en tyk, uigjennemtrængelig Taage, i hvilken de Kæmpende tumlede dem.

Granaterne susede i Luften; i det dunkle Halvmørke kunde man se dem fare som Ildkugler ind over Byen.

Flammerne slog hist og her iveiret og forøgede den rædselsfulde Scene.

Paa det høire Fløi styrtede to Kompagnier sig mod hinanden med dragne Bajonetter.

To Mænd hævede samtidig det blinkende Staal mod hinandens Bryst.

Her var ingen Tale om at give eller tage Pardon, det var Liv eller Død.

Da gled den ene med Foden paa den ſlibrige Jordbund, han ſank i Knæ og hans Modſtanders Bajonet borede ſig ind i hans Bryſt.

Idetſamme flammede en lille Hytte op, der laa i Nærheden, og Ildſkæret oplyſte denne Scene.

Franſkmandens Hue var gleden af og fremviſte et Anſigt, der var omgivet af et lyſt, krøllet Haar.

Tydſkeren udſtødte et Overraſkelſens Skrig.

— Thorvald!

Den unge Franſkmand vaklede og ſank til Jorden.

Det var de to Mænd, der for en god Maaned ſiden havde arbeidet ved hinandens Side, og ſom nu mødtes her ſom Fjender, nemlig Anton og Thorvald.

Anton kaſtede ſig over Thorvald og søgte at ſtandſe Blodet, der ſtyrtede frem af hans Saar.

Han løftede ham op paa ſine Arme og bar ham udenfor de Kæmpendes Rækker.

Forundret ſaae Ambulancen en Tydſker komme med en Franſkmand paa ſine ſtærke Arme.

— Hvor er Lægen? ſpurgte Anton.

— Her er jeg, ſagde en lille Mand, der havde trukket Frakken af, for bedre at kunne bevæge ſig.

Det var et ſvært Arbeide, at ſkulle forbinde de talrige Saarede, der blev ført til ham.

— Bring Liv i denne Mand! sagde Anton og pegede paa Thorvald.

— Er det en Ven af Dem? spurgte Lægen, idet han undersøgte den Bevidstløses Saar.

— Nei, nei, men hun vil og hun kan aldrig tilgive, at jeg har myrdet ham.

— Der er kun meget ringe Haab om Frelse, svarede Lægen. Han skal nu blive sendt afsted med det først afgaaende Tog. Fred og Ro kan bevirke, at Livsgnisten ikke slipper bort.

Thorvald slog nu Øinene op og fæstede dem paa Anton.

Han formaaede ikke at sige Noget; men han strakte Haanden ud imod ham.

— Tilgiv mig, tilgiv mig! sagde denne og kastede sig ned ved Thorvalds Leie. En ulykkelig Skæbne har gjort os til Fjender og samme Skæbne førte mig til at hæve Bajonetten, for at støde den i Dig.

Han greb sin tidligere Kammerats Haand.

I det samme fæstede Thorvalds Blik sig paa en lille Zouav, der i Spidsen for nogle Kammerater ilede ned mod Kamppladsen.

Zouaven syntes at spotte baade Kuglerne og Bajonetterne.

Han istemmede en lystig Sang, idet han styrtede frem.

Huen var gleden tilbage og de røde Lokker kom derved tilsyne.

Thorvald stirrede maalløs paa den tappre Knøs.

Det var Lydia!

Da de sidst talte sammen, var det bag Fængslets Mur, nu mødtes de paa Kampplads en.

Hun forsvandt for hans Blik. Var det virkelig den forunderlige, djævelske Kvinde?

Anton bad endnu engang Lægen:

— Frels ham, frels ham; hun vil aldrig tilgive mig det, dersom han døer for min Haand! Saa maatte før hans Bajonet have ramt mit Bryst.

Medens denne Scene foregik, stod en Mand, indhyllet i en Kappe, i den lave Vagtstue i Fæstningen.

Nogle Lys stode hist og her og kastede et dæmpet Skær ud over det store Rum.

En forfærdelig Larmen og Buldren lød rundt omkring.

Han syntes ikke at bemærke det. Urokkelig som en Billedstøtte stod han der.

Det var Keiseren.

For to Maaneder siden havde han været en af Europas mægtigste Mænd og et Ord af ham havde havt en mægtig Indflydelse i den politiske Vægtskaal.

Nu stod han her, omgiven og indesluttet af Fjenden. Forgæves søgte hans tappre Franskmænd at bryde den levende Mur, forgæves offrede mangen en Yngling sit Liv.

Ved Keiserens Side laa en ladt Pistol, som han betragtede med et sært Blik.

Tænkte han maaske paa at berøve sig selv Livet? Naar alt Haab om Frelse var forbi, vilde han selv give sig Dødsstødet, fremfor at gaa sin Fornedrelse imøde.

Han vilde saa nødig tro, at Lykkens Gudinde havde slaaet Haanden af ham.

Han haabede, at Tærningerne endnu engang vilde blive kastet.

Længe stod han saaledes; morke og triste Tanker besjælede ham og syntes at nedbøie den stærke Mand.

Døren aabnedes og en Officeer styrtede ind, bedækket med Blod og Smuds. Det var Napoleons Adjudant.

— Hvad Nyt? spurgte Keiseren.

— Kun sørgeligt, Deres Majestæt! Hver Time, hvert Minut bringer kun nye Offre; men Haabet om Seiren bliver mindre og mindre, vi klemmes sammen som i en Skruestik. Jeg har seet min Fader og min Broder styrte døde om.

Officeren syntes overvældet af denne Sorg og skjulte Ansigtet i sine blodbestænkte Hænder.

Pludselig fattede han sig dog og sagde:

— Tilgiv mig, Deres Majestæt, jeg forglemte et Øieblik at jeg talte til min Keiser, og at intet Tab kan være for smerteligt, naar kun Frankrig frelses!

— Frankrig er fortabt, svarede Keiseren og stirrede mørkt frem for sig. Jeg har alt forlængst forlangt at her skulde kapituleres; men Overgeneralen haaber stadig paa Forstærkning.

— Længe formaaer ikke de Franske at holde Stand; de trænges mere og mere sammen i de smalle Gader, hvor Bomberne og Granaterne gjøre en rig Høst.

Napoleon stod atter taus; det var som han sank sammen under Byrden af al denne Elendighed.

— Men Deres Majestæt kan jo frelses, sagde Officeren; frelses fra den Forsmædelse, at Frankrigs Keiser maa give sit Sværd til en tydsk General. Følg mig!

Officeren førte ham ind i et stort Rum og lukkede Døren efter dem.

Dernæst gik han hen og aabnede en Lem i Gulvet.

— Denne skjulte Vei fører til en Opgang paa den anden Side af Fæstningen, sagde den unge Mand; begunstiget af Mørket kan De da flygte bort. De kan vende tilbage til Paris, samle enhver

Mand, der kan bære et Vaaben, og da hævne den Plet, der her bliver sat paa den franske Ørn.

— Man vil vist ikke følge den Mand, som alt har mistet en stor Armee; de, for hvem jeg reed i Spidsen hertil, var Kjærnen af Frankrig, det var kraftige, modige Mænd, besjælet af Tro paa at vilde seire; men hvilken Armee vilde der komme ud af, at give Enhver Vaaben?- Kun en ny Flok Lig vilde inden kort Tid bedække Markerne. Hvo veed, om ikke Pariserne, naar de erfare Ulykken ved Sedan, jager min Dronning i Landflygtighed eller myrder hende. Maaske jeg nu vil være mere sikker mellem mine Fjender end blandt mine tidligere Venner. -

— Enhver brav Franskmand kan nu kun have een Tanke, og den gjælder sit Fædrelands Frelse!

I det samme hortes en knagende Lyd over deres Hoveder og et hoit Knald.

Steen og Jord fløi omkring; en Bombe var trængt herind.

Keiseren kom snart til sig selv; han var bleven kastet omkuld, men uden at have faaet noget Saar.

Bomben havde antændt Træværket og det lyste op i det mørke Rum.

Faa Skridt fra Keiseren laa den unge Mands Lig.

En Granatstump havde ramt ham i Tindingen og strax berøvet ham Livet.

Den underjordiske Gang var bleven bedækket med Jord, saa at den var fuldstændig tillukket.

Keiseren kastede et smerteligt Blik paa den unge Mand og vendte da tilbage til sit første Opholdssted, medens de uforfærdede Brandfolk ilede til og blev Herre over den opstaaede Ild.

Kampen var sagnet. Mørket var faldet paa. Kun Bomberne og Granaterne gik endnu deres sørgelige Gang.

Keiseren gik atter frem og tilbage i Værelset. Han var ene.

Han standsede og betragtede Pistolen igjen. Kæmpede han maaske med sig selv, savnede han Mod til at sætte det kolde Jern mod sin Pande og trykke løs?

— Stakkels unge Mand, mumlede ham. Du døde i den Tro, at Frankrig kunde reddes . . . Det vil blive en sørgelig Dag, naar din Moder erfarer, hvad hun idag har mistet . . . ja, mangen en Kvinde har idag mistet sine Kjære.

Døren aabnedes atter og en ung Zouav listede sig ind ad samme, uden at blive bemærket af Keiseren.

Denne stod i den samme grublende Stilling, da den unge Kn*s lagde Haanden paa hans Skulder.

Keiseren foer sammen og saae sig forskrækket om.

— Hvem er De? spurgte han.

— Kjender De mig ikke igjen? sagde Zouaven.

— Nei.

— Husker De den Dag, da en ung Kvinde trængte ind i Deres Slot og da De traf hende med Deres Krone paa Hovedet?

— Ja, men . . .

— Denne Kvinde staaer nu atter for Dem og minder Dem om, hvad hun dengang sagde, at en stor Ulykke vilde times Frankrig.

— Hvorledes?

— Det var mig, som De hin Dag ikke vilde laane Øre; men hvad jeg forudsagde er gaaet i Opfyldelse. Dødens Engel har holdt sin rige Høst og Ulykken er draget ind over Frankrigs Sletter, Klokken i Rosendalen har ikke forgæves ladet sine Toner lyde!

— Hvad vil Du nu? . . . Vil Du haane mig i min Nød!

— Nei, jeg vil kun meddele Dem, at naar De nu har givet Afkald paa Tronen, da vil Borgerkrigen som et Lyn blusse op i Frankrig!

— O, mit ulykkelige Frankrig.

— Som Muldvarpen undergraver Jorden, saaledes har længe de kommuniste Lærdomme trængt sig ind i den lavere Del af Befolkningen, og der behøves kun en lille Gnist for at tænde den farlige Lunte. Endel af den mere dannede Befolkning følger ikke denne Anskuelse, men vil raabe paa en Republik, og medens Tydskerne stormer frem,

jublende og seirende, ville de franske Borgere hæve Sværdene imod hinanden.

— Nei, udbrød Keiseren fortvivlet; saa haardt kan Ulykken ikke prøve mit stakkels Folk.

— Og veed Deres Majestæt hvem der er Drivhjulet i hele denne Bevægelse, hvem der har fremkaldt den frygtelige Katastrofe, som vil bringe hele Verden til med Forfærdelse at skue hen imod det Land, der hidtil kun har været Modernes og Daarskabens, Pyntesygens og Forfængelighedens Land? Veed De, hvem der længe har forudseet og beregnet, at Keiserdømmets Tid snart var forbi; hvem, der ligesom har havt en Anelse om dette Øieblik? Det har den Kvinde, der her staaer for Dem! Jeg har længe arbeidet fremad mod mit Maal, jeg har længe kastet Tærning med Dem om Kronens Guld! Endnu har jeg maaske et Stykke Vei at vandre; men jeg seer nu, at hvad jeg stundom ansaae for en fantastisk, ærgjerrig Drøm, lader sig iværksætte! Den Dag, da jeg satte Kronen paa mit Hoved, tilhviskede en Stemme mig, at jeg stod mine Planer nærmere end Nogen anede! Jeg er en Djævel i Engleskikkelse og min lille Haand skal gribe de Tøiler, som ingen Mand forstaaer at styre!

Lydia betragtede Keiseren med et stolt, næsten udfordrende Blik.

Den ulykkelige Mand veg næsten forfærdet til-

bage ved Synet af det vilde Udtryk, der prægede sig i det skjønne Ansigt.

— Lad mig kun fængsle, udbrød hun; lad dem lægge Lænker om min Haand, det nytter dog Intet, thi ingen Lænker formaaer at binde de hvide Hænder; det vilde da ikke være første Gang, jeg overskar en saadan; jeg er ilet fremad i den mest rasende Kugleregn; men ikke en eneste Kugle har berørt min snehvide Hud! . . . . Jeg vovede mig ikke frem for at kæmpe for Frankrigs Ære, men for at fremskynde Katastrofen ved at fornagle et Par af de franske Kanoner, og Krudtrøgen stod min Gjerning bi.

En Kanonkugle borede sig i det samme gjennem Muren, men tabte derved sin Kraft og faldt næsten ned for Fødderne af den kvindelige Zouav.

— Seer De, sagde hun spottende; den Kugle er endnu ikke støbt, som skal strække den djævelske Kvinde, der hedder Lydia de Bretton, til Jorden.

— Gaa, gaa stakkels ulykkelige Kvinde, De har jo mistet Forstandens Brug! raabte Keiseren.

— Jeg gaaer nu, Keiser; men naar De engang i Deres Landflygtighed hører, at Frankrig styres af en Kvindes Haand, at de, som nu har bøiet dem i Støvet, er kommen til Høibords, da husk den Samtale, De havde med en Kvinde, da Kronen gled ud af Deres Haand, og husk da, at denne Kvinde var Tiggernes Dronning!

Hun satte Huen paa Hovedet og styrtede ud af Værelset.

Keiseren stirrede med et forfærdet Blik efter hende.

Var hendes Ord Vanvid eller var der en langt frygteligere Ulykke end Preusserne, der truede Frankrige?

For Lydia gjaldt det nu at komme til Paris. Hun styrede sine Fjed mod Lasarethet.

Da hun kom i Nærheden af samme, gav hun sig til at hinke afsted, som om hun havde faaet en Kugle i Benet.

Derved fik hun Leilighed til at tage Plads i en af de Vogne, der førte de Saarede bort.

Hun fik saaledes erobret et Sæde i en Jernbanevaggon, der førte sit sørgelige Bytte mod Paris.

Paa Grund af sine ulykkelige Passagerer gled Dampvognen kun langsomt afsted; Preusserne vilde standse den, men da de saa den hvide Fane og havde overbevist dem om, at den ikke skjulte Andet end Kuglernes Offre, fik den Lov at dampe videre.

For Lydia var det en altfor langsom Fart; den harmonerede ikke med hendes Tankers vilde Flugt.

Hun lod Blikket svæve omkring i Vaggonen og betragtede sine Omgivelser med et prøvende Blik.

Denne Kvinde undlod aldrig at tænke paa sine

Planer og beregne, hvad der muligvis kunde tjene til deres Fremme.

Maaske der blandt de stønnende Saarede, der hvilede omkring hende, fandtes Mange, der bar Had til Keiserdømmet, og derfor vilde støtte en Omvæltning.

Hun listede sig derfor hen og bøiede sig ned over en af de Saarede.

En Lampes matte Skær faldt paa den blege Mands Ansigt.

Han laa med Øinene tillukkede og med Haanden presset mod det saarede Bryst.

Lydia foer et Skridt tilbage og udstødte et Forundringsraab:

— Thorvald!

Hun stod nogle Øieblikke og overveiede, om hun atter skulde binde denne Mand ttl sig eller ei.

— Jo, mumlede hun, han maa støtte mig, han maa staa mig bi, hans Ærgjerrigheds Aand kan drive ham fremad, hans Tro paa at han var Elver-kongens Søn kan komme mig tilhjælp nu, da det gjælder om at tilrive mig Seirens Krone!

Hun kastede sig paa Knæ ved hans Side og kaldte ham ved de ømmeste Navne.

— Thorvald, min kjære Ægtefælle, Du maa ikke dø for mig!

Den Saarede slog Øinene op og saae sig forundret om.

— Kjender Du mig ikke, min elskede Ægtefælle? vedblev Lydia. O, vær ikke mere vred paa mig . . . jeg har lidt saa uendelig meget . . . mere end en Kvinde formaaer at bære.

Thorvald gjorde en Bevægelse med Haanden, som om han stødte hende bort fra sig.

— O, Thorvald, se ikke paa mig med dette Blik . . . jeg kan ikke udholde, at ogsaa Du forstøder mig! . . . O, jeg Ulykkelige! . . . Maa jeg ikke pleie Dig, maa jeg ikke søge at læge dine Saar?

— Vig bort, elendige Kvinde! stønnede den unge Mand.

— O, min Drøm, min Drøm, at Du forstødte og foragtede mig, er altsaa gaaet i Opfyldelse! Du hører til dem, der tror slet om din stakkels Lydia! . . . Jeg lovede Dig hin Aften at komme tilbage; men den ulykkelige Skæbne, der synes at forfølge mig, gjorde mig dette umuligt. Jeg lod mig lokke i en Snare og blev bortført af en gammel Adelsmand, hvis Kjærlighed jeg havde afslaaet mere end een Gang . . . Han førte mig til et afsidesliggende Gods og indespærrede mig der. Jeg bad og tryglede om at slippe fri, om at maatte vende tilbage til den Eneste, som jeg havde kjær; men han var ubønhørlig! Han gav mig det Svar, at Ingen paa Jorden kunde elske mig som ham, Ingen havde lidt

som ham, da jeg foragtede hans Kjærlighed; blot et eneste Kys, et eneste Favntag skulde bringe ham fra at være min Fangevogter til at blive min Slave . . . og jeg vilde maaske endnu den Dag idag have siddet i det Fængsel, hvori han holdt mig, naar ikke Krigens Rædsler havde naaet Slottet; dette blev nemlig taget i Brug som Lasareth. En Nat saae jeg Leilighed til at slippe ud af mit Fængsel og iføre mig en af de saarede Zouavers Dragt og saaledes kom jeg hertil! . . . O, jeg seer paa dit Blik, at Du tvivler paa mit Ord, at Du troer, at jeg bedrager Dig!

Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder og hun skjulte det smukke Ansigt i Hænderne.

Efter at Lydia havde forladt Keiseren, gik han hurtig op ad en Trappe, hvorfra han havde en fri Udsigt over Byen. Her stod flere Officerer og fulgte med Øinene Granaternes Gang under den mørke Himmelhvælving.

Flammerne lyste op paa Gaden, saa der næsten var ligesaa klart, som om Dagen.

Overalt saae man de dødstrætte Soldater segne om paa Gaden og overalt saae man Døden hente sit rige Bytte.

Da syntes pludselig Kanonaden at tiltage;

Kuglerne og Bomberne fusede brummende og hvislende afsted.

Husene knagede, bragede og styrtede sammen, Luerne slog i Veiret, Dødsskrig og Jammerraab blandede sig med Hornsignaler og Trommehvirvler, medens man fra Fæstningen søgte at besvare Fjendens Ild.

Det var som om Helvede havde aabnet sine Porte eller Dommedagen var oprunden.

Jorden drønede under de svære Kanoner, naar de udspyede deres dødbringende Indhold.

Da kom endelig det Øieblik, da det franske Banner blev strøget, da den preussiske Ørn indtog dens Plads.

Da maatte hele den franske Armee strække Gevær og den engang saa stolte Keiser Napoleon, Europas mægtigste Mand, var kun en simpel Fange.

Da det franske Flag sank, forekom det mere end En af dem, der saae det, at det var som om hele Frankrigs Ære tilintetgjordes.

En Bonde, der stod imellem de dødstrætte Soldater, stirrede maalløs derpaa og mumlede:

— Saa lød Klokken i Rosendalen ikke forgæves, da den varslede Frankrigs Ulykke.

Treogtyvende Kapitel.

Forfilde!

Den ulykkelige Kvinde, som besjælet af sit Had til sin fordums Elskede, havde dræbt Gabriel de Saint-Remy, sad paa sit usle Tagkammer og stirrede frem for sig med et vildt, uhyggeligt Blik.

Hun tænkte paa den Tid, da Lykken og Glæden kun syntes at møde hende, da hun hvilede i hans Favn og han kun kaldte hende sin lille elskede Sara.

Da kom der en Dag, da han pludselig reiste bort, da Fortvivlelse og Sorg aabnede sine Arme mod den unge Pige, da det kogte og sydede i hendes Tanker, saa Hævnens Furier tog Plads derinde.

Nu var hun bleven en Morderske; hun havde dræbt et Menneske, der dog ikke var Den, som havde gjort hende ulykkelig.

Med sit vilde Blik stirrede hun mod Døren; det var hende som om den hvert Øieblik vilde aabne sig og give Plads for Gensdarmerne, der kom for at føre hende til Fængslet og fra Fængslet til Skafottet, og saa tænkte hun paa dengang, da en Moders Øie med Kjærlighed hvilede paa hende; hvilken Smerte, naar hun fra sin Himmel kunde se sin Datter!

Der bankedes paa Døren; men den ulykkelige Kvinde vovede ikke at udtale: „Kom ind!“

Døren aabnedes da; men hun vovede endnu ikke at vende Hovedet mod samme.

— Boer Sara Funkton her? spurgte en Stemme bag hende.

O, Himmel! Det var jo hans Stemme, som engang havde elsket hende, det var den Stemme, som engang havde udtalt de ømme Ord og som hun mente at have standset for evig, da hun blev en Mørderske.

Langsomt vendte hun Hovedet mod ham og betragtede ham med et sky Blik, idet hun sagde:

— Det er mig!

Han veg nogle Skridt tilbage og stirrede forskrækket paa det Ansigt, der viste sig for ham; de hule, dybtliggende Øine og de blege, magre Træk mindede kun lidet om den glade, muntre Sara, som han engang forlod.

— Er det Sara? spurgte han, idet han syntes meget bevæget.

— Ja!

— Kjender Du mig?

— Ja.

— Hvem er jeg da?

— Du er den Usling, der fik en fattig Pige til at tro at Du elskede hende, og som Du senere forlod og overlod hende til navnløse Kvaler.

— Men Bevæggrunden dertil kjender Du ikke, Du veed ikke hvilke ulykkelige Forhold, der tvang mig til at reise, og Du veed ikke, at jeg aldrig ophørte at elske Dig, at jeg haabede og ventede, at der vilde komme en Dag, da vi atter skulde mødes.

Den ulykkelige Kvinde stirrede forfærdet paa ham.

— Hvorledes? Har Du ikke ophørt at elske mig, har Du ikke forlængst brudt de Løfter, Du gav mig? raabte hun.

— Nei; den sidste Aften jeg talte med Dig, anede jeg ikke, hvormange Aar der skulde hengaa, før jeg atter saae Dig. Jeg mødte hin Aften en Ven af mig, der lo haant ad min Kjærlighed og kom med Udtalelser om Dig, der fik Blodet til at koge i mig og bragte mit hæftige Sind til Udbrud. Jeg udfordrede ham, han var en dygtig Fægter og modtog Udfordringen, da jeg i Samtalens Hidsighed var kommen til at berøre nogle Punkter med Hensyn til hans egen Fortid, der vare mindre hæderlige. Vi mødtes da paa et afsides Sted i Boulognestoven, for at kæmpe paa Liv og Død. Tolv Slag rungede netop fra alle Paris's Taarne, da vore Klinger mødtes; ikke et Ord kom over vore Læber, Hadets Raseri havde boret sine Pile i vore Hjerter. Maaske en eller anden Frygt har besjælet min Modstander, hans Klinge blev ikke ført med den Kraft, som jeg havde ventet.

Min Kaarde borede sig i hans Bryst og han segnede om paa Jorden, som farvedes af hans Blod . . . Jeg stod som en Forstenet, jeg var bleven en Morder, en panisk Skræk greb mig, jeg flygtede bort og troede stadig at blive forfulgt. Jeg følte mig ikke sikker eller rolig, hvem jeg end mødte troede jeg kunde se paa mig, at jeg var en Skurk, der havde begaaet et Drab! Det var en frygtelig, en kvalfuld Tid; jeg turde ikke skrive til Dig, for ikke at røbe mit Opholdssted, jeg var mere end en Gang ifærd med at gjøre Ende paa mit Liv! . . . Senere, da jeg blev mere sattet og mere rolig, skrev jeg til Dig, men jeg fik ikke noget Svar. Først da nu Krigens Nærmelse gav Pariserne Andet at tænke paa, vovede jeg at vende tilbage for at opsøge Dig, medens jeg forgæves søgte at bekæmpe den Frygt jeg havde, at Du skulde være død eller at Du skulde have forglemt mig. Den Første, jeg mødte, da jeg kom hertil, det var ham, Vennen, hvis Morder jeg troede at være. Det Kaardestik var mærkeligt nok bleven hans Livslykke; han var bleven optaget og pleiet i et Hus, hvor der var en ung Pige, som blev hans Elskede og snart efter hans Hustru. Han sluttede sin Tale med de Ord: „Livet er en underlig Indretning; havde jeg ikke hin Aften været i ondt Lune og udtalt de bittre Ord, vare vi ikke komne op at skændes og som en Følge

deraf heller ikke til at duellere, og havde vi ikke duelleret, eiede jeg nu ikke et Paradis med en lille fortryllende Kone." Jeg havde atter bittre Ord paa Læben, og vilde fortælle ham, at min jordiske Lykke maaske var bleven forspildt, men jeg betvang mig og vi skiltes. Jeg opsøgte min Søster og ved hendes Hjælp lykkedes det mig at finde dit Opholdssted. Jeg er nu kommen for at bede Dig om Tilgivelse for den Sorg, som jeg forvoldte Dig, og haaber, at vi skal være Venner som tidligere.

— Det er forsilde! udbrød den stakkels Kvinde med et smerteligt Udtryk i det blege Ansigt.

— Forsilde!

— Ja, en dyb Kløft adskiller os!

— Er Du en Andens Brud?

— Nei; men jeg er en ulykkelig Kvinde, som Du maa afsky og foragte.

— Og hvorfor?

— Jeg skal tilstaa Dig det. Jeg troede, dengang Du forlod mig, at Du forskjød og foragtede mig.

— Hvor kunde Du tro Sligt?

— Jeg hørte Intet fra Dig, jeg ventede og ventede, jeg sendte Bud til Dig; men jeg fik et haanligt Svar, Gabriel de Saint-Remy havde aldrig kjendt mig.

— Gabriel de Saint-Remy? O, Himmel, nu

mindes jeg dette! Jeg havde paataget mig min Fætters Navn.

— Din Fætter?

— Ja, min Fætter hed saaledes og under hans Navn havde jeg tilliſtet mig din Kjærlighed, for at ſtjule denne Forbindelſe for min Familie, indtil det Øieblik, da vi vare forenede ved Kirkens Baand.

— O, min Gud, hvilken ſørgelig Ulykke har dette fremkaldt!

— Hvorledes?

— Jeg vil tilſtaa Dig Alt, ſvarede hun med kold og klangløs Stemme. Du og Efterverdenen vil deraf lære, at det er farligt at lege med en Kvindes Følelſer. Had og Bitterhed har gnavet paa mit Hjerte og igaar har jeg under et Anfald af Raſeri og anſporet af en anden forſmaaet Kvinde, myrdet — ja hører Du, myrdet Gabriel de Saint-Remy.

Den Fremmede vaklede tilbage og ſtirrede forſtræket paa den ulykkelige Kvinde, der havde udtalt diſſe Ord.

Hun ſkjulte Anſigtet i Hænderne og hulkede høit.

— Gaa bort fra mig, udbrød hun med vild Hæftighed, at jeg ikke forgriber mig paa Den, der har gjort mig ſaa ulykkelig.

Han vaklede nogle Skridt tilbage og syntes at kæmpe med sig selv.

— Hvor Ulykken forfølger os! udbrød han bittert. Da jeg faaer min Brøde tilgivet, har Du begaaet en ny, der for evig skiller os ad.

Han betragtede hende med et smerteligt Blik og styrtede bort. — —

Faa Dage efter bragtes et ukjendt kvindeligt Lig til La Morgue; det var den ulykkelige Kvinde, der selv havde endt sin sørgelige Tilværelse.

En ung, elegant Dame gik netop forbi det hvide Sorgens Hus og fik det Indfald at titte derind.

Da hun saae det blege Aasyn, der var end mere vanziret af Dødens kolde Træk, foer hun hæftig sammen.

— Det er hende, udbrød hun gysende, som optog „Rosernes“ Kamp.

Men hurtig fattede hun sig og udbrød:

— Du fik kun Leilighed til at udføre een Rolle og jeg havde flere Gange haabet at se Dig optræde i et Drama.

Fanchette var den Første, der kom ind i det Værelse, hvori den myrdede Grev Saint-Remy laa.

Hendes Soveværelse var mellem Grevens og Georges; denne kunde — uagtet han havde begyndt at gjøre Forberedelser til at oprette et Handels-kontor — ikke løsrive sig fra at være i Fanchettes Nærhed.

Fanchette kom nu med sit stive, stirrende Blik, og med det blide Smil paa det blege Ansigt, ind i Grevens Værelse.

Hun nærmede sig hans Leie for, som sædvanlig, at bede ham om ikke at være vred paa hende, fordi hun ogsaa holdt af Georges.

Et uventet Gjensyn, en uventet Glæde, kan vække Fornuften; men Sorgen og Skrækken formaaer ogsaa at gjøre dette og saa underlige ere Livets Gaader, at den ulykkelige Kvindes blodige Gjerning gjengav Fanchette sin Fornuft.

Hun spilede Øinene op og stirrede stivt paa den Døde.

Nogle Øieblikke stod hun saaledes, da udstødte hun et gjennemtrængende Skrig og sank afmægtig om paa Gulvet.

Nogle Øieblikke senere kom Georges ind i Værelset.

Han vaklede strax tilbage ved dette uhyggelige Syn.

Den første Tanke, der greb ham, var at Fanchette i sin Vanvid havde begaaet denne Mis-

gjerning og den næste var, at Ulykken, der stadig forfulgte ham, kunde udpege ham som Morderen.

Han stod tvivlraadig om hvorledes han skulde forholde sig.

En af Tjenestefolkene kom nu til og da hun fik Øie paa den myrdede Herre, ilede hun bort og gjorde Anskrig.

Vagten kom, Folk strømmede til og snart var Gaden helt opfyldt af Mennesker.

Ingen havde nogen Anelse om, hvorledes dette Mord var bleven udøvet og den offentlige Mening udpegede Georges som den Skyldige.

Fanchette var bleven bragt tilsengs; en hæftig Feber havde greben hende, men Lægen meente, at det muligvis vilde frembringe en velgjørende Krisis.

Fireogtyvende Kapitel.

En Snare.

Alma kom til Paris den Aften, da Efterretningen om Nederlaget ved Sedan som en Løbeild gik fra Mund til Mund.

Det var en ubyggelig Aften. Klokken var 7, da den unge Pige med bankende Hjerte steg ud af Jernbanekoupeen.

Aldrig havde Alma saaledes følt sit Haab briste og sit Mod svigte, som da hun stod her ene og forladt.

Efterhaanden fjernede de andre Passagerer sig, men hun blev staaende, som om hun ventede Nogen.

I en af de Byer, som hun reiste igjennem, havde hun faaet Leilighed til at afsende et Brev til Thorvald Møen, den store Billedhugger i Paris, og bedt ham modtage hende paa Jernbanegaarden, da hun havde en meget vigtig Sag at meddele ham. Dette Brev naaede selvfølgelig ikke sit Bestemmelsessted.

Hun spurgte nu sig selv, om han ikke havde modtaget dette Brev eller om han ikke vilde opfylde hendes Ønske.

Mere end nogensinde før følte hun, at det var ham, der burde have ogsøgt hende og ikke hende, der skulde komme til ham, det var ham, der havde løst det Baand, der engang bandt dem, og han burde derfor igjen sammenknytte det.

Der kom ingen Thorvald. Hun maatte forlade Jernbaneperronen; men hvorhen skulde hun styre sine Fjed?

En Drager var gaaet med hendes Kuffert; hvorhen vidste hun ikke.

Da saae hun pludselig en Dame hastig komme gaaende hen imod hende.

Hun var tilsløret, men saae sig dog af og til om med et ængsteligt Udtryk.

Alma gik hen imod hende og spurgte hende, hvor hun skulde finde et Opholdssted, idet hun forklarede, at hun var Fremmed.

— Jeg kan desværre ikke give Dem Oplysning herom, svarede hun med en Stemme, der forraadte, at hun var i en hæftig Sindsbevægelse.

Alma vovede da ikke at spørge om Mere og blev tvivlraadig staaende.

I det samme kom en ældre Herre henimod den fremmede Dame og sagde i en ærbødig Tone:

— Endnu er Alt roligt; man er slagen med Rædsel over den forfærdelige Meddelelse, men om faa Timer, naar Blodet ret kommer ikog, vil man sikkert hævne sig paa Deres Majestæt.

— Lad os da komme afsted! udbrød hun med skælvende Stemme.

Pludselig standsede hun dog og sagde:

— Maaske De, Herr Ducrot, kan give den unge Dame den Oplysning, som hun ønskede af mig.

Hun pegede paa Alma og denne gjentog nu sin Forespørgsel.

— Hvem søger De i Paris? spurgte den ældre Herre.

— En ung dansk Konstner.

— Saa henvend Dem først til den danske Konsul.

— Hvor boer han?

Den ældre Herre nævnede hans Bopæl, bød Damen Armen og forsvandt.

Alma var ikke kommen mange Skridt, før en Mand stormede henimod hende.

Han greb hende om Armen og stirrede hende ind i Ansigtet.

Hun udstødte et ængsteligt Skrig og han gav strax Slip paa hende.

— Har De ikke seet en tilsløret Kvinde?

— Jo.

— Hvor gik hun hen?

Alma pegede mod Jernbanegaarden.

I det samme hørtes en stærk Piben, et Lokomotiv udstødte sit skingrende Skrig og foer bort, trækkende et Par Vogne efter sig.

— Forsilde! udbrød Manden og stirrede efter det bortkjørende Tog.

Han vendte sig imod Alma og sagde:

— Jeg kan høre paa Deres Udtale, at De er en Fremmed.

— Ja.

— Er De nylig kommen til Paris?

— Ja.

— Veed De hvem den Første var, som De har mødt her i Hovedstaden?

— Nei.

— Det var Frankrigs Dronning, der flygtede bort herfra.

— Frankrigs Dronning?

— Ja, hun frygter for et Oprør og maa derfor liige sig bort som en Tyv.

Manden, der syntes at maatte være en Politimand, hilste flygtig og fjernede sig med hastige Skridt.

Alma var atter ene og gik med langsomme Fjed fremad.

Hun betragtede med Forundring det brogede Liv, som viste sig for hende.

Overalt paa de oplyste Boulevarder vrimlede der af Folk. Men intet Glædesskrig hørtes iaften; overalt lød en dump, uhyggelig Mumlen, der spaaede et kommende Uveir, det var som om Alle vare grebne af Smerte og Fortvivlelse.

Man havde endnu kun løse Rygter at holde sig til og man stormede næsten Aftenbladenes Kontorer for at faae det første Numer.

For faa Dage siden havde man jublet af Glæde ved Rygtet om en Seir og nu skælvede man ved Tanken om et Nederlag.

Da kom den forfærdelige Nyhed ud blandt den forsamlede Mængde, at hele den franske Armee var opreven.

Den Dag, man havde modtaget Efterretningen om en Seir, havde man omfavnet hinanden paa Gaden, dandset og været ellevild af Glæde — iaften udstødte man vilde Skrig, græd af Harme og vilde ikke tro sine egne Øine.

Til hvem skulde Alma henvende sig i denne Forvirring? Hvem havde Tanke for at vise hende Vei?

Hun spurgte et Par Gange om Veien til den danske Gesandt; men man havde Andet at tænke paa, end at give hende et Svar.

Folk stimlede mere og mere sammen, Klyngerne bleve tættere og tættere, Skrigene bleve vildere og vildere.

Alma søgte da ind i de mere menneskefomme Gader.

Af og til naaede Raabet: „Republiken leve!" hendes Øre.

En Kvinde kom med langsomme Skridt gaaende ned ad Gaden.

En Lygtes Skær faldt netop paa denne Kvindes Aasyn, det var saa smukt og indtagende, at Alma tog Mod til sig og spurgte hende om Vei.

Den tiltalte Dame foer op, som vækket af en Drøm.

Det var Lydia.

Hun havde haabet, at Meddelelsen om det totale Nederlag skulde have bragt Oprør i Staden, saa at hendes Parti fik Magten, men dette syntes ikke at skulde gaa i Opfyldelse, man slokkedes under Republikens Banner, Fædrelandet var i Fare og det gjaldt først og fremmest om at frelse dette.

Forgæves var hun ilet fra Forsamling til

Forſamling, for at ophidſe Pøbelens Lidenſkaber; overalt traf hun beſindige Mænd, hvem Ulykken havde modnet.

Hendes driſtige, fantaſtiſke Haab var endnu kun et Gjøglebilled; iſtedenfor en vaklende Sværm, ſom hun kunde drive til de værſte Udſkeielſer, traf hun overalt en faſt Organiſation, der ikke lod ſig forlede til at lytte til hendes bedaarende Tale.

Selv i Tiggernes Forſamling var der iaften kun mødt meget Faa og Dronningens Tale vandt kun ſparſomt Bifald.

Skuffede Forventninger fremkaldte derfor de bittreſte Tanker hos Lydia, idet hun langſomt ſkred hen ad Gaden.

Maaſke der aldrig vilde komme en ſaa god Leilighed ſom nu til at ſtyrte hele Samfundet og hæve en ny Stad af Paris' Ruiner.

— Endnu er dog maaſke ikke Alt tabt, mumlede hun. Begivenhedernes Gang kan ikke andet end løfte Lydia de Bretton til det Maal, hun ſtræber efter. Hadets Bitterhed kommer ſnart ind i enhver Pariſers Sind mod den ny indførte Regjering og den ſkal manes bort af Pøbelen, for at give Plads for noget Ubeſtemt, af hvilken Lydia pludſelig dukker frem, ſvingende ſin frygtelige Svøbe mod alt Ædelt og Godt, fremmende og ſtøtiende alt Ondt og Slet.

I det samme var det, at Alma frygtsomt nærmede sig hende.

Det, vi kalder Skæbnen, er ofte lidt lunefuld! Den første Kvinde, Alma mødte i Paris, var den flygtende Dronning, den anden var hende, som haabede og stolede paa ved sin djævelske Magt at skulle indtage denne Plads.

— Kan De ikke sige mig Veien til den danske Gesandt? spurgte Alma. Jeg er fremmed her i Paris.

— Er De en Fremmed, svarede Lydia i den milde, venlige Tone, som hun formaaede at lægge i sin Tale.

Alma fortalte hende med faa Ord hvem hun var.

— Ja, jeg er kommen hertil for at opsøge en dansk Konstner.

— Maler?

— Nei, Billedhugger.

— Og han hedder?

— Thorvald.

— Thorvald! gjentog Lydia, idet et eget Smil gled over hendes smukke Ansigt. Det er maaske ham, hvis Navn for et Aar siden var paa Alles Læber?

— Ja, det er ham! Jeg har læst derom i Bladene.

— Lad os gaa herind, sagde Lydia og trak

Alma ved Haanden ind i en Damekafé; jeg troer, at jeg kan give Dem de fornødne Oplysninger. De er udentvivl træt og sulten og jeg vil derfor tillade mig at byde Dem en Forfriskning.

Lydia kaldte paa en Opvarter og forlangte Chokolade og Kager. Derpaa vendte hun sig atter til Alma.

— Den omtalte unge Mand kaldte sig selv Elverkongens Søn?

— Ja, det er ham! udbrød Alma med en af Glæde bævende Stemme.

— Er De i Familie med ham?

— Nei.

— Deres Forhold til ham er maaske en Hemmelighed?

— Ikke for Dem. De seer saa god og saa ædel ud og De vil ogsaa kunne forstaa mine Følelser — derfor vil jeg betro Dem, hvad der skal være en Hemmelighed for Alle.

Alma fortalte nu Lydia om hendes Kjærlighed til Thorvald og om hendes korte Glæde og langvarige Sorg, fortalte hende hvad der var hændet fra den Dag, hun havde mødt Thorvald og til nu, da hun var dragen til Paris, for at bringe ham hans Bedstemoders sidste Hilsen. Men hun tilstod ogsaa, at hendes inderlige Kjærlighed havde været Drivfjedren i hendes Handling.

— Ah, De er Thorvalds nordiske Mø! udbrød

Lydia, efter at Alma havde endt sin Beretning. De er den Kvinde, hvis Navn altid svæver paa hans Læber!

— Kjender De personlig Thorvald?

— Ja, han boede i lang Tid hos min Moder, der er en simpel Borgermands Enke. Jeg talte næsten daglig med ham, han var saa mild, saa god og saa venlig; han talte saa gjerne om det lille Land, der eier de lysegrønne Bøgeskove og er omgivet af de mørkeblaa Vover, og aldrig undlod han da at tale om den Kvinde derhjemme, som han elskede høiere end Alt, men hvis Hjerte han saa koldt havde stødt fra sig. Naar denne Tanke opstod hos ham, græd han som et Barn, og jeg har ofte trøstet ham med, at han skulde bede hende om Tilgivelse, men han gav mig altid det Svar, at hun aldrig, aldrig mere kunde elske ham, dertil havde han forsyndet sig for haardt imod hende og krænket hende for dybt. Jeg vovede ikke strax at betro Dem alt dette, thi der er en Kvinde, der hedder Lydia de Bretton, der forfølger ham med en vild, lidenskabelig Kjærlighed, og jeg frygtede for at det var hende, som jeg skulde være truffen paa. Denne Kvinde er en af Paris' største Skjønheder, rig og bedaarende, hun har tryglet, tigget og bedt om hans Kjærlighed, men han har ikke villet lade nogen Anden udfylde den Plads, som engang har været besat, men som han selv

har gjort tom. Ofte udbrød han med Smerte: „O, elskede Alma, Du maatte være mere end en Engel, hvis Du kunde tilgive mig!“ — — Da Krigen nu udbrød, tillod hans ridderlige Karakteer ham ikke at blive i Paris. „Frankrig har gjort mig berømt, Frankrig har givet mig et Hædersnavn, sagde han, og jeg bør ikke vise mig utaknemlig, jeg maa vie det min Arm, jeg bør ikke savnes i de Franskes Rækker, naar det gjælder en Kamp mod dets Fjender!“ Han mældte sig som Frivillig og deltog som saadan i det første Slag og gjorde sig bemærket ved sin Tapperhed og sit uforfærdede Mod. Han blev saaret og ankom saaledes hertil.

— Er han saaret? udbrød Alma med ængstelig Uro.

— Hans Saar er ikke farligt, men det vil blive langvarigt. Han sendte strax Bud til Moder og mig og vi har besøgt ham paa Lazarethet; han er ved godt Mod. Han talte med Livlighed om Kampen, hvori han havde deltaget — men pludselig maa han være kommen i Tanker om Dem, thi han afbrød sig selv med et Suk og sagde, at det dog havde været bedst, dersom Tydskeren havde hugget lidt bedre til. Hvilken Glædesdag bliver det ikke for ham imorgen, naar han seer Dem ved min Side træde hen ved hans Smertesleie. Hvilken Fryd vil der ikke være, naar han hører, at De endnu elsker ham lige høit!

— Kan jeg ikke faae ham i Tale idag? udbrød Alma.

— Nei; Lazarethets Porte aabnes kun paa visse Tider af Dagen.

— Men naar jeg nu fortalte, at han er min Elskede?

— Der skeer kun en Undtagelse fra Hospitalets Regel og det haaber vi ikke at komme til at benytte, det er naar Døden svæver paa den Saaredes Læber; men er dette ikke Tilfældet, aabnes ikke Lazarethets Porte, om end en Hustru vil se sin Mand eller en Moder sit Barn.

Alma sad nogle Minutter med bøiet Hoved og udbrød da sukkende:

— Hvor der dog er længe til imorgen!

— Hvis De ikke vil afslaa mit Tilbud, kan De hos min Moder finde Ly til imorgen og De kan være sammen med Folk, med hvem De kan tale om Deres elskede Thorvald.

— Vil De virkelig vise mig saa stor en Tjeneste?

— Kom nu; en Pariserindes Pligt er at vise Gjæstfrihed mod en Fremmed.

Lydia tog Alma ved Haanden og de forlod Damekaffeen.

De gik nu gjennem flere Gader og kom tilsidst ind i Arbeidernes Kvarteer.

Hist og her stod tætte Klynger af Blusemænd

og talte sammen; hvis Alma havde været kjendt med Sproget, vilde hun have opfattet mange drøie Eder og Forbandelser.

— Vi bo lidt tarveligt nu, sagde Lydia, thi Moders og min Fortjeneste tilsammen er ikke stor og det er dyrt at leve i Paris, naar man tillige skal være paa Moden i sin Klædedragt, og det sætter jeg saamegen Pris paa, at jeg heller sulter end gaaer med en gammeldags Kjole! . . . Naa, bliv ikke bange for mig . . . om jeg endogsaa er lidt lunefuld, saa har jeg dog et godt Hjerte.

Saaledes vedblev Lydia at føre Ordet, til de to Kvinder naaede Tiggernes Kjælder.

Hun førte Alma ind i det samme Værelse, hvori hun engang havde afstrunget Athos de Musket det Løfte, at han aldrig maatte skænke nogen anden Kvinde sit Hjerte.

— Det er Portnerens Bolig, sagde Lydia; vent her til jeg kommer tilbage!

Med disse Ord overgav Lydia hende til en gammel Kone. Den onde Kvinde vexlede nogle Ord i Tyvesproget med den gamle Hex og sagde da til Alma:

— Min Moder kommer tilbage om nogle Minuter. Jeg gaaer for at kjøbe Brød til Theen.

Hexen udstødte en raa Latter. At „kjøbe

Brød til Theen", betyder nemlig i Røversproget at finde en Medhjælper til en smudsig Forretning.

Alma blev ene med den Gamle, som gik ind i et andet Hummer, hvor hun syslede med nogle store Pakker, der vist ikke var kommet hertil ad Ærlighedens Vei.

Den unge Kvinde satte sig paa en af de simple Træstole og hensank i melankolske Tanker.

Lydia gik imidlertid ind i Tiggernes Forsamlingssal.

Der var kun nogle faa Stoddere tilstede, de hilste deres Beherskerinde med den mest krybende Ærbødighed.

Hun vinkede ad en gammel Mand, hvis uhyggelige Ansigt forraadte, at han var istand til enhver ond Gjerning.

— Samuel, sagde hun; jeg har Brug for Dig.

— Jeg staaer til Deres Naades Tjeneste.

— Og adlyder mine Befalinger?

— Fuldstændig.

— Godt. Saa følg mig!

De gik ind i et af de smaa Værelser eller rettere Aflukker, der fandtes.

— Inde hos Mo'er Thea opholder sig en ung Pige, som til mine Planers Fremme skulde sættes under Laas og Lukke.

— Skal hun maaske slumre den lange Søvn? spurgte Samuel med et Grin.

— Endnu ikke. Jeg har sandsynligvis Brug for hende. Men hvor findes der et sikkert Gjemmested?

— Her findes en god, dyb Kjælder, rigtignok lidt vel fugtig, men Ingen kan slippe op derfra saalænge vi har Nøglen.

— Ja, lad hende sidde og kukkelure lidt der. Sulte skal hun just ikke, men hun skal heller ikke fedes.

— Naar hun er lidt hungrig, grinte Samuel, er hun lettere at haandtere, hvis hun skulde expederes paa en længere Reise.

Lydia tog et Guldstykke frem og kastede det til Tiggeren.

— Indfind Dig saa om en halv Time hos Mo'er Thea.

— Ja.

Tiggernes Dronning vendte tilbage til Alma, der endnu sad i den samme tankefulde Stilling, med Hovedet støttet til Haanden.

— For at gjøre et Forsøg, har jeg dog nu sendt et Bud til det Lazareth, paa hvilket Thorvald er optaget, da jeg har erfaret, at den derværende Overlæge skulde være mindre streng i saa Henseende. Maaske Du endnu idag kan faae din Elskede i Tale.

— Skulde det være muligt! udbrød Alma, idet hun foer op. O, Himlen være da lovet!

— Vi faae at se! . . . Er Moder ikke kommen tilbage endnu?

— Nei. Her har ikke været Nogen.

Lydia tog en Tegnebog frem, løsrev et Blad, skrev nogle Ord derpaa og vendte sig da til sit Offer, med hvem hun begyndte en Samtale om Thorvald, idet hun fortalte om den store Konkurence som han havde vundet.

En halv Time efter kom Samuel tilsyne.

Lydia ilede henimod ham og hviskede sagte:

— Siig ja til Alt.

Derpaa sagde hun høit:

— Fik Du Overlægen i Tale?

— Ja.

— Og han hørte paa din Anmodning?

— Ja.

— Den unge Dame kan altsaa besøge den Saarede?

— Ja.

— Og det kan ske strax?

— Ja.

— Men kun ene?

— Ja, kun ene.

— Maaske Du saa vil følge denne Mand, Alma, saa vil han føre Dig til Lazarethet.

— O, Tak! Hvormed skal jeg dog gjengjælde al din Godhed?

— Tal ikke derom! Om en Time venter jeg

paa Dig i Forſalen til Lazarethet. Lad mig ſaa ikke vente forgæves!

Med disse Ord kyssede hun Alma og den unge Dame forlod Værelset med Tiggeren.

— Vi kan skyde en Gjenvei her, sagde han, idet han pegede paa Tiggernes Forsamlingssted; det sparer os et lille Stykke Vei i det kolde og raa Veir.

Alma anede endnu Intet og fulgte efter Samuel med stor Beredvillighed.

De kom nu ind i en lille, skummel Baggaard, hvor Alt var indhyllet i det dybeste Mørke.

Pludselig følte Alma sig greben af en kraftig Arm; det var som om en Slange havde omslynget hende.

Hun søgte at skrige; men en plump Haand lagde sig paa hendes Mund.

Hun blev baaren nogle Skridt og da stødt ned i en Kjælder.

En skraldende Latter — en Dør, der blev smækket i, var den sidste Lyd, der naaede Almas Øre, da hun bevidstløs segnede om.

Da hun længe efter kom til sig selv igjen, saae hun sig forskrækket om og kom da lidt efter lidt til Bevidsthed om hvad der var hændet.

Men hvorfor havde denne Mand kastet hende herned? Dette Spørgsmaal gjentog hun atter og atter for sig selv. At Lydia stod i Forbindelse

med ham, den Tanke var endnu ikke opstaaet hos hende.

Kjælderen, hvori hun befandt sig, fik sit Lys fra et lille Vindue, der vendte ud mod Floden. Den var stor og rummelig, men kold og fugtig.

Alma forsøgte at skrige; men hendes Stemme naaede ikke langt udenfor det store Rum, hvori hun befandt sig.

Hun foldede da Hænderne og udbrød:

— O, min Gud! Har Du forladt mig i det remmede Land!

Da Lydia var ene, mumlede hun:

— Den lille Due gik meget let i det opstillede Næt! . . . Det var heldigt, at hun gik lige i min aabne Favn, thi hun kan maaske gavne mig meget; jeg maa prøve om Thorvald elsker hende endnu, og elsker han hende, da skal netop hun atter gjøre ham til min Slave! . . . Der er en Anden, som jeg maa have bragt tilside, før jeg ret kan vove mig frem, det er den Mand, jeg sidst spillede et slemt Puds, nemlig Politiinspektøren! . . . Jeg maa faae en af „Roserne i Dalen" til at myrde ham, disse fantastiske Kvinder har engang hengivet sig til mig og jeg maa gjøre Brug af deres Had til Samfundet.

Hun kom nu i Tanker om, at den ene af dem jo havde gjort Ende paa sit Liv.

— Det maa Ingen af de andre Kvinder erfare, vedblev hun. Jeg fortæller, at hun har brudt vore Love og forraadt os og derfor er faldet for min Haand, thi Lydighed og Troskab maa være vort første Lovbud . . . Nu kan jeg gaa til Ro med den Bevidsthed, at jeg ikke mere behøver at frygte for den lille danske Kvinde og at Politiinspektøren inden mange Dages Forløb er et Lig.

Femogtyvende Kapitel.

Lydia og Thorvald.

Der forløb flere Dage før Thorvald atter begyndte at komme sig.

Hans Saar var ikke farligt, men det vilde tage Tid, mente Lægen; dog, da den unge Mand først begyndte at komme sig, skred hans Helbredelse fremad med raske Skridt.

Lydia havde flere Gange anmodet om at faae Tilladelse til at pleie ham; men det var paa det Bestemteste bleven nægtet hende af Lægen.

Hun besøgte ham hyppig; men han laa da stille hen og ikke et Ord kom over hans Læber.

Hun talte kjærligt og venligt til ham og „den stakkels, ulykkelige Kvinde“ vakte megen Opmærksomhed paa Lazarethet.

En Dag, da hun som sædvanlig kom, fandt hun Sengen tom.

— Er den unge Mand borte? spurgte hun en af de andre Saarede.

Denne blev helt forvirret over hendes henrivende Smil og kunde neppe svare.

— Ja, han er borte! stammede han.

— Har han forladt Hospitalet?

— Ja.

— Hvornaar?

— Igaar.

— Kommer han ikke mere tilbage?

— Ikke med sin gode Villie.

— O, min Gud, skulde han have forladt mig! Skulde virkelig hans Hjerte ganske have vendt sig fra mig!

Og med forstilt Smerte gik hun hulkende bort.

De andre Saarede beklagede haardt den stakkels Kvinde.

Da Lydia var kommen udenfor, rettede hun sig stolt iveiret.

— Han er løben fra mig, mumlede hun; men ved alle Djævles Magt skal jeg nok gjenfinde ham. Jeg maa nu have ham i mit Garn!

Thorvald havde under et fremmed Navn leiet sig et Værelse i en Afkrog af Paris.

Han kunde ikke vende tilbage til Armeen, dertil var han for svag, og han formaaede ikke at føre Meislen og Hammeren.

Han var en god Tegner og han tegnede derfor nogle Skizzer fra Krigen, der blev optaget i de illustrerede Blade og vakte megen Opsigt. Han blev nu antaget som Medarbeider ved den største illustrerede Tidende.

Mere end en Gang fløi Tanken til dem derhjemme, til hans gamle Bedstemoder og Alma. Naar vilde han gjense dem?

Der var dog ogsaa en anden Tanke, der mere og mere bemægtigede sig ham: Naar han nu virkelig havde gjort Lydia Uret, naar det kun var uforskyldte Uheld, der havde gjort hende til en Forbryderske i hans Øine, naar nu det hun fortalte virkelig var Sandhed! Kunde en Kvinde være saa slet, som Politiinspektøren havde fortalt om hende?

Han sad ofte om Aftenen ene i sit skumle Kammer, med Blyanten i Haanden og stirrede mørkt frem for sig.

Hans Værelse var beliggende ved Jorden, med Udsigt til en lille Have, der dog kun saae sørgelig og melankolsk ud, thi Efteraarsstormen klapprede

med de nøgne Grene og Løvet hvirvlede lystigt omkring.

En Aften silde stod han og stirrede ud paa de nøgne Træer og Tankerne fængslede sig paa, at disse Træer lignede hele Livet. I Ungdommens Vaar er Alt saa foraarsgrønt og saa smilende og Haabet og Tilliden sætter Knop paa Knop, af hvilke Glædens Blomster udfolde sig. — Saa kommer Sommeren, Manddomstiden, og Modgangens Storme river mangen en Blomst bort, som ei fik Tid til at bære Frugt, og naar engang Efteraaret kommer og Vinterens Is lægger sig paa de nøgne Grene, da er Alt forbi, da ophører Lignelsen, thi Livets Foraar kommer aldrig, aldrig tilbage. De Blomster, som ei bar Frugt, vil aldrig vinke os til sig og ve Den, for hvem det var de skjønneste og smukkeste Hjerters ædleste Blomst, der blev rystet af.

Var hans eget Livs skjønneste Blomster maaske nedrevne?

Pludselig lagde en Haand sig paa hans Skulder og han foer hæftig sammen.

Han vendte sig om, Lydia stod bagved ham i det dunkle Halvmørke.

— Thorvald! sagde hun med den sittrende Stemme, som havde en saa vemodig Klang; hvorfor flygter Du for mig?

— Viig bort fra mig, uſle Kvinde, ſagde han og vilde ſtøde hende bort.

Hun kaſtede ſig paa Knæ for ham og ſagde med bedende Stemme:

— Pin mig og ſlaa mig, tilføi mig alt det Onde Du vil; men jag mig ei bort fra Dig, thi derved vil Du gjøre mig vanvittig af Sorg! Du er mit Hjertes ædleſte Skat, Du er min Tankes bedſte Maal! Jeg har Intet ſpiſt i to Dage, Søvnen har flyet mine Øine . . . aarle og ſilde . . . Dag og Nat har jeg søgt i hver Gade, i hvert Hus efter Dig. O, jeg er næſten bleven vanvittig af Længſel! . . . Jeg kunde og vilde ikke tro, at Du havde ſlaaet Haanden af mig, at Du ikke mere vilde ſe mig, men søgte at fly mig!

— Du er en nedrig Kvinde! ſvarede han. Forgæves vil Du atter kogle for mig.

— O, min Drøm, min Drøm! Du hører til mine Fjender, Du hører til dem, der tro ſlet om mig! Du hører til dem, der finder Fryd i at drage min Ære gjennem det ſmudſigſte Søle! . . . Se, her er en Kniv, ſtød den i mit Hjerte og jeg vil med Døden paa Læberne ſværge, at jeg er uſkyldig! O, vidſte Du, Thorvald, hvor brødefri og reen jeg er, kunde Du læſe i mit Hjertes Inderſte, da vilde Du græde over al den Sorg, Du har forvoldt mig, Du, ſom jeg trods Alt,

ikke vil ophøre at elske. Gjør mig lykkelig, lad mig dø for din Haand!

Han saae gysende paa den unge Kvinde, der rakte ham Kniven.

— Var jeg saa slet, saa nedrig, som Du tænker, saa jog jeg denne Kniv i dit Bryst, for at ikke en Anden skulde komme til at eie, hvad jeg forgæves trygler Dig om og hvad jeg har Ret til at fordre, thi Du er dog min Ægtefælle! vedblev hun hæftigt.

— Forlad mig, Lydia, vore Veie ere forlængst skilte; det Baand, der bandt os, maa være overskaaren nu.

— O, Thorvald, Thorvald! Du kan ikke mene det saaledes! Der maa komme en Dag, da Bindet falder Dig fra Øinene, da Du knæler for mig, som jeg nu knæler for Dig.

— Forlad mig eller jeg lader Gensdarmerne komme.

— Du vil atter styrte mig i Ulykken! Du vil atter lukke mig i Fængslets Grav! Saa haarde Ord havde jeg aldrig anet skulde komme over de Læber, jeg kun ventede vilde udtale de kjærligste Tanker.

Thorvald kæmpede med sig selv, som naar En, der bliver magnetiseret, søger at forhindre, at han kommer under den farlige Indflydelse.

— Men det skal være de sidste Ord jeg har

hørt! udbrød hun med vild Hæftighed. Vil ikke Du, saa vil jeg selv ende mit Liv!

Hun satte Kniven for Brystet og vilde støde til.

Han styrtede frem og slog hende det farlige Vaaben ud af Haanden.

— Thorvald, Thorvald, lad mig dø! udbrød hun med klagende Stemme.

Pludselig foregik en mærkelig Forandring med hende.

I nogle Øieblikke stirrede hun med et næsten uhyggeligt Blik paa den unge Mand. Hun opslog en vild Latter, der lød saa gyselig, at Thorvald forskrækket foer op.

— Thorvald, Thorvald, sagde hun; hvorfor er Du saa morsom! Hvorfor faaer Dn mig til at le?

Han stirrede forskrækket paa hende.

— O Himmel, hun er virkelig bleven vanvittig! hvistede han.

En indre Stemme sagde ham, at et eneste mildt og kjærligt Ord maaske kunde frelse hende.

Men det var dette Ord, der vægrede sig ved at komme over hans Mund.

Latteren standsede paa den unge Kvindes Læber og hun udbrød i en hjerteskærende Hulken.

Hun søgte at beherske sig, men Taarerne brød frem.

— O, min Elskede, hvorfor er Du dog saa slet imod mig, vedblev hun; det var som om mit

Hjerte skulde briste; om end man stak mig med gloende Tænger, vilde det ikke smerte mig mere! Det er en stor Synd Du begaaer! Og jeg Daare, som troede alt Godt om Dig, som haabede at al Lykke vilde smile til mig, naar Du atter stod ved min Side.

Thorvald var næsten beseiret; Lydia anklagede ham, istedenfor at han burde anklage hende; saa fræk anede han ikke at en Kvinde kunde være.

— Maaske Du dog gjør hende Uret, siig et forsonende Ord til hende! lød det i hans Indre.

Aftenskumringen faldt mere og mere paa og indhyllede Lydia og Thorvald i sit mørke Slør; udenfor peb Efteraarsstormen sin Klagesang.

Thorvald vilde just til udtale det Ord, hun saa haardt havde kæmpet for at faae ham til at udtale.

Da lod Lydia Masken falde, rettede sig stolt iveiret og sagde i sin haanlige, irriterende Tone:

— Længe nok har jeg nu tryglet, tigget og spillet Komedie, for at gjenerhverve din Kjærlighed, jeg alt engang har besiddet; nu ere disse Løier tilende og jeg maa gribe til mit sidste og bedste Vaaben: til Magten. Du har kun lært den milde, blide Lydia at kjende, nu skal Du lære den Djævel at kjende, der har taget Bolig i mit Bryst. Nu skal Du ikke være min Elskede, men min Slave!

Han stod som maalløs. Var det Vanvid eller var det Virkelighed.

— Jeg er virkelig den nedrige Kvinde, som Du kaldte mig, jeg er istand til alt Ondt og Slet og ve den jeg forfølger med mit brændende Had! Som andre Børn kun lære at gjøre det Gode og det Smukke, saaledes lærte jeg kun at gjøre Ondt og begaa Nedrigheder. Først da jeg lærte Dig at kjende saae jeg Dybden af min Brøde; men jeg haabede ved et langt, bodfærdigt Liv, at kunne udslette den Synd, som jeg ei før havde fattet; men da Du forlod mig og forstødte mig, vaagnede alle de onde Lidenskaber med fornyet Kraft og de stormede ind over mig med de sletteste Tanker! Først bar mine Opdragere Skylden for min Brøde, nu skyldes den forsmaaet Kjærlighed, og nu, som altid, synes de onde Aander at staa mig bi, at række mig Haanden.

Lydia standsede, legede ligegyldig med Kniven og vedblev:

— Jeg kunde myrde Dig, hvis jeg havde Lyst dertil, og Du var ikke den Første, der var falden for min Haand; men det vilde være en Skaansel imod Dig, thi det vilde være at foretrække for at leve, fulgt af mit Had! Du mener maaske, at Du kun behøver at angive mig for Politiet? Nei, Thorvald, der skal haardere Lænker til at binde den Lydia, som Du engang havde bundet med

Kjærlighedens Lænke! . . . Snat borer en Dolk sig gjennem Politiinspektørens Hjerte, og hvorfor? Fordi han maaske kunde hitte paa at fængsle mig! De Døde tie, de forraade Ingen.

Thorvald veeg nogle Skridt tilbage, som om han frygtede det giftige Kryb, som han dog engang havde elsket.

— For faa Dage siden, vedblev hun, mødte jeg paa Gaden en ung Kvinde, som forespurgte mig om Veien; paa hendes Udtalelse kunde jeg høre, at hun maatte være en Fremmed; hun var kommen hertil for at opsøge en ung Mand, som hun elskede, og bringe ham hans Bedstemoders sidste Farvel. Jeg tog mig af hende, da hun stod fremmed i den store By, og hun fortalte mig nu om sine Forhold. Mellem hende og den omtalte unge Mand herskede der et eget Forhold; han havde forstødt og forhaanet hende og dog elskede hun ham med den inderlige og trofaste Hengivenhed, som kun en nordisk Kvinde besidder, og hun havde vist ikke gjort den lange Reise, naar ikke hendes urokkelige Kjærlighed havde drevet hende til dette Skridt. Denne Kvinde hedder Alma og ham hun elsker hedder Thorvald. Forstaaer Du nu, at det er et underligt Spil af Skæbnen, at jeg har den Kvinde i min Magt, som er dragen hertil for at møde Dig?

— Alma! udbrød Thorvald, idet han bedækkede Ansigtet med sine Hænder.

— Jeg har hende i min Magt! Veed Du hvad dette Ord vil sige? Jeg hersker over det halve Paris og min Styrke voxer Dag for Dag; ja, der vil maaske komme en Dag, da jeg vil herske over hele Frankrig! Jeg kan ligne min Magt med Fortidens Tortur, der er kun den Forskjel, at den skar Legemet i Stykker, jeg sønderslider derimod Sjælen; den sønderbrød Armene og Benene, jeg piner Hjertet og gjennemborer det med Smertens hvasse Pile.

Før var det hende der bad og ham der stod kold og ubevægelig, nu var det ham, der skælvede og hende der stod rolig med sit dæmoniske Smil paa Læben.

— Nu er Du min Slave; thi følger Du ikke mit Bud, da maa hun bøde derfor, da vil hun blive pint tildøde! . . . Nu kjender Du, hvad der staaer paa Spil . . . Alma er nu lænket og et Vink af mig kan gjøre hende til det ulykkeligste Væsen! Du er den Eneste, der kan frelse hende; men det kan kun ske paa een Maade, og det er ved at kaste Dig paa Knæ for mig og bede mig om Tilgivelse og sige, at Du elsker mig.

Langsomt skred hun ud af det lille Værelse, som om hun ventede, at han skulde holde hende tilbage.

Han stod stiv og ubevægelig, ﬠelt maalløs af Forfærdelse.

Fyrogtyvende Kapitel.

En „Spion".

Hvad Ingen havde ventet var skeet, hvad Ingen havde voret at tro paa, var gaaet i Opfyldelse, Paris var beleiret. Modernes Hjem, Civilisationens Vugge, Dannelsens Brændpunkt, det lystige, støiende og larmende Paris var omsluttet af de tydske Tropper.

Den Modløshed, der strax havde bemægtiget sig Pariserne efter Slaget ved Sedan, var vegen for en Begeistring, der skulde bestaa en frygtelig Prøve.

Overalt dannede sig frivillige Skarer. Unge og Gamle, Rige og Fattige mældte sig til at forsvare den store Verdensstad; paa faa Dage reiste sig en betydelig Hær.

Da Armeen rykkede ind i Tydskland havde der mældt sig mange Frivillige; men det var mest unge Mænd, der tørstede efter Eventyr; nu mældte sig Enhver, der var istand til at bære et Vaaben.

Iblandt disse var Athos de Musset. En tidlig Morgen traadte han ind til Aurelia, ifort Mobilgardens Uniform.

Den unge Pige blev først meget forbauset over at se en Militærperson, men gjenkjendte ham dog snart.

— Aurelia, sagde han i den ham egne melankolske Tone; jeg er kommen for at sige Dem Farvel, thi imorgen skal vi begynde i Tjenesten og om faa Dage skal vi tage Del i et stort Udfald og da raader Gud for om jeg er blandt dem, der vender tilbage; det bliver maaske kun de Færreste.

— Forlader De mig! udbrød Aurelia i en smertelig Tone.

— Skæbnen har været lunefuld imod mig, vedblev den unge Digter; men nu, da vi skal skilles, vil jeg forklare Dem Alt. For endel Aar tilbage var jeg et fattigt, miskjendt Geni, et af de ulykkelige Individer, der ofte ikke eiede det tørre Brød. Da saae jeg en ung Kvinde, der antændte en lidenskabelig Kjærlighed hos mig, og jeg vovede at anholde om hendes Haand; men hun gav mig et koldt og haanligt Afslag. Derimod syntes Lykken at smile til mig gjennem mine Værker og jeg begyndte at blive anerkjendt; jeg søgte derfor at dulme min Sorg ved en uafbrudt Arbeiden . . . Paa denne Tid mødte jeg en anden ung Kvinde, hvis Navn jeg ikke behøver at fortælle Dem . . . hun var mild og blid og i det Hele en Modsætning til min første Kjærlighed, der nu, da jeg begyndte at se klarere, kun var en smuk Kurtisane. Jo mere jeg saae paa den unge Dame, hvis Vinduer jeg hver Dag gik forbi, destomere modnedes det Ønske, at hun skulde blive min Hustru. Just den Dag, da

jeg vilde anmode om hendes Haand, kom der et Brev fra Gjenstanden for min første Kjærlighed, hvori denne Kvinde — Lydia var hendes Navn — udbad sig en Samtale med mig, da hun laa paa sit Dødsleie. Jeg gik da derhen — hun fortalte mig en lang og rørende Historie om, at hun var bleven tvungen af Forholdene til at give mig et Afslag, og at hun havde arbeidet flittigt for at blive mig værdig og for at jeg skulde se at hun fortjente min Kjærlighed. — Hun tog da et Løfte af mig; dette Løfte var, at jeg aldrig vilde elske eller ægte nogen anden Kvinde, og jeg havde ikke Kraft til at afslaa denne Bøn, der kom fra et Par Læber, der maaske aldrig mere vilde udtale noget Ord. . . . Saaledes kom der en uoverstigelig Kløft, en Ed til en Døende, mellem mig og den unge Dame, jeg nu ei vovede at nærme mig. Jeg saae hende blive forlovet med en Anden, jeg kjendte hans slette Karakteer, men jeg haabede paa og jeg bad for, at han ei vilde gjøre Dem ulykkelig. Jeg saae Dem elske ham og jeg saae Dem hade mig, jeg saae Dem synke i en bundløs Afgrund, forstødt og forhaanet af dem De havde kjær! Jeg har fulgt Dem som en Skygge, jeg har tjent Dem som en Slave, været Dem tro som en Hund og elsket Dem som en Ven eller en Broder!

Den unge Mand taug nogle Minutter, stirrede mørkt frem for sig og begyndte atter:

— Mere end en Gang er det lykkedes mig at rive Dem bort fra en truende Fare, thi uagtet jeg vidste, at De nærede et brændende Had til mig, vedblev jeg at haabe paa, at De engang maatte lære at indse, at De havde gjort mig Uret, og nu da dette er skeet, da vi ere forsonede, maa vi atter skilles. For faa Dage siden har jeg bragt i Erfaring, at den omtalte Lydia skammelig har bedraget mig; hvorfor hun har gjort det er mig endnu en Gaade; hun er ikke, som jeg troede, død, hun har ikke været syg, det Hele har været Komedie-spil. Vi ere Begge skammeligt blevne bedragne i vore Hjerters reneste og bedste Følelser. Nu kjender De Alt, Aurelia! Jeg maatte betro Dem det, thi en Anelse siger mig, at vi maaske aldrig mere mødes¡

Aurelia var øiensynlig ligesaa bevæget som Athos; hun tog den Haand, han rakte hende, idet hun sagde:

— Herr Athos, ogsaa jeg maa skrifte for Dem, før De forlader mig. Der var engang to unge Mænd, der skænkede mig deres Opmærksomhed, der daglig søgte at nærme sig mig. Jeg var et Barn, et uerfarent Barn, der ikke kjendte Noget til Verden og som næsten aldrig havde seet Andre end Fader Adam. Den ene anholdt om min Haand og jeg skænkede ham min Kjærlighed, troede hvert Ord af hans Mund og elskede ham saa høit, at jeg aldrig tænkte paa, at der kunde komme et falsk

Ord over hans Læber. Han fortalte mig saameget Slet om Dem, han advarede mig paa det Indstændigste mod at tro Dem, og jeg — der, som alt fortalt, kun tænkte Godt om ham — jeg troede det, og saaledes kom jeg til at nære Had til Dem; men mere end en Gang er der opstaaet den Tanke hos mig at jeg har gjort Dem bitterlig Uret — mere end en Gang i min lange Lidelsesperiode har jeg tænkt paa Dem; men jeg har lukket Øinene, ja, det har svimlet for mig ved den Tanke, at jeg skulde have begaaet saa meget Ondt imod Dem. I den korte Tid, hvori jeg nu har kjendt Dem, har jeg mere og mere saaet Dem kjær og næst mit Barn, der nu er hos Gud i Himlen, har jeg maaske ikke tænkt saa meget paa Nogen, som paa Dem; jeg har bedt saa inderligt om, at De vilde tilgive mig!

Aurelia holdt pludselig inde, som om hun havde udtalt nogle Ord, hun ikke vilde have sagt til den unge Mand.

Athos tog hendes Haand og trykkede den med Varme.

— Jeg har Intet at tilgive Dem, sagde han bevæget. Tak, fordi De har tænkt med Venlighed paa mig!. . . Farvel da, Farvel, maaske for stedse!

Begge de unge Mennesker vare stærkt bevægede; han saae paa hende med et Blik, hvori den reneste og dybeste Kjærlighed stod præget, og hun betragtede

ham med en Kvindes Udtryk af den mest ømme Hengivenhed.

De følte Begge en usigelig Kval ved at skulle skilles nu, da de for første Gang forstod hinanden.

Taarerne randt ned ad hendes Kinder og han søgte forgæves at holde sin Bevægelse tilbage.

Pludselig, som greben af en uforklarlig Indskydelse, udbredte han Armene og hun sank til hans Bryst.

— O, Athos!

— O, Aurelia!

Det var de eneste Ord der kom frem, men deres Læber mødtes og beseglede deres fælles Tanke: „Vor Skæbne staaer i Guds Haand; men vi elske hinanden!“

Længe sad de og talte hviskende sammen; da reiste han sig, og efter endnu en lang Omfavnelse rev han sig løs og ilede bort.

Aurelia sank paa Knæ og takkede Gud for at hun var bleven forsonet med Athos, bad ham holde sin Haand over dem Begge og beskytte deres Pagt.

Et af Forstadstheatrene i Paris havde fuldstændig udsolgt. Det var som om Pariserne vilde vise, at de **ikke** glemte deres Fornøielser, at de kunde more **dem**, uagtet de saae Preussernes

Kanoner titte dem imøde og uagtet Hungersdøden syntes at true dem.

Man spillede „Violpigen“ af Athos de Musset, og Publikum fulgte med Interesse den unge Piges tragiske Skæbne.

Men da Stykket var endt lød der som med een Røst gjennem Theatret:

— Marseillaisen!

Den unge Dame, som havde spillet Violpigen, traadte nu frem og begyndte med sin friske, klare Stemme at synge Nationalsangen.

Som greben af en fælles Indskydelse reiste hele Huset sig. Unge og Gamle, Mænd og Kvinder stemmede i med.

Det var forunderligt gribende at høre dette Tonehav af Begeistring.

Et „Leve Frankrig!“ endte denne smukke Scene og man skiltes.

Paa Boulevarden vrimlede der af Spadserende, thi for at spare paa Gassen, havde man spillet ved Dagens Lys.

Da man kom udenfor, istemmede man atter Sangen, og snart lød den som et eneste mægtigt Kor, der maatte lyde helt over til de preussiske Linier.

Et af Aftenbladene var udkommet og heri stod en Artikel: „Hvad bør vi gjøre?“

Heri opfordredes til for enhver Pris og paa

enhver Betingelse at slutte Fred, for at skaane Hovedstaden.

Artiklen blev læst og den fremkaldte straxt den største Forbittrelse.

At et af Bladene turde tale et eneste Ord om Overgivelse uden Sværdslag, kunde jo kun være Forræderi og det burde straffes.

De tætte Skarer drog nu afsted til Redaktørens Bolig, under vilde Skrig om at han skulde dræbes.

Man ankom til Bladets Kontor. Flere af de mest Ivrige trængte ind i Huset, hvor man traf Redaktøren, en høi, bleg Mand. Han havde skreven efter sin og maaske Fleres Overbevisning, men han indsaae nu, at det kunde koste ham Livet, at han kunde falde som et Offer for Parisernes let opblussende Vrede, og han besluttede da at redde sig ved at tage sin Tilflugt til en List.

— Er De Redaktøren? spurgte en af de ægte Pariserbanditer, der særlig synes at være virksom i denne Sag.

— Ja.

— Har De maaske været saa nederdrægtig, at skrive den Snak, der staaer i Deres Blad?

— Nei; jeg har ikke seet Bladet; jeg er nylig kommen tilbage fra et Besøg, som jeg har aflagt paa Lazaretherne. Staaer der maaske Noget deri, som mishager Dem, min gode Borger?

Redaktøren talte i en munter Tone og med tilsyneladende Ro, uagtet de vilde Skrig udenfor maatte fortælle ham, at et eneste Ord maaske kunde koste ham Livet.

Banditen, som var bleven lidt forsonet ved at blive benævnet „min gode Borger", sagde nu i en mere spagfærdig Tone:

— Veed De maaske hvem der har skreven den Artikel?

— En af mine Medarbeidere.

— Og hans Navn?

Redaktøren betænkte sig lidt; han indsaae, at han for at frelse sit eget Liv maaske maatte offre et andet. Men han syntes dog hurtig at have fattet en Beslutning og sagde:

— Det har Athos de Musket.

— Hvor boer han?

Redaktøren nævnede en Gade, som var beliggende i den modsatte Ende af Paris.

— Saa afsted til ham, sagde Banditen og vendte sig til sine Kammerater, der havde fordrevet Tiden med at ødelægge forskjellige Smaating.

Kort efter stormede hele Skaren afsted til Athos Bolig.

Den unge Mand var nys kommen tilbage. Efter sit Besøg hos Aurelia havde han været til Øvelse paa Ludvigspladsen, hvor Mobilgarden blev indexerceret.

Han stod og stirrede drømmende ud af Vinduet og tænkte paa de mange Ulykker, som en saadan Krig medfører.

Hvormangen en ung Mand var ikke bleven revet bort af Dødens Le! Hvormange glade Drømme og tillidsfulde Forventninger vare ikke knuste og hvormange lykkelige Familieforhold var ikke blevne oprevet.

Da hørte han en stærk Larm og saae en Sværm Mennesker nede paa Gaden.

Han bøiede sig ud ad Vinduet, da han troede at der var Ildløs et Sted i Nærheden.

Da blev der bankket stærkt paa Døren og en raa Stemme raabte:

— Luk op, Slyngel!

Athos blev meget forbauset; men da han frygtede for Dorfyldingen, aabnede han dog Indgangen til sit lille, men smukke Hjem.

Straxt trængte nogle vildtudseende Karle ind i hans Stue.

— Er Du Athos Musket? spurgte Banditen, der stadig spillede Hovedrollen.

— Ja, svarede Digteren rolig.

— Kjender Du saa dette Skændselsskrift? sagde han og holdt Bladet op for Næsen af Athos.

— Jeg har seet det for en Time siden, sagde den unge Mand ligegyldig, uden at ane den Fare der truede ham.

— Du har nok ogsaa lidt mere end seet paa den. Du har nok ogsaa smurt den sammen.

— Her maa foreligge en eller anden ubehagelig Feiltagelse! sagde Athos rolig.

— Kom nu bare ikke med den Slags Præk; Manden for det Hele har fortalt os hvorledes det forholder sig.

— Det er en skammelig Bagvadskelse. Men jeg troer nok, for mit eget Vedkommende, at var der mange af din Sort i Paris, saa var det fornuftigst strax at overgive os.

— Hvad mener Du? spurgte Banditen og greb fat i Athos.

— At Enhver bør vide og respektere, at en fri Borger i en fri Stad har Lov til at udtale sin frie Mening, uden at skulde staa til Regnskab for noget omløbende Pak.

— I har hørt, Kammerater, at han har tilstaaet, at han er Forræderen?

— Jeg har ikke skreven Noget, svarede Athos med den samme kolde Rolighed; men jeg respekterer Enhvers Ret og udtaler, at det vilde se sørgeligt ud for Frankrig, naar Pøbelen vilde spille Herre.

— Mod Forrædere har enhver Ret til at agere Dommer! I høre, Kammerater, at han kalder gode Borgere for Pøbel?

Banditen gav sine Kammerater et Vink og de

kastede dem over Digteren, der naturligvis snart blev den Lille.

Efter at have kastet ham om paa Gulvet, bandt de hans Hænder og Fødder med hans egne Gardinsnore.

Han maatte være Vidne til, at man ødelagde hans venlige Hjem og rodede omkring i hans kostbare Værker.

— Hvad skal vi nu gjøre med Fyren? sagde en af den vilde Bande.

— Vi kaste ham ud til dem dernede.

— Ja, lad os det!

Dette Forslag blev strax modtaget med Begeistring af de Andre.

Vinduet blev stødt op og med en vild Jubel kastede man den unge Mand ned mellem den ventende Skare.

Endel af de mere Dannede havde efterhaanden forladt det vilde Lag og Skaren bestod nu kun af en Sværm af det værste Uskud, der var bleven rekruteret paa Veien gjennem Smaagaderne.

Athos faldt saaledes, at han blev baaren oppe af den tætte Masse, der begyndte at spille Boldt med ham.

— En Forræder! En Forræder! lød det i Kor.

— Paa Lygtepælen med ham!

— I Seinen med Fyren!

De drog nu ned ad Gaden. Fire af

Banditerne havde greben Athos og bar ham triumferende videre.

Det var den samme Mand, hvis Digterværker man saa ofte havde tiljublet Bifald, der nu blev slæbt som en Forræder gjennem Gaderne, uagtet han var iført Mobilgardens Uniform.

Pludselig standsede Skaren.

— Se der, se der! raabte Flere og pegede op ad et Hus.

— En Forræder!

— Ja, ja!

Man var nu engang kommen paa den Idee, at man havde Spioner imellem sig, og man ansaae det blinkende Lys for en Korrespondance med Fjenden.

Banditen, som var bleven selvvalgt Anfører for dette Optog, var strax parat til at undersøge Huset.

— Vent lidt, sagde han til dem, der bar Athos; vi kan maaske besørge To paa engang.

Han gik hen og bankede paa Portnerens Bolig.

Efter nogle Minutters Forløb kom et Ansigt tilsyne, der lignede en Buldogges.

— Hvad er der paafærde? raabte han.

— Hvem boer paa Kvisten?

— Fattige Folk!

— Kom nu ikke med Vittigheder! . . . Er det Folk man kan stole paa?

— Aa, reis Pokker ivold! I kan jo selv se hvem der boer der!

Banditen truede ad Portreren; men denne smækkede sit Lukaf i.

— Sikken en Vamphyr! Han kunde selv fortjene at komme til at dingle paa en Lygtepæl! Lad os saa se hvem der boer deroppe!

Flere af den opæggede Bande stormede nu op ad Trappen, syngende og brølende Marseillaisen.

Havde man spurgt en af de Rasende, hvad der var paafærde, vilde de have svaret: „En Spion", og dette betød omtrent det samme nu, som en Arristokrat i Revolutionens Tider.

Flere Voldsomheder bleve i disse Dage begaaede, fordi man troede at spore en Signalisering til Preusserne.

Saaledes kan det forstaaes at et Lys, der bevægede sig hid og did, efter disse Folks Anskuelse maatte staa i Forbindelse med Fjenden og anskueliggjøre ham Stillingen i Paris.

Da de forreste af den sagende Skare kom op paa Kvisten, rev de med et Ryk Døren op.

En ung Pige stod med et Lys i Haanden, hun foer hæftig sammen, da den selvvalgte Anfører traadte ind.

Han foer hen imod hende og udbrød med barsk Røst:

— Hvad bestiller Du?

— Jeg . . . jeg . . .

— Naa, hvad tager Du Dig for?

— Jeg fyer.

— Vær Du nu ikke morsom, ligesom Bulbideren dernede. Hvad bestiller Du med Lyset, hvorfor løber Du og koster frem og tilbage med det?

— Jeg har da intet Ondt gjort med det! udbrød den unge Pige forskrækket.

— Hvad betød det, spørger jeg!

— Jeg sagde Farvel til en ung Mand, som drog afsted med Mobilgarden.

— Den Lille forstaaer vok at lave Historier, sagde en af de Andre.

— Et smukt Ansigt! bemærkede en Tredie.

— Hvad hed den unge Mand?

— Hans Navn er min Hemmelighed.

— Siig det, hvis Du ikke vil, at der skal times Dig en Ulykke.

Den unge Kvinde betænkte sig, men sagde dog efter en Pause:

— Hans Navn er saa ærligt som Nogens. Han hedder Athos de Musset.

— Athos de Musset?

— Ja.

— Og er Digter?

— Ja.

— Saa har vi hans Adresse. Er Du maaske hans Elskede?

Den unge Kvindes blege Kinder farvedes røde og hun stammede:

— Nei . . . nei!

— Det er os ganske ligegyldigt. Vi ere nu sikkre paa, at Du er en Forræderske og staaer i Forbindelse med Fjenden.

— Jeg . . .?

— Nu, vi behøver ingen Snak!

Han vendte sig til sine Kammerater og sagde:

— Lad os tage hende med.

De greb den unge Pige og bar hende ned ad Trappen.

Hun søgte vel at gjøre Modstand; men hun blev snart bevidstløs.

Man laa den unge Pige og den unge Mand saaledes, at deres Ansigter berørte hinanden.

— De skal kysse hinanden! lo man.

Athos bemærkede nu, at det var Aurelia, der blev mishandlet.

Han stummede af Raseri og sled i sine Baand; men det nyttede ham Intet.

— Uslinger, raabte han; kalde I Eder Borgere i Paris? I ere nogle Skurke, som fortjente Galgen. At I lod Eders blinde Raseri gaa ud over en Mand, det kan forstaaes; men at I ogsaa piner en svag Kvinde . . .

Hans Stemme blev overdøvet af de Andres Raaben og Skrigen.

Man havde faaet fat i nogle Snore og med dem bandt man de to ulykkelige Mennesker til hinanden, idet man slyngede Aurelias Arm om den unge Digters Hals.

Saaledes favnedes de to, der elskede hinanden, i Dødens Arm.

— Til Seinen, til Seinen! lød de vilde Raab.

Da Redaktøren af Bladet med den omtalte Fredsartikel saae den tætte Skare drage afsted, følte han sig lettet om Hjertet.

Han maatte se at slippe bort før man opdagede hans List; men han vilde dog ikke gjerne liste sig bort med et Mord paa sin Samvittighed og han frygtede for, at man skulde slaa Athos ihjel.

— Aa, Snak, mumlede han; der er en lang Vei til den unge Mands Bolig; man betænker sig nok, inden man kommer dertil, man kommer nok i Tanker om, at det er en uoverlagt Handling.

Denne Betragtning syntes dog ikke ret at berolige ham, thi han satte sig ned og skrev følgende Brev:

„Herr Politichef!

„En Del Pøbel søgte nylig at storme mit „Hus, fordi jeg i mit Blad havde raadet til

„Fred. For at frelse mit eget Liv, begik jeg den „mindre smukke, men dog med Døden for Die „forklarlige Handling, at angive en ung Mand, „Digteren Athos de Musset, der er aldeles „uskyldig. Jeg beder Dem derfor at sende Vagt „til hans Hjem, for at forhindre at der begaaes „Voldsomheder.

Ærbødigst

Pjerre Roger, Redaktør."

Han kaldte dernæst paa en Karl, der i største Hast skulde besørge Brevet.

Denne Karl var en enfoldig Bonde, der var kommen til Paris for at tjene en lille Formue til at gifte sig paa.

Fjenden havde maaske ødelagt hans Hjem og hans Kjære og han gik derfor i en vis sløv Tilstand.

Da han nu begav sig paa Veien til Politichefen, mødte han en af sine Byesbørn, der nylig var kommen til Paris.

— Hvorledes staaer det til hjemme? spurgte han.

— Jeg har idag faaet Brev derhjemme fra; maaske vi kan se det deraf; da jeg drog hertil stod Alt godt til hjemme.

De gik nu ind i en simpel Beværtning, for der at studere Brevet.

Det var langt og indeholdt en sørgelig Beskrivelse af, hvorledes den mindste Uforsigtighed

kunde have de skrækkeligste Følger, hvorledes Tydskerne skændede og myrdede, ofte uden den mindste Anledning.

Dette Brev var ikke skikket til at indgyde den unge Bonde Mod; han sad længe og stirrede paa de døde Bogstaver, der havde en saa sørgelig Betydning.

Han kjendte sin gamle Faders let opblussende Vrede og hans Had til Tydskerne, der let kunde forlede ham til at gribe til Vaaben og nedsable en Fjende, og han saae da sit Hjem gaa op i Luer til Straf derfor.

Han kjendte sin Elskedes Maneirer, at give den Karl, der vovede at være næsvis, en god Dreigen, og han gjøs ved Tanken om, at hun maaske fik et Bajonetstik til Løn.

Disse Tanker løb rundt i Hovedet paa den stakkels Karl og fik ham til at glemme, at han havde et Menneskes Liv i sin Haand.

Han grundede paa, hvorledes han skulde slippe hjem; thi i Farens Stund er det dog bedst at være ved sine Kjæres Side.

Saaledes forløb et Par Timer, i hvilke han og hans Kammerat drøftede Spørgsmaalet om, hvorledes de lettest skulde slippe bort fra Hovedstaden og hvorledes de skulde komme igjennem Tydskernes Leir.

Det var bleven sent paa Aften før de tænkte paa at skilles.

Da foer Bondeknosen pludselig op, med Forfærdelse malet i sit Ansigt.

— Hvad gaaer der af Dig? udbrød hans Kammerat.

— Jeg har maaske berøvet et Menneske Livet.

— Hvorledes kommer Du paa den Tanke?

— Jeg skulde strax bringe et Brev til Politichefen og istedenfor sidder jeg her og taler med Dig.

— Aa, blæse være med et Liv mere eller mindre i denne Tid!

— Det siger jeg ikke. Jeg vil nødig miste mit eget Liv, men jeg vil ogsaa nødig røve andres, og mindst mine Landsmænds.

Med disse Ord sprang han op og ilede afsted.

Gaderne vare mørke og øde; man sparede paa Gassen; men hist og her bølgede dog larmende Skarer.

Karlen kunde ikke se mange Skridt frem for sig og han maatte mere end en Gang standse, for at orientere sig.

Han kom da pludselig ind blandt en Flok unge, lystige Sviregaster.

— Hvorhen, Landsmand? udbrød en og greb fat i ham.

— Lad mig gaa! stønnede Bonden.

— Hvorfor løber Du? Du kan jo gjerne løbe lige imod en af Fjendens fordømte Visitkort.

Med disse Ord pegede han paa en af de Granater, der af og til blev sendt ud over Paris, for at minde den ulykkelige By om, at der laa en ubønhørlig Fjende udenfor dens Mure.

To af de unge Parisere havde grebet den skikkelige Knøs under Armen og trak ham afsted med sig.

De forstod ikke hans Bondedialekt og hans Protest blev derfor aldeles virkningsløs.

— Afsted til Dandsesalen! sagde en af dem.

— Ja, til Dandsesalen! lød det i Kor.

De ilede nu ind i en af de mørke Gader, hvor de syntes godt kjendte, og Bonden maatte følge med.

Døren til et af Husene blev stødt op og de befandt dem snart i et stort Rum, der saae eiendommeligt ud.

Musiken bestod af to Fløiter, to Trompeter og to Horn, og lød alt andet end harmonisk; men man tog det jo ikke saa nøie, iaften dandsede man Kankan, imorgen offrede man maaske sit Liv.

Alle Herrerne vare iførte Uniformer, Damerne vare alle i fuldstændig Baldragt; det var maaske sidste Gang i deres Liv, at de dandsede, men det gjaldt jo netop om at holde Modet oppe.

Bonden søgte forgæves at rive sig løs; han blev reven ind i den støiende Skare.

— Han maa med i en Kankan! raabte en af de unge Mænd.

— Javel!

Man greb ham nu og fik ham trukket ind i en Kreds, hvor han tog sig særdeles komisk ud.

Det Hele var et forvirret Kaos. En vild Dands paa Gravens Bred. Lystigheden var paataget og Glæden kunstlet.

En underlig bragende Lyd overdøvede den skrattende Musik; en Bombe var trængt ind gjennem Tagværket, havde banet sig Vei ned i Huset og faldt nu midt blandt den dandsende Flok.

Der blev en Skrigen, Forvirring og Skræk. Alle kastede sig ned paa Gulvet.

Da lød et Knald og Granaten sendte sit dræbende Bly ud i Salen.

Et Par af de Dandsende bleve haardt saarede og en ung Kvinde, der nys var bleven omringet som den mest feterede Dame, blev baaret bort som Lig.

Gensdarmerne trængte nu ind, for at bringe Orden tilveie, og fandt den bevidstløse Bonde, der knugede Haanden om et Brev.

Dette blev taget fra ham og man saae, at det skulde til Politimesteren.

Et Bud blev strax sendt afsted med det skæbnesvangre Brev.

I Dandsesalen kom Ordenen snart igjen til=

veie og den afbrudte Dands fortsattes; saa ligegyldige vare man blevne med at se Døden stivt i Øinene.

Den stakkels Bonde, der snart kom til Bevidsthed, saae til sin Forskrækkelse at Brevet var borte.

Just i det Øieblik, da Athos og Aurelia vare iværd med at blive kastede i Seinen, styrtede Regjeringens Tropper frem, kastede Pøbelen tilside og førte de halv bevidstløse Offere bort med sig.

Dagen efter læste man paa alle Gadehjørner følgende Bekjendtgjørelse fra Politichefen:

„Borgere i Paris!

„Lidenskaben med Hensyn til, at der skulde „findes Spioner i Paris, havde igaar nær bragt „flere Offere, idet to Uskyldige bleve grebne af „endel Ophidsede, og skulde lide Døden. Den „Ene var en ung Mand, hvem Paris, ja, hvem „hele Frankrig skylder meget, det er en Mand, „der med Liv og Sjæl er sit Fødeland hengiven, „nemlig Digteren Athos de Musset, hvis „Værker saa ofte har oplivet og opmuntret

„Pariſerne og hele det franſke Folk. En ube=
„grundet Anklage, et løſt henkaſtet Ord, var nok
„til at denne brave Mand maatte gjennemgaa
„de forſmædeligſte Lidelſer. Den ſamme Skæbne
„ramte en ung og ulykkelig Kvinde. Vi befale
„derfor, at Ingen, under den haardeſte Straf,
„maa optræde ſom Lovens Haandhævere, men
„at enhver Mistænkt ſtrax føres til Raadhuſet.
„Borgere i Paris! Vi haabe at I beviſer
„Athos de Muſſet, at I beklage den uoverlagte
„Lidenſkab, der havde bemægtiget ſig Eder!“

Syvogtyvende Kapitel.

Den Saarede.

En ſtor Forſamling Mennesker ſtod opſtillet i Nattens Mørke udenfor Mairens Hus i Arbeidernes Kvarteer.

Det var Kvinder, der ventede paa den Smule Brød, ſom blev uddelt.

Tauſe og alvorlige ſtod de her i den kolde Vinternat. Af og til faldt der lidt af den fine, gjennemisnende Sne, der trængte gjennem de tynde Pjalter, ſom de Fleſte af disſe Kvinder bar.

Ikke et eneſte Glædesudbrud eller opmuntrende

Ord lød i denne Skare; men endnu mærkeligere var det, at der ikke lød et eneste bittert eller smerteligt Ord.

Blandt disse ventende Kvinder stod Marion; hendes blege Kinder forraadte, at hun havde gjennemgaaet de haardeste Lidelser.

Men hun bar Alt med den stille Ro, den forbausende Fasthed, som de stakkels ulykkelige Pariserinder udviste i Modgangens og Ulykkens Dage.

Hjemme græd Børnene af Sult og skælvede af Kulde; men den nedbøiede Moder beskæftedes dog kun af een Følelse og det var Kjærlighed til Fædrelandet; hun led Alt, naar det kun kunde bidrage til, at ikke Fjenden drog ind i Paris.

Denne Kjærlighed til deres Fædreland var ikke bleven bemærket i Glædens og Medgangens Dage; men den viste sig fra den smukkeste Side i disse trange og mørke Tider.

Ikke en eneste af disse Kvinder søgte at indvirke paa deres Mænd, for at faae dem til at opgive Forsvaret af Paris; tvertimod, de søgte stadig at bevæge dem til at holde ud til det Sidste.

Man spiste nu Hunde, Katte, ja selv Rotter; men endnu havde man ikke tænkt paa at overgive sig.

Marion skælvede af Kulde; men hun stod dog urokkelig paa sin Post. Endelig blev Døren til

Mairen aabnet og sagte avancerede man frem for at modtage de smaa Brød.

Den stakkels Moder skyndte sig med hastige Fjed hjem til sine Børn.

Hun traadte ind i det tarvelige og sørgelige Hjem, hvor Børnene strax ilede hen imod hende og klyngede sig til hende.

Hun delte sine Fødevarer med dem og fik selv kun meget Lidt.

I Baggrunden af Værelset stod en Seng, hvorfra der hørtes en svag Stønnen.

Var det Frank, der kastede sig frem og tilbage paa sit Smertensleie?

Nei; men i disse Ulykkens Dage steg de Saaredes Antal i den Grad, at Hospitalerne forlængst vare opfyldte og man maatte tage sin Tilflugt til Privates Hjælp.

De Fleste indrømmede derfor en eller flere Saarede Plads i deres Hus; nogle troede derved at kunne beskytte deres Eiendom, idet man heisede det hvide Flag, men det blev dog ikke respekteret af Tydskerne.

Saaledes var ogsaa en ung saaret Pariser bleven indkvarteret i Marions Hjem.

Da den stakkels Moder havde givet sine Børn det modtagne Brød, gik hun hen og rakte den Syge Medicinen og tørrede den kolde Sved af hans Pande.

Denne fremmede Mand blev pleiet af den unge Kone med en Omhu og Inderlighed, som om det var ham, for hvem hendes Hjerte slog.

Hvor var Frank nu henne? Var han maaske i dette Øieblik blandt de Saarede eller blandt de Døde?

Det var de mørkeste og tristede Tanker, der bevægede sig hos hende, medens hun sysslede om i det Hjem, som nu var saa uhyggeligt tomt.

Mærkeligt nok besad Marion endnu Lysten til at læse. Athos de Musset udgav en lille Bog til Fordel for de Saarede og den holdt de Fleste af de ulykkelige Pariserinder.

Medens de fulgte Heltinden i hendes Lidelser, glemte de deres egne Sorger og deres dybe Kummer. Den Bog blev — hvad en Bog saa ofte er for den Fattige — deres eneste Trøst, deres eneste Adspredelse og Opmuntring.

Marion sad og læste i denne Bog; Børnene vare nu slumrede ind. Da reiste den Saarede sig pludselig op og stirrede længe og vedholdende paa hende.

Han strøg sig et Par Gange med Haanden over Panden, som for at samle sine Tanker.

Han havde længe lagt som i Dvale, uden dog at have mistet Bevidstheden; han havde seet en Kvinde sysle om ham og pleie ham; men han havde ikke formaaet at tale et Ord til hende.

— Marion, udbrød han nu i en langsom, næsten smertelig Tone.

Den læsende Kvinde foer forskrækket op, ved pludselig at høre sit Navn nævne.

— Kjender De mig ikke, Marion? gjentog den Saarede, da hun overrasket vedblev at stirre paa ham.

— Nei, kjender De mig? spurgte den stakkels Kvinde forvirret.

— Husker De ikke mere, at De engang havde en Fætter, der hed Alexis?

— Jo . . . men . . .

— Han løb bort med et Beriderselskab; en vild og uregerlig Fyr var det, men Mod og Dristighed havde han for To. Han var kun en Dreng, men han elskede alt en Kvinde med en Styrke og Lidenskab, som gjorde ham stærk. Han mente: Naar hun engang seer mig vende tilbage som en stor og berømt Mand, da vil hun med Glæde blive min Hustru.

Den Saarede taug nogle Øieblikke og stirrede paa Marion, der stod nogle Skridt fra ham og lyttede opmærksomt til hans Ord.

— Da han endelig engang kom til Paris, var han en berømt Berider, der med største Koldblodighed udførte de mest forbausende Kunststykker paa Ryggen af de vilde Heste. Heisa, hvor det gik! Folks Nerver blere ordentlig spændte! . . .

Men Kjærlighedsdrommen saae han ikke virkeliggjort; hans Elskede, den lille Marion, var bleven ham utro og havde ægtet en Anden. Han havde nu udviklet sig og var bleven en overordentlig skjøn Mand. Mere end en Kvinde sukkede hemmeligt for ham og mere end et Kvindehjerte bankede ham imøde! Men han brød sig ikke derom, han havde gjort den Ed, at han ikke vilde elske Andre end hende, der havde været hans første Kjærlighed, og den samme Udholdenhed, der havde dreven ham frem paa Konstens Bane, bevirkede, at han ikke brød sin Ed, som han dog kun havde aflagt for sig selv. Han gjorde sig endog selv det Løfte, at hvis han nogensinde senere kom i hendes Nærhed, vilde han, om hun end var en fornem Mands Hustru, om hun end var saa lykkelig, som Nogen kunde blive, dog søge at lokke og friste hende til at blive sin Ægtefælle utro og følge ham, der har offret hende saamange Tanker og skænket hende sit Livs skjønneste Drømme.

Marion veg nogle Skridt tilbage og stirrede forskrækket paa den Saarede.

Denne vedblev i en blid Tone:

— Som Saaret kom han nu til dit Hus, Marion; thi jeg er Fætter Alexis. Jeg saae Dig sysle om mig, som en Moder om sit Barn, jeg saae derved, at Du endnu har mig ligesaa kjær

ſom dengang, da jeg løb fra dit Hjem. Kom da til mit Bryſt, elſkede Marion!

Han ſtrakte Armene ud imod hende. En fin Rødme dækkede den blege Kind.

— Du har misforſtaaet mig, Alexis, ſagde Marion med faſt Stemme; jeg kjendte Dig ikke, jeg har kun pleiet en ſaaret Franſkmand.

— Men nu kjender Du mine Tanker, nu veed Du, at jeg elſker Dig og altid har elſket Dig — vil Du nu gjengjælde denne Følelſe?

— O, Himmel, Du taler vildt! udbrød den ſtakkels Marion, der ſaae en ny og truende Ulykke.

— Jeg taler af mit Hjertes Indſtydelſe. Driſtige Spring har jeg altid havt min Force i; har jeg kunnet ſlaa Saltemortaler paa en ſkummende Ganger, kan jeg vel ogſaa ſpringe over den Formel, at Du er en Andens Huſtru.

— Vil Du virkelig friſte mig til at være utro imod Frank?

— Aa, Frank, han faaer nok en Kugle i Bryſtet, ſaa ham behøver Du ikke at være bange for.

Marion ſkjulte Anſigtet i ſine Hænder.

Da hun atter hævede Hovedet, ſad den Saarede endnu og ſtirrede paa hende med et halvt forvirret, feberſygt Blik.

— Marion, ſagde han, vil Du ikke elſke mig, ſtaaer jeg op og kaſter mig i Seinen.

Han gjorde en hæftig Anstrengelse, som om han vilde reise sig.

Marion indsaae nu, at han maatte have et Anfald af Vildelse og at det kunde have meget skadelige Følger for ham, dersom hun ikke søgte at berolige ham.

— Vær nu rolig, Alexis, sagde hun; se nu først at blive fuldstændig helbredet før vi taler om denne Sag.

— Vil Du sua elske mig?

— Ja, det vil jeg. Men se nu at sove rolig.

— Giv mig da et Kys?

— Endnu ikke.

— Saa styrter jeg mig i Seinen.

Den Saarede søgte atter at reise sig.

De forskrækkede Børn klyngede sig angstelig til deres Moder.

Marion vovede ikke at forlade Værelset, for at der ikke skulde ske en Ulykke, og ingen af Børnene vilde forlade deres Moder.

Hun besluttede sig derfor til at følge den Febersyges Ønske.

Hun bøiede sig ned over ham og nærmede sine Læber til hans Mund.

— Tag mig om Halsen, bad han.

Hun lagde sin Arm om hans Hals og lod som om hun trykkede et Kys paa hans Læber.

Frank stod paa Forpost ude paa et af de yderste Forter.

Han og hans Kammerat skælvede af Kulde og stampede utaalmodigt i den frosne Jord.

Det var en bidende Kulde. Maanen kastede sit matte Skær paa den hvide Sne og Alt var uhyggeligt stille.

Kanonerne tog sig ud som natlige Spøgelser, der strakte deres Arme over mod Tydskernes Leir.

Med Geværet i Favnen, med Chakoen trykket ned i Panden, med Kraven op over Ørene gik de længe tause ved hinandens Side, idet de af og til standsede og kastede et Blik ud over den hvide Slette.

Endelig lød taktfaste Skridt; det var Afløsningen der kom.

De to Gardister gik nu tilbage til et Blokhus, der laa i et Par hundrede Skridts Afstand.

Saasnart Frank traadte ind, gik en af de andre Nationalgardister ham imøde.

— Her er et Brev fra din Kone!

— Tak. Stod Alt vel til hjemme?

— Ja. Som din Kone vil skrive Dig til, har hun taget en Saaret i sit Hjem.

— Godt.

Frank havde aabnet Brevet og læste det igjennem i største Skyndsomhed.

Den anden Nationalgardist betragtede ham med et Blik, som forraadte, at han kæmpede med sig selv.

Frank havde nu læst Brevet igjennem, trykkede et Kys derpaa og lagde det atter sammen.

— Imorgen kan jeg vel faae Orlov? sagde Frank. Det fik Du jo idag.

— Jeg har hørt om et større Udfald, der skal finde Sted imorgen, svarede den Anden.

— Saa maa jeg følge Pligtens Bud! sagde Frank resigneret.

— Hør, Frank, begyndte den Anden i en vis høitidelig Tone; kan Du virkelig stole paa din Kones Troskab?

Frank foer hæftig op, som om han var bleven bidt af en Slange.

— Hvad mener Du derved?

— Jeg veed ikke hvorledes jeg kom paa den Tanke, og jeg har forgæves søgt at fortælle mig selv, at det er en Indbildning . . .

— Naa, hvilket?

— At der mellem den Saarede og din Hustru herskier et utilladeligt Forhold.

— Hvorledes kommer Du paa den Idee?

— Jo, han fulgte hende med et Blik, som gjorde, at jeg blev lidt ubyggelig tilmode paa dine Vegne. Jeg kjender ham fra gamle Dage.

— Hvad hedder han?

— Alexis.

— Hvad siger Du, Alexis?

— Ja.

— Den bekjendte Berider?

— Ja.

Frank gik et Par Gange frem og tilbage i Blokhuset, med hæftige Bevægelser.

Alexis, Berideren, om hvem Marion saa tidt havde talt, var i hans Hjem.

Skinsygen begyndte at pine ham paa en Maade, som han aldrig havde mærket før. Det kogte og sydede i ham og han kunde neppe beherske sig.

Forgæves spurgte han sig selv, om han havde nogen Grund dertil, om Marion nogensinde havde givet ham Anledning til at nære Mistillid til hende. Men hun havde heller aldrig før været sat saaledes paa Prøve.

Der havde været Tider, hvor Marion havde vist sin svage Karakteer; og nu dukkede mange mørke Tanker frem for ham, mørke Billeder fra Ulykkens Dage. Vilde Marion nu være stærk? Vilde hun ikke lade sig rive med af Lidenskabens hvirvlende Strøm? Hvorledes var netop denne Saarede kommen i hans Hjem? Var det Marion, der selv gjæstfrit havde modtaget ham?

Alle disse Tanker opfyldte Frank og bragte ham til Raseri.

Da lød Kommandoraabene, der kaldte Soldaterne sammen.

Frank kastede et langt, smerteligt Blik ind over Byen og stillede sig paa sin Plads.

Hans Tanker gik een Vei og han selv maatte styre en anden Kurs.

Han fulgte sine Kammerater i den Kamp, der nu udviklede sig; men han gik som en Beruset, en Vanvittig, han syrede mekanisk og styrtede sig blindt i den haardeste Kamp.

Han hørte ikke de Døendes Suk og de Saaredes Jamren, han tænkte kun paa Et, og det var paa Marion.

Aldrig havde han maaske elsket hende som nu; men heller aldrig havde han kunnet hade hende, som han nu vilde hade hende, hvis hun var ham utro.

Efter en lang og fortvivlet Kamp, hvor man havde erobret en Stilling to Gange og atter havde maattet forlade den, vendte de udmattede Tropper tilbage.

Frank stillede sig frem for Kaptainen og bad om faa Timers Orlov.

— De burde heller søge Hvile, sagde Kaptainen; De kan nok trænge dertil.

— Nei, Herr Kaptain, jeg vil se til min Hustru og mine Børn.

— Saa gaa da, om det end er imod mine

Instruxer; jeg maa ikke tillade Mandskabet at gaa hjem, thi Enhver kunde da hitte paa at ville forlade Fortet; dog, jeg gjør det i Betragtning af, at De idag har kæmpet som en sand Løve.

Frank hørte Intet mere, han var alt langt borte.

Han mere løb end gik til sit Hjem og forgæves søgte flere Nysgjerrige at udspørge ham om Kampens Udfald.

Endelig naaede han Gaden, hvori han boede; han standsede nogle Øieblikke, ligesom for at fatte sig.

Da han kom til sin Dør, standsede han og lyttede med bankende Hjerte.

Det var Marions Stemme. Han kunde høre hvad hun sagde.

O, Himmel, hørte han sandt!

Det var hendes Stemme, der sagde:

— Vær nu rolig, Alexis, Du veed jo dog at jeg elsker Dig!

— Du har jo ikke kysset mig idag, sagde en mandlig Stemme.

— Jeg kyssede Dig igaar.

— Ja, men jeg vil ogsaa have et idag.

— Det skal Du nok faae.

— Kom nu hen og tag mig om Halsen og kys mig.

— Nei, endnu ikke.

— Du skal.

Frank stod bleg som et Lig og støttede sig mod Dørkarmen.

Han hørte, at Marion nærmede sig den Syge.

Hurtig rev han Døren op og styrtede ind.

Marion laa med Armen om den Saaredes Hals og nærmede sine Læber mod hans Mund.

Otteogtyvende Kapitel.

I Luftballonen.

Annettes Lod blev dog ikke saa sørgelig som det tegnede til.

John fik pludselig en Sum Penge mellem Hænder; han havde engang frelst en meget rig Amerikaner fra at omkomme i Bølgerne og denne havde nu vist sin Taknemlighed derfor.

Enten gjorde Annette eller ogsaa disse Penge John bedre. Flasken syntes han helt at have glemt. Han indrettede sig et hyggeligt Hjem og Annette forsonede sig med sin Skæbne og søgte at frede om deres Hjem.

Men paa Athos tænkte hun endnu med den samme Inderlighed som tidligere. Naar hun stod op om Morgenen, bad hun for hans Lykke, naar

hun lagde sig om Aftenen, bad hun for ham — men aldrig bad hun for sin egen Lykke.

John havde ophørt at seile; han agerede nu Hyrebas, det vil sige: skaffede Søfolk Hyre.

Men han havde dog ogsaa andre Forretninger, thi ofte kom der nogle skumle, mystiske Personer og talte længe og hemmeligt med ham.

En Dag meddelte John Annette, at de maatte reise til Paris.

— Og hvorfor? spurgte han.

— Det er en Sag af største Vigtighed; jeg er paa Veien til at blive en meget rig Mand.

— Hvorledes det? spurgte hun.

— Det er min Hemmelighed; følg Du bare med, min Putte, og sæt et gemytligt Ansigt op.

— Jeg vilde heller blive her.

— Det kan ikke lade sig arrangere; jeg vil helst have Dig ved min Side.

— Saa følger jeg Dig!

Annette og John begav sig nu til Hovedstaden og ankom dertil faa Dage før den blev indesluttet.

John skulde virkelig stige til en Ærespost, som han ikke selv havde drømt om.

Annette skulde med sit eget Liv frelse den Mand, som hun elskede høiere end hun turde tilstaa for sig selv!

Den gamle Tigger, som Samuel havde overdraget at agere Fangevogter for Alma, begyndte at vakle i den Holdning, han skulde indtage.

Den unge Piges smertelige Udbrud og fortvivlede Beden begyndte at gjøre Indtryk paa ham.

Mere end en Gang var han i Begreb med at aabne hendes Fængsel og lade hende undfly; men han frygtede for at Lydia skulde hævne sig grusomt paa ham.

Han ventede paa, at Samuel skulde give ham nærmere Ordrer; men han var ikke rigtig enig med sig selv, om han vilde følge dem.

Mere end en Gang listede han sig ned og kigede gjennem en Sprække i Døren. Der sad den unge Kvinde, stadig grædende og stadig bedende.

Men en Dag kunde han ikke mere modstaa; han vilde hellere selv dø, end lade Alma dø. Hun var saa ung, han var dog snart Dødens Bytte.

Han satte Nøglen i Laasen; men han standsede atter. Han dreiede om — standsede atter, vaklede men aabnede dog Døren.

Den kolde og fugtige Kjælderluft slog ham imøde.

Han gjorde nogle Tegn til den unge Kvinde, at han ikke vilde gjøre hende noget Ondt, men at han vilde hjælpe hende til at flygte.

Hun forstod ham ikke; som en jaget Hind skjulte hun sig i det inderste Hjørne af Kjælderen.

Det varede Noget før han fik hende forklaret, hvad der var hans Mening.

Da hun endelig forstod ham, takkede hun ham inderligt og skyndte sig bort med hastige Fjed, uden at vide hvorhen hun styrede sin Gang.

Han stod endnu og stirrede efter den unge Pige, da Samuel kom tilsyne og spurgte:

— Hvorledes har din Fange det?

— Godt.

— Vor ophøiede Dronning kommer idag!

— Godt.

Samuel ilede bort igjen; han havde vigtige Ting for i disse Dage, vigtige Sager syntes at være i Gjære og derfor overdrog han den anden gamle Tigger at passe paa en saa kostbar Skat.

— Lad hende nu kun komme, mumlede den Gamle; har hun Lyst at myrde en gammel Mand, staaer det hende frit for; men hverken hun eller Samuel maa skære en saadan en Blomst af.

Et Par Timer efter kom Tiggernes Beherskerinde kjørende frem for Døren, trukket af et Æsel.

Hurtig sprang hun ned af Vognen og ilede ned i Kjælderen.

— Jeg vil tale med Fangen! sagde hun i en bydende Tone til den Gamle.

— Generer Dem ikke!

— Før hende til mig!

— Det lader sig ikke gjøre!

— Og hvorfor?

— Fordi hun er borte!

— Hvad vover Du at sige?

— At jeg, rørt af hendes Taarer, lod hende løbe.

Lydia stummede af Raseri.

— Saa skal Du dø, Usling!

— Jeg er parat! sagde den Gamle og stillede sig op med korslagte Arme.

Lydia traf en Dolk frem og uden at skælve jog hun den i hans Bryst.

Han udstødte et Skrig og sank død ned for hendes Fødder.

Det var Nat. I Nærheden af Banegaarden herskede der dog et stærkt Røre. En stor, uformelig Masse svingede hid og did, det var en Luftballon, der indtog det fornødne Kvantum Gas.

Man benyttede sig af Nattens Mørke, for ikke at udsætte den for Preussernes Ild.

Gondolen havde alt indtaget sin kostbare Ladning af Breve og Brevduer, der skulde bringe saa mange et længselsfuldt ventet Bud.

En Kvinde var beskæftiget med at ordne Alt til den natlige Fart. Det var Lydia.

Hun skulde alene foretage den farlige Reise.

En Prøveballon blev sendt op, medførende en Lanterne; men den syntes ikke at bevæge sig af Stedet.

Imidlertid var den store Ballon bleven fyldt; som en urolig Kegle vaklede den frem og tilbage, som en Ganger, der venter paa sin Herre.

Lydia havde alt et Par Gange foretaget denne Fart og det var ved Hjælp af hendes Skjønhed og ved Benyttelse af List lykkedes hende at komme gjennem den tydske Linie og tilbage til Hovedstaden.

Denne farlige Expedition, fra hvilken hun havde hjembragt mange og værdifulde Brevskaber og mange længselsfuldt ventede Budskaber, havde bragt hendes Navn paa Alles Læber og den dristige Luftskipperske var for Øieblikket Gjenstand for den største Beundring.

Dette var det Maal, Lydia sigtede til, hun vilde da med større Lethed kunne fuldføre sin store Plan, naar Øieblikket kom.

Lydia var nu iført en lang Kaabe, der ganske indhyllede og beskyttede hende mod den kolde Natteluft. Paa Hovedet bar hun en Pelsværkshue.

Det var besynderligt at se de fantastiske Skikkelser, der her i Nattens Mørke kredsede om den store Kolos, for at gjøre Alting klart til den luftige Reise.

Alt foregik stille og lydløst, som om man ikke vilde forstyrre den natlige Stilhed.

Gondolen blev nu fasthæftet og Lydia steg op i den.

Hun overbeviste sig i en Fart om, at hun havde Alt med og gav da Ordre til at løsgjøre Ballonen.

Man overstar Tougene og i samme Nu hævede den store Kolos sig op i Veiret.

I ængstelig Spænding stirrede de Omkringstaaende efter den.

Faa Øieblikke efter var den forsvunden paa den mørke Himmel, der var overtrukket med Uveirsskyer

Mængden skiltes tause ad og bad i deres stille Sind om en lykkelig Reise for den modige Kvinde.

Vi ville imidlertid se hvad der foregaaer i Ballonen.

Lydia havde svøbt sig tættere ind i sin store Kaabe og anstillede ved Hjælp af en lille Lygte Beregninger over, hvor høit hun var stegen tilveirs og om hun skulde kaste mere Ballast ud. Det var umuligt for hende at se, i hvilken Retning Ballonen styrede, men ved at udkaste Silkebaand syntes hun at bemærke, at den omtrent stod stille.

Hun vilde derfor aabne en Sandsæk, for at stige høiere tilveirs, da hun pludselig udstødte et gjennemtrængende Skrig.

En Skikkelse, der maatte have været skjult paa Gondolens Bund, reiste sig langsomt iveiret.

Hun blev saa forfærdet, at hun tabte Lygten, der foer ned i det store Rum, og den ellers saa modige Kvinde støttede sig skælvende til Tougene.

Den Skikkelse, der stod Ansigt til Ansigt med hende, havde ogsaa noget saa rædselsfuldt Uhyggeligt ved sig, at hun havde Grund til at forfærdes.

Skyerne gled lidt tilside og Maanen oplyste denne Scene.

Hans vildt rullende Øine fæstede sig vedvarende paa den unge Kvinde, som om han vilde gjennembore hende med sit Blik.

— Lydia! sagde han med hæs Stemme.

— Josef! stønnede hun.

— Kjender Du mig, elendige Kvinde?

Atter en lang og uhyggelig Pause.

— Dennegang skal Du ikke undfly mig, hvæsede han; min Dolk er skarp og min Arm er fast. Men først vil jeg lade Dig lide alle Torturens Kvaler.

Lydia havde gjenvundet sin Fatning. Hun saae at det gjaldt Liv eller Død.

Hun var vaabenløs og Josef svingede en blinkende Dolk i sin Haand.

— Knæl ned for mig! befalede han med en tordnende Røst.

Lydia følte det kolde Staal berøre sin Hals

og bøiede uvilkaarlig sit Knæ. Hun, der kun var vant til at befale, maatte adlyde den Mand, som engang havde skælvet for hendes Ord.

Da Lydia var sunken ned, vedblev han at tale med samme truende Røst, idet den nedrige Kvinde stadig mærkede det dræbende Instrument paa sin Skulder. Et Stik og den usle Skabning vilde være Dødens Offer.

Men Josef glædede sig over hendes Dødskvaler og søgte at forlænge dem.

— Opregn alle dine Synder, skrift for mig enhver af dine onde Handlinger! Du vil skælve for Dig selv, naar Du hører Dig opregne dine usle Gjerninger. Tal, Elendige, som om Du stod for den høieste Dommer!

Den unge Kvinde skælvede for Døden og besluttede i dette Øieblik at gjøre Alt for at frelse sit usle Liv.

For blot i nogle Minuter at forlænge dette og haabende paa, at udfinde en Frelse, sagde hun:

— Jeg skal tilstaa Alt . . . Alt . . . men skænk mig Livet!

— Skænke Dig Livet, Elendige? Nei, aldrig! Din Dødsdom er fældet . . . men først maa Du lide Helvedes Kvaler, før dit Lig søger ned mod Jorden.

Lydia følte en isnende Kulde gjennemfare hende.

— Tal, siger jeg! brølede Josef atter og trykkede Dolken ind i den knælende Kvindes Skulder.

Han havde med den anden Haand grebet hende om Halsen og holdt hende fast som i en Skruestik.

Hendes Hoved hvilede paa Gondolens Rand og det var hende umuligt at bevæge sine Arme.

Et frygtelig Skrig pressede sig over Lydias Læber.

— Fortæl nu, elendige Kvinde, hvorledes Du har misbrugt din Magt; for hver ond Gjerning, skal Du have et Dolkestik. Du vil gyse over, hvad Du selv har udøvet og hvormange Suk, Taarer og Smertensudbrud Du har fremkaldt, ikke blot hos dine Offre, men ogsaa hos dem, der har staaet disse nærmest. Naa, tal, eller jeg sønderflænger Dig med min Dolk!

Med disse Ord svingede han Dolken og berørte et Par Gange sit Offer, der udstødte langtrukne Smertensskrig, der hendøde i det store Rum.

— Jeg skal tale! stønnede hun.

— Hvem var dit første Offer?

— Jeg mindes det ikke; fra spædt Barn er jeg opdraget mellem Tiggerne, der kun har lært mig at hade, der aldrig havde talt et Ord til mig om at elske, der aldrig havde lært mig, at der gives mildere og blidere Følelser her i Livet. Med Had og Bitterhed i Sindet, men Skjønhed og

bedaarende Ynde i mit Aasyn, dannet og formet af Naturen som en Venus, der maatte gjøre enhver ung Mand forrykt og bringe ham som en Slave for min Fod, traadte jeg ud i Livet, begavet med de ypperste Aandsvner, der dog, takket være min Opdragelse, kun bliver til Skade for mig selv og Andre.

— Fat Dig mere i Korthed, jeg bryder mig ikke om at erfare Aarsagen til din Brøde, jeg vil kun have at Du selv skal staa Ansigt til Ansigt med din egen Usselhed og rædde derfor.

— Jeg kan ikke opregne mine Synder, jeg har ikke ført Dagbog derover! Jeg veed vel, at jeg har begaaet mange Misgjerninger, men endel af dem har ogsaa gavnet de Undertrykte og Nedkuede.

— Du har ikke tænkt paa Andre, men kun paa at kunne tilfredsstille din egen sorte Sjæl. Nu skal jeg fortælle de nedrige Gjerninger, jeg har rakt Dig Haanden til, og hvorved jeg har fordømt mig selv til Helvedes Luer.

Han holdt stadig den nu halv bevidstløse Lydia i samme kvalfulde Stilling.

— Husker Du mig selv, hvorledes jeg saae ud, da vi mødtes første Gang? Jeg var en munter og glad Yngling, der ikke troede slet om Nogen og mindst om en Kvinde. Jeg var altid i godt Humør og jeg syntes med Lethed at skulde komme igjennem Verden. Da lærte jeg Dig at kjende, da

forgiftede Du mit Hjerte og gjød alle de ondeste Bædsker deri. Du gjorde mig til din Slave, til din Hund, Du nedbrød enhver smuk og god Tanke hos mig og indsneg en Skare af onde og usle Begreber paa deres Plads. Du gjorde mig til en Usling, hører Du, Elendige!

Med disse Ord ruskede han i Lydia, idet han med den ene Haand greb om den rige Fylde af røde Lokker.

— Mindes Du saa, Aurelia, vedblev han, det uskyldige Barn, som jeg efter din Befaling styrtede i Ulykke! O, hvor var hun mild og god! Hvor jeg forbander den Dag, da jeg gjorde hende noget Ondt! . . .

Lydia mærkede pludselig hvorledes Haanden, der omsluttede hende, sank magtesløs ned.

Hun vendte sig hastig om og et nyt rædselsfuldt Syn mødte hendes Øie.

Under den beskrevne Scene var Ballonen stegen høiere og høiere, uden at de to Passagerer havde tænkt derpaa.

De var derved kommen saa høit, at Luften blev for tynd.

Josef stod halv opreist, hans Ansigt var næsten mørkeblaat, Øinene stode stive i Hovedet og hans Legeme sittrede.

Han maatte pludselig være bleven greben af et eller andet Tilfælde.

Lydia mærkede ogsaa, hvorledes det blev besværligere for hende at drage Veiret og hvorledes Blodet stivnede i hendes Aarer.

Hurtig greb hun i en Snor og Gassen strømmede ud.

Øieblikkelig sank Ballonen. Med største Hast foer den ned i det store Rum, som den var stegen op igjennem.

Lydia stirrede betænksomt ned i det mørke Dyb; vilde den ikke tørne med en saadan Kraft mod Jorden, at hun vilde blive knust derved? Hun havde ikke mere Ballast at kaste ud.

Hun kunde alt skimte enkelte Lys, der maatte hidrøre fra Paris eller en anden By, og de kom næsten med Lynets Hurtighed nærmere og nærmere.

Da greb hun med al sin Kraft om den bevidstløse Josef, for at styrte ham ud af Gondolen.

Det stive Legeme formaaede hun næsten ikke at rokke af Stedet og hun gjøs ved at tage derpaa.

Endelig lykkedes det hende dog ved et kraftigt Tag og det livløse Legeme styrtede ned mod Jorden.

Hun var nu saa tæt ved Jorden, at hun kunde skimte Tagene.

Josef hang dog endnu ved Gondolen ved et Toug, som havde slynget sig om hans Been.

Da Lydia bemærkede dette, løsnede hun i Hast Touget.

Alt dette var foregaaet i langt kortere Tid end vi behove til at beskrive det.

I samme Øieblik, som Ballonen blev befriet for den ene af sine Passagerer, steg den atter tilveirs.

Lydia var atter bleven rolig, Dødsangsten var bortvegen.

Hun led dog meget, thi Blodet flød ud af det Saar, som Josef havde tilføiet hende.

Hun svøbte sig tæt ind i sin Kaabe og søgte at standse Blodet dermed.

Ballonen drev nu temmelig rask afsted.

I et Par Timer fortsatte Lydia sin farefulde Reise gjennem Luften.

Men en vis Gysen gjennemfoer hende hvergang hun tænkte paa sin farlige Reisekammerat og hvor nær hun havde været ved at blive hans Offer.

Hogtyvende Kapitel.

I Dødens Favn.

Men hvad gaaer der af gamle Fatter Adam? Er han berusет eller er han ikke rigtig ved sin fulde Fornuft?

Han dandser omkring i sin tarvelige Bolig

og udstøder Glædesskrig, uagtet der af og til falder en Bombe i Nærheden af hans Hjem.

— Min Datter, min Datter er uskyldig! udbryder han. Min stakkels Aurelia har ikke begaaet noget Ondt. Josef har betroet mig Alt og jeg veed nu, hvor skammeligt han har bedraget mig. Jeg burde hade ham, jeg burde afsky ham; men det kan jeg ikke. . . . Min stakkels Aurelia, hvor Du maa have lidt og hvor jeg dog har handlet slet imod Dig . . . og Athos de Musset . . . han er ogsaa en brav Fyr, som jeg har handlet ondt imod . . . men Alt dette maa gjøres godt og jeg vil gjøre mit Bedste for at mit Barn skal glemme min grusomme Haardhed.

Men pludselig blev hans Glæde afbrudt; thi den Tanke faldt ham ind, at han ikke vidste hvor Aurelia var.

Var hun maaske omkommet af Lidelser og Nød? Var hun bukket under for de Tusinder af Farer, der nu truede Alle?

Fatter Adam støttede Hovedet i Haanden og sad længe i en grublende Stilling.

Josef havde, da han forlod Liredreierens Hjem, for at udføre sin Hævn mod Lydia, betroet ham Alt, hvad der var skeet i den forløbne Tid.

Jo mere Fatter Adam tænkte derover, desto mere ærgrede han sig over sin egen Godtroenhed og Dumhed.

O, havde han blot Aurelia her, saa vilde han kaste sig for hendes Fødder og bede om hendes Tilgivelse.

Det var bleven sent paa Aftenen og han maatte opsætte til næste Dag at begynde sine Efterforskninger.

Den næste Morgen var det en af Beleiringens sidste Dage og Hungersnøden begyndte at stige til det Utrolige.

Bombardementet blev fortsat med usvækket Kraft.

Fader Adam havde hele Natten ikke kunnet lukke et Øie ved Tanken om at skulde opsøge sin Datter.

Inde ved Siden af, i den fattige Kones Værelse, hørte han nu Støi.

Han hørte flere Stemmer og man lagde en Byrde ned paa Gulvet.

— Hun er besvimet! lød en Stemme.

— Nei, hun er vist saaret af en Granat.

— Snak om en Ting. Hun er snarere falden om af Sult.

Imidlertid blev Døren ind til Fader Adam aabnet og man spurgte ham, om han ikke havde noget Brød.

Han havde en lille Smule og han offrede det med største Beredvillighed.

Adam traadte hen til den Bevidstløse og saae nu, at det var en ung Kvinde.

Han betragtede hende nu med større Opmærksomhed og han kastede sig paa Knæ ved hendes Side.

— Min Datter, min Datter! udbrød han med ængstelig Kalden.

Aurelia var atter kommen til sig selv; hun var sunken om, som en Følge af at hun i næsten to Dage Intet havde faaet at leve af; hun havde Penge til at kjøbe det for, men der havde ikke været noget at faae.

Da hun nu var bleven lidt styrket, faldt hendes Blik paa den gamle Læredreier, der med et Udtryk af den inderligste Deltagelse betragtede hende.

— O, min Aurelia, mit Barn! udbrød han.

— Fader, Du her? sagde den unge Kvinde forundret.

— O, tilgiv mig, tilgiv mig! hulkede den Gamle.

— Jeg har Intet at tilgive Dig, Fader; det er mig, der maa bede Dig om at være mig en mild Dommer.

Da de Andre bemærkede denne Familiescene, forlod de sagte Værelset og lod de To ene.

— O, jeg har været ond og haard imod Dig, men jeg har ladet mig narre, jeg har troet Andre bedre end Dig, som jeg har opfostret til alt Smukt og Godt.

— Jeg har ogsaa troet Andre bedre end Dig,

der dog har været saa god imod mig; men hvor haardt har vi ikke Begge maattet bøde derfor!

Hun slyngede Armen om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Læber.

— O, min Datter, min Datter! gjentog han atter og atter, og trykkede bevæget hendes magre Hænder.

Begge vare i dette Øieblik lykkelige, idet de tilgav hinanden.

Den Gamle kunde ikke blive træt af at kjærtegne sin Datter og bebreide sig alt det Onde, han havde tilføiet hende.

Glemt var al Sorg, al Lidelse og Nød, glemt var al Bitterhed og Had.

Længe, længe sad de saaledes, Aurelia med Armen om Faderens Hals og han stirrende hende ind i de matte, men dog saa milde Øine, idet han atter og atter gjentog:

— Og jeg, som kunde tænke Ondt om Dig, min Datter!

Udenfor gik Bomberne deres vante Gang, og der var maaske i dette Øieblik kun to Lykkelige i det ellers saa glade og sorgløse Paris, og det var den gamle Liredreier og hans Datter, thi de havde Begge glemt at Sorg og Nød lurede omkring dem.

Paris havde overgivet sig. Dette Sorgens og Smertens Budskab opfyldte Enhver, og ikke mindst dem, som havde lidt og stridt for at udsætte dette Øieblik.

Men medens den nedtrykkede Stemning, som en Forsagthedens og Modløshedens Taage beherskede Paris, medens de tydske Tropper, som Seirherrer drog ind i Modens Residents, i Frankrigs Stolthed og Pryd, gik der en egen Stemning af Forbittrelse over en Deel af Folket, og under Udraabet: „Forræderi!“ kastede de dem i Kommunismens Arme.

Da saae man det Særsyn, at Pøbelen som ved et Trylleslag blev Herre over Verdensstaden og at den Hær, som nys havde forsvaret den, nu maatte overlade den til disse eller atter angribe den.

Men Sjælen i det Hele var Lydia, der atter var vendt tilbage fra sin Luftreise; hun holdt Traadene i det uhyggelige Drama i sin Haand. Nu skulde hendes Drøm virkeliggjøres, nu skulde hun hæve sig til Frankrigs Trone, baaren af Revolutionens Drivkraft.

Hun var snart her og snart der, talende til Pøbelen, begeistrende den ved sine opflammende og hævnsnysende Ord.

Og Alt gik næsten lettere end hun havde troet; næsten hele Paris lod sig rive med.

Nu dukkede disse elendige Personer frem, som

en kort Tid skulde funkle med deres uhyggelige Navne paa Rædselsherredømmets Omraade.

Men bag dem Alle og styrende dem Alle stod Tiggernes Dronning, der lod de Andre staa forrest, for selv at staa skjult, hvis det gik galt.

Der var Mode i Tiggernes Kjælder.

Den lave Sal var fuldstændig opfyldt med Udstud af Menneskeheden.

Der var Ansigter, saa uhyggelige og gyselige, som kun Revolutionen formaaer at fremkalde.

Der var ikke et eneste af disse Fysiognomier, der ikke kunde betegnes som et Galgenfysiognomi.

Og hævet over dem Alle stod Lydia, stille og urokkelig, midt i den vilde Lidenskabs Bølgeslag.

Hendes skjønne Ansigt var blegt; men et triumferende Smil spillede om hendes tynde Læber.

Hun hævede den lille hvide Haand og der blev stille i den urolige Forsamling.

— Borgere! begyndte hun. Øieblikket er kommet, Tærningen er kastet, Paris er ved Forræderi faldet i Fjendehaand. Alle Tab, al Opoffrelse og alle Lidelser have været forgæves; fra den Dag Krigen blev erklæret og til dette Øieblik har vi kun været Gjenstand for Lunkenhed og Forræderi! Men ikke skal man ustraffet drive Gjæk med Frankrigs Ære!

Hun taug nogle Minutter og begyndte med fornyet Kraft:

— Borgere! Kommunismens Fane er plantet og Enhver, der vil Frankrigs Vel, maa samle sig derunder! Som en brusende Elv vil den strømme ud over Landet og kalde enhver Mand til at stille sig under det røde Banner, der bærer den gyldne Indskrift: Frihed, Lighed og Broderskab!

De forsamlede Tiggere istemmede høie Leveraab, for dem gjaldt det blot om at komme ind paa Ulovlighedens Gebet, ligegyldig under hvilket Paaskud.

— Men skulde man stille sig op imod os, skulde man søge at sende vore Brødre imod os og disse blive befalede til at give Ild paa os, da Ve over Paris, Ve over Frankrig! Da ville vi som en Flok graadige Ulve styrte over Forræderne, der har opoffret vort Fædreland. Da skal Ild og Krudt ødelægge vor Hovedstad, selv om vi blive begravede under Ruinerne! Jeg har i dette Øieblik modtaget Efterretning om, at Raadhuset er i vor Magt og Navnene paa de Mænd, som har taget Plads i den nye Styrelse. Leve Kommunismen!

Atter lød vilde Skrig og Lydia forlod nu sit ophøiede Sæde, for at tale med nogle af Anførerne.

Hun gik ind i et lille Værelse, hvor der stod et Bord og en Stol.

Bordet var bedækket med en Masse Brevskaber; Lydia gjennemlæste i Hast nogle af disse.

Da hun atter reiste sig og traadte ind i Salen,

tumlede Tiggerne og Skurkene halvt berusede om mellem hinanden.

— Leve Tiggernes Dronning! lød det hist og her fra de forskjellige Borde.

En ægte Skurk dinglede henimod Lydia og sagde:

— Jeg har en vigtig Tidende at meddele Dem!

— Hvad er det?

— En Mand, der nylig har været en af de Første i Frankrig, tilbyder at tjene Dem.

— Hvem er han?

— Sit Navn vil han kun sige Dem!

— Før ham herind!

— Han vil ikke betræde dette Sted. Han har alt i flere Timer ventet paa Dem.

Lydia følte efter sin Dolk, og da hun mærkede, at hun havde den hos sig, sagde hun:

— Saa vis mig Vei til ham!

Den berusede Tigger gik i Forveien og Lydia fulgte efter, idet hun anstillede Gisninger om, hvem denne Mand kunde være.

Tiggernes Dronning gik med sit farlige Vaaben i Haanden.

Pludselig dinglede Tiggeren over imod hende, saa at hun tabte Dolken.

Han bukkede sig ned for at tage den op.

— Om Forladelse! mumlede han. Jeg har nok faaet lidt over Tørsten.

Lydia anede Intet og Tiggeren betragtede opmærksom Dolken.

— En nydelig lille Tingst! sagde han.

— Giv mig den! bad hun og greb efter den.

— Et skjønt Stykke Arbeide!

Med disse Ord stillede han sig op ved en Lygte og søgte at betragte den.

De havde nu fjernet dem et godt Stykke fra Tiggernes Kjælder og Lydia saae sig pludselig omringet af nogle Gensdarmer.

Tiggeren rettede sig stolt iveiret og tog sin Maske af.

Det var Politichefen.

Lydia var i en Fart bleven greben og belagt med Lænker. Hendes Skrig blev tilbageholdt af en plump Haand.

Arme og Been blev snøret sammen paa Tiggernes Dronning, saa at hun ikke formaaede at bevæge sig.

Da ingen Vogn fandtes, maatte man tage sin Tilflugt til en Portechaise.

Paa denne blev Lydia lagt; Politichefen tog Plads ved hendes Side og afsted gik det da til Raadhuset.

Den usle Kvinde græd af Raseri og Harme; saa nær sit Maal saae hun det atter svinde bort. Var det da kun et Blændværk, som hun aldrig skulde faae fat i?

— Kjender De mig ikke, Grevinde? sagde Politichefen i en haanlig Tone.

— Giv mig fri, stønnede Lydia, og jeg vil offre Dem Alt!

— Nei, nei! Det er ikke hver Dag at man faaer fat paa et for Samfundet saa farligt Kryb, som det i dette Øieblik er lykkedes mig. Jeg er snu og listig, som en Politimand bør være, og dog var De een Gang listigere end jeg; men jeg har bevaret Dem i behagelig Erindring og nu skal jeg nok passe bedre paa Dem. Deres Optræden iaften vidnede ogsaa om, at De vil være istand til Alt. De har sat en Pris paa mit Hoved; men jeg skal nu til Gjengjæld sætte Pris paa Deres.

Lydia krympede sig som en Orm; men hun formaaede ikke at lindre sine kvalfulde Pinsler.

Bærebøren var nu ankommen til Raadhuset og det kostbare Bytte blev kastet ned i et af de underjordiske Fængsler.

Dette var et raat, uhyggeligt og snevert Rum, der laa langt udenfor Alt, hvad der hed Dagens Lys og Solens Straaler.

Her blev Tiggernes Dronning, som nys havde troet sig i Besiddelse af sin farlige Magt, belagt med tunge Lænker og smedet fast til en Steensøile.

Lænkerne vare saa tunge, at hun ikke formaaede at reise sig.

Hun kunde høre den dumpe Lyd af Kanon-

salver, der forkyndte Kommunens Seir; men Ingen anede hvor hun var.

Politichefen beholdt sin Post, da han ikke satte sig til Modværge mod den nye Regjering, men lovede at tjene den, som han havde tjent den gamle.

Endnu anede han ikke hvad den førte i sit Skjold.

Ingen savnede Lydia. Enhver af dem, der havde støttet hende, tænkte nu kun paa at fiske i rørt Vande og svinge sig selv iveiret.

Lydia haabede snart at se Raadhuset blive stormet og hun selv blive ført bort derfra i Triumf.

Dette skete dog ikke; den ene Time forløb efter den anden, Timer, der forekom Lydia som Aarhundreder, ja som Aartusinder. Hun vidste ikke om det var Dag eller Nat, hun sad lænket til det Forraadnelsens Dyb, som den underjordiske Kjælder frembød.

Fortvivlelsens Dæmoner havde aldrig pint hende saaledes, som i dette Øieblik; hun græd af Harme, hun hulkede krampagtig, men ikke en Taare kom dog frem i hendes Øine, det var en indvendig Graad, der syntes at ville sprænge hendes Hjerte.

Hun søgte et Par Gange at reise sig og afryste Lænkerne; men hun sank atter tilbage, udmattet og kraftesløs.

Hun havde endnu et Middel til sin Raadighed, et Middel, der maaske kunde bringe hende Friheden; men hun gjøs dog for at benytte sig deraf.

Og dog blev hendes Angst og Gru tilsidst saa forfærdelig, at hun besluttede sig dertil.

Hun søgte at trække en Medaillon frem, der laa paa hendes Bryst.

Efter flere forgæves Forsøg lykkedes det hende ogsaa. Med Tænderne aabnede hun den da og tømte dens Indhold.

Da sank hun pludselig sammen, stiv og ubevægelig.

En halv Time efter mældte Slutteren til Politichefen:

— Den farlige Fange er død!

— Hvad siger Du? udbrød denne. Er Grevinden død?

— Ja.

— Er det ikke et nyt Puds?

— Hun ligger kold, stiv og ubevægelig.

— Har Du lukket Fængslet?

— Ja.

— Ellers kan Du være ganske sikker paa, at hun er forsvunden, naar Du kommer tilbage. Lad os gaa ned og se til hende.

De fulgtes nu ned i den underjordiske Kjælder. Slutteren bar en Fakkel, hvis Skin trængte

ind i dette Rum, som ikke var vant til at paavirkes af Lyset.

Der laa Lydia udstrakt paa det fugtige Gulv, kold, stiv og ubevægelig.

Politichefen tog Faklen og betragtede Lydia nærmere.

Hun laa som hun sov, med Dødens Bleghed paa Kinderne og Læberne.

— Du har Ret, hun er død! hviskede han.

Han greb Haanden, men den var kold, den Haand paa hvis Vink saamange var styrtet i Ulykken.

Politichefen betragtede hende med et vemodigt Udtryk og sagde:

— Nu er denne Livsgnist udslukket! Et Mesterværk af Naturen, men ved en feilagtig Opdragelse er det ødelagt og gjort til en Pestbyld for Samfundet. Farvel, Du onde, men vidunderlig skjønne Kvinde!

— Men hvorledes kan hun være død? vovede Slutteren at indvende.

— Hun har taget Gift.

— Gift?

— Ja, hun maa have havt en Giftflaske skjult paa sig.

— Hvad skal vi gjøre med hendes Lig?

— Begrave det, svarede Politimanden lakonisk. Men Et maa Du huske paa, nemlig: at vi Begge

ere dødsens, naar naar man opdager at vi har holdt denne Kvinde lænket her.

Slutteren gjøs ved Tanken om den Skæbne, der kunde vente ham, dersom man fik isinde at hævne Lydias Død.

Chefen vedblev:

— Vi veed ikke, hvad Poblen kan have isinde; hun har nylig havt en farlig Magt og hun har mange Tilhængere, der se op til hende som til en Afgud.

— Hvorledes skal vi da begrave hende? spurgte Slutteren.

— Hun maa saasnart som muligt lægges i en af Forbrydernes Kister og føres til en af Kirkegaardene og alt imorgen stedes til Jorden En Attest fra en mig bekjendt Læge skal fremskynde den farlige Kvindes Begravelse.

Politichefen og Slutteren forlod det uhyggelige Fængsel og den Første gik for at træffe Anstalter til Begravelsen.

Allerede samme Aften førtes en flad Fyrretræes Kiste, uhøvlet og umalet, ud af Fængslet; to halvfulde Dragere stavrede afsted med den til Kirkegaarden.

Ankommen her sagde den Ene:

— Hvor skal hun hen?

— Det veed jeg min Salighed ikke.

— Hvor Pokker skal vi da sætte hende?

— Aa, vi maa lade hende staa til imorgen tidlig.

— Her, midt paa Kirkegaarden?

— Vi smide hende hen i en Krog.

Som for bedre at overveie den ubehagelige Situation, hvori de befandt dem, traf den ene en Flaske frem.

— Tag Dig en Dram, Kammerat! sagde han.

— Lad gaa.

— Det er forresten intet hyggeligt Sted vi befinde os paa. Og vi veed hverken om vi skal tilhøire eller tilvenstre.

— Hvad sagde Manden for det Hele?

— Han sagde kun, at vi skulde bringe hende ud paa de Fattiges Kirkegaard; men Folker maa vide hvor de Fattiges Hjem er nu, thi nu er nok snart Alle lige fattige.

— Se der, Kammerat, der ligger et Træhus, det skal vel forestille et Kapel?

— Det er det!

— Skal vi sætte hende derind?

— Lad gaa!

— Imorgen kan vi jo gjøre Resten.

— Du har altid Ret. Ved Dagens Lys er man ogsaa mere modig. Hu, hvor det dog er forbistret koldt!

For at beskytte sig imod Kulden tog han og hans Kammerat nok en Dram.

Derefter forsøgte de at faae Døren til Kapellet op.

Dette lykkedes dem efter nogen Anstrengelse, men Kapellet var alt optaget af Passagerer, der her gjorde det sidste Holdt paa deres Vandring til Dødens tavse Rige.

De to Dragere veg nogle Skridt tilbage ved Synet af de mange Ligkister.

— Der er besat! sagde den ene.

— Ja; men vi kan vel nok putte hende ind med.

— Hvorledes det?

— Vi sætter hende ovenpaa en af de Andre.

— Aa ja, hun bider dem vel ikke!

De skubbede den lave Fyrretræeskiste ind i Kapellet og lukkede Døren i, hvorefter de hastigt fjernede dem.

Da de vare komne et Stykke bort, standsede den ene eftertænksomt.

— Falder Du i Staver? spurgte hans Kammerat.

— Nei, men vi glemte en Ting.

— Og det var?

— Vi drev ikke Spirene til! Kisten kan aabnes med et let Tag.

— Der er vist Ingen, der hitter paa den Spøg

— Du har dit Realt!

En Time efter, just som Midnattens Time oprandt, løftedes dog Laaget paa Lydias Kiste.

Det var hende selv, der med Forfærdelsens Kraft stødte det op.

Hun reiste sig halvt op og stirrede gysende ud i Mørket.

Hvor var hun? Hvorledes var hun kommen her?

En uhyggelig Lugt omgav hende og beviste hende, at hun var i Dødens Hjem.

Nu mindedes hun, hvad der var skeet, hvorledes hun i det uhyggelige Fængsel havde tømt den lille Flaske med en Sovedrik, som en gammel Tiggerske engang havde givet hende.

Man havde altsaa virkelig antaget hende for død og hensat hende i et Kapel.

Havde Sovedrikken endnu nogen Tid bundet hende til Dødens Rige, vilde hun være bleven levende begravet.

Lydia reiste sig op af sin trange Køie; hun var endel afkræftet.

Maanens blege Skær faldt ind gjennem et Gittervindue og kastede sit Lys paa de Dødens Attributer, som omgav hende.

Lydia stod nogle Øieblikke forfærdet og maalløs.

En Kiste stod aaben og fremviste et Ligs blege, vansirede Træk.

Hvad nyttede al Lydias Kamp og Strid, Døden kunde hun dog ikke beseire!

Der kom ogsaa en Dag, da hun laa kold, stiv og ubevægelig, der kom ogsaa en Dag, da hun forgæves stred imod.

Lammet paa Sjæl og Legeme stod hun her, gysende og skælvende.

Hun formaaede ikke at flytte Foden og dog hviskede en Stemme i hendes Indre:

— Bort, bort!

Endelig samlede hun dog al sin Kraft, ilede hen imod Døren og styrtede bort.

Som en Vanvittig løb hun gjennem Kirkegaarden.

Hun brød sig ei om Sti eller Vei, snart snublede hun over en Gravsteen eller nedtraadte en af de smaa Høie; men hun ændsede det ikke.

Det forekom hende stedse, at Nogen forfulgte hende.

Endelig slap hun dog ud fra Kirkegaarden og da hun fjernede sig herfra, vendte hendes Koldblodighed tilbage.

Hun styrede sine Fjed mod Tiggernes Forsamlingssal.

Ubemærket traadte hun ind. Kjælderen var helt opfyldt af Tiggere og andre Individer, henhørende til Bærmen af Paris' Befolkning.

Der var opstaaet Uenighed. Den nye Regjering havde overseet Tiggernes Magt og leet haant af den. Nogle mente, at det ikke var Til-

fældet, Andre raadte til, at man strax skulde jage Regjeringen bort.

Forvirringen, Raabene og Skrigene fremkaldte en frygtelig Allarm.

Da stod Lydia pludselig midt imellem dem, bleg og vaklende, men med det hende egne Blik, der forstod at beherske den vilde Masse.

Aldrig havde hendes Ord været mere liden-skabelige, hendes Fagter mere vilde, hendes Planer mere grusomme end nu, da hun kom fra Gravens Bred, fra Dødens iskolde Favntag.

Aldrig havde denne vilde Skare saaledes slugt ethvert af hendes Ord, som i denne Stund, og det var som om hendes Stemme havde forhexet hende.

I dette Øieblik kronedes den Plan med Held, som i saa mange Aar havde været Lydias Higen, Længsel og Tragten, den Plan, der skulde hæve hende til Magtens høieste Tinde, og i samme Nat blev Paris viet til Undergang.

Den følgende Morgen blev Politichefen skudt; han anede ikke, at det var paa hendes Ordre, som han mente var sendt til Dødens tause Bo.

Trediute Kapitel.

Paa Lazarethet.

Da Alma blev hjulpet paa Flugt af den Tigger, der skulde passe paa hende, ilede hun hurtigt bort, glad over at være sluppen fra den onde Kvinde.

Men hvor skulde hun søge hen? Fremmed og forladt stod hun jo i den store, indesluttede By, hvor Enhver havde nok med at tænke paa sig selv.

Hun kunde ikke fatte anden Grund til Lydias Opførsel, end at Skinsygens Kvaler havde drevet hende til at handle saaledes.

Men hun indsaae ogsaa, at Lydia vilde forfølge hende, saasnart hun opdagede hendes Flugt.

Alma spurgte om Veien til den danske Konsul; men han havde forladt Byen før Beleiringen.

Den unge Kvinde blev nu tiltalt af en ældre Kone.

— Hvem søger I efter? spurgte hun, da Alma fortvivlet saae sig omkring.

— En ung dansk Konstner.

— Ja saa. Men naar I nu ikke finder ham, hvor gaaer I saa hen?

— Det veed jeg ikke.

— Har I ikke Lyst til at gaa med mig; jeg søger nogle unge Kvinder.

— Hvortil?

— Til at pleie de Saarede.

Alma stod raadvild nogle Øieblikke. En indre Stemme bød hende at række de Lidende en hjælpsom Haand og at hun burde bringe lidt Lindring i den store Nød. Men var hun stærk nok til at udholde Synet af de Saarede og Ulykkelige og vilde hun paa den Maade ikke ganske blive afskaaren fra at søge efter Thorvald?

Dog nei; naar hun hjalp Andre, vilde Gud nok hjælpe hende igjen.

— Naa, mit Barn, har Du saa ikke Mod og Lyst til at bringe de Saarede Trøstens og Glædens Smil, til at pleie dem, der har blødt for den retfærdige Sag? spurgte Konen.

— Jo, jeg vil!

Alma rakte hende Haanden og hun fulgte nu den ældre Kone til Lazarethet.

Allerede samme Dag saae man Alma, optaget af sin nye Gjerning, vandrende omkring i den lange, skumle Sal, hvor de Saarede laa.

Hun følte sig tryg her mod Lydias Esterstræbelser og ansaae sin Stilling som en Prøve fra Ham, der styrer Livets ofte lidt undersulde Gang.

Hun viste sig som en sand Trøstens Engel; for Enhver havde hun et venligt Ord og mere end en Veberhed Pande kjøledes af hendes lille, hvide Haand.

„Den danske Pige", som de kaldte hende, vandt Alles Tillid og Venskab og hun syntes at være en sand Velsignelse for dette Sorgens Hus. Ingen kunde som hun bringe Haab og Trøst.

Saaledes forløb en Maaned. Alma var saa optaget af sit vigtige og dog saa sørgelige Kald, at hun ikke bemærkede, hvor hurtig Tiden sneg sig bort. Ikke en af Soldaterne sagde hende et Ord, hun behøvede at rødme over, Alle betragtede hende som en Søster, en Veninde og Alle velsignede i deres Hjerter den opofrende Kvinde, som havde helliget sig til dette sørgelige Hverv.

Alma led ofte ved Synet af al den Nød, som her fandtes; men hun undertrykte sin Smerte og søgte stadig at lindre de Saaredes Lidelser.

Alt fra sin Barndom havde Alma lært at tale Fransk og hendes Ophold i Frankrig havde udvidet hendes Færdighed heri, saa at hun kunde læse højt for Soldaterne, der med Glæde lyttede til hendes klangfulde Stemme.

En Dag, da hun saaledes vilde læse noget op af en Bog, faldt der et Blad Papir ud af samme.

Hurtig tog hun det op og vilde lægge det tilbage i Bogen, da hendes Blik faldt paa de skrevne Ord og hun studsede derved; dels var det i det danske Sprog og dels synes hun at skulde kjende denne Haandskrift.

Hun saae paa Underskriften . . . hendes

Anelse var rigtig, hendes Kind blev bleg og hendes Haand skælvede.

Det var et Brev, som Thorvald maatte have skrevet i sin Kjærlighedsrus til Lydia, et Brev som han, vistnok uden at tænke derover, havde lagt som Mærke i Bogen, da han laa paa Lazarethet.

Brevet lød saaledes:

„Himmelske Lydia!

„Er Du en jordisk Skabning eller er Du „et overnaturligt Væsen? Er Du skabt for at „gjøre mig evig lykkelig eller er Du sendt hertil „for at volde mig tusinder af Kvaler? Nei, nei, „Du vil kun min Lykke! Du har aabnet din „Favn for mig, Du har hvisket mig med et „Kys af de friske, fyldige Læber, som indeslutter „Salighedens Sødme! Din og kun din Elskede „vil jeg være! Vel har jeg engang før troet at „elske; men hvad var denne kolde, ligegyldige „Kjærlighed mod den varme Elskovsglød, som nu „er tændt i mit Hjerte og som jeg stadig føler „en navnløs Kval ved, da jeg ikke kan frigjøre „mig for den Tanke, at Du maaske bedrager mig.

„Bedrager mig! . . . O, tilgiv mig dette „Ord, Du mit Hjertes udkaarede Brud! Hvor„ledes skulde et saa elskeligt Væsen som Dig „tænke paa at skuffe mig! O, blot min Kjærlighed „til Dig ikke gjør mig afsindig!

„Jeg har nu formet dine smukke Træk i „det kolde Marmor; men det er kun en svag „Afskygning af den deilige, henrivende Kvinde, „for hvem mit Hjerte banker, og dog kalde Folk „det et ypperligt Konstværk.

Din evigelskende

Thorvald."

Da Alma havde læst disse Ord, sad hun længe og stirrede tankefuldt frem for sig; hendes Smerte var maaske mere pinlig end de Saaredes, der laa omkring hende. Store Taarer randt ubemærket for hende ned ad Kinderne; Soldaterne saae deltagende og medlidende paa den unge Kvinde, men fattede ikke Grunden til hendes Sorg.

Her havde hun altsaa Visshed for, at Thorvald havde glemt hende og elskede en Anden. Paa Bunden af hendes Sjæl havde hun dog stadig fredet om Haabet og Troen paa, at hun engang skulde gjenvinde Thorvalds Kjærlighed og det havde været Drivkraften i alle hendes Gjerninger, det havde gjort hende stærk i Modgangen og tillidsfuld i Sorgens Dage.

Om denne hendes Rivalinde var den onde Kvinde, som Alma havde truffen paa, skænkede hun ingen Opmærksomhed; hendes hele Tanke dreiede sig kun om det ene Punkt, at han elskede en Anden og forlængst havde glemt hende.

For den, der som hun, i mange Aar havde fredet om sit Hjertes ædleste Følelse og følt den voxe i Styrke og Inderlighed, er der ingen Sorg saa stor som den, at se den Elskede selv udtale, at det kun har været et flygtigt Øieblik han elskede hende.

Hendes stadige Haab og Tro havde været, selv om hun søgte at skjule den, at Thorvald dog endnu nærede Kjærlighed til hende og at han vilde bede hende om Tilgivelse.

Og nu saae hun hans kolde, haanlige Ord; Taarerne lettede ikke hendes Hjerte, det havde modtaget det smerteligste Stik.

Endelig fattede hun sig, saae sig forstrækket omkring, som om hun var bange for, at Nogen havde bemærket hendes Sorg.

Hun begyndte da at læse; men hendes Stemme var hul og klangløs. Hjertets ædleste, skjønneste og bedste Strenge vare jo bristede.

Efter at Lydia havde forladt Thorvald og meddelt ham, at Alma var i hendes Magt, blev han greben af en frygtelig Angst for den unge Kvinde.

Alma, som elskede ham saa trofast, Alma, som for hans Skyld var reist hertil, besandt sig i den

nedrige Kvindes Magt, der vilde være istand til Alt, der ikke forsmaaede at tage sin Tilflugt til ethvert Middel, for at hævne sig paa ham.

Men paa hvilken Maade skulde han rive Alma ud af denne Djævels Kloer? Skulde han kaste sig paa Knæ for hende og trygle om hendes Naade?

Han ilede ud i det Frie, for bedre at samle de mange Tanker og Planer, der krydsede i hans Hoved; men det hjalp ham kun lidet, han øinede ingen Udvei eller Frelse og at henvende sig til Politiet vilde være forgæves, Lydia spottede Lovens Magt.

Mange Planer sattede han, men opgav dem dog strax. Han ilede langt bort fra det Sted, hvor han havde talt med Lydia, ligesom for at undsly Erindringen om denne Scene; men stadig syntes han omkring sig at høre Almas Stemme, der kaldte paa ham, hendes Dodsskrig syntes stedse at naae hans Øre.

Han formaaede Intet, slet Intet for at frelse den stakkels Kvinde, der nu maatte lide for sin Kjærlighed til ham.

Saaledes forløb nogle Dage. Thorvald havde ingen Lyst til at arbeide; mældе sig ved Hæren kunde han heller ikke, da han endnu ikke var fuldstændig helbredet.

For dog at gjøre nogen Nytte i al den Ulykke og Elendighed, som Paris husede, besluttede han

at mælde sig ved Lazarethet, hvor han maaske kunde gjøre Tjeneste ved Ambulancen.

Faa Dage efter var han ansat som Overopsynsmand ved et Lazareth.

Alma saae ham en Dag, hun kjendte ham strax, men hun vovede ikke at give sig tilkjende.

Hvor gjerne havde hun ikke styrtet hen imod ham og kastet sig om hans Hals; men nei, hun maatte beherske sig, hun maatte forglemme ham!

Ofte skyndte hun sig ind i et andet Værelse, naar han gik igjennem den Stue, hvor hun havde Opsynet.

Han vidste Intet deraf. Hans stadige Tanke dreiede sig om, hvorledes Lydia maaske mishandlede Alma, og hans Fantasi afmalede ham de gyseligste Billeder.

At Alma var ham nær, men stadig undflyede ham, opdagede han ikke.

Georges blev virkelig arresteret som mistænkt for at have myrdet Saint-Remy. Den offentlige Mening havde udpeget ham som Morderen.

Heldigvis havde den ulykkelige Kvinde, der, dreven af sin Hævnlyst, havde begaaet denne Gjerning, før sin Død nedskreven en fuldstændig Tilstaaelse,

for at ingen Ufhyldig ſkulde lide for hendes Skyld; hun havde tilføiet Ufhyldige mere Uret end hun formaaede at bære.

Foruden denne Tilſtaaelſe var der en Optegnelſe over de ulykkelige Kvinder, der vare Medlemmer af det hemmelige Selſkab: „Roſerne i Dalen", en Angivelſe af deres Mødeſted og en Forbandelſe mod den Kvinde, ſom var Sjælen i det Hele.

Da der ikke var nogen Tvivl om dette Brevs Paalidelighed, blev Georges ſtrax løsladt af Arreſten.

Fanchette var ſyg. Lægen tillod ikke at Nogen kom til hende.

Denne Læge var overordentlig omhyggelig imod ſine Patienter. I en Tid, hvor ſaa Mange lagde Beſlag paa ham, forſømte han ikke en eneſte Dag den ſtakkels Kvinde.

Hendes ſorgelige Skæbne kjendte han og han var mere end en Gang i Tvivl om det var heldigt eller uheldigt for hende, hvis hun gjenvandt Fornuftens Brug.

Men hans Pligt ſom Læge bød ham at gjøre Alt, hvad der ſtod i hans Magt, for at frelſe hendes Liv, og det lykkedes ham ogſaa efter en haard Kriſis, hvor Liv og Død havde kaſtet Tærning om, hvem der ſkulde beſidde hende.

Hun kom ſig og Fornuften var vendt tilbage; men Alt hvad der var ſkeet ſiden hin Dag, da Georges og Saint-Remy forlod hende for at afgjøre

deres Skæbne, stod for hende som en tung og uhyggelig Drøm.

Da Lægen tillod at hun maatte tale med Georges, blev denne indladt og i flere Timer talte de sammen.

Begge vare alvorlige, blege og ulykkelige; de havde meget, meget at fortælle hinanden, det var en lang og tornefuld Vei hver for sig havde vandret, og navnlig havde hun mere end een Gang faret vild i Sorgens Labyrinth og Begge havde da lidt og stridt, uden Haab om nogensinde mere at skulde mødes her.

Da Alt var fortalt, sad han længe med hendes Haand i sin og betragtede det blege, men dog smukke Ansyn, over hvilket de mange Sorger og Lidelser vare gledne, uden at tegne sine dybe Furer.

Det var ikke den glade, blomstrende Fanchette, som han for femogtyve Aar siden var bleven revet bort fra, det var ikke Barnet, der troede Godt om Alt og Alle, det var en meget nedbøiet Kvinde, en ulykkelig Moder, prøvet i Modgangens Skole, luttret i Skuffelser, Lidelser, Sorg og Savn.

Taarer stod i hendes Øine og Taarer vædede ogsaa hans Kind. Han knælede ned ved hendes Side, lagde Armen om hendes Hals og trykkede et Kys paa hendes Læber.

Uvilkaarligt foldede hun Hænderne og bad; ogsaa han bad, og Bønnen var den samme: at de

ikke maatte skilles mere i Livet, at de maatte dele Livets Byrder og Sorger ved hinandens Side.

Efter saaledes længe i Taushed at have dvælet ved den gjennemgaaede Labyrinth af Sorger, ved hvilken de nu stod som Fremmede for hinanden og dog elskende hinanden lige høit og lige ubeskriveligt, vare de begge forbausede og dog saa sjæleglade, som kun Den kan være, der efter mange og haarde Lidelser møder Den, som Hjertet altid har banket for.

Endelig brød Fanchette Tausheden og sagde:

— Siig mig Et, Georges, er det Sandhed eller er det kun en Indbildning af min Sygdom, at jeg har seet vort Barn?

— Det maa vist have været en Drøm, sagde Georges. Jeg veed Intet derom.

Han haabede paa denne Maade at kunne berolige den bekymrede Moder.

— Jeg synes endnu at se hende for mig; hun var smuk, ubeskrivelig smuk; men hun var saa ond, o saa ond, at hun spottede mig!

— Det var kun en Drøm, Fanchette. Giver Gud os saamegen Lykke, at vi nogensinde finder vort Barn, da vil Du se at hun er god, god som Dig.

— Og god som Dig! udbrød Fanchette, idet en fin Rødme dækkede hendes blege Kind, og

hun trykkede den gjenfundne Georges Haand til sine Læber.

Freden var sluttet og dog rasede den frygteligste af alle Kampe i det ulykkelige Paris.

Hvem der regjerede havde man ingen Anelse om, thi i selve Hjertet af Hovedstaden kæmpede Partier imod hinanden, medens en Hær stod udenfor, for at kvæle Opstanden.

Morgenen efter Lydias Flugt fra Kapellet, just som Morgensolen brød ind over Boulevarden, saaes et eiendommeligt Optog.

Forrest gik en Kvinde, med en rød Fane i den ene Haand og en Pistol i den anden. Det var „Tiggernes Dronning".

Hendes smukke, fortryllende Skikkelse fulgtes af flere Tusinder af de mest uhyggelige Skabninger.

Der var Mænd og Kvinder, Oldinge og Børn, Blusemænd, Lazzaroner og Tiggere, der var et Virvar af de mest forskjellige Individer, Alle støiende, larmende og brølende som Bølgerne, naar de i deres vilde Dands kaste sig mod Kysten.

Alt hvad de mødte paa deres Vei hvirvledes ind i dette Kaos, der som en brusende Strøm væltede hen mod Tuilerierne, Vaabnene klirrede, Pistolerne knaldede.

Man brød ind og erobrede uden synderlig Modstand nogle Kanoner, der vare opkjørte, og snart veiede den røde Fane over Slottets Portal.

Lydia og hendes vilde Skare stormede ind i Slottets Sale, uden at hindres af Nogen.

— Leve Tiggernes Dronning! Leve Frankrigs Dronning! jublede den vilde Sværm.

Lydia styrede sine Fjed til det Sted, hvor hun vidste at Kronen opbevaredes. Hendes Øine rullede vildt, det gik hende som de Fleste af Oprørets Ledere, hun blev greben af en Vanvidets Iver, fremkaldt af den urolige Spændkraft, hvori hendes Aand befandt sig.

Hun bildte sig ind at være „Frankrigs Dronning", fordi en Skare halvberusede Lazzaroner udraabte hende dertil, hun vidste vel at Komunens Mænd, der residerede i Hotel de Ville, var den egentlige Regjering, men alle disse Mænd mente hun at kjøre i stramme Tøiler.

Disse Mænd, der uagtet deres ivrige, fanatiske Ideer, virkelig besad en Kraft og Energi, som kun kan forbause, lod Lydia skalte og valte som hun fandt for godt, saalænge hun ikke angreb dem.

Hver Dag saaes Lydia, i en med sex hvide Heste forspændt Vogn, kjørende omkring i Paris, omgiven af en Skare af Tiggere og Lazzaroner.

Paa Slottet holdtes der store og prægtige

Gilder; hvad der behøvedes dertil, blev taget hos Borgerne; det var jo en Selvfølge, at der skulde betales Skat til „Dronningen".

„Tiggernes Beherskerinde" gav nye Love, uddelte til sine Tilhængere de høieste Æresposter og begik de skændigste Misgjerninger, uden at blive straffet derfor.

Vilde Orgier, hvor Vinen flød i Strømme, hørte til Nattens Orden, og Lydia, beruset af den perlende Druesaft og den jublende Mængdes Glædesraab, anede ikke at hendes Magt snart var endt; hun mente, at hendes Herredømme mere og mere blev befæstet. Vilde Ideer, forvirrede Tanker, truende Løfter trængte sig frem over hendes Læber og blev hilset, som om det var et Fynd af gode og smukke Planer.

En Dag sad hun saaledes paa Tronstolen i den store og elegante Riddersal paa Slottet. Lysekronerne vare tændte og kastede deres blinkende Skær over den brogede Forsamling.

Hun stirrede tankefuldt frem for sig, som om der særlig var Noget, der lagde Beslag paa hendes Tanker.

I den store Sal, hvor ellers de stolte Adelsmænd bevægede sig, gik Tiggerne frem og tilbage og samtalede, som om de vare samlede i deres Kjælder.

Nogle af dem vare blevne udpyntede, Andre

bar endnu de samme Pjalter, som da de samledes efter Dagens Hverv under ganske andre Forhold.

I nogen Afstand lød af og til Geværsalver, der forkyndte, at man sloges i Gaderne.

Lydia lyttede. Hendes Ansigt blev pludselig blegt som en Døendes.

— Hvad betyder dette? mumlede hun. Er det Virkelighed eller Skuffelse? Er det Klokken i Rosendalen der lyder?

Hun sprang op og udbrød med skælvende Stemme:

— Hører I Klokkens Toner?

Tiggerne lyttede.

— Deres Majestæt lader Dem skuffe! udbrød en af dem. Det, vi høre, er kun Geværilden, der befæster Deres Magt, og Klokkerne, der kalde vore Venner til Vaaben.

— Nei, nei, I Daarer, det er Klokken i Rosendalen! Hører I denne klagende, jamrende Lyd, lig et Dødssuk!

— Men, vedblev hun med vild, lidenskabelig Stemme; jeg trodser Skæbnen, jeg spotter Alt. Vil man frarøve eller fraliste mig min Magt, skal jeg knuse hele Paris med Ulykkens Mølleſteen.

Hun satte sig atter i Tronstolen og hendes uhyggelige Smil vidnede om, at hun havde fundet en Beroligelse i den Tanke, at hævne sig skrækkeligt, hvis man søgte at skade hende.

Pludselig saaes en gammel Borgerkone styrte ind i Salen.

Hun ilede henimod Lydia og kastede sig paa Knæ for hende.

— O, Naade! Naade! bad hun.

— For hvem? spurgte Lydia, idet hun legede med Pistolen, som sad i det røde Skærfbaand om hendes Liv.

— For min Søn!

— Hvem er din Søn?

— En brav, ung Mand, min eneste Alderdoms Lykke.

— Hvorfor beder Du om Naade for ham?

— Han skal skydes.

— Hvorfor skal han skydes?

— Han har undladt at følge nogle Mænds Opfordring, der bød ham at udlevere Alt hvad han eiede til Eder.

— Hvad eiede han da?

— Et lille, hyggeligt Hjem, der var bleven uberort af Preussernes Bombardement; dette Hjem havde han erhvervet sig ved sit Arbeide, det var hans Stolthed og Fryd. Han har Hustru og to Børn, der vil dø af Sorg og Græmmelse, dersom man udfører hin Trudsel imod ham.

— Men hvorfor vil mine Folk berøve ham Alt? Ere De maaske Røvere eller Stimænd?

— Nei, Deres Naade; man beskyldte ham

for at staa i Forbindelse med den lovlige Regjerings Tropper.

— Hvem kalder Du „den lovlige Regjering"? udbrød Lydia fnysende af Harme. Han har været en Forræder og Forræderi straffes med Døden! Ikke alene Forræderen skal do, men ogsaa hans Moder!

Med disse Ord drog „Dronningen" Pistolen af Bæltet, sigtede paa den ulykkelige Kvinde og skjød.

Den stakkels Moder sank til Jorden med et Skrig.

Saaledes benyttede denne Kvinde sin Magt: Skyldige og Uskyldige, Oldinge og Børn blev paa hendes Bud dræbte eller ved hendes Haand bragt til Evighedens Rige.

Enogtredivte Kapitel.

En natlig Flugt.

Fader Adam og Aurelia sad i deres lille Hjem, i Samtale med en Person, for hvem Døren var bleven aabnet i disse Ulykkens Dage, medens han i Lykkens Dage havde maattet staa udenfor.

Det var Athos de Musset.

— Jeg kan ikke glemme, Herr Musset, udbrød Adam, hvormegen Uret jeg har gjort Dem og hvormange bittre Sorger jeg har forvoldt Dem; men naar man er bleven skuffet og bedraget, kan man let komme til at gjøre Uret og forvolde Sorg.

— Lad den Tid være glemt, Fader Adam, og lad os haabe paa en ny og bedre, skjøndt Gud skal vide, at det seer sort ud for det ulykkelige Paris. Før jeg gjenfandt min Datter og før Alt opklaredes imellem os, kunde jeg stundom føle Lyst til at tage et Tag med, skjøndt jeg er lidt vel gammel; men nu har jeg mere Lyst til at faae det lidt hyggeligt igjen, og lade dem slaaes, der har Lyst til at slaaes.

— Skjøndt jeg ikke er en gammel Mand, har lignende Tanker krydset i mit Hoved. Saalænge Kampen gjaldt Landets Fjender, da var jeg rede til at offre min sidste Bloddraabe, men nu, da det er en Broder- og Borgerkrig, en Kamp, hvori begge Parter efter visse Begreber kan have Ret og efter visse Begreber Uret, saa vil jeg helst undgaa at tage Del deri; en Fjendes Blod kan jeg som Soldat nok udgyde, men ikke en Landsmands.

Saaledes vedblev Athos og Adam længe at tale om denne Sag og Resultatet blev, at de besluttede at forlade Byen.

Men dette var lettere sagt end gjort, især

for Athos' Vedkommende. Han hørte til National-garden og Kommunen tillod ikke, at en National-garder forlod Byen; vilde han ikke tage Del i Oprøret, kunde han jo lade være, men forlod han Byen, kunde han slutte sig til de „Kongeligsindede" i Versailles.

Der var ogsaa en Omstændighed, der vanskeliggjorde Fatter Adams Bortreise; Kommunen yndede Alt, hvad der bidrog til at oplive og op-muntre og især Alt, hvad der hed Musik, og havde paabudt, at Lirekassemændene skulde spille gratis, mod at hente Betaling fra Kommunens Kasse.

Dette vidste baade Adam og Athos og de vilde derfor ikke henvende dem til Regjeringen for at hente Pas, men benytte den Vei, som de Fleste tog, nemlig ved Nattetid at liste bort over Voldene.

— Men Aurelia kan jo godt faae et Pas, sagde Athos; hun behøver ikke at gaa den farlige Vei.

— Jeg vil følge Eder, svarede den unge Pige med Begeistringens Rødme paa sin Kind; jeg vilde lide saa meget ved hvert Øieblik, hvert Minut, at tænke Eder svæve i Dødsfare, at jeg foretrækker at følge Eder.

— Nei, min Pige, sagde Adam, det gaaer ikke an; Du vil strax blive opdaget og maaske bidrage til, at vi ogsaa blive det.

— Jeg vil ikke følge Eder i denne Dragt, jeg vil iføre mig en Herredragt. O, lad mig ikke skilles fra Eder, lad mig ikke en hel Dag svæve i Uvished om mine Kjæreftes Skæbne, det er for meget for en svag Kvinde.

Aurelia saae saa ømt og bedende paa dem, at de ikke kunne modstaa hendes Bøn.

— Men vi kunne dog ikke følges ad, sagde Athos eftertænksomt; vi maa sprede os lidt fra hinanden, for ikke at vække Opsigt. Med et Kvarteers Mellemrum maa vi se at liste bort.

— O, lad os følges ad, bad Aurelia, lad os frelse os eller lide Døden sammen.

— Herr Musset har atter Ret; det vil være at løbe lige i Armene paa Døden, naar vi fulgtes ad.

— O, nei, o nei! hulkede Aurelia.

— Stille, mit Barn, husk det gjælder Livet for os Alle!

— Jeg anseer det for rigtigt, bemærkede Athos, saavidt muligt at skaane Livet. Der kommer vel bedre og lysere Dage, der kommer vel atter lidt Solskin til os.

— Du har Ret, svarede Aurelia, idet hun lagde Armen om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Læber; Du har kun at befale og jeg skal lyde; naar kun Du ikke vil, at jeg skal skilles mange Minutter fra Dig.

Fader Adam betragtede de To, idet han rokkede paa Hovedet med en fornøielig Mine og mumlede:

— O, jeg gamle Tosse, jeg gamle Nar, der har forspildt saamange lykkelige Dage!

Henad Aften stod tre Mænd reiseklædte i det lille Værelse.

Den ene var Aurelia, der var iført en Herredragt.

— Lad os saa komme afsted! sagde Athos.

De begav dem paa Veien og gik hurtigt gjennem Hjertet af Paris.

Byen havde et stille og fredeligt Udseende og kun Lyden af en Kanon eller Mitrailløse mindede af og til om den Mare, der hvilede paa det stakkels Paris.

De tre Vandrere naaede snart Volden, der strakte sig om Hovedstaden.

De kunde alt skimte Soldaterne, der stod hist og her.

Pludselig standsede Aurelia og hviskede med sagte Stemme:

— Athos, jeg har en Bøn til Dig!

Hun bøier sig frem mod ham og hvisker ham nogle Ord i Øret.

Et underligt, smerteligt Træk farer over hans blege Ansigt; han vender sig om mod Adam og hvisker nogle Ord til ham.

— Som I vil, vil ogsaa jeg! svarer den Gamle.

Alle Tre vende tilbage og fortsætte i nogen Tid Veien i Taushed.

Aurelia gaaer forrest; hun har forstærket sin Gang og syntes at stræbe efter at naae et bestemt Sted.

De naae efter et Kvarteers Forløb — Kirkegaarden.

Aurelia kunde ikke forlade Paris, før hun havde knælet paa dets Barns Grav, der havde været hendes eneste Fryd i Sorgens Dage, hendes eneste Lykke i Nødens Stund.

— Kom Athos, kom gamle Fader, bad hun bønligt, lad os Alle knæle paa det uskyldige Barns sidste Hvilested, for det har jeg lidt, hvad kun en Moder kan lide!

Saa knælede de alle Tre.

Den gamle Mand bad om Tilgivelse for al den Uret, han havde forvoldt de To, der knælede ved hans Side.

Aurelia bad om Tilgivelse for al den Synd, hun mod sin Villie havde begaaet.

Athos bad for at Lykken nu maatte følge de Tre, der saa længe kun havde skimtet Ulykkens Mørke.

Midt i den stille Nat laa de her i Dødens store Have, med Tanken vendt mod Ham, der deler Livets Gaver ud.

Endelig reiſte de dem, ſtyrket ved den inderlige Bøn.

Aurelia kaſtede ſig med en hæftig Bevægelſe om Halſen paa Athos og ſagde:

— Kan Du virkelig tilgive mig Alt?

Og Taarerne ſtrømmede ned ad hendes Kinder, medens den unge Mand søgte at berolige hende.

— Lad os ſkynde os, Natten iler! ſagde Adam efter en lang Pauſe, hvori man kun hørte Aurelias ſagte Hulken.

De havde atter begivet dem paa Veien og naaede ſnart Fæſtningsværkerne.

Et fint Snelag havde imidlertid lagt ſig over Voldene og vanſkeliggjorde Flugten.

— Men hvor ſkal vi atter ſamles? ſagde Fader Adam.

— Et Stykke udenfor Paris.

— Ja.

— Lad os beſtemme Klokken i Roſendalen til Samlingsſted, hviſkede Athos; paa det Sted har jeg tilbragt ſaamangen lykkelig Time, ene i Selſkab med mine Tanker, og der har jeg ofte ſiddet med Haanden under Kinden og drømt om en Lykke, ſom jeg dog aldrig troede at ville opnaae, der byggede jeg de ſkjønneſte Luftkaſteller, medens Roſerne duftede ſaa balſamiſk.

— Ogſaa for mit Vedkommende binder der ſig ſmukke Minder til Roſendalen, ſvarede Aurelia;

der har jeg leget som Barn og tumlet mig i den Tid, da Tanken endnu ikke aner og Øiet endnu ikke naaer Livets Sorg og Skuffelser.«

— Ja, lad os saa mødes der, saasnart vi ere lykkeligt slupne ud af denne Hvesperede.

De trykkede endnu en Gang hinandens Hænder og skiltes da ad, for hver ad sin Vei at søge Frelse.

Under Kommunens første Dage var det en let Sag at slippe bort paa denne Maade, thi Soldaterne manglede Disciplin og satte dem ind i Blokhusene og spillede Kort, medens de lod Post være Post; de første Nætter undslap flere Hundrede.

Nu var der dog bleven indført mere Orden og samme Nat, som Adam og hans to Ledsagere vilde vove Forsøget, var der paa Murene opslaaet følgende Bekjendtgjørelse:

Borgere!

Dersom Nogen ved Nattetid sniger sig bort fra Paris, maa han være en Forræder, der ikke tør træde frem og bede om Pas.

Derfor byde og befale vi:

At Soldaterne griber og nedskyder Enhver, der vil flygte!

Personer, der muligvis kunne give Oplysninger, som vi have Brug for, bringes til Hovedkvarteret.

Men Døden er dem og enhver Forræder vis.

Adam var Den, der først vovede Forsøget. Han sneg sig langs Volden, til han fandt et Sted, der tillod ham at slippe ned i Løbegraven.

Her stod en Skildvagt og stirrede ud i Mørket.

Det var næsten usandsynligt, at han ikke havde seet den mørke Skygge, der gled hen over den hvide Sne.

Enten maa hans Tanker have været langt borte fra det Sted, han skulde bevogte, eller ogsaa har en medlidende Følelse grebet ham og ladet ham vende Hovedet bort.

Adam kom nu op af Løbegraven og ilede hen over den aabne Mark.

Mere end en Gang var han ifærd med at snuble, thi Jorden var gjennemfuret og gjennemploiet af Granater.

En Kugle susede efter ham, men den naaede ham ikke og han forsvandt i Mørket.

Aurelia var imidlertid naaet op til Brystværnet, hvorfra hun skulde lade sig glide ned i Løbegraven.

Hun syntes at det var en forfærdelig dyb Afgrund, hun stirrede ned i, og gjøs for at fuldføre sit Forsæt.

Dog, der lød taktfaste Skridt bagved hende, det var Afløsningen, der kom.

Hun bad en kort Bøn og lod sig da glide ned i Løbegraven.

Hendes Fald havde gjort Støi og hun hørte Stemmer oppe paa Bryſtværnet.

— Hørte Du det ikke, Kammerat?

— Hvilket?

— En mistænkelig Lyd!

— Det er vel Fjenden, der har ſendt os en Kugle.

— Nei, det var ſom om et Menneſke gled ned i Løbegraven.

— Saa ſend en Kugle derned eller gaa ſelv derned.

— Jeg vil hellere ſende mit Viſitkort. Halloi dernede, ſvar hvis I vil ſpare Eders Liv!

— Naar der er Nogen dernede, ere de da ikke ſaa dumme at ſvare! brummede hans Kammerat.

Aurelia kunde høre hvert Ord de to Mænd ſagde; den kolde Natteluft gjengav dem tydeligt i hendes Øre.

Hun laa paa Bunden af Løbegraven og preſſede ſig ind mod ſamme, i Haab om at undgaa Soldatens Skud.

Et Spil af Skæbnen, en Straale af Maanen, og den unge Kvinde vilde være Dødens viſſe Bytte.

Soldaten gav Ild og Kuglen ſlog ned i Jorden, faa Skridt fra den ſtakkels Kvinde.

Atter lød de to Mænds Stemmer:

— Er Du ſaa rolig? ſpurgte den Ene.

— Troer Du jeg traf? udbrød den Anden.

— Jeg troer slet ikke der var Nogen dernede

Da Alt igjen var bleven stille, sprang Aurelia op og fortsatte sin farlige Vandring.

Endnu var hun ikke frelst.

— Holdt! lød pludselig en Stemme og et Geværløb rettedes mod hendes Bryst.

Hun udstødte et Skrig og foer nogle Skridt tilbage.

— Løsenet! sagde Stemmen.

Aurelia taug.

— Løsenet! gjentog Stemmen.

— Jeg kjender det ikke!

— Hvem er Du da? spurgte Soldaten, idet han greb hende om Armen.

— En stakkels Kvinde.

— Hvad bestiller Du her?

— Jeg vil flygte!

— Veed Du da ikke, at Døden venter Den, der bliver greben her?

— Jo.

— Hvorfor prøver Du da derpaa?

— Fordi jeg har en Fader og en elsket Ven, som jeg skal følge. Vær barmhjertig, skænk mig Livet og Friheden!

— Det kan koste mig selv Livet!

Soldaten og den unge Pige stod i nogle Øieblikke tause.

— Jeg har selv en Kvinde inde i Paris, som

jeg elsker, sagde han i en langsom Tone; hende kunde jeg ikke taale at se dø for et Geværstud og Tanken derom gjør, at jeg ikke kan myrde Dig, skjøndt det er min Pligt!

Aurelia stod rystende og bævende, med foldede Hænder.

— Skynd Dig at flygte, sagde Soldaten; jeg skal ikke røbe Dig. Og beed saa, at jeg igjen maa se min Elskede sund og rask!

Med disse Ord slap han den unge Pige og hun ilede bort.

Hvert Øieblik syntes hun at høre det rædselsfulde „Holdt!" og hvert Øieblik syntes hun at se en Bøssepibe, der pegede hende imøde.

Et Par Gange snublede hun og troede da at høre Skridt bagved sig. Det var en lang og forfærdelig Vei hun tilbagelagde, før hun endelig troede sig i Sikkerhed.

Adam stod og ventede paa sin Datter; han skælvede ved Tanken om den Fare, hun nu svævede i.

Han lyttede og speidede, speidede og lyttede, hvert Minut var ham en hel lille Evighed.

Endelig hørte han Trin og skimtede en menneskelig Skikkelse.

— Er det Dig, Aurelia? hviskede han.

— Ja, kjære Fader!

Hun løb hen til ham og han trykkede hende til sit Hjerte.

— Lad os saa se at komme hen til det gamle Taarn.

De begav sig nu atter paa Veien og naaede snart Dalen.

Vinterens Barskhed havde affort det skjønne Sted Sommerens Pragt og iklædt det sit kolde Klædebon. Træerne strakte deres nøgne Grene ud imod hinanden; ingen Blomst, ingen Knop, intet Løv-prangede nu her, Alt bar Vinterens isnende Stempel.

De to Flygtninge gik gjennem Dalen og standsede ved Foden af Taarnet.

Døren til samme stod paa Klem og de listede sig sagte op ad Trappen.

De standsede oppe paa Platformen, hvorfra de, naar Maanen traadte frem, kunde se ud over Dalen.

Begge stode i spændt Forventning og lyttede efter en eller anden Lyd, der kunde forraade Athos' Komme.

Der gik et Kvarteer, der gik en halv Time; men han kom ikke.

Der lød et Par Skud og Alt blev atter stille.

— Hørte Du det, Fader? spurgte Aurelia.

— Man skjød!

— Maaske det var ham!

Adam vovede ikke at benægte dette.

— O, min Gud, skulde han ikke undslippe! udbrød Aurelia hulkende.

— Stil Dig tilfreds, mit Barn, han er maaske bleven tvungen til at gjøre en Omvei.

Der forløb atter et Kvarteer; Aurelia blev mere og mere urolig.

— Lad mig liste mig tilbage, for at dø ved hans Side, dersom en Kugle har ramt ham! udbrød hun fortvivlet.

— Bliv hos mig, mit stakkels Barn, bliv hos mig!

Den gamle Liredreiers Stemme var saa ængstelig og bønlig, at hans Datter ikke formaaede at iværksætte den Tanke, der var opstaaet hos hende, om at vende tilbage.

Da lød atter et Skud og et Skrig.

— Hørte Du det, Fader, hørte Du det?

— O, bliv hos mig, mit Barn!

Hun søgte at løsrive sig, men den gamle Mand vilde ikke slippe hende.

— Lad os vente, lad os vente! Endnu er maaske ikke Alt tabt!

— Jeg kan ikke vente længer. En uforklarlig Angst har greben mig!

Hun vilde rive sig løs og kom derved til at støde til Klokken, der sendte et Par uhyggelige, langtrukne Toner ud over Dalen.

Fader og Datter ſtirrede maalløſe paa hinanden. De kjendte denne Lyd, Ulykkesklokken havde kimet for dem.

Hun havde nu reven ſig løs; men hendes Styrke, Kraft og Mod var borte; hun gik nogle Skridt frem, vaklede tilbage og ſank i Faderens Arme under Udbruddet: „O, min Gud, hvor jeg er ulykkelig!"

Den Aften, de omtalte Scener foregaaer, gik en Mand med hæftige Skridt op og ned ad Gulvet i et Hus i Nærheden af Hotel de Ville.

Hans Paaklædning var en Mellemting af en Sø- og Landofficeer-Uniform.

Ved Vinduet ſad en ung Kvinde og ſtirrede frem for ſig paa en Maade, der forraadte, at hendes Tanker dvælede langt fra dette Sted.

— Hvad tænker Du paa? udbrød Manden hæftig, idet han ſtandſede foran hende.

Den unge Kvinde foer forſtrækket ſammen og ſagde:

— Paa Dig!

— Hvad tænker Du da om mig?

— At der vil komme en Dag, da Du vil ſynke ligeſaa dybt, ſom Du nu er ſtegen høit.

— Fræfke Kvinde, en Anden end Dig ſkulde have voret at udtale disſe Ord til mig, Generalen! Men jeg kan ikke tilſøie Dig noget Ondt!

— Hvor kan Du da tilſøie Andre Ondt?

— Mod hvem har jeg begaaet Ondt? ſpurgte han.

— Mod de Uſkyldige, ſom paa din Befaling daglig blive ſkudt.

— Det er kun Forrædere, der blive ſkudt. Enhver kan faae Pas til at reiſe bort, men den, der vil ſnige ſig ud af Byen, den, der ikke aabent og driſtigt tør træde frem, bliver ſkudt.

— Der var en Gang, begyndte hun i en blid Tone, da jeg virkelig begyndte at faae Dig kjær og der var en Gang, jeg begyndte at forſone mig med min Skæbne — men denne Tid er atter forbi, nu frygter og ſkælver jeg for Dig, Du er bleven ikke een, men manges Mörder. Hvorfor førte Du mig tilbage til Paris? Hvorfor blev vi ikke i det lille Hjem, ſom jeg begyndte at faae kjært? O, gid jeg var død!

— Annette, Annette, tal ikke ſaaledes! Du forſtaaer og fatter ikke de Bevæggrunde, der leder mig.

— Jo, beruſt af den Ære, Du har opnaaet, er Du bleven en Tyran, der kun tørſter efter Blod.

Det var „Violpigen" Annette og hendes Mand John, der førte denne Samtale.

John var bleven reven med ind i Hvirvlen og kastet op til Æres Toppunkt, takket være hans Forbindelser med de hemmelige Selskaber. Da han var kommen til Paris og man ikke havde Brug for en Sømand, gjorde man ham til Kaptain i Artilleriet og her sprang han fra den ene Æres= post til den anden og i Mangel af Andet, ud= nævnte man ham til General. Denne uventede Hæder, dette hurtige Avancement tilslørede Johns Fatteevne, saa at han ikke formaaede at styre sine vilde Lidenskaber; han lod uddele Befalinger og nedskjød hvem han lystede. Annette vedblev han dog om ikke at elske, saa dog at nære en vis Agtelse for, og de bitre Ord, der ofte kom fra hendes Læber, var kun den eneste Tøile paa hans opbrusende Sind; hans dybeste Sorg var, at han ikke kunde bevæge hende til at vise sig ved hans Side ved de offentlige Fester, som blev arrangeret.

Annette hensank mere og mere i en sygelig Melankoli, især efter at hun en Nat havde drømt, at Athos var blandt de Offre, som paa Johns Befaling blev nedskudt. Hvor hun end vendte sig, hvor hun end gik og stod, syntes hun at se Digterens blege, af Dødssmerten fortrukne Ansigt, der tittede hende imøde, og hun foer gysende sammen. Mindet om denne hendes eneste og sande Kjærlighed, Mindet om den Mand, hvis Billed stod præget i hendes Hjerte og aldrig vilde ud=

viſtes deraf, ſteg atter frem og voxede med fornyet Styrke, uagtet hun søgte at betvinge den.

Da John nu forlod hende, gik han ind i ſit eget Værelſe, hvor et ſtort Kort over Paris laa udbredt.

Han ſatte ſig ned foran ſamme og anſtillede tilſyneladende ſtore Beregninger, der dog ikke ſyntes at føre til noget Reſultat.

Han vedblev egentlig i Tankerne at beſkæftige ſig med den Samtale, han havde ført med Annette; hvert Ord, hun havde udtalt, lød endnu i hans Øre.

— Er jeg en Morder, mumlede han, ſaa har der været mange Mordere i denne Verden, ſaa var Keiſer Napoleon ogſaa en Morder, ſaa er enhver General og Hærfører en Morder! . . . Men hvorfor agter jeg paa en Kvindes Snak? . . . Jeg er en Mand, der bør handle paa egen Haand, og mit Navn ſkal mindes med Hæder!

Han ſtred frem og tilbage i Værelſet, grublende og eftertænkſom.

Han vilde kaſte ſig paa ſit Leie; men han havde ingen Ro, ingen Fred; han kaſtede en Kappe over ſig og begav ſig paa Veien til Fæſtningsværkerne.

Da han kom forbi Vendomeſøilen, ſtandſede han et Øieblik og betragtede det ſtolte Kunſtværk, der kneiſede iveiret.

— Du er en Haan imod den sande Frihed og derfor skal Du rives bort! mumlede han.

Han steg op paa Fodstykket og holdt en Tale til Pøbelen, der stimlede sammen om ham.

Han opfordrede dem til at bortskaffe dette Mindesmærke, der kun var en Forsmædelse for dem, og det lod virkelig til, at hans Ord vandt Tilhørere.

Efter denne Heltedaad, der desværre skulde blive til Virkelighed, fortsatte han sin afbrudte Vandring og naaede Fæstningsværkerne.

Her gik han selv omkring i Løbegravene, for at paase, at enhver var paa sin Post. Han holdt en ladt Pistol i Haanden og en sovende Forpost vilde have været dødsens.

Et Par Timer efter stod han i det ene af Blokhusene og stirrede paa Soldaternes Tærningespil, medens hans Tanker dog syntes at beskæftige sig med alt Andet end at følge Tærningernes Gang.

Da aabnedes den massive Dør og en Soldat traadte ind med en Fange.

— Hvor er han bleven greben? spurgte Generalen.

— I Løbegraven.

— Er han en Spion?

— Nei, han vilde flygte!

— Hvorfor skjød Du ham ikke strax, saaledes som Befalingen lyder?

— Fordi jeg fandt en Bunke Breve paa hans Bryst, som maaske vare vigtige Papirer; men jeg kan ikke læse de Kragetæer.

— Lad mig se dem!

Generalen fik dem og stirrede paa de skrevne Tegn, uden at ham dog formaaede at læse dem, da hans Kjendskab til at læse Skrift ikke overgik Soldatens meget.

Fangen stod med forslagte Arme og hans blege Ansigt forraadte, at den Ro, han søgte at fremtvinge, var kunstlet.

— For ham hjem til mig, min Kone skal læse disse Runer, thi jeg kan ikke rigtig tyde dem. Er der ikke noget mærkeligt deri, skal jeg nok besørge ham skudt.

Generalen tilhest, Soldaten og hans Fange tilfods, begav sig nu tilbage til Johns Bolig.

Fangen sagde ikke et Ord; han søgte kun at bevare sin Ro, at hæve Hovedet saameget som muligt.

I Annettes Sovekammer brændte endnu Lys, hun kunde ikke begive sig til Ro, en ubestemt Anelse, en uforklarlig Angst forhindrede hende i at søge Hvile.

Hun blev siddende paa en Stol, med det

smukke Ansigt skjult i Hænderne, omgivet af Stilheden.

Snart foer hun op og lyttede, hvorefter vidste hun ikke, snart græd hun, hvorfor vidste hun ikke.

Endelig lød Fodtrin udenfor og der blev banket paa Døren.

— Hvem er det? spurgte hun ængstelig.

— Det er mig, din kjære John! Luk mig op, jeg maa tale med Dig.

Hun gik hen og aabnede Døren. John stormede ind og kastede sig i en Lænestol, idet han kastede en Pakke Breve paa Bordet.

— Læs disse Breve for mig, jeg maa kjende deres Indhold! befalede han.

— Fra hvem komme de?

— De ere fundne hos en Fange. Skynd Dig, min Tid er kostbar!

Annette tog Brevene. Hun aabnede det første, skruede Lampen op og vilde til at læse. Saasnart hun kastede et Blik deri, foer hun hæftig sammen. Denne Haandskrift kjendte hun, den Haand, der havde skreven dette, havde lært hende selv at føre Pennen.

Med skælvende Stemme begyndte hun at læse; det var intet Brev, men et af Athos' Digte, det var hans kraftige, varme og inderlige Tanker. Det handlede om en ung, fattig Pige, der frelste dens

Liv, hun elſkede høiere end Alt, uagtet han forlængſt havde faaret en Anden til Brud.

— Hvad er det för noget Pröck, det var ſaamæn en rar Hiſtorie at græde over, udbrød Generalen. Mon de alleſammen ere paa den Facon?

— Det er Digte!

— Pokker ivold med Digte, jeg troede det var hemmelige Brevſtaber.

John reiſte ſig og ſkred hurtig ud af Værelſet, uden at ſige et Ord; Annette ſtirrede forbauſet efter ham.

Hun trykkede et Kys paa de Ord, ſom hun vidſte Athos havde ſkreven, og læſte dem atter.

— Skulde det være et Vink fraoven! udbrød hun pludſelig. O ja, jeg vil anſe det ſom Guds Villie!

Hun foldede Hænderne, bad en Bøn og ilede ud af Værelſet.

John var vendt tilbage til Soldaten og hans Fange, der ventede ham i Forſtuen.

Soldaten ſtod med Hanen ſpændt paa Geværet, parat til at ſkyde, ſaafremt Fangen gjorde Forſøg paa at undfly.

John tændte en Lygte og befalede Soldaten at følge ſig.

De kom nu ned i en aflang Gaard, der ſtrakte ſig bagved Huſet.

Johns Øine funklede med en uhyggelig Ild;

han vilde selv gjøre sig den Fornøielse at skyde sin Fange.

Han var pludselig bleven greben af en vild Lidenskab efter at se et Lig synke ned for sine Fødder.

Fangen blev stillet op i Baggrunden; Lygten blev hængt over hans Hoved, og Generalen stillede sig op i en Snes Skridts Afstand fra sit Offer.

Fangen stod med forslagte Arme, ubevægelig som en Marmorstøtte.

Generalen tog Geværet fra Soldaten.

— Det er vel ladt? spurgte han.

— Jo, Herr General!

Han hævede Geværet og tog Sigte, idet hans Haand famlede efter Laasen.

Han saae ikke en Skikkelse, der gled forbi ham.

John trykkede los.

Et Skud, et Skrig, og et Legeme styrtede til Jorden. — — —

Men Fangen stod endnu opreist.

— Holdt! udbrød Soldaten; men det var forsilde.

— Hvad er der paafærde?

— En Kvinde . . .

— Hvorledes?

— En Kvinde styrtede frem!

John ilede hen imod Liget, der laa paa Jorden.

En uhyggelig Anelse greb ham; han rev Lygten ned og uden at ændse Fangen, styrtede han mod

den Saarede og lod Lysskæret fra Lygten falde paa hendes Aasyn.

— O, Himmel, det er Annette! udbrød han vildt.

Han stod længe og stirrede malløs paa de blege Træk, som Dødens Almagt alt havde stivnet.

— O, Annette, Annette! sukkede han.

Med et smerteligt Skrig kastede han sig ned ved hendes Side.

Men det var forgæves! Kuglen havde ramt godt; med sit Liv havde Annette frelst den Mand, der var hendes Hjertes sande Kjærlighed.

I det Øieblik, hun saae Athos stille og rolig vente Dødens Komme, havde hun uden Betænkning kastet sig imellem ham og den dræbende Kugle.

John jamrede og klagede som en Afsindig. Pludselig foer han op og rettede Geværet mod Athos; men lod det atter synke. Mere end et Lig behøvede han ikke nu.

Athos blev foreløbig kastet i Fængsel!

Samme Dag blev General John kjørt til en Galeanstalt; den sidste Begivenhed havde udslukket hans Fornuft!

Toogtredivte Kapitel.

Dronningens Triumf.

En vild, en frygtelig, en fortvivlet Kamp raser i Paris' Gader; fra hvert Hus, fra hver Port flydes, enhver Gade, ethvert Hjørne var bleven en Fæstning, Mænd, Kvinder og Børn kæmpe imellem hinanden, uden Orden, uden Plan; uden Naade og Barmhjertighed myrder man hinanden.

Skud knalder paa Skud, Krudtrøgen opfylder Gaderne, man kan hverken se Ven eller Fjende. Skrig lyder paa Skrig. De Saaredes Stønnen og de Dødendes Rallen blande sig mellem den dumpe Larm og Forbittrelsens Raab.

Blodet flyder i Strømme. Steenbroen vaskes med ædelt Blod, Ven kæmper mod Ven, Broder mod Broder; som vilde Dyr, som glubende Hyæner, styrter man mod hinanden, glødende af Had og Raseri.

Overalt viger Kommunen tilbage, kæmpende som Løver, der forsvare deres Hule; hvert Skridt, hver Plet, hvert Hegn koster Blod. Intet skaanes, selv Lazaretherne maa flytte, for ikke at komme ind i den forfærdelige Dødningedands.

Barikade paa Barikade taarner sig iveiret, voxe

frem af Jordens Skjød og forsvares saalænge der er en Mand eller en Kvinde, som kan bruge et Gevær.

Lazarethet, hvor Alma opholdt sig, maatte ogsaa vige.

De Saarede vare bragte i Sikkerhed udenfor Byen og nu var kun Opsynet tilbage.

Medens der overalt er Forvirring og Opløsning, hersker her Fred og Ro; Enhver gjør sin Pligt til det Sidste, og uagtet den sig nærmende Fare, udføres enhver Ordre, og da de Saarede ere bortkjørte, iler man med at sammenpakke det nødvendige Materiale og de mest brugelige Instrumenter.

Just som den sidste Vogn skal kjøre bort, nærmer Krigens Rædsler sig; Kuglerne pibe og Kommunister med vilde, fordreiede, fortrukne Ansigter, sværtede af Krudtrøg, styrte frem.

Alma stod skælvende og bævende, maalløs af Forfærdelse, og stirrede omkring sig med et sky Blik.

En vild Kommunist, bestænket med Blod, bedækket med Smuds, styrter henimod hende og raaber:

— Skjønne Borgerinde! Lad mig favne Dig! Vær Du den Sidste, der hviler i den Favn, hvori saa mangen en Kvinde har hvilet!

Alma viger forskrækket tilbage for denne uhyggelige Skikkelse.

— Kom, kom, Øieblikkene ere kostbare! Dødens

Haand er udstrakt efter mig! Det gjælder om for sidste Gang at suge Honning, Dødens Kalk er lidt bitter at tømme!

Han vilde gribe efter hende, hans Øine lynede med en vild Glands, da han idetsamme gjorde en krampagtig Bevægelse og sank i Knæ, en Kugle havde ramt ham.

Alma sank bevidstløs ned og da hun atter kom til sig selv, hvilede hun i en Mands Arm, der kaldte paa hende med en øm og inderlig Stemme.

— O, Alma, Alma, kom til Dig selv!

Hun aabnede Øinene; men hun vidste ikke om hun ogsaa saae rigtig.

Det var Thorvald, der stod bøiet over hende, og kaldte hende ved de ømmeste Navne.

— Elskede Alma! Kom til Dig selv! Trofaste Kvinde! For min Skyld har Du lidt og kæmpet, o, min Gud, Du maa ikke dø før jeg har gjengjældt Dig al din rige Kjærlighed!

Hun aabnede Øinene for at se om det ogsaa virkelig var Thorvald, der talte saaledes.

Jo, det var ham! Det var hans milde, trofaste Øine, der atter saae paa hende, mildt og kjærligt som dengang, da han svor hende evig Kjærlighed.

Hun kunde ikke fremstamme et Ord; han bøiede sig ned over hende og trykkede et Kys paa hendes Læber, et langt, inderligt Kys.

Alma glemte Alt, Farer og Sorg, og græd af Glæde. Endelig var det Øieblik kommet, hun i Aar og Dag havde ventet.

Det var en Pintsemorgen, da Foraaret havde lagt sit grønne, blomsterstrøkkede Tæppe over Jorden, da Blomsterne duftede og Fuglene sang, da Alt aandede Liv, Munterhed og Glæde, da Alt tonede af Fryd og Lykke, at de Elskende skiltes for hver at vandre sin Vei; han for som den flagrende Sommerfugl at flyve hid og did, hun for at flutte sin trofaste, hengivne Kjærlighed inde og skjule den for Alles Øine. Det var en Vinterdag, hvor Vinteren havde paatrykket Jorden sit hvide Skær, det var en uhyggelig, skjæbnesvanger Dag, hvor Alt aandede Had, Bitterhed og Raseri, hvor alle onde Aander syntes at være slupne løs, at de atter mødtes, de To, som dog elskede hinanden. Solskin, Foraarsduft og Glæde havde været Vidner til Adskillelsens Stund, Vintersne, Veklager og Kuglernes Susen vare deres Omgivelser her, hvor de nu efter saa lang Tids Forløb, efter saamegen Kamp, Lidelse og Savn, efter saamange Livets Omskiftelser atter mødtes.

Faa Ord fra hans Læber vare nok til at berolige og forklare hende Alt, faa Minutter var nok til at jævne den dybe Kloft, der var bleven gravet mellem dem; men de truende Farer gav ogsaa hans Ord Kraft og Varme.

Han kom først til sig selv og mindedes, hvor de befandt dem.

De vare nu midt i Kampens Centrum; saa Alen fra dem kæmpedes der paa Liv og Død.

Thorvald greb sin gjenfundne Elskedes Haand og førte hende bort med sig. Haand i Haand, med Tillidens Smil om Munden, ilede de frem. Kuglerne peb deres uhyggelige Koncert, Bajonetterne blinkede og Sværdene sang!

Der var Gilde paa Slottet. Uagtet Morgenen alt dæmrede og uagtet Klokken alt havde slaaet syv Gange siden Midnattens Time, tumlede Gjæsterne sig endnu i den store Riddersal, berusede, støiende og larmende.

Da styrter en Tigger ind i Salen, med Forfærdelse malet i sit Aasyn.

Lydia, med et Champagneglas i Haanden, sidder paa sit ophøiede Sæde og luller sig i søde Drømme om sin Fremtids Magt og Vælde og mener snart at være kommen det store Maal nær, at se hele Frankrig hylde hende til Herskerinde.

Hun troer, at hele Verden gyser for hende, at hele Frankrig kaster sig paa Knæ for hende, at Alle istemme Raabet:

— Dronning Lydia leve!

Da var det, at en af Tiggerne styrtede ind i Salen.

— Frels Eder, frels Eder! raabte han. Alt er tabt! Vore Tropper viger overalt. Versailles-tropperne besætte alt flere af vore vigtigste Punkter.

Da springer Lydia op, som om hun var ramt af et Skud.

— Hvad siger Du, Ulykkelige? broler hun.

— Vi er Alle fortabte!

— Hvem viger? udbrød hun med høi Røst. Idag bør Ingen vige, kun over vore Lig gaaer Veien til Paris.

— Ja, kun over vore Lig! raabes der rundt omkring.

Hun griber en af de store, røde Faner, og stiller sig imellem Tiggerne.

— Følg mig nu, Enhver der vil jage de ubudne Gjæster. tilbage!

Høie Raab besvare disse Ord; de gamle Sværd klirre, Pistolerne blive spændte.

— Endnu Et, raaber Lydia med vildt Raseri: ingen Pardon, ingen Naade, ingen Fanger! Slaa ned, hvem der ikke løber. Og skulde vi dog bukke under, skulde vi, trods al vor Tapperhed, synke i Knæ, da skal man ikke finde Spor af Paris, da begraver vi os selv og vore Fjender under Ruinerne, da skal Ildens Flammehav opsluge de Steder, som

ikke kan sprænges i Luften. Lad os begynde med dette Sted, hvor vi nu har udslettet de Skampletter, som Fortids Overdaadighed og Luxus havde sat paa de guldindlagte Gulve, hvor Folket nu har glædet sig, medens for kun Tyranner og adelige Skurke færdedes; lad dette Minde om Frankrigs uduelige og ubrugelige Regenter synke i Muld, før vi forlade det, for maaske aldrig at vende tilbage.

En halv Time senere knittrede Ilden op; som et Hav af Flammer steg den iveiret fra Frankrigs skjønneste Slot, de befjendte Tuillerier blev det første Offer for den rasende Skare, der nu kun havde tilbage at ødelægge saa meget som muligt.

Lydia saaes snart her, snart der, i sin fantastiske Dragt og med den røde Fane i Haanden. Mere end et Sted standsede hun de flygtende Skarer og tvang dem med sine opflammende Ord til at fortsætte Kampen.

Det var som om en usynlig Haand holdt Kuglerne borte fra hende; thi hun færdedes i den tætteste Kugleregn, uden at blive berørt deraf.

Kanonerne dundrede, Klokkerne klemtede, Ildsciler hævede sig overalt iveiret, det var som om Dommedag ret var kommen for den By, der i de sidste Maaneder havde maattet gjennemgaa saamange Rædsler.

Da Lydia dreiede om et Gadehjørne, fik hun

Die paa Alma og Thorvald, der Haand i Haand søgte at komme bort.

Saasnart Alma saae hende, gjenkjendte hun strax den Kvinde, som havde kastet hende i det uhyggelige Fængsel, og hun klyngede sig ængstelig til Thorvald, uden at hun dog formaaede at fremstamme et Ord.

Nu fik den unge Mand ogsaa Die paa Lydia og veg forfærdet tilbage ved det Udtryk af vild Lidenskab, der stod malet i hendes Aasyn.

Alma havde lagt Armen om hans Hals og sittrede af Angst.

To vilde, uhyggelige Karle fulgte Lydia som to Drabanter.

Hun hæver Pistolen for at skyde de Elskende; men pludselig lader hun den synke, hun har betænkt sig.

— Nei, den Død var for let og behagelig for dem. To, der elske hinanden, maa lide mere, før de kastes i den store Grav, Paris idag fylder.

Hun peger paa de to Elskende og befaler at de skal føres i Fængsel.

Hendes Følgesvende stirrer forundret paa hende. Hun har jo paalagt dem ikke at skaane Nogen.

— Hører I ikke hvad Eders Dronning befaler! udbryder hun. Det vilde være en for let Død for dem, at jeg nedskjød dem her. Før dem til Fængslet! Aftenen sænker snart sit mørke Skær

og Kampen vil holde op for idag; men den Nat, der vil komme, vil jeg benytte til at lade dem gjennemgaa alle Helvedes Kvaler, det bliver maaske min sidste Gjerning paa Jorden, men netop derfor skal dette være Dronningens sidste Triumf.

Idet hun udtalte disse Ord, var et andet flygtende Par standset i faa Skridts Afstand fra denne Scene.

Det var en bleg, mager Kone, der stottede sig til en ældre Mands Arm. Begges Ansyn vidnede om sorgfulde Timer.

Det var Fauchette, der, støttet til Georges, var ifærd med at forlade Byen; men da hendes nys overstaaede Sygdom ikke tillod hende at ile, var de kommen midt ind i den frygtelige Kamp.

Da hun saae Lydia, stirrede hun nogle Minutter forskrækket paa hende og udstødte da et gjennemtrængende Skrig.

Hun havde gjenkjendt det ulykkelige Væsen, som hun havde stænket Livet, som var hendes Barn.

Det var en forunderlig Scene, disse Personer frembod.

I Midten stod Lydia med Fanen i den ene Haand og med Pistolen pegende paa de to Ulykkelige.

Bag hende stod hendes to vilde, uhyggelige Folgesvende, parat til at udføre deres Dronnings Ordre.

Paa den ene Side stod Thorvald og Alma; hun klyngede sig ængstelig til ham, som om hun mente, at han kunde beskærme hende.

Thorvalds Blik møder Lydias og han selv kan ikke undlade at skælve.

Han, „Elverkongens Søn", føler sin Afmagt ligeoversor Tiggerdronningen.

Men det varede kun et Øieblik, da hævede han kjækt og stolt Hovedet, som om han trodsede Faren.

Paa den modsatte Side af Lydia stod Georges og Fanchette.

Greben af Moderkjærlighedens Følelse strækker hun Armene ud imod den smukke Kvinde og udbryder:

— O, vort Barn, vort Barn!

Georges stirrer overrasket og forbauset paa hende.

Baggrunden til dette Billede danner de brændende Huse.

Kun et Øieblik varer denne Scene.

De to Tiggere styrte ind paa Thorvald og Alma og fører dem bort, idet de med Raahed rive dem fra hinanden.

Lydia styrter bort, for paa andre Steder at sprede Ulykke og Sorg.

For Fanchette og Georges komme dem af deres Forskrækkelse, er deres Barn forsvundet.

— Det var h e n d e! udbryder Fanchette.

— Hvem?

— Vort Barn!

Hun siger dette med en saa inderlig Varme, at Georges ikke har Kraft til at modsige hende.

— Vort Barn? gjentager han.

— Ja, dette ulykkelige Væsen er vort Barn!

Georges tager Fanchette om Livet og fører hende bort. Den Tanke, at denne Kvinde var det Barn, han har offret saamange Tanker, gjør ham maalløs af Forfærdelse.

De ere komne gjennem flere Gader, og møder atter Lydia, der styrter frem i Spidsen for en Flok Bevæbnede.

Pludselig standser hun og synes tvivlraadig med sig selv om, hvilken Vei hun nu skal tage.

En af Tiggerne nærmer sig hende og meddeler hende en Ordre.

Fanchette benytter dette Øieblik, river sig los og styrter hen mod Lydia, før Georges kan forhindre det.

Hun kaster sig paa Knæ og strækker Armene op imod den unge Kvinde.

— O, mit Barn, mit Barn!

Lydia sænker Blikket og betragter den knælende Fanchette; hun gjenkjender den Kvinde, der besøgte hende i Fængslet og tilkjendegav sig som hendes Moder.

Hun seer en ældre Mand, der søger at reise hende op og drage hende bort.

— Det er vort Barn, vort Barn! gjentager den knælende Kvinde.

— Vort Barn! mumler han, idet han forskrækket stirrer paa hende.

Lydia seer altsaa for første Gang sin Fader; men heller ikke Synet af ham kan frembringe blidere Følelser hos hende.

Det synes snarere at vække hendes onde Lidenskaber. Hun udstøder en vild, stingrende Latter, der lød som et Kor af onde Ånder.

— Min Fader og min Moder! raabte hun. Hvilket Spil af Skæbnen! Det var en Dag som denne, hvor Blodet flød i Paris' Gader, hvor Broder kæmpede mod Broder, da I kastede mig bort og Tiggerne tog sig af mig og lagde Alverdens Ondskab i mit Hjerte! Paa en saadan Dag mødes vi atter her, men kun med den Forskjel, at dengang stødte I mig bort, nu er det mig, der støder Eder bort, dengang lukkede I Hjertet for mig, mit Hjerte har derfor længe været lukket for Eder og til min sidste Triumf her i Verden skal høre den, at gjengjælde Eder alt Ondt.

Begge stirrede forfærdede paa hende, uden at kunne fremstamme et Ord.

Pludselig vender hun sig mod sine Ledsagere, der staa i nogle Skridts Afstand.

— Kast disse to Spioner i Fængsel! befaler hun barsk.

— Mit Barn! udbryder Fanchette med bævende Stemme.

Mere faaer hun ikke sagt, thi Lydias vilde Karle styrte ind paa den knælende Kvinde og slæber bort med hende og Georges.

Lydia stirrer efter dem med et vildt, funklende Blik, der forraader, at ikke en Gnist af Medlidenhed boer i hendes Sjæl.

— Er min sidste Time kommen, mumlede hun saa har jeg da nu Ledsagere paa min Reise til Dødens Rige. Den nordiske Konstner og hans elskede Brud, min Fader og min Moder skal inat falde for min Haand. Jeg vil selv agere Bøddel, jeg vil selv se deres sidste Træk, naar de kæmpe med Døden; jeg vil fryde mig over deres Smerte, glæde mig over deres Kval!

Rundt om hende steg Flammehavet mere og mere og forvandlede i faa Øieblikke de pragtfulde Bygninger til rygende Brandtomter; det var som om Flammerne fik Næring overalt, selv de mest solide Bygninger synes at være et let Bytte for de rovbegærlige Luer; men hist og her saae man ogsaa Kvinder, der kastede Petroleum ind ad de aabentstaaende Kjældervinduer.

Tropperne, der skal rykke ind i Paris, standse imidlertid deres Fremrykning.

En dump Rumlen gaaer igjennem Rækkerne, en Forfærdelse griber Alle, Enhver frygter for at gaa frem.

Som en Lobeild har det udbredt sig, at Paris er undermineret; en eneste Gnist og hele Staden vil flyve iveiret.

Man venter hvert Øieblik at høre det forfærdelige Knald, der vil bringe den frygtelige Katastrofe.

Af og til lyder et dumpt Knald, man farer sammen, men endnu er det ikke det ventede Brag.

Kampen er standset, for den næste Dag at begynde med fornyet Raseri.

Men Størsteparten af de angribende Soldater bede deres Aftenbøn i den Tro, at den Dag imorgen er den sidste i deres Liv.

Det blev ogsaa en blodig Dag.

Vi forlod Frank i det Øieblik, da han rev Døren op og saae Marion knælende foran den Saaredes Leie og ifærd med at trykke et Kys paa hans Læber.

Han staaer et Øieblik som forstenet og hans Ankomst synes at gjøre et overvældet Indtryk paa Marion.

Franks Karakteer er en ægte Franskmands; der behøves kun en lille Gnist og hans letbevægelige Sind bruser op.

Han stod nogle Øieblikke taus; men udbrød da med bævende Stemme:

— O, Marion, Marion! Det var endnu det bittreste Syn jeg i disse Nødens og Trængselens Dage har mødt! Gid en Kugle havde befriet mig derfor, gid jeg dog var død i Troen paa, at min Marion var mig tro. Men det Syn mit Øie nys mødte, var et sørgeligt Bevis paa, at Du aldrig har elsket mig. Min Forbandelse kan Du maaske bære, men dine Børns vil falde Dig lidt tungere; dem tager jeg med mig og de skal lære at afskye hende, de har kaldt Moder!

— O, ti Frank! var Alt hvad den stakkels, mishjendte Marion formaaede at fremstamme.

Børnene, som havde været Vidne til denne Scene, samlede dem omkring deres Moder, som om de vilde beskærme hende.

— Himlen være lovet, at jeg ikke har Vaaben hos mig, mumlede Frank; thi saa vilde jeg vist i dette Øieblik blive en Morder.

— Blot et Ord Frank, lad mig dog forklare Dig Alt.

— Besmit ikke dine Læber med Løgn; jeg har hørt og seet nok.

Marion vil kaste sig paa Knæ for ham; men

den sidste Kraft er udtømt og hun synker bevidstløs om paa Gulvet.

Frank betragter hende med et mørkt og skummelt Blik. Han presser Haanden mod Hjertet, som for at dæmpe dets vilde Slag.

— Meget har vi lidt sammen og mangen en mørk Time er atter bleven klar, mumler han; men denne Gang klarer det aldrig mere. O, min Gud, at Du kunde være mig utro!

Men den Tanke, atter at bringe hende til Bevidsthed, synes ikke at opstaa hos Frank, eller maaske han med Magt undertrykker den.

Børnene derimod søger med ængstelige Veklager at kalde deres Moder tilbage.

Han nærmer sig Sengen; men han kan ikke se den Saaredes vilde Blik.

— Du havde fortjent en haard Straf, hvisker han; Du har adskilt hvad aldrig burde adskilles; men Hævnens Sværd kan jeg ikke føre mod en Syg. Mødes vi engang, og Du atter har gjenvunden din Helbred, da maa en af os segne i Dødens Favn.

Han vendte sig til Børnene og raabte barsk:

— Følg mig!

De kaste dem ængstelige ned ved Siden af Moderen.

— Kom nu, hun der har ikke mere Ret til at kalde sig Eders Moder.

— Vi ville ikke forlade hende! vover den Ældste at sige.

— I skal følge mig! udbryder han i en saa barsk Tone, at Børnene forskrækket farer sammen og ikke vover at modsige ham.

Han griber de to Mindste, en i hver Haand, og befaler den Ældste at følge med.

I det samme kommer Marion til Bevidsthed, hæver sagte Hovedet og stirrer forskrækket omkring sig; thi i samme Nu staaer den sørgelige Virkelighed klar for hende.

Han standser et Øieblik og betragter hendes blege, indfaldne Ansigt, der dog endnu bar Spor af fordums Skjønhed.

Da, i det Øieblik han for bestandig skal skilles fra hende, strømmer Erindringens rige Væld ind over ham, da svinder alle de mørke og uhyggelige Billeder og han seer kun de lyse og klare, lige fra den Dag, da Marion glad og tillidsfuld lagde sin Haand i hans.

Er det kun en Drøm eller er det Virkelighed, at hun har været ham utro?

Da reiser den saarede Alexis sig paa sit Leie og udbryder:

— Marion! Marion!

Disse Ord ere som Dolkestik i Franks Hjerte.

Han befaler Børnene at følge sig og styrter bort.

Marion seer Døren lukke sig efter ham og Børnene — lukke sig for bestandig.

Hun er ene med den feberfyge Saarede, der elsker hende!

Treogtredivte Kapitel.

Et Forsøg.

Det var et uhyggeligt Veir, da Frank med Børnene kom ned paa Gaden.

Han ænsede det ikke, dertil rullede hans Blod altfor vildt; men Børnene mærkede desto mere dertil.

— Fader, vi fryser, o lad os komme tilbage til Moder! bad de.

— Nævn ikke mere dette Navn! Fra idag af har I ikke mere nogen Moder.

Børnene vovede ikke at modsige Faderen eller spørge ham om, hvad der var Grunden til denne hans Vrede, og at de skulde forlade deres Hjem.

— Hvorhen, Kammerat? lød en Stemme, og en af hans tidligere Kammerater stod bag ham.

— Jeg skal tilbage til min Post.

— Og Børnene?

— Dem tager jeg med mig.

— Hvor er deres Moder?

— Hun er død!

— Stakkels Frank! Det var en brav Kone.

— Brav Kone! gjentog Frank uvilkaarligt.

— Ja! Jeg siger hun var en brav Kone og det var Synd, at hun saa tidlig skulde kaldes bort.

En pinlig Angst opstod hos Frank.

— Hvorfra kjender Du min Kone?

— I disse Ulykkens Dage blev mit eget Hjem nedskudt og jeg maatte derfor søge mig et nyt Opholdssted; Skæbnen vilde at jeg kom til at bo Dør om Dør med Dig. Jeg har ikke taget nogen Del i disse Dages Begivenheder og jeg fik saaledes god Leilighed til at se mange smukke Træk af din Kone, som hun maaske selv var for beskeden til at tale om; jeg har seet hende lide Sult og Nød, uden med et Ord at beklage sig; jeg har seet hende trøste og opmuntre de grædende Børn, jeg har seet hende med Omhu pleie en Saaret, der blev bragt til hendes Hjem . . .

— Men veed Du ogsaa hvem denne Saarede var? afbrød Frank ham.

— Nei!

— Det var en ung Mand, som elskede hende, og for hvem hun nu har været mig utro.

— O, Himmel, udbrød den Anden forskrækket; saa skulde det altsaa ende saaledes!

— Hvilket?

— Stakkels Marion! . . . Nu skal jeg forklare Dig Alt, Frank. Men for Børnenes Skyld . . . lad os gaa ind i denne Kafé.

De to Mænd begav dem nu ind i en lille Kneipe, der laa paa den modsatte Side af Gaden.

Frank var i en meget ophidset Stemning; men hans Kammerat forlangte ganske rolig to Glas Absint og sørgede for at Børnene ogsaa fik noget at drikke.

— Nu skal jeg forklare Dig det Hele, Frank; Synd vilde det være, om Du troede noget Ondt om Marion. Da det kneb rigtig med Plads til de Saarede, besluttede hun ogsaa at skænke en saaret Landsmand Ly og Pleie. Moderen, der havde nok med at skaffe lidt Brød til sine Børn, Moderen, der neppe kunde skærme sine Kjære, besluttede dog at offre sin Tid, for at bringe en Saaret Lise og Lindring! . . . Men Ulykken vilde, at den Mand, som hun fik i sit Hjem, var en Mand, der havde elsket hende før hun blev din Ægtefælle! . . . Denne Mand gjenkjendte hende og begyndte at trygle om hendes Kjærlighed . . . han fik Saarfeber og i et Anfald af denne truede han med at gjøre en Ende paa sit Liv, dersom hun ikke vilde elske ham; derfor maatte hun, for at berolige ham, sige Ja til at hun elskede ham. Forstaaer Du nu, Kammerat, at hun ikke har været Dig utro, men at hun selv har lidt mere end man

skulde tro en Kvinde istand til at bære . . . Tænk Dig, at hun, for at ikke dette Menneske skulde gaa hen og tage Livet af sig, maatte indbilde ham, at hun elskede ham!

— Hvorledes! Hvorledes! udbrød Frank med bævende Stemme.

— Saaledes er Alt gaaet til. Den stakkels Marion er altsaa bleven miskjendt for sit gode Hjerte.

— O, Himmel, hvor jeg har været haard imod min stakkels Hustru, sagde Frank, idet han reiste sig, som om han vilde styrte ud af Værelset.

— Hvorhen, Kammerat?

— Tilbage til Marion!

— Er hun da ikke død?

— Nei, hun lever! . . . Kom Børn, vi skal tilbage til Eders Moder! . . . O, blot det ikke er forsilde!

— Hvorledes?

— Jeg er gaaet bort fra hende i Vrede.

— Saa skynd Dig da tilbage og bed din eiegode Marion om Tilgivelse.

Frank greb atter Børnene og begav sig paa Tilbageveien.

Gaderne vare opfyldte med Mennesker og Veien til hans Hjem forekom ham dobbelt lang.

Han skælvede ved Tanken om, hvad Ulykken kunde have drevet Marion til.

Snart ſtandſedes han af en, ſnart af en anden Flok, der ſtod og ſamtalede om Paris' Overgivelſe, ſom netop havde funden Sted.

Frank løb mere end han gik; Børnene formaaede neppe at holde Skridt med ham.

Han naaede endelig Hjemmet og ſtyrtede ind i ſamme.

Marion laa endnu paa Knæ paa Gulvet, med Anſigtet ſkjult i ſine Hænder.

Hun hævede ikke Hovedet, det var ſom om hun Intet hørte og ſaae.

Han knælede ned ved hendes Side og greb hendes Haand.

— Marion, kan Du tilgive mig? hviſkede han.

Hun hævede raſk Hovedet. Var det virkelig Frank, der bad hende om Tilgivelſe?

Ja, det var ham, ſom nys havde forladt hende og beſkyldt hende for den haardeſte Brøde.

Det var en ſmuk og hjertelig Scene, der nu paafulgte, hvori de to Ægtefæller tilgav hinanden den Sorg, ſom de gjenſidig havde forvoldt hinanden, og takkede Gud for, at der var kommen Klarhed i denne Sag, før det var forſilde.

Marion var imidlertid bleven ſaa ryſtet af denne Begivenhed, at hun blev ſyg.

Frank ſørgede for, at Alexis blev kjørt bort til Lazarethet, og han ſelv pleiede med Omhu ſin Huſtru og ſørgede for Børnene.

Nogle Dage forløb og Kommunens Tid var kommen.

Frank og Marion besluttede dem til at forlade Byen; men den ene Dag efter den anden forløb, uden at dette blev til Noget, da Marion stadig savnede de fornødne Kræfter.

Frank havde ikke deltaget i Oprøret; han hørte til de Nationalgardere, der nedlagde deres Vaaben.

Endelig kom Dagen, da Frank og Marion vare parate til at forlade den ulykkelige Hovedstad.

Det var netop den Dag, da den blodige Kamp om Paris fandt Sted.

Fra deres Vinduer kunde de nu se Spor af Kampens Rædsler.

Marion stod og betragtede halv nysgjerrig, halv gysende de vexlende Scener.

— Det er forsilde med at komme bort, sagde Frank; vi maa forblive her, thi Kampen raser alt i Gaderne.

— Se der, se der! sagde Marion pludselig og pegede ned paa Gaden, hvor man førte nogle Fanger bort.

— Hvem er det? spurgte Frank.

— Det er Fauchette!

— Der var saa god imod os?

— Ja.

— Der frelste os dengang . . .?

Han sagde ikke mere; men hans Hustru forstod hans Blik, hun havde ikke glemt Ulykkens Dage.

— Ja, det var hende, svarede hun. Det var hende, der standsede Dig, da Du vilde . . .

— Myrde Dig, sagde han med dump Stemme.

— Lad os ikke tale derom; men kan vi ikke frelse Fanchette?

— Det er umuligt!

— Hun har frelst os, saa burde vi ogsaa se at frelse hende.

— Tænk ikke derpaa, Marion, det vilde være forgæves at offre Livet.

— Men den stakkels Fanchette vil blive skudt!

— Det er ikke umuligt.

— O, Himmel, vi maa i det mindste forsøge paa at hjælpe hende.

— Hvorledes skulle vi det? udbrød Frank lidt utaalmodigt.

— Det er mig, som om vi aldrig kunne blive lykkelige, naar vi saaledes overgiver hende, som har været god mod os, til Ulykken.

Frank søgte forgæves at overtale Marion til at opgive denne Tanke; hun vedblev indtrængende at bede om, at han vilde tillade hende at gjøre et Forsøg.

— Du veed jo ikke, om Fanchette ikke allerede er blandt de Døde.

— O nei, saamegen Godhed og Blidhed kan

ikke blive Offer for en Oprørers Kugle! svarede Marion bevæget.

— I en blodig Kamp som denne, bliver den Uskyldige ligesaavel et Offer som den Skyldige. Oldingen ligesaavel som Barnet, kan rammes af en dødbringende Kugle.

— O, jeg føler en Overbevisning om, at det vil lykkes mig at frelse Fanchette.

— Men kan Du forlade mig, kan Du forlade Børnene i denne Stund, hvor Døden hvert Øieblik truer os?

— Nei, nei, det kan jeg heller ikke; men lad os Alle følges ad, maaske det da kan lykkes mig at udfinde en Plan.

Marion vedblev med ædel Varme at tale for et Forsøg paa at frelse Fanchette, og snart saae man dem med deres Børn midt inde i det forfærdelige Virvar, Gaderne frembød.

De søgte at slippe bort fra Kamppladsen; men tusinde af Hindringer mødte dem paa deres Vei. Snart var det et nedstyrtet Hus, snart en Bunke af Lig, snart en eller anden flygtende Troppeafdeling.

Marion og Frank vexlede ikke et Ord; Børnene klyngede sig ængstelige til deres Forældre.

Pludselig udstødte det mindste Barn et gjennemtrængende Skrig.

En af de Kugler, som susede omkring de

Flygtende, havde ramt Barnet og det styrtede til Jorden.

— O, mit Barn, mit Barn! udbrød Marion med Moderkjærlighedens hele Ømhed og trykkede det til sit Bryst.

Faa Øieblikke efter udaandede Barnet.

— Man har myrdet mit Barn! raabte hun med bævende Stemme.

Man var nu kommen til et Sted, hvorfra en Gade førte til Udkanten af Paris, en anden til Hotel de Ville, Fangernes Opholdssted.

Frank hæftede et spørgende Blik paa Marion, der holdt det døde Barn i sine Arme.

— Lad os ikke svigte! hviskede hun sagte.

Og Veien fortsattes nu ind i den Labyrint Gader, der førte til Raadhuset, og som frembød det samme Billede paa Ulykke og Elendighed.

Endelig saae de Hotel de Ville, over hvilket det røde Flag vaiede.

Men al Kamp, Lidelse og Fare havde været forgæves. I det Øieblik, Frank og Marion naaede den store Bygning, slog, som ved et Trylleslag, Luerne ud af alle Vinduerne og indhyllede den i sit Flammehav.

Maalløse stirrede de paa det gyselige og dog saa pragtfulde Skue, som dette Ildhav frembød, medens Kuglerne hvinede omkring dem og sang deres uhyggelige Sang.

Firetogtredivte Kapitel.

De Dødsdømtes sidste Maaltid.

Medens Lydia gav Befaling til at stikke Ild paa de vigtigste og kostbareste Bygninger, medens hun selv som en rasende Furie kastede brændende Lunter ind overalt, førte man hendes Fanger fra Hotel de Ville til Tiggernes Forsamlingssal.

Da Natten kastede sit mørke Skær over Paris, frembød den lange Sal et eiendommeligt Skue.

Midt i denne var der dækket et Bord, der var besat med de mest udsøgte Retter og kostbare Vine.

Et Par af Tiggerne vare ivrigt beskæftigede med at gjøre Alt i Orden.

Nogle Tællelys, der vare anbragte hist og her, kastede dog et vist uhyggeligt Skær over det Hele.

I Baggrunden var opreist en tildækket Gjenstand, der af og til betragtedes med et sky Blik af de opvartende Aander i Tiggernes Kjælder.

— Hvad betyder det Hele? spurgte den ene Tigger den anden.

— Det er Dronningen, der vil have et lille Gilde, da hun mærker at hun snart er kaput.

— Ja saa; men hvem er hendes Gjæster?

— Det veed Pokker og ikke jeg.

Lydia selv kom nu tilsyne. Hun bar endnu den blodbestænkte Dragt, som hun havde været iført idag.

Hun gav Ordre til at dække smaa Borde for Tiggerne rundt om det store Bord.

— Mine Folk skal more sig, naar jeg morer mig! sagde hun.

Der blev nu opstillet en Række af Borde og snart efter sad de vilde og uhyggelige Karle og Kvinder bænkede.

Da aabnedes Døren. Georges, Fanchette Alma og Thorvald traadte ind, med Hænderne bundne paa Ryggen.

— Løser Fangerne! befalede Lydia, og deres Baand. bleve nu løste.

Lydia befalede Tiggerne at indeslaa for, at ingen af Fangerne slap bort.

Hun gik ind i et lille Værelse og vendte kort efter tilbage, klædt i en meget kostbar og elegant Dragt.

Hun bar en blaa Silkekjole, rigt besat med Kniplinger; de røde Lokker faldt ned paa den alabasthvide Hals. Hun havde maaske aldrig været saa smuk som i dette Øieblik.

Med det mest fortryllende Smil bad hun sine Fanger om at tage Plads ved det dækkede Bord.

— Mine Venner, sagde hun; en underlig Skæbne har ført os sammen her iaften; jeg haaber, at de ikke vil forsmaa denne min Indbydelse.

Fanchette ſtøttede ſig til Georges, Alma til Thorvald. Med et halvt forundret, halvt forſkrækket Blik betragtede de denne Scene.

— Tag nu Plads! befalede Lydia og de fire Fanger ſatte ſig.

Tiggerne havde alt flittigt tømt Pokalerne og begyndte at blive ſtøiende og lyſtige; men Dronningens Nærhed lagde dog en Dæmper paa Lyſtigheden.

— Jeg maa tillade mig at forestille mine Gjæſter for hinanden, ſagde Lydia, der øienſynlig morede ſig over deres Forlegenhed; denne Mand er min Fader og denne agtede Dame er min Moder, denne unge Mand er min Ægtefælle og denne unge Dame er en ung Pige, ſom tidligere har elſket min Ægtefælle og ſtaaet i et ømt og intimt Forhold til ham. Maa jeg ſaa bede Dem om at tage tiltakke med hvad jeg formaaer at byde Dem. Naar Maaltidet er endt, har jeg en lille behagelig Overraſkelſe til Dem.

Maaſke de ulykkelige Fanger troede at ſkimte en Gniſt af Haab i disſe Ord; de vidſte ikke, at Naade eller Barmhjertighed ikke fandtes hos Lydia.

De gjorde Alle et Forſøg paa at tage nogle Fødevarer til ſig; men de formaaede ikke at bringe en Bid Brød over deres Læber, uagtet de hele Dagen Intet havde faaet at nyde.

Lydia ſkænkede i Glaſſene og bød dem at drikke.

— Moder og Fader! Maa jeg for første og maaske for sidste Gang klinke med Eder, og ligeledes Du, som engang for Guds Alter svor mig evig Troskab, lad os for sidste Gang klinke! Livet er en underlig Drøm; imorgen ere vi alle sem kun livløse Legemer.

En vild Latter paafulgte. De fire Fanger stirrede tause paa hinanden.

— Moder og Fader! I synes ikke at være glade over at have gjenfundet Eders Barn, og jeg er dog særdeles glad over dette heldige Møde.

Hun tømte i et Drag Vinglasset, som hun holdt i Haanden.

— Da jeg er den Eneste, der spiser, saa maa jeg vel finde paa noget Bedre at underholde mine Gjæster med. Jeg skal med faa Ord fortælle Dem mit Levnetsløb fra den Dag mine Forældre kastede mig ud i Verden, uden at bekymre sig om mig, og til denne Dag, da jeg sidder her som Dronning.

Med vilde, lidenskabelige Ord fortalte hun sit Livs Hændelser, fortalte hvorledes Tiggerne fandt hende, hvorledes de havde udryddet alt Godt af hendes Hjerte og lagt alt Ondt i dets Sted, fortalte om alle de Mørkets Gjerninger, der knyttede sig til hendes Tilværelse, pralede af de mange Ulykker, hvverede over de mange Sorger, hun havde frembragt, og haanede dem, der virkelig havde troe paa hendes Godhed.

Georges og Fanchette stirrede begge paa hende, blege som Dødninge. Skulde det virkelig være deres Datter, denne brødefulde Skabning, i hvis Sjæl enhver god Tanke var nedtraadt?

— Men endnu har jeg min Triumf tilbage, sagde hun; jeg vil skille de fire Mennesker af med Livet, som jeg her har i min Magt, og har i den Anledning ladet en gammel Bekjendt fra den første Revolution hente.

Hun gav et Vink. Den mørke Gjenstand blev afsløret og det viste sig at være — Guillotinen.

— Jeg har isinde selv at agere Bøddel, vedblev hun; min sidste Glæde skal være, at se de fire Hoveder for mine Fødder.

De fire Fanger saae forskrækket paa Tiggernes Dronning.

— Jeg vil se et efter et af de Hoveder falde, som burde have gjort mig til et bedre Menneske; thi det kunde min Fader, min Moder og maaske min Ægtefælle. For gammel Bekjendtskabs Skyld maa Frøken Alma følge sin Elskede.

Alma var den Eneste, der ikke kunde tilbageholde et Skrig; de andre Fanger bevarede deres mørke Ro.

— Gjør saa ryddeligt! henvendte Lydia sig til Tiggerne, der med øiensynlig Tilfredshed betragtede Skuespillet. Flyt Guillotinen herhen!

Endel Hænder toge fat og snart vare Bordene

forsvundne og Kniven, der blinkede i Lysskæret, havde indtaget Pladsen midt paa Gulvet.

— Hvem vil nu være den Første, der bestiger Skafottet? spurgte den djævelske Kvinde, idet hun legede med den skarpe Kniv, som en Dame paa et Bal leger med sin Viste.

— Ingen af Eder har nok synderlig Lyst dertil, sagde hun efter en Pause, i hvilken man kun hørte en stærk Hulken, der kom fra Fanchette og Alma, der hver især havde søgt Tilflugt i den Mands Arm, der var dem kjærest.

— Thorvald holdt Alma i sine Arme, medens hans Blik var fæstet paa Lydia med et forfærdet Lidtryk. Før dette Øieblik havde han maaske endnu tvivlet paa, om hun var saa ond som hun gav sig Mine af. Men her maatte al Tvivl svinde; naar hun med koldt Blod kunde myrde sin Fader og Moder, da kunde dette Væsen neppe have menneskelige Følelser.

Georges var ogsaa som forstenet; denne ulykkelige Skabning, denne forvildede, denne forbryderiske Kvinde skulde skylde ham og Fanchette Livet. Denne Tanke truede med at gjøre ham vanvittig.

— Hvem vil saa være den Første? gjentog Lydia.

Da intet Svar paafulgte, da ingen af Fangerne gjorde Mine til at nærme sig hende, vedblev hun:

— Saa kommer jeg nok til at bestemme den Orden, som her skal følges . . . Saa maa Alma være Numer et. Maa jeg bede den unge Dame komme herhen?

Thorvald rettede sig stolt iveiret. Han hvisked nogle Ord i Øret paa Alma, hun blev staaende, støttende sig til en Stol, medens han nærmede sig den kvindelige Boddel.

— Lad mig være Numer et. Jeg har fortjent min Skæbne, medens Alma er aldeles uskyldig.

— Nei, lad mig dø, men skaan ham! bad Alma hulkende.

— Her er ingen Tale om Skaansel, her er kun Tale om, hvem der vil være den Første, svarede Lydia. Her kan kun besørges een Passageer ad Gangen til Dødens Rige; men de behøver ikke at frygte, de skal nok komme med begge To. Damerne først. Maa jeg altsaa bede den unge Dame knæle ned?

Et Par af Tiggerne traadte nu til og holdt Thorvald tilbage.

Alma saae sig endnu engang om i Kredsen med et Blik, som forraadte Bevidstheden om, at hendes Død var et skammeligt Mord; men der var ikke En i denne Skare, paa hvem dette Blik gjorde Indtryk.

Hun saae kun de vilde, uhyggelige Aasyn, der

grinede hende imøde. Endnu engang fæstede hun sit Blik paa den Mand, der havde været hendes Ulykke, der havde skænket hende den inderligste Fryd, men ogsaa voldet hende den bittreste Smerte.

— Farvel, min evig elskede Thorvald! sagde hun og knælede langsomt ned foran Lydia.

— Jeg vil bevise Dig endnu en Naade, sagde Dronningen; reis Dig og kys endnu engang den Mand Du elsker.

Alma reiste sig hurtig, trykkede med feberagtig Hast et Kys paa hans Læber og vendte sig atter til det rædselsfulde Væsen, der syntes at finde sin Glæde i at forhale Dødsøieblikket.

— Tag saa Plads! sagde Lydia, idet hun hævede Kniven iveiret.

Almas smukke Hoved laa alt paa Blokken.

Thorvald søgte forgæves at losrive sig; han blev holdt fast, som om de Hænder, der omsluttede hans Arme, vare af Jern.

Fanchette laa bevidstløs i Georges Arme.

Der var dødsstille i Tiggernes Kjælder; ikke en Lyd hørtes.

I ængstelig Spænding ventede man det uhyggelige Drama.

Da blev Døren reven op og en Mand styrtede ind, aandeløs og forpustet.

Han blev staaende, forundret over dette Optrin. Men kun et Øieblik, da styrtede han henimod Lydia.

— Er der noget Nyt? spurgte hun, idet hun standsede i sin blodige Gjerning.

— Ja! Alt kan maaske endnu frelses!

— Hvorledes?

— Det gjælder kun om at benytte Tiden, Minutterne, ja Sekunderne ere kostbare. Medens Versaillestropperne, trætte af Dagens Gjerning, have søgt Hvile, have flere tusinde af vore Venner samlet sig. Alle kessjælet af Blodtørst og Raseri, og førte paa rette Maade vil de omstyrte og knuse Alt paa deres Vei. Men de mangler En, der vil gaa forrest, En, der vil føre an, og de vente paa Dem. Men det haster; om faa Øieblikke kan vore Modstandere maaske have opdaget Alt. Dersom vi paa den høire Side af Seinen lod nogle Huse sprænge i Luften, vilde Skræk og Lammelse bemægtige sig Tropperne og et rask Angreb fra venstre Side med disse Kjærnekarle, vilde bringe os Seirens Laurbær.

Lydia stod nogle Øieblikke tvivlraadig; men for hende gjaldt det jo fremfor Alt om at beholde sin farlige Magt.

— Jeg vil strax følge Dig, sagde hun og befalede Tiggerne at føre Fangerne tilbage til deres Opholdssteder og indestaa for dem.

— Er jeg ikke vendt tilbage om fire Timer, paalægger jeg Eder at fuldbyrde denne Dom! sagde hun.

Lydia styrtede ud af Kjælderen, fulgt af Sendebudet.

Fangerne bleve førte tilbage til den mørke Kjælder, hvor de blev overladt til deres mindre hyggelige Tanker.

Fanchette var endnu i en halv bevidstløs Tilstand; hun formaaede ikke at fremstamme et Ord.

Georges var i en saa fortvivlet Stemning, som han endnu aldrig havde befundet sig i tidligere.

Thorvald og Alma stod i nogle Minutter tause og holdt hinanden i Haanden.

— Endnu blev det os forundt at leve i nogle Øieblikke, sagde han.

— Ja. Men, o Himmel, havde denne frygtelige Kvinde Ret, var hun virkelig din Hustru?

— Jeg vil ikke lyve for Dig med Døden paa Læberne. Midt i min Berømmelses Rus blev jeg bedaaret af denne Kvinde og ægtede hende; men fra den Dag har Ulykken kun forfulgt mig. Jeg glemte, at der var et rent og uskyldigt Hjerte, der bankede mig imøde; da slukkedes den Lykkestjerne, der havde hvilet over min Færd . . . Haardt har jeg maattet angre den Dag, jeg lod mig fængsle af dette Uhyre!

— At Du glemte mig, kan jeg godt forstaa; jeg har jo ikke . . .

— Tal ikke saaledes, kjære Alma, thi ethvert

af dine Ord tilfoier mig et smerteligt Stik. Jeg har glemt Dig og Du har dog aldrig undladt at elske mig; jeg drog bort fra min gamle Bedstemoder og overlod hende til Nød og Elendighed, og Du har trøstet hende, pleiet hende og staaet hende nær, da Døden trykkede sit kolde Kys paa hendes Læber. Jeg forsmaaede, jeg forkastede og fornægtede Dig, og dog vedblev Du med Varme og Inderlighed at tro alt Smukt og Godt om mig.

— O, tal ikke mere derom. Jeg er glad over at have gjenfunden Dig og glad over at skulle dø ved din Side.

— Det er min frygteligste Kval, at Du uskyldig skal lide Døden for min Brøde.

— Jeg kan ikke tænke mig nogen skjønnere Død, end at dø sammen med Dig; at dø for min Kjærlighed til Dig.

Hans eneste Svar bestod i, at han trykkede et Kys paa hendes Læber, medens Taarerne randt ned ad hans Kinder; forskjelde følte han hvormeget Godt han havde givet Afkald paa, forskjelde opdagede han, at han kunde være bleven lykkelig, naar han ikke havde forstødt Lykken.

To Timer efter kom Lydia tilbage; hendes Klæder vare sønderrevne, hendes Ansigt var plettet med Blod.

Paa Udtrykket i hendes Aasyn kunde man se, at hendes Mission var mislykket, at hendes An=

ſtrengelſe havde været forgæves, at det ikke var lykkedes hende at føre ſine Tropper frem, Overmagten havde trængt dem tilbage.

Hendes Anſigt var bleven endnu frygteligere at ſkue; hun ſkælvede, ſom om hun havde Feber.

Med Hæftighed kaſtede hun Fanen, ſom hun bar i Haanden, hen i en Krog og befalede at Fangerne atter ſkulde føres frem. Hun gjorde Alt parat til med ſtørſte Haſt at feire ſin blodige Triumf.

Solen er ſtaaet op. En ſkjøn og yndig Maimorgen er det, Naturen ſtaaer klædt i Feſtdragt, Paris er hyldet i Sorgens Klædebon og det ſmilende Foraarsveir lokker ikke Pariſerne til at ſpadſere. De have Andet at tænke paa.

En førſte Solſtraale falder ind i Tiggernes Kjælder og ſpeiler ſig i Knivens Eg.

Lydia ſtirrer utaalmodigt mod Døren, nogle Sekunder ſvinde bort og hun ſtamper i Jorden af Harme.

— Hvorfor tøver man? raaber hun.

Da gaaer Døren endelig op og hendes ulykkelige Offre bliver ſlæbt ind.

— Skynd Eder, ſkynd Eder! raaber Lydia med bævende Stemme, ſom om hun frygtede, at man vilde berøve hende ſit viſſe Bytte.

Medens Tiggerne ſøger at vriſte Alma bort fra Thorvald, til hvem hun krampagtig har knuget

sig, aabnes langsomt en Dør, der fra den modsatte Side fører ned til Tiggernes Kjælder.

En Mand viser sig paa Dørtærskelen. I Haanden holder han en Pistol.

Da Lydia seer ham, paa hvis fortrukne Ansigt Sollyset just falder, viger hun forfærdet tilbage.

— Han lever! udbryder hun med en vis Gysen.

Skikkelsen har kastet et Blik omkring sig og styrter henimod „Dronningen".

Da Josef blev slynget ned fra Ballonen, befandt han sig en Snes Alen fra Jorden. Han blev bedøvet af Faldet og laa saaledes i længere Tid.

Det tykke Snelag, hvormed Jorden var bedækket, havde taget af for Slaget og da om Morgenen nogle Mænd fandt ham, var der endnu Liv i ham.

Men dette Liv var kun saare ubetydeligt og han laa i længere Tid paa Grændsen mellem Liv og Død, ja mere end en Gang troede man, at han var stævnet derhen, hvor Livets Kilde udmunder; men det var, som om han ikke kunde dø, førend

han havde faaet sin Hævn kjølnet og sit Raseri tilfredsstillet.

Langsomt gjenvandt han sin Helbred og han higede kun efter at komme op, for at forfølge Lydia. Thi her, i det fattige Hus, hvor han blev pleiet, hørte han daglig Tale om den Maade, hvorpaa Tiggernes Dronning regjerede, og de Rædselsgjerninger, hun begik.

Han talte ikke til Nogen om de Planer, der gjærede hos ham, om hvorfor han higede efter at komme bort.

Men endelig kom den Dag, da han atter kunde forlade Sygeværelset, og alt den første Dag kredsede han, støttet til en Stok, omkring det Sted, hvor Lydia herskede, lig en graadig Ulv, der opsnuser sit Bytte.

En bleg, uhyggelig Skikkelse var det at se til, klædt i Pjalter og Laser, rystende af Kulde, gispende af Raseri.

Et Vaaben var ikke saa vanskeligt at finde og han var snart bevæbnet med en Pistol.

Det var ham, der traadte ind i Tiggernes Forsamling i det Øieblik, da Lydia skulde nyde sin blodige Triumf.

Men han var ikke ene; en Flok Soldater fulgte ham.

Faa Øieblikke efter rasede en frygtelig Kamp

i Tiggernes Kjælder; paa begge Sider stred man som Løver.

De fleste af Tiggerne blev skudt, de fire Fanger bleve stødte hen i en Krog og et Par Forsøg af Tiggerne paa at myrde dem, mislykkedes.

Men Josef og Lydia var ikke blandt de Faldne.

De vare i Kampens Hede forsvundne.

De fire Ulykkelige, der kun havde Tilfældet at takke for, at de endnu vare i Live, bleve frelste.

Det var i den opstaaede Forvirring lykkedes Lydia at unddrage sig det Skud, som Josef affyrede imod hende.

Med en frygtelig Ed vilde han kaste sig over hende; men let som en Kat kastede hun sig midt ind mellem de fremstormende Soldater.

Ved Synet af den elegantklædte, smukke Dame, midt i denne Pøbelsværm, veg de forbausede tilbage; men snart efter indhyllede Krudtrøg hele det store Rum og Lydia benyttede dette Øieblik til at snige sig bort.

Med hastige Fjed løb hun ned ad Gaden. Josef havde bemærket dette og skyndte sig efter hende.

Men han formaaede ikke at løbe saa stærkt

som hende; hans Kræfter bleve udtømte, uagtet hans Raseri syntes at fordoble disse; med en frygtelig Ed paa Læberne styrtede han til Jorden; nogle Minutter laa han saaledes, da søgte han at slæbe sig efter hende.

Imidlertid rasede Kampen atter paa Paris' Gader, og de blodige Scener fra igaar gjentoge sig; samme fortvivlede Raseri, samme forbausende Dødsforagt og samme uhyggelige Skændsels-gjerninger.

Oprørerne trængtes mere og mere sammen i Gyderne; fra alle Sider stormede Regjeringens Tropper frem, medens de brændende Bygninger kastede deres Skær over disse blodige Optrin.

Lydia ledede selv flere Angreb for Oprørerne, og hvor hun selv var i Spidsen vandt man næsten altid det tabte Terræn tilbage; men hun selv indsaae godt, at det kun var at forhale den sidste Dødskamp.

Da hun vendte tilbage fra et Angreb, mødte hun en Række af Vogne, der styrede hen imod Seinen.

Paa Vognene fandtes et helt Oplag af Foustager. Nogle Kommunister havde taget Plads paa disse.

Lydia standsede Vognene og spurgte, hvad Foustagerne indeholdt.

— Krudt! lød Svaret. Det er en hel Levering, som vi dog ikke faae Brug for.

— Hvor skal det da bringes hen?

— I Seinen.

— Det er uklogt! Vi kan have bedre Brug for det.

— Hvorledes?

— Vi lade det kjøre hen til Katakomberne og fylde de underjordiske Gange med disse Tønder.

— Bravo! Den Ide var god!

— Jeg skal imidlertid lade opkaste et Par Barrikader, for at Udflytningen kan ske i god Orden.

Vognene kjørte nu tæt hen ved Nedgangen til de underjordiske Begravelser, der, som alt tidligere omtalt, strækker sig ind under Paris.

Lydia samlede imidlertid de flygtende Skarer og standsede Tropperne, der ikke anede hvad der foregik bagved.

Paa den modsatte Side af Paris var der ogsaa en Nedgang til de underjordiske Gravsteder, og her havde alle de flygtende Oprørere søgt Ly.

Men heller ikke her fandt de Fred, selv i Dødens Rige bleve de forfulgte og snart lød Skud paa Skud i de hemmelige Gange.

Oprørerne flygtede dybere og dybere ind, hvor

Dødningehovederne tittede frem overalt, og hvor der herskede en uhyggelig, trykkende Atmosfære.

Naar en Geværsalve rystede disse Mure, styrtede Dødens Attributer ned. I Graven er der ikke altid Fred!

Tropperne rykkede langsomt frem; de medbragte Fakler kastede deres Skær paa de uhyggelige Omgivelser.

Oppe i Paris sagtnedes Kampen, men under Paris kæmpede man endnu; Geværsalven gav Ekko derindefra.

Det var nu lykkedes at bringe Tønderne ned i de underjordiske Gange.

Lydia, med en Fakkel i Haanden, steg langsomt ned af de hundrede Trin, som førte til Dødens Rige.

— Om faa Øieblikke skal hele Paris forvandles til en Grusbunke, mumlede hun; Dronningen begraver sig selv under dets Ruiner.

Uden at vakle, uden at betænke sig, nærmede hun sig de med Krudt fyldte Tønder.

Ovenfra venter man hvert Minut at høre det frygtelige Knald, der skulde danne Slutstenen paa den uhyggelige Katastrofe.

Men forgæves holder hun Fakken hen til Krudttønden; den tænder ikke.

— Hvad betyder dette? mumler hun. Vil Paris ikke flyve tilveirs?

Lydia bliver skuffet i sin Forventning. Tønderne

ere kun fyldte med Hamp og endel gammelt Tovværk; man havde bedraget Kommunisterne med denne Leverance og saaledes, uden at have nogen Anelse derom, bidraget til at frelse Paris.

Lydia opdager dette og iler fra den ene til den anden af Fustagerne; men der findes ikke Spor af Krudt.

Rystende og ude af sig selv af Harme staaer Lydia der, ude af Stand til at iværksætte sin stændige Plan.

Bag hende nærmer sig en Skikkelse, som hun ikke bemærker.

Det er Josef, der har fundet hendes Spor og nu staaer parat til at kaste sig over hende.

Hun vender sig om og de staa atter Ansigt til Ansigt.

Idet han vil styrte sig over Lydia, kaster hun sig om hans Hals og udbryder:

— O, Josef, Josef, skaan mit Liv!

Da han føler hendes Læber paa sine Kinder, da han ved Faklens svage Skin seer hendes yndige Aasyn, kan han ikke fuldføre sit Forsæt.

— Jeg skal elske Dig, Dig alene, naar Du kun vil skaane mit Liv, gjentager hun.

Han kan ikke knuse dette Aasyn, han kan ikke spolere dette Naturens Mesterværk. I lang Tid har han kun levet og higet efter dette Øieblik,

men nu kan han ikke føre det dræbende Vaaben imod hende.

Hun besidder endnu den magiske Indflydelse paa ham. Havde hun haanet og spottet ham, da vilde han have stødt hende ned; men da hun bønfaldt og tiggede ham om Naade, da hun kastede sig om hans Hals, besejrede hun ham.

Han var stegen herned for at myrde hende og da han et Kvarteer senere steg op med hende, var det for at de i Forening skulde søge at frelse dem og flygte ud af Landet. Han, for hvis Haand hun skulde dø, var atter hendes Slave. Med faa Ord havde hun kunnet besejre al det Had, Bitterhed og Raseri, der havde leiret sig hos ham. Taarer i hendes Øine, Kys fra hendes Læber, havde forsonet ham og bragt ham til at give Afkald paa sin Hævn.

Femogtredivte Kapitel.

En Døendes Hemmelighed.

Faa Dage efter kunde man atter se Thorvald og Alma vie deres Tid og deres Evner i Vel-

gjørenhedens Tjeneste, ved at fysle og pleie, frede og trøste om de Saarede og Lidende, ubekymret om det var Ven eller Fjende; de vare jo Alle ulykkelige Mennesker.

Thorvald kunde dog af og til faae saamegen Tid, at han kunde faae Leilighed til at udkaste nogle Tegninger og paa denne Maade lykkedes det ham at samle nogle Penge, da han og Alma jo stode uden nogetsomhelst Erhverv og uden at eie en Franks.

En Dag, da Thorvald var ifærd med at udkaste et Billede af Paris' Ødelæggelse, mældte et Bud, at der var en Døende, der ønskede at tale med ham.

— Hvem er det?

— En af de Saarede.

— Kjender De ham ikke?

— Nei; det er en Kommunist.

Thorvald reiste sig straks og fulgte med tilbage.

Her saae han en endnu ung Mand, med et blegt Aasyn, der vidnede om at Døden havde trykket sine skarpe Kjendetegn derpaa. Thorvald syntes at have seet dette Aasyn før; men hvor, var det ham umuligt at erindre.

Den Døende fæstede sine halvbrustne Øine paa den unge Mand og sagde:

— Godt var det, at De kom! Jeg havde nær

ikke faaet lettet mit Hjerte, før jeg begav mig paa Reisen til det Land, hvor vi ikke kan komme tilbage fra.

Han gjorde et Tegn med Haanden og Thorvald tog Plads ved hans Side, forundret over hvad den Døende kunde have at meddele ham.

— Kan De erindre, begyndte den Døende, at den Dag, De blev viet til Lydia de Bretton, blev denne hellige Handling udført af en Præst, som De ikke kjendte?

Thorvald blev endnu mere forbavset ved at høre Tale om denne ubehagelige Erindring.

— Denne Mand, denne Præst, var mig, vedblev den Døende.

— Hvorledes?

— Der forelaa dengang et større Bedrageri; thi jeg var og har aldrig været Præst. Jeg var en af de Slaver, som Tiggernes Dronning herskede over.

— Hvorledes? gjentog Thorvald endnu mere forundret.

— De er ikke og har aldrig været lovformigt viet til Lydia de Bretton. Det omtalte Giftermaal er uden al Gyldighed. Jeg bedrog Dem ifølge en Aftale med Lydia.

Dette Budskab gjorde et glædeligt Indtryk paa den unge Mand, thi det havde stuaet for ham som en mørk, truende Sky, at Lydia dog var hans

Hustru og at han skulde have en Skilsmissesproces, for at blive løst fra sin Forbindelse med hende.

Den Døende vedblev:

— Jeg har senere angret denne Gjerning, jeg har seet, at De er bleven bedraget af den nedrige Kvinde, der har bedraget saamange, og derfor har det været mit kjæreste Ønske at tale med Dem før jeg fik mit Pas undertegnet til den lange Reise . ... Men jeg har endnu een Ting, jeg gjerne vil betro Dem.

Tiggeren taug, samlede de Kræfter, han endnu var i Besiddelse af, og fortsatte da i en langsom Tone:

— Saafremt der endnu findes et høit, smudsigt Sted i Nærheden af Tiggernes Kjælder, det fjerde Sted paa høire Haand naar man er kommen forbi den lille Tvergade, saa gaa derop. Naar De stiger op til Kvisten, vil De der finde et Hul af en Bolig, en Elendighedens Hule. Her er Nøglen dertil.

Med disse Ord tog han en Nøgle frem og rakte den til Thorvald, der først vægrede sig ved at modtage den, men dog gav efter for den Døendes Anmodning.

— Naar De kommer op i dette Hus, vil De paa Bunden i en gammel Dragkiste, der er fyldt med Klude og Been, finde en Pose med Penge; det har været min eiendommelige Fryd at samle det

usle Mammon sammen, uagtet jeg aldrig selv fik nogen Gavn deraf; jeg har tigget og stjaalet, jeg har sultet og lidt, og nu vil det dog ikke kunne frelse mig blot et Minut fra Dødens iskolde Favntag. Disse Penge, som i min Haand kun har været en død Skat, vil i Deres Haand blive en Velsignelse for Dem og for Andre. Lad mig paa den Maade gjengjælde den Brøde, jeg har begaaet imod Dem. Jeg veed nu, at De er en brav Mand og en berømt Konstner, der er bleven hæmmet i Deres Udvikling ved hin ulykkalige Forbindelse; lad derfor mine sammensparede Penge atter aabne Dem Veien til Hæder og Ære. Da en Del af disse Penge ere uretfærdigt erhvervede, ønsker jeg at der gives en Part af den ikke ubetydelige Sum til de Fattige, det vil sige de virkelige Fattige, dem der lide i Stilhed, ikke dem, der hyle og klage for at vække Medlidenhed. Denne Sag kan jeg ogsaa dristig betro i Deres Haand og De vil finde de virkelig Trængende. Stir nu ikke saa haardt paa mig, jeg har været en Usling, men ikke mindst mod mig selv. Giv mig nu Haanden til Afsked og jeg vil dø med den Bevidsthed, at jeg maaske kun har været et Stykke Værktøi i den lunefulde Skæbnes Haand, at mine sammenskrabede og sammendyngede Penge maaske i Deres Haand kan bringe lidt Velsignelse.

Han rakte sin magre, knoklede Haand ud mod

Thorvald, der ikke vilde forbittre den Døendes sidste Øieblik, og trykkede den med Hjertelighed.

Kort efter var Tiggeren død.

Thorvald gjenvandt snart sin Fatning og gjorde sig selv det Spørgsmaal, om den Døende ikke havde dreven Spøg med ham.

Men nei, man spøger ikke med Døden paa Læberne. Man driver ikke Gjæk, naar Døden har anslaaet sin uhyggelige Akkord.

En Time senere begav den unge Mand sig paa Veien til det af Tiggeren opgivne Sted.

Det høie, smudsige Hus laa endnu paa sin Plads, urørt af de mange Bomber, der havde passeret forbi det.

Thorvald besteg med bankende Hjerte Trappen, og stod snart oppe paa Kvisten, hvor der herskede et uigjennemtrængeligt Mørke.

Han famlede sig frem og fandt endelig den Dør, bag hvilken Skatten skulde ligge gjemt.

Han aabnede den og stod snart inde i et uhyggeligt, snevert Rum, hvor en kvælende Duft slog ham imøde.

Draglisten stod paa det angivne Sted. Thorvald begyndte med feberagtig Iver at undersøge den.

Den Døende havde Ret; der var en ikke lille Sum Guld og Sølv, smaa og store Penge.

Pludselig foer den unge Mand bleg og skælvende op.

Han syntes at høre Fodtrin paa Trappen, der førte herop til.

Han var nu saa vant til at Ulykken forfulgte ham, at han skælvede for den Tanke, at man skulde træffe ham her og antage ham for en Tyv.

Den unge Mand eiede ikke noget Dokument eller noget Skriftligt, hvorved han kunde bevise sin Ret til at tage Tiggerens Penge i Besiddelse. Vilde det da ikke være let at antage, at han var en fræk Bedrager, der var ifærd med at tilliste sig disse Penge?

Han lyttede, men Alt var igjen stille. Han fattede da den Beslutning, at overgive Pengene og sin mundtlige Forklaring til Politiet og overlade til dem at tage Beslutning med den fundne Skat.

Men han vovede næsten ikke at aabne Døren. Han ventede da at blive greben og ført afsted.

Hans Engstelse var dog uden Grund; han naaede uantastet til Politikontoret med Pengene og forklarede Alt.

Fjorten Dage efter fik han dem dog tilbage som sin Eiendom, tilligemed en Skrivelse, hvori han blev takket for Alt hvad han, skjøndt han var en Fremmed, havde gjort for det stakkels, ulykkelige Frankrig, dels ved at kæmpe i de Frivilliges Rækker og senere ved sine Tjenester paa Lazarethet.

Den største Del af de modtagne Penge blev uddelt mellem de ulykkeligste af de ulykkelige Parisere

og Thorvald beholdt kun saamange, at han kunde vende tilbage til Danmark og begynde en Virksomhed; men han lovede sig selv, at dersom dette lykkedes, vilde han kun betragte disse Penge som et Laan og senere skænke dem til de Fattige.

En Dag sagde han til Alma:

— Jeg higer og længes efter at komme tilbage til Danmark, medens Sommersolen endnu opliver de grønne Bøgeskove, hvor Nattergale slaa sine Triller og Sommerfuglene flagre omkring. Jeg higer efter at se Sundet med de mange Seilere og se hvorledes Bølgerne ligesom kjærtegne den lave Strandbred, hvor Fiskeren og hans Viv sidder ved Solnedgang og betragter de legende Børn. Jeg længes efter at gaa med Armen om dit Liv under Træernes Skygger, stirre ind i dine milde Øine og fortælle Dig, at Du er mig kjærere end Alt! Jeg synes, at der da vil komme en Fred i mit Hjerte, en Ro i mit Sind, som jeg nu i længere Tid har maattet savne.

Pludselig standsede han og en Tanke, som han syntes at have glemt, bemægtigede sig ham.

— Kan jeg ogsaa finde Ro og Fred? Vil den ulykkelige Forudsigelse, at jeg er Elverkongens Søn, ikke altid hvile tungt paa mig? Dog nei, Modgangens og Lidelsens Tid maa nu være forbi, og Glædens og Lykkens Dage vil smile til os! Naar den Time oprinder, da jeg fører Dig ind i

et lille, venligt Hjem, hvor Alt aander stille Hygge, da maa de mørke Skygger svinde, der ved min Brøde har hvirvlet os ind i Lidelsernes Malstrom.

— Vi ville haabe det og bede Gud at høre denne Bøn; vi ville bede om Kraft og Styrke, hvis Modgangen atter skulde møde os.

Hun saae paa ham med det milde, englelige Blik, hvori hendes rene, inderlige Kjærlighed speilede sig, og han trykkede hende med Ømhed til sit Bryst.

Sexogtredivte Kapitel.

Dokumentet.

To Maaneder efter stod Thorvald og Alma paa Kjøbenhavns Toldbod og styrede deres Skridt imod det Sted, hvor hun og Mo'er Birthe havde boet.

Leiligheden stod endnu som hun havde forladt den; Værtinden havde besluttet om faa Dage at tage den i Besiddelse, dersom ikke den unge Dame vendte tilbage.

Da Thorvald saae det lille Hjem, hvor hans Barndomsvenner, Dragkisten og den gamle Himmelseng stod, da han saae den Stol, hvori den gamle,

enfoldige, troſkyldige, men hjertensgode Mo'er Birthe havde ſiddet, braſt han ud i en ſtærk Hulken.

Han græd længe og bitterlig. Tanken om, at den gamle Kone var død, uden at han havde kunnet erholde hendes Tilgivelſe, ſmertede ham ſaa dybt.

Alma fortalte ham igjen om hvor ſmukt Mo'er Birthe var død i den ſikkre Tro, at han nok vilde vende tilbage og at Gud vilde beſkærme ham.

Længe ſad Thorvald med Anſigtet ſkjult i ſine Hænder. Da hævede han Hovedet og betragtede med en vis Vemod alle de mange Minder, der nu drog frem for hans Blik.

Alma ſøgte at udrive ham af diſſe Tanker ved at ſpørge ham, om de ikke ſkulde aflægge et Beſøg ved Mo'er Birthes ſidſte Hvileſted.

Dette gik han ſtrax ind paa og ſnart efter vare de paa Veien ud til det Sted, hvor den gamle Kone var ſtedet til den evige Hvile.

De ſtod ſnart foran den lille Gravhøi, der var prydet med et ſimpelt Trækors.

Der ſtod kun de hjertelige Ord: „Her hviler Mo'er Birthe, ſavnet dybt af de Faa, der kjendte hende."

Thorvald betragtede længe i Taushed den Plet, hvor hans gamle Bedſtemoders trætte Ben hvilede, og et dybt Suk trængte ſig frem over hans Læber.

Da foldede han Hænderne og bad en ſtille Bøn

og det var ham som om den gamle Kone havde tilgivet ham al den Uret, han havde tilføiet hende.

— Hvor tung vilde hendes Død have været, sagde han endelig, naar Du, min elskede Alma, ikke som en Trøstens og Venlighedens Genius havde staaet ved hendes Side og opmuntret hende til at tro paa det, som Du maaske selv tvivlede om, glædet hende med det, som Du ofte selv ængstede Dig over.

Han trykkede hendes Haand med en Varme og Inderlighed, som ei kan beskrives, men som den bedst føler, der med Rette har fortjent den.

— Hun døde altsaa faa Dage før min Fødselsdag, sagde han. Faa Dage før min 25aarige Fødselsdag.

Tanken om hans 25aarige Fødselsdag vakte pludselig et Minde, som han ganske havde glemt.

Han havde modtaget et Brev af sin Moder paa hendes Dødsleie. Dette Brev var fra hans Fader og bestemt til at aabnes paa hans 25aarige Fødselsdag.

Dette Brev maatte findes i den gamle Dragkiste, i den var det dengang bleven opbevaret.

Han meddelte dette til Alma og de vendte nu tilbage, begge hensunkne i deres egne Tanker om, hvad dette Brev kunde indeholde.

De naaede snart Hjemmet. Med en vis Æng-

stelse aabnede Thorvald Dragfisten, for at gjennemsøge den.

Ja, der laa Brevet, gulnet af Ælde, med hin gaadefulde Udskrift:

„Til Elverkongens Søn!
„At aabnes paa hans 25aarige
Fødselsdag."

Thorvald betragtede det med en vis hemmelig Gysen.

Det var maaske bedst for ham selv, at han aldrig fik at vide hvad dette Brev indeholdt.

Maaske der blev tagen et Løfte af ham, som han ikke saae sig istand til at opfylde, uden at forlade hende, som han nu elskede.

De mest forskjellige og de mest forunderlige Tanker krydsede i hans Hoved, da han nu stod med Brevet i Haanden og med en vis Skælven brød det.

Ogsaa Alma var greben af en vis Uro og stirrede ængstelig paa ham.

Det var hende, som om dette Brevs Hemmelighed vilde drage en dyb Kløft, en uovervindelig Hindring, mellem hende og den Mand, hun elskede.

Endelig var Seglet brudt; men Thorvald savnede Mod til at læse Brevet.

At det indeholdt en frygtelig Hemmelighed, syntes at blive klart for ham.

Han lod Blikket glide hen over de skrevne Linier.

Pludselig holder han inde, han bliver dødbleg og vakler nogle Skridt tilbage.

Brevet falder ham ud af Hænderne.

Alma bøier sig ned og tager det op.

— Læs, læs! stammer han, som om han ikke havde Mod til at sige hende de Ord, der stod deri.

Alma læste med bankende Hjerte Brevet igjennem.

Da hun naaer til de sidste Ord, udstøder hun et Overraskelsesskrig.

Brevet indeholdt følgende Linier:

„Til min Søn!

„Du har indtil denne Dag været uvidende „om hvem den Mand er, som Du skylder Livet.

„For 25 Aar tilbage kom en ung fransk „Adelsmand til Danmark; han var en lystig Fyr, „men tillige et slet Menneske, der ikke tog det „saa nøie med hvad der var Ret og Uret.

„Jeg vil ikke nærmere omtale hans onde „Gjerninger, det er bedst at de for evig blive „skjulte for Dig. Jeg vil omtale det Punkt, som „nærmest kan interessere Dig, da det er den Tid, „der knytter sig til din Skæbne.

„Den unge Franskmand mødte en nordisk „Kvinde, deilig som Freia, med blaa Øine og lyst „krøllet Haar, og hans letfængelige Hjerte blev „antændt, uden at han dog havde i Sinde at „ægte hende; han lod som han elskede hende og

„hun offrede ham troskyldig sin rene og trofaste „Kjærlighed.

„Han forførte hende; din stakkels Moder blev „et Offer for den Mand, som hun troede bedre „end Alle.

„Den unge Franskmand tænkte nu kun paa „at bedrage hende og han fandt da paa et Mid= „del, som bedre end Alt var istand dertil.

„En Aften skulde han i et lille Selskab „spille Komedie; han skulde forestille Elverkongen. „Han tog da en Kappe om sig og begav sig i „Elverkongens Dragt til et Stævnemøde med „den unge Pige, for hvem han foregav at være „Elverkongen. Troskyldig og enfoldig, som hun „var, anede hun ikke at han bedrog hende, men „levede i den stadige Tro, at hendes Søn virkelig „var Elverkongens Søn.

„Den svage Kvinde har vist forlængst slum= „ret i Gravens Fred naar Du læser disse Linier; „lever hun endnu, saa lad Brevets Indhold for= „blive skjult for hende, lad hende dø i den Tro, „i hvilken hun hidtil har levet, lad hende ikke „erfare, at hun har været Offer for en Bedrager.

„Den Mands Navn, hvem Du har Ret til „at kalde Fader, er Alfons de Valéry, en „fransk Adelsmand, der dog ved sine Ubesindig= „heder har fortabt al Ret til at gjøre Fordring „paa sin Familiearv.

„Jeg har ingen Ret til at velsigne det Barn,
„som jeg dengang ikke havde Mod til at kalde
„mit; Du havde Ret til at forbande din Fader,
„men gid Du ei maa have Grund dertil!

„Er Du, naar Du læser disse Ord, en brav'
„retskaffen ung Mand, saa er det din Moderarv
„er Du en Blanding af onde Lidenskaber, saa'
„kan Du takke din Fader derfor.

„Imorgen — da Du bliver døbt — bliver
„jeg gift med Mimi Norup, en rig og velhavende
„Mands Datter.

Alfons de Valéry."

— Min Fáder! udbrød Alma efter en uhyggelig Pause.

— Din Fader . . . og min Fader! sagde Thorvald med klangløs Stemme.

— Du er altsaa min Broder! vedblev hun.

— Og Du min Søster!

Den frygtelige Sandhed dæmrede lidt efter lidt for dem begge.

Den Mand, som hun havde elsket saa ømt og inderligt, var hendes Broder.

Var den dybe, opoffrende Kjærlighed, hun altid havde næret for ham, en Søsters Kjærlighed?

Deres Ulykke havde altsaa været en Lykke for dem. En frygtelig Forbrydelse vilde — mod deres Villie — maaske ellers være begaaet.

— Skal vi atter skilles? udbrød Alma og fæstede sine taarevædede Øine paa den unge Mand.

— Alle vore skjønne Forhaabninger og smukke Drømme ere forbi! sukkede han.

— Men vi ville dog forblive sammen.

— Er det virkelig Sandhed? Er Du min Søster?

Han greb atter Brevet og læste det paany igjennem.

Men den frygtelige Sandhed lod sig ikke udhviske.

— O, Søster! udbrød han fortvivlet.

— O, Broder, min kjære, kjære Broder! hviskede hun.

Længe, længe græd de — dog Taarerne kunde ei lindre deres dybe Smerte.

Faa Minutter havde nedmeiet alle deres Tankers skjønneste Maal.

Sidstedenfor et elskende Par, der stod ved Indgangen til Forhaabningernes Rige, stod to Søskende, der græd over deres Faders Brøde og deres sørgelige Lod.

Pludselig greb Thorvald med fortvivlet Raseri Brevet og sønderrev det, idet han udbrød:

— Lad denne Hemmelighed forblive skjult for evig! Ingen uden Du og jeg kjender Brevets sørgelige Indhold.

— Du mener?

— Lad det være, som om vi aldrig havde seet dette Brev!-

— Hvad raader Du os til! . . . Husker Du, at det er en frygtelig Brøde?

— O, Himmel, det Budskab har næsten gjort mig forrykt! udbrød han og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

— O, Broder, fat Dig.

— Min Søster, min Søster! sukkede han.

Syvogtredivte Kapitel.

Gjensyn.

Tre Uger vare forløbne siden de sidst beskrevne sørgelige Katastrofer i Paris.

I Nærheden af „Rosendalen" laa en lille, faldefærdig Hytte, der syntes at være hensunken i tause Betragtninger over, hvorfor saamangt et smukt og pragtfuldt Hus var sunken i Grus i denne Omvæltningsperiode og det dog havde faaet Lov til at staa uantastet med sit gamle, straatækte Tag.

En tidlig Sommermorgen, da Solen just kastede sit Straalehav ud over Egnen, hvor det Grønne atter spirede frem af Jordbunden, der var gjødet med ædelt Blod, traadte to Mænd ud af Hytten.

Deres Ansigter vare blege og alvorlige. Den Ene betragtede med en vis Uro den Andens kolde og rolige Fysiognomi.

— Naa, Herr Doktor, sagde han; er der intet, slet intet Haab?

Den Anden traf paa Skulderen med et Blik, der var alt andet end trøstende.

— Det staaer ikke i min Magt at fængsle Sjælen, naar den vil bryde sit Fængsel, svarede Doktören med Alvor; jeg har gjort, hvad jeg formaaer.

— Siig mig det ærligt og oprigtigt, døer min Datter inden Aften?

— Det veed kun Gud!

— De veed jo, hvor smaat vi har det, at jeg daglig maa gaa til Paris for at fortjene Brødet. Hvor smerteligt og sørgeligt vilde det da ikke være, naar hun døde under min Fraværelse! . . . O, nei, udbrød den gamle Mand pludselig, min elskede Datter maa ikke dø!

— I den Henseende er der ikke noget, der hedder maa. Vor elskede Hustru, vort kjæreste Barn, vor eneste Ven, Alle maa de bøie dem for Dødens Bud.

Den gamle Viredreier greb Doktorens Haand og sagde:

— O, frels min Datter, frels mit Barn! Jeg

er en fattig Mand, jeg har ikke Guld at byde Dem, men jeg skal være Dem evig taknemlig.

— Fat Dem, Gamle, jeg har gjort hvad der stod i min Magt, og det gjør jeg uden Forskjel mod den Rigeste og Fattigste. Døden lader sig ikke bestikke. Eders Datters Sygdom er ikke alene en Følge af overstandne Lidelser, der lidt efter lidt har udtømt hendes Kræfter, hendes Hjerte har ogsaa lidt et sørgeligt Tab. Hun selv søger mere efter Døden end efter Livet! . . . Men bliv dog hos hende idag . . . kommer Afgjørelsens Stund, bliver det efter min Anskuelse idag. For at hun ikke skal lide noget Savn, modtag saa denne!

Med disse Ord trykkede Doktoren en lille Guldmønt i Liredreierens Haand og tilføiede:

— Iaften kommer jeg igjen!

Med Taarer i Øinene stirrede den Gamle efter den brave Doktor, og gik da ind i den lille Hytte.

Aurelia laa med Dødens Bleghed paa Kinderne og syntes at sove. Sagte hævede hun Hovedet og betragtede Fader Adam; det var som om hun ikke vovede at gjøre et Spørgsmaal, som hun nu saa ofte havde gjentaget og som altid var bleven besvaret benægtende. Det var Spørgsmaalet om Athos' Navn var nævnet mellem de Døde, hvis Navne man kjendte.

At han var død antog hun for sikkert; det var kun hans Gravsted hun haabede at opspørge.

— Du maa ikke dø fra mig, Aurelia, sagde Adam, idet han knælede ned ved hendes simple Leie. Du skal atter oplive mit Hjem og pysle om mig, som i de lykkelige Dage, der staa for mig som en længst forsvunden Drøm.

— Jeg vil aldrig kunne blive den glade, sorgløse Aurelia, som jeg dengang var, dertil har Ulykken pint mig for stærkt, dertil har Sorgen bøiet mig for meget, svarede hun. Tanken om den brave Athos vil altid følge mig som en Skygge; havde jeg ikke faaet det taabelige Indfald at besøge mit Barns Grav, da var han maaske bleven frelst.

— Maaske han ogsaa er frelst!

— Nei, forgæves vil Du søge at trøste mig dermed. Han blev skudt hin ulykkelige Nat.

Den Gamle vovede ikke at modsige hende, men bad atter:

— Aurelia, mit Barn, Du maa ikke forlade mig! . . . For din gamle Faders Skyld, bed om Du maa leve!

Aurelia rakte ham den lille Haand og sagde:

— Tilgiv mig, Liv og Død staaer jo i Guds Haand! — —

Aurelia kom sig. Om det var Lægens Omhu eller hendes stærke Natur, er ikke let at afgjøre, men til Fader Adams store Glæde kunde hun den paa-

følgende Søndag, støttet til hans Arm, vandre en lille Tur i Omegnen.

Stille og taus færdedes hun om den gamle Mand. Ingen Roser kom paa hendes Kind, intet Smil paa hendes Læber, altid var hun alvorlig. Hun kunde ikke forvinde, at hun var Skyld i Athos' Død.

En Dag sad hun og Fader Adam udenfor Hyttens Dør.

Hun havde lagt sin Arm om den Gamles Hals og saae ham kjærligt ind i det aabne, venlige, gamle Ansigt.

— Tak for al din venlige Omhu under mit lange Sygeleie og tilgiv mig, at jeg ofte var lidt sær! sagde hun.

— Den bedste Løn for min Pleie har jeg faaet og det var, at Du atter kom Dig og kan puste om mig. Ja, tro Du mig, der vil nok komme glade Dage igjen!

— Naar jeg nu atter kan tage lidt fat, skal jeg sy fra Morgen til Aften og Du behøver da ikke at anstrenge Dig saameget som hidtil.

— Snak om den Ting, min Pige! Den lille Stump Vei ind til Paris er en Springtur for mig! Og naar jeg saa faaer Liren igang, saa gaaer det saa lystigt og let. Som Fuglene i gamle Dage er den min Ven og Fortrolige, er jeg i daarligt Humør, da er den det med, da gaaer det kun sørgeligt og

triſt, men er jeg let om Hjertet og glad, gaaer det i en lyſtig Galop. For kort Tid ſiden begyndte jeg at blive gammel, men nu, da Du vimſer om mig med dit kjære Anſigt, er jeg bleven ung igjen. Vel kan jeg blive lidt bitter i Sindet, naar jeg tænker paa det Onde, man har tilføiet os, men den Tid er jo, Himlen være lovet, overſtaaet, og vi kan atter være glade.

Aurelia ſtirrede tankefuldt frem for ſig, medens et Par ſtore Taarer gled ned ad hendes Kinder.

En ung Mand var ſtandſet ude paa Veien og betragtede de To med et glædeſtraalende Anſigt.

Det var ſom om han ikke vovede at forſtyrre deres Samtale, eller at han ret vilde nyde det ſmukke Syn af den unge, blege Kvinde, der ſtøttede ſig til den gamle, graahærdede Liredreier.

Pludſelig hæver hun Hovedet og ſtirrer overraſket paa ham. Men ſom om hun antog ham for et Drømmeſyn, vender hun hurtig Hovedet bort.

Nu ſkrider han nogle Skridt frem og ſtaaer pludſelig foran dem.

— Aurelia! ſagde han og bredte Armene ud imod hende.

Et Øieblik betragtede hun ham med et forundret Blik, udſtødte et Glædesſkrig og faldt ham om Halſen.

Med en af Glæde bævende Stemme udbrød hun:

— Du lever, Athos!

— Ja, skjøndt jeg, siden vi sidst saaes, har staaet mere end en Gang paa Gangbrædtet til Dødens Rige. Men jeg glemmer jo at hilse paa Fader Adam!

Han trykkede hjerteligt den gamle Mands Haand og efter at have bænket sig, fortalte han:

— En underlig Skæbne har fulgt mig siden vi hin Nat skiltes. Den Soldat, som greb mig, mente at mine Digte vare værdifulde Papirer og førte mig for Generalen, der nu selv vilde have en Extrafornøielse af at skyde mig. I det Øieblik han affyrede Pistolen, styrtede en Kvinde sig imellem og frelste med sit eget Liv mit.

— Hvem var denne Kvinde? spurgte Aurelia ængstelig.

— En Anelse, der senere er bleven til Vished, sagde mig, at det maatte være den lille Annette, Violpigen!

— Stakkels Annette!

— Hun havde fortjent en bedre Lod end den hun fik her i Livet! sagde Athos i en bevæget Tone.

Nogle Øieblikke blev offret til en stille Tak til hende, der havde frelst den unge Mand. Aurelia følte, at hun ogsaa vilde have handlet saaledes.

— Jeg blev nu atter kastet i Fængsel, sagde Athos, og sad der, da Oprøret herskede. Jeg hørte

den frygtelige Kamp, uden at vide om Ven eller Fjende seirede. Tilsidst begyndte jeg at frygte for, at man ikke skulde have nogen Anelse om, at der sad en Fange i dette Hul, dybt under Jorden, hvis Regjeringens Tropper skulde have slaaet Oprørerne. Dette var dog ikke Tilfældet; jeg hørte at Paris var erobret, men Jernslaaene for min Dør blev ikke aabnet og den usle Fangekost blev stukket ind til mig. Man antog mig nemlig for en Oprører, der havde begaaet en eller anden Forbrydelse, da Oprørerne ikke pleiede at holde Fanger gjemte, de skjød dem jo paa Stedet. Saaledes var jeg nær bleven et Offer for Regjeringens Tropper, der vilde have gjort kort Proces med mig og skudt mig. Men det Forsyn, vi kalder Tilfældet, stod mig atter bi; en Bekjendt af mig skulde fuldbyrde denne Dom, det kom til en Fortlaring og mine Forhold skulde nøiere undersøges. Den samme Mand lovede at bringe Dig et Budskab fra mig, men har ikke kunnet udrette dette. Undersøgelsen traf i Langdrag eller man glemte helt den ulykkelige Fange; og først idag blev Fængslets Dør aabnet for mig, og jeg ilede hid, opfyldt af bange Anelser og ængstelige Forventninger om den Skæbne, der kunde have mødt Eder, og med Haab om, at jeg ene havde passeret Lidelsernes Skærsild, medens I lykkelig og vel var naaet hertil.

— Hvor Du maa have lidt, sagde Aurelia og

betragtede ham med et deltagende Blik; og det kun for min Skyld.

— For din Skyld? gjentog han. Nei, det var det ikke, det var fordi at jeg ikke var saa listig som Du og gamle Fader Adam . . . Et Gode var det dog, at Ingen har tænkt paa at berøve mig min Formue, som nu er velforvaret her.

Med disse Ord traf han en Bunke Sedler frem, som laa velforvarede i en Sidelomme.

Glade vare de nu Alle Tre og talte om de kommende Dage.

— Lad os glemme det Stykke af Veien, som her førte gjennem Sorgens Labyrinth, sagde Athos, og lad os haabe paa lyse og lykkelige Tider.

— Himlen høre denne Bon! sagde den gamle Liredreier.

To Maaneder efter, paa en deilig solklar Dag, førte Athos Aurelia som Brud ind i et lille, men hyggeligt Hjem.

Aurelia havde aldrig følt en saa ubeskrivelig Lykke som i dette Øieblik og dog brød Taarerne frem og randt ned ad hendes Kinder. Men det var ikke Sogens bittre Perler, det var Glædens!

— Se her, Aurelia, sagde den unge Mand i den ham egne blide Tone; modtag nu dette

lille Hjem, fred og værn om det, saaledes som en elskende Kvinde formaaer at værne og frede! Lad mig, naar jeg træt lader Haanden synke, altid se et glad og muntert Smil paa dit Aasyn. Er der Noget der trætter, da er det Aandens Arbeide, og er der Nogen, der trænger til at vederkvæges med et opmuntrende Smil, saa er det en stakkels Digter! Gud give, at Du altid maa kunne møde mig her med et muntert Sind!

Aurelia sank i hans Arme og hviskede med taarekvalt Stemme:

— Du er altfor god!

— Gid Du maa være af samme Tro, naar Dødens Engel engang skikker Bud efter os!

Længe stode de saaledes, opfyldte af deres stille Lykke.

Fuglene sang udenfor i de grønne Buske, Solstraalerne legede Tittit gjennem Vinduet og Kirkeklokken tonede saa festlig, thi det var Hviledag.

Det var som om Alt om dem bragte dem en Lykønskning, som om Naturen selv hviskede til dem: „Bliv lykkelig!"

Kort efter kom gamle Fader Adam. Skjøndt han ogsaa var lykkelig, laa dog et alvorligt Præg over hans Ansigt.

Han ønskede dem al Lykke, men vilde Intet høre om Athos' Forslag, at han skulde bo hos dem og opgive sin besværlige Beskæftigelse.

— Nei, min Ven, det gaaer jeg ikke ind paa; saa ofte min Tid tillader det, skal jeg ligge herind og glæde mig ved Eders Lykke; men forlang ikke, at jeg skal blive utro mod min gamle Lire. Saadan en gammel Fyr som jeg, vilde heller ikke tage sig ud i et Par Nygiftes Rede.

Athos vilde overtale ham, men den Gamle var standhaftig.

— Dog, sig mig en Ting, Athos, sagde den Gamle alvorlig.

— Og det er?

— Svar mig nu oprigtig.

— Det lover jeg.

— Du skammer Dig da ikke over at have en Liredrcier til Svigerfader?

— Skulle jeg skamme mig over at have en brav Mand til Svigerfader, sagde den unge Digter og trykkede hjerteligt den gamle Mands Haand.

— Nuvel, saa bliver jeg og min gamle Lire sammen og naar jeg faaer Lyst til en rigtig Extra-fornøielse, saa ligger jeg lidt ind til Eder . . .

— Hvor Du altid er velkommen!

Det var dog sienshynligt, at der laa den Gamle Noget paa Hjertet, som han mere end en Gang harde paa Læberne, men som han ikke kunde faae frem.

Den Dag fik han det ikke sagt; men da han

gik hjem til den lille Hytte, brummede han fortrædeligt:

— Jeg Nar, jeg burde have sagt det før Giftermaalet . . . nu er det forsilde!

En af de følgende Dage vendte han tilbage til de Nygifte; hans Ansigt blev mere og mere alvorligt.

— Hvad feiler Dig, Fader? Du seer saa tankefuld ud! udbrød Aurelia.

Den Gamle betænkte sig lidt og rystede betænkeligt paa Hovedet, som om han ikke vilde rykke frem med, hvad der tyngede paa hans Sind.

— Jeg har handlet urigtigt! begyndte han efter en Pause.

— Hvorledes? udbrød Athos og Aurelia paa engang og betragtede ham overrasket.

— Jeg burde alt for lang Tid siden have aabenbaret Eder en stor Hemmelighed.

— En Hemmelighed?

— Ja, jeg havde besluttet at tage den med mig i Graven, men nu synes jeg, at jeg ingen Ret har dertil.

De Nygifte stirrede med Forundring paa den gamle Liredreier.

Efter en lang, pinlig Pause, hvori den Gamle syntes at hente Minderne frem af Erindringens Dyb, sagde han:

— Nu skal jeg fortælle Eder den hele Hemme-

lighed. Men, tilgiv mig, jeg har ikke tænkt paa at gjøre noget Ondt, da jeg fik den tosfede Idee, at vilde tage den med i Graven.

Medens de Unge forundret lyttede til fortalte den Gamle. . .

Ottogtredivte Kapitel.

Tilgivelse.

Fortællingens vexlende Scener fører os fra Civilisationens Brændpunkt, Paris, til Amerikas Udørkener.

Hvor før kun Rødhuderne banede sig Vei gjennem det tykke Vildnis, hvor de vilde Dyr kunde tumle sig i deres kaade Leg, stønner og damper nu Jernbanen igjennem de store Skove.

Som en løssluppen Ganger farer den frem og snoer sig i Bugtninger ind i det øde Land.

Aftenen falder paa, Lygterne paa Lokomotivet tændes. Jernbanen farer afsted med fuld Kraft.

I en Vuggon befinder sig kun fire Personer. Det er en ældre Mand og Kone samt et yngre Par.

Det ældre Par var Georges og Fauchette, der befandt dem paa Veien til det Handelsfirma, for hvilket han var Chef.

De to yngre Mennesker vare lidt eiendommelige at se til. Han syntes at være en Olding, skjøndt han var en ung Mand; hans Ansigt var noget dødt og stivt; kun af og til fik det lidt Liv, naar han betragtede sin skjønne Ledsagerske. Hun var en meget smuk Kvinde og syntes, efter hendes Farve og Haar at dømme, at være en Spanierinde.

Hun syntes det, men hun var det ikke.

Det var Lydia og Josef.

Den onde Kvinde havde, af Frygt for at blive greben, underkastet sit Ydre denne Forandring og hidtil vare de ogsaa lykkeligt komne afsted.

Hun hviskede til Josef:

— Jeg tager ikke feil, det er min Fader og min Moder!

— Hvad mener Du at burde gjøre?

— Vi maa først have at vide, om han har Penge hos sig.

— Jo han har!

— Hvor har Du seet det?

— Jeg saae ham tage en hel Bunke Sedler frem paa forrige Station.

— Godt, vi plyndre ham.

— Hvorledes!

— Lad mig overtænke Sagen og bliv ikke forundret over min Opførsel.

Lydia lænede sig tilbage i Waggonen, for at udklække en Plan.

Pludselig hviskede hun:

— Snat, naar Toget er i fuld Gang, maa Du pludselig fare op og udbryde, at der sikkert maa være begaaet en Forbrydelse inde i den næste Waggon og da bevæge min Fader til at følge Dig. Han aner Intet og vil gaa med Dig. Naar I komme ud paa Gangbrædtet, giver Du ham et rask Stød, saa han falder ned. Vor Vogn er den bageste, saa det vil ikke blive opdaget.

— Men din Moder?

— Jeg har et søvndyssende Middel, som jeg paa en eller anden Maade skal søge at bibringe hende. Hun vaagner ikke inat og imorgen, naar hun slaaer Øinene op, er min Fader borte. Hun vil stige ud, for at søge efter ham, som ved et eller andet ulykkeligt Tilfælde maa være falden ud, maaske i Søvne. I sin Fortvivlelse glemmer hun Vadsækken, hvori Pengene ere, og dem tage vi til os. Med dem kan vi nok kjøbe os en lille Plet, hvor vi finde Lykke og Fred efter Livets mange Storme. Vær nu for sidste Gang modig og resolut.

Josef var nu atter under denne frygtelige Kvindes Indflydelse.

Lygterne inde i Waggonerne bleve tændte. I Vognene fandtes Puder og ved at trække Tæpper for, kunde de forvandles til Soveværelser.

I det Øieblik, da Georges reiste sig for at

træffe Gardinet for, styrtede Lydia henimod Fanchette og kastede sig paa Knæ for hende.

— Moder! Moder! udbrød hun.

Fanchette udstødte et Skrig og veg forfærdet nogle Skridt tilbage.

— O, Moder, Moder, tilgiv mig! udbrød hun med hjerteskærende Stemme.

— Hvorledes! . . . Er Du Lydia?

— Ja, det er mig! . . . Men tilgiv mig, tilgiv mig!

Georges og Fanchette betragtede forfærdet den knælende Kvinde.

— Jeg har lidt . . . lidt saa ubeskriveligt siden hin ulykkelige Dag; nu er jeg en stakkels Flygtning, der som en jaget Hind maa ile afsted.

Endnu gjorde Fanchette ikke Mine til at nærme sig hende.

— Hør mig, Fader og Moder, og I vil være naadige mod Eders vildledte Barn. Ond og brødefuld har jeg været, men ikke saaledes som jeg hin Nat, berusет af Lidenskab og Vin, pralede af for Eder. Hør mig og I skal erfare Alt.

Med blussende Kinder reiste Lydia sig hastig op.

Hendes Fader og Moder stod i nogle Stridts Afstand og betragtede hende, dels med Raadsel, dels med Medlidenhed.

— Jeg blev fra Barn af opdraget mellem Skurke og Forbrydere, der kun lærte mig Alt,

hvad et Barn ikke maa lære, de lærte mig at hade, de lærte mig, at det var Ret at sprede Sorg og Fortvivlelse paa min Vei, de lærte mig at gjøre Ondt, de tildækkede Alt hvad der var skjønt og smukt i Livet, og viste mig kun hvad der var nedrigt og slet. Jeg voxede op, smuk og skjøn i mit Ydre, men med alle slette Tilbøielighеder i mit Indre. At jeg feilede, at jeg begik mere end en Brøde, det var kun en Følge af min forkerte Opdragelse. Da lærte jeg en ung Mand at kjende, jeg lærte at elske ham, og han gav mig et klarere og lysere Blik paa Livet. Pludselig forlod han mig og havde jeg ikke før været ond i Hjertet, blev jeg det nu; som en Rasende styrtede jeg mig ud i Livets Malstrøm og begik Gjerninger, som jeg skammer mig ved at tænke paa. Saa kom hin skrækkelige Nat, da jeg nær var bleven en Morder, da jeg var iværd med at sætte Kronen paa mine Skændselsgjerninger.

Hun taug, som overvældet af sine smertelige Erindringer.

— Dagen efter mødte jeg atter den unge Mand, som jeg elskede, og erfarede at han ikke havde været mig utro. At han, da han ikke saae nogen Udvei til at forsørge mig, var reist til Amerika og havde sendt mig et Brev derom. Dette Brev kom mig aldrig i Hænde. Han var pludselig afreist, for at ikke mine Overtalelser skulde bevæge ham til at blive. Min

Fortvivlelse kjendte ingen Grændser, min Smerte var frygtelig; han stod for mig med sit milde og klare Aasyn og spurgte mig, om jeg vilde følge med ham til det Hjem, som han, takket være Lykken, havde bygget for mig i den nye Verden. Jeg, den usle og nedrige Kvinde, kastede mig ned paa Jorden og græd som et Barn! . . . Moder, ulykkelig har Du maaske været, men saa ulykkelig som dit Barn i hin Stund, har Du aldrig været. Min eneste Udvei, min eneste Frelse, var at dø; jeg sprang op og vilde styrte mig ind i det Flammehav, som jeg selv havde været med til at antænde. Han forhindrede mig deri og bad mig om at tilstaa ham Alt, og han vendte min Tanke hen paa at søge Naade og Tilgivelse hos Gud! . . . Gud! Det Navn havde jeg i min Barndom aldrig hørt nævne og senere havde jeg selv spottet derover. Han stødte mig ikke bort, han foragtede mig ikke, han søgte at gjøre godt, hvad Andre havde gjort ondt, han lærte mig at se opefter, istedenfor at fortabe mig i Syndens Jammer. Vi reiste saa fra Paris; jeg var jo udsat for Døden, saasnart jeg blev greben; han skjulte mig, uagtet det vilde have kostet ham selv Livet, dersom man havde seet mig. Vi kom til hans Slægtninge i Amerika; Alle vare saa gode, saa gode imod mig!

Som rørt ved denne Erindring brød hun ud

i en hjertelig Hulken; Taarerne strømmede ned ad hendes Kinder.

Georges og Fanchette betragtede med et vemodigt Udtryk det sukkende Barn.

— Men jeg lærte der at sætte min Lid og mit Haab til Gud! Man saae daglig en ung Dame sidde ude i Haven og ivrig læse i en Bog, det var ikke nogen spændende Roman — det var Biblen. Hvert et Sted, hvor jeg læste om Syndens Tilgivelse, lærte jeg udenad. Jeg gik ind i de fattige Kvarterer i Byen, søgte at trøste de Lidende og hjælpe de Trængende. Jeg er saa ung endnu, jeg kan maaske leve længe nok til at udsone min Synd. Fader og Moder, tilgiv mig, som Gud engang vil tilgive.

Hun hævede sit taarefyldte Aasyn og strakte Hænderne bedende ud imod dem.

Men de syntes endnu at vakle i deres Beslutning.

Lydia skjulte atter Ansigtet i Hænderne og sukkede:

— Nei, nei, I kan ikke tilgive mig, dertil er min Forbrydelse for stor!

Men Fanchettes Kraft var brudt. Hun nærmede sig Lydia og hviskede:

— Mit Barn!

— O, Moder, Moder, tilgiver Du mig!

Den unge Kvinde skjulte sit grædende Aasyn ved Fauchettes Bryst.

Georges lagde bevæget sin Haand paa Lydias Hoved og sagde:

— Vi tilgive Dig, som Gud vil tilgive Dig!

Hun hævede sit Ansigt med et ubeskriveligt smukt og rørende Udtryk, og sagde:

— Er det sandt, er det sandt?

Ingen stor Skuespillerinde kunde bedre end Lydia have givet denne Scene, denne Fremstilling af den dybeste Smerte, den frygteligste Kval, denne Overgang fra Taarer til stille Glæde var hpperlig spillet. Selv Josef stod som forstenet, uden ret at fatte, hvad der var den unge Kvindes Hensigt.

Efter længe at have hvilet i Fanchettes Arme, sank hun i Georges Favn og de to af Ulykke saa haardt prøvede Mennesker, blandede deres Taarer med den nedrige Kvindes.

De troede ethvert Ord, hun havde fortalt, de anede ikke, at der ei fandtes et eneste sandt Ord deri.

Efter at Lydia havde fattet sig, sagde hun:

— Maa jeg saa forestille Eder den Mand, som I kan takke for, at jeg maaske engang kan finde Naade for den Synd, jeg, ledet dertil af Andre, har begaaet!

Med disse Ord pegede hun paa Josef, der stod Baggrunden af Waggonen.

Georges gik hen til ham og trykkede hjerteligt hans Haand.

— Tak, unge Mand, Tak!

Fanchette var bleven saa angreben af den rystende Scene, at hun sank om paa en Bænk.

Lydia tog sit Lommetørklæde og borttørrede Taarerne af Moderens Kind.

Fanchette fik Leilighed til at indaande det for hende bestemte Sovepulver.

Hun begyndte snart at blive meget søvnig og træt og skrev det paa den dybe Bevægelses Regning.

Lydia og Josef trak dem tilbage til deres Soveværelser.

Den unge Kvinde hviskede til sin Ledsager:

— Jeg skal not selv besørge Forretningen med min Fader. Skjul Dig blot, saaledes at han ikke seer Dig.

Kort efter var Alt stille og tyst i Waggonen.

Medens man hvilede i Søvnens Arme, jog Toget frem over de vilde Stepper, hvor hidtil Boflerne havde været Eneherskere.

Niogtrediwte Kapitel.

Planen lykkes.

Medens denne Scene foregik i den bageste Kupée, var man et Øieblik standset ved en Station.

Den bestod endnu kun af nogle faa Træhytter, saaledes som de strax opstaa, saasnart Jernbanen gjør Holdt der; om faa Aar er den lille By forvandlet til en stor Stad med lange Gader.

Lokomotivføreren sprang ned af Toget og ilede hen til et Hus, paa hvilket Ordet „Telegrafstation" stod skreven.

Faa Øieblikke efter kommer han tilbage; hans Ansigt var ligblegt.

— Hvad er der hændet? spurgte Maskinmesteren, saasnart han fik Øie paa Lokomotivføreren.

— Maaske en Ulykke!

— Hvorledes?

— Telegrafen er afbrudt.

Maskinmesteren blev yderst forfærdet.

— Er Telegrafen afbrudt? gjentog han.

— Ja.

— Hvornaar er dette skeet?

— For to Timer siden.

— Hvorved?

— Man formoder, at det er Indianerne, der har været paa Spil.

— Hvad gribe vi nu til?

— Jeg veed det ikke.

— Vi kan altsaa ikke faae at vide, ved hvilken Station Iltoget holder.

— Vi veed ikke engang om det er afgaaet iaften.

— Skal vi da gaa med halv Kraft? spurgte Maskinmesteren.

— Hvad nytter det, naar Iltoget gaaer med fuld Kraft? Jeg troer hellere at vi maa sætte hele Styrken paa Maskinen og se at naae Hovedstationen.

— Der er 100 Mil dertil.

— I neppe 16 Timer kunne vi naae den.

— Lad os i Guds Navn da vove det!

De to Mænd sprang op paa Lokomotivet; dette udstødte et skingrende Skrig og begyndte paa sin vilde Fart.

— Skal vi lade Passagererne faae Nys om Sagen? sagde Maskinmesteren.

— Nei, det vil kun bringe Forvirring og Skræk. Vi gjør vor Pligt og Resten maa staa i Skæbnens Haand.

De to Mænd stode nu tause paa Lokomotivet og stirrede frem i Mørket.

Hvert Øieblik synes de at se Iltogets Lanterner i det Fjerne eller en Røgsky, der maatte stamme fra Lokomotivet.

Med pilsnar Hurtighed skjød Toget nu hen

over de store, øde Græsstepper, hvor af og til lød et vildt Dyrs Brølen eller et Skrig af en Rovfugl.

Imidlertid laa Lydia vaagen og ventede paa at Midnattens Stund skulde komme. Da denne nærmede sig, kastede hun i Hast nogle Klæder paa sig og stod op.

Hun aabnede sagte Vogndøren. Med Undtagelse af Lokomotivets Stønnen var Alt tyst og stille.

Hun ilede nu hen til Georges.

— Fader! hvislede hun sagte.

Denne hørte hende ikke.

— Fader! gjentog hun.

Georges vaagnede.

— O, Fader, der maa være hændet en eller anden Ulykke!

— Hvorledes?

— Der lød et smerteligt Skrig fra den forangaaende Vogn. Josef sprang da op og ilede derind, men et Kvarteer er nu forløben, uden at han er kommen tilbage. Jeg er saa forfærdet og angst for at der skal være hændet ham Noget! O, Fader, ledsag mig derhen?

Georges lod sig strax bevæge af hendes Smerte og stod saa Øieblikke efter hos hende.

— Sagte, hvislede hun; det er Synd at forstyrre Moder.

— Du har Ret, hun trænger til Hvile.

— Alt er saa eiendommeligt tyst, sagde Lydia,

idet hun lyttede ved Døren; men hvorfor kommer Josef da ikke tilbage?

Georges traadte nu ud paa det smalle Gangbræt, der gaaer langs med Waggonerne, og hvorfra den Reisende om Dagen har en herlig Udsigt.

Toget brusede afsted med den forfærdeligste Hurtighed.

Lydia fulgte lige efter sin Fader.

Han havde kun gaaet nogle faa Skridt, da han fik et uventet hæftigt Stød i Ryggen.

Uforberedt herpaa styrtede han forover, tabte Fodfæstet og faldt ned paa Veien, idet han udstødte et Skrig, der dog ikke kunde høres i lang Frastand.

Hurtig var Lydia sprungen tilbage i Waggonen og laa faa Minutter efter i sin Køie, rolig og stille, som om Intet var passeret.

Man var snart flere Mil fra den bevidstløse Georges.

Morgenen begyndte at dæmre. Toget fortsatte sin ustandselige Fart.

Lidt efter lidt ere Passagererne vaagnede, forstrækkede over den rasende Hurtighed. De kaste Blikket ud af Kupéerne, det var som om Alt med Lynets Hurtighed ilede forbi dem.

En Jernbanebetjent gik fra Vogn til Vogn og underrettede Passagererne om, at Toget kun holdt i fem Minutter paa den lille Station de kom til.

Lokomotivføreren og Maskinmesteren havde det

Haab, at Faren mulig var overstaaet, at man maaske alt var forbi det Sted, hvor Telegraftraaden var overskaaren.

Lydia reiste sig nu og sagde til Josef:

— Alt synes at staa os bi! De to første After spændte heldigt af, nu kommer det an paa Slutningen.

Hun skjød Tæppet tilside, der førte ind til Fanchettes Sovested, og kastede sig hulkende paa Knæ ved hendes Side.

Endelig vaagnede Fanchette og saae sig meget forundret om.

Hun var tung i Hovedet og kunde ikke rigtig fatte sig.

Men et Blik paa den hulkende Lydia opklarede hendes Hukommelse og Gaarsdagens Begivenheder traadte frem.

— Hvorfor græder Du, mit Barn? spurgte hun.

Lydia svarede ikke, men vedblev med den lidenskabelige Hulken.

— Men hvad feiler Dig dog?

— Moder! Moder!

— Hvad er der hændet?

— En Ulykke!

Fanchette saae sig forskrækket om.

— En Ulykke! stammede hun.

Fanchette sprang op og kastede nogle Klæder om sig.

Med et eneste Blik havde hun overbevist sig om, at Georges Køie var tom.

— Men hvad kan der været handet?

— En eller anden ulykkelig Indskydelse maa have ført ham ud paa Gangbrædtet og han maa være forulykket. Vogndoren stod aaben; maaske han i Søvne er styrtet ned!

— O, min Gud, hvad siger Du! udbrød Fanchette med bævende Røst.

— Kun hvad jeg tænker og formoder, udbrød Lydia. Himlen give, at det ikke var saaledes!

Fanchette fastede sig hulkende ned og Moder og Datter græd i Forening.

— Hvad skal jeg dog gjøre? udbrød den fortvivlede Fanchette.

— Naar vi komme til den nærmeste Station maa vi stige ud og gaa tilbage . . . maaske det ikke er saa sørgeligt som vi tro.

— O Gud, hvorfor forfølger Ulykken mig dog stadig! udbrød Fanchette med sørgmodig Stemme.

I det samme fjørte Toget frem for den lille Station.

Enkelte af Passagererne stege ud.

— Stig ud, Moder, sagde Lydia; jeg skal samle vore Sager sammen. Jeg følger strax efter.

Josef, som havde været et tavst Vidne til denne Scene, rakte den nedbøiede og bekymrede Moder Armen, og han førte hende over i Ventesalen.

Her sank hun fortvivlet ned paa en Stol og skjulte sit Hoved i Hænderne.

Samtidig var Lokomotivføreren ilet hen til Telegrafstationen og kom tilbage med den samme nedslaaende Efterretning.

— Telegrafen er vedvarende afbrudt!

— Saa afsted igjen!

Piben lød. Dampsøilen hævede sig og Toget foer videre.

Fanchette hævede Hovedet og saae det lange Vogntog bruse afsted.

Hun reiste sig og vaklede forskrækket nogle Skridt frem.

Den sidste Vogn ilede just forbi og hun saae Lydia, med alle Tegn paa Fortvivlelse og Forfærdelse, strække Armene ud imod hende.

Hun stod ene og forladt her paa det fremmede Sted, uvis om den Skæbne, der havde rammet Georges.

Var der begaaet en Forbrydelse? Havde Lydia bedraget hende?

Til hvem skulde Fanchette henvende sig? Vilde det nytte hende at søge efter sin Ægtefælle?

Hun sank ned paa en Bænk, maalløs og fortvivlet!

Pludselig lød et frygteligt Brøl ved Siden af Toget, der med vild Fart jog afsted.

En Flok Rødhuder var pludselig sprungen op paa Gangbrædtet og klamrede sig fast til de bageste Vogne.

Tidligere havde de bageste Vogne været Godsvognene og var et Par Gange bleven afskaaret eller anfaldet af de omstreifende Indianerhorder, der med Lethed og Dristighed sprang op paa de forbifarende Tog. Nu vare Godsvognene de forreste og den bageste Vogn som oftest tom. Derfor var der ingen Passagerers Nærværelse, der havde krydset Lydias Plan.

Lydia var særdeles henrykt over den Gjerning, som hun havde fuldført.

— Det gik jo særdeles let, sagde hun.

— Hvormeget mon vi fik redbet? spurgte Josef.

— Lad os tige i Vadsækken.

Josef aabnede den store Vadsæk og tog en Bunke Sedler frem.

— Fy, for. Pokker, udbrød han; de lyde paa Navn.

— Aa, det skal jeg nok klare!

— Kan hun ikke hitte paa at telegrafere efter os? spurgte hun.

— Det falder hende ikke ind, at vi har bedraget hende. Djævlen selv synes at staa os bi.

Som en Bekræftelse paa disse Ord tittede et

skræffeligt, rødmalet Ansigt ind af Waggonvinduet og faa Minutter efter gled en Indianer med en Tomahawk i Haanden ind ad samme.

Josef vilde stille sig frem og forsvare Lydia.

Et eneste Hug af Tomahawken strakte ham til Jorden.

Med kløvet Hoved laa han for Fødderne af den Kvinde, der havde været hans Ulykkes Genius.

Han, som for hendes Skyld havde gjennemgaaet utallige Lidelser, skulde falde for et eneste Slag af Indianerens Øxe.

Han levede endnu nogle faae Øieblikke, i hvilke hans brustne Øine saae Lydia i en Indianers Favn.

Waggonen var bleven stilt fra Toget, der med samme Raseri fortsatte sin Vei.

Indianerne bleve ærgerlige ved at se, at de med Hensyn til deres Bytte var bleven narrede.

En Indianer hævede alt Øxen, for at slaa Lydia ned.

Men et Blik paa hendes smukke Ansigt fik ham til at holde inde.

— Den skjønne Rose vil pynte i vor Høvdings Wigwam! sagde han med et djævelsk Smil.

Lydia tabte et Øieblik Besindelsen. Hendes Blik hvilede paa den døende Josef. Den Mand, som saa trolig havde været hendes Hund og Slave og dog en Tid hendes værste Fjende, var nu et Lig.

Hun foer gysende sammen ved at betragte ham og Indianerne kunde med Lethed binde hende og føre hende bort med sig.

— — — — — — — — — — —

Det fremilende Tog gik ind paa Hovedstationen i samme Øieblik som Iltoget skulde afgaa.

Fem Minutter senere, og en stor Ulykke vilde være paafulgt.

Tyrgetyvende Kapitel.

Eneboerne.

Førend Jernbanen endnu havde banet sig Vei og før Indianerne med deres Tomahawker vare blevne vildfarne, for at give Plads for dem, der ryddede de urgamle Træer, stod her en lille Hytte.

To Aar forend de sidst skildrede Begivenheder tildrog sig her en Handling, der vil faae Indflydelse paa Opløsningen af vor Fortælling.

En skikkelig Irlander havde slaaet sig til Ro i denne Hytte og levede her, fjernt fra Verdens Larm, med sin Kone og sine Børn.

Det var haardt Arbeide, at vinde Plads i den gamle Skov; men da først denne var ryddet, gik

det let med at indhegne Pletten og besaae den med Ting, der kunde afgive Føde til den lille Familie.

Indianerne kom et Par Gange ad denne Kant; men det var fredelige Rødhuder, Ingen forstyrrede dem og de forstyrrede Ingen. Da de senere bleve drevne fra deres Hjem som en Flok vilde Dyr, da kunde det nok hænde, at de gik paa Krigsstien.

Undertiden søgte vel et eller andet vildt Dyr at aflægge en fransk Visit; men hidtil havde dog Irlænderens Bøsse givet dem Andet at tænke paa end at komme igjen, og mere end et Løvestind var bleven solgt i den nærmeste By, der laa over to Mile borte.

Det var et eiendommeligt, men fredeligt og — trods sin Ensformighed — dog lykkeligt Liv, der henrandt her i Skoven.

En Dag blev Irlænderen lidt forbauset ved at se en gammel Mand træde ind i Hytten.

Endnu mere forbauset blev han, da denne Mand spurgte, om han vilde sælge Hytten.

Dette Spørgsmaal kom ham saa uventet, at han tøvede med sit Svar.

— Undskyld, Sir . . ., stammede han.

— Tænk over Sagen, jeg forlanger ikke Svar lige strax.

— Jeg og min Familie kan til Nød slaa os igjennem her.

— De kan jo forlange en passende Sum; thi Penge er just ikke det, som jeg mest savner.

Det var en underlig gammel Mand. Hans Sprog, hans Maneer, rebede den dannede Mand, men over hans hele Væsen var der dog en vis Uro, som om en eller anden Brøde tyngede paa ham, og som om han, trods sine graa Lokker, søgte at undfly Samfundet.

Irlænderen tænkte dog ikke saa meget over den Fremmedes Udseende, som over hans Forslag.

I Forening med sin Hustru overlagde han dette, medens den Gamle tog Alt i nærmere Øiesyn.

Endelig syntes Irlænderen færdig med Regnskabet. Hans Kone havde forestillet ham, at det dog for Børnenes Skyld vilde være heldigt, at komme nærmere de befolkede Byer; her opvoxede de jo i den største Uvidenhed. Naar de fik Hytten godt betalt, vilde de kunne kjøbe dem nogle Farme Land paa et opdyrket Sted.

Irlænderen nævnede altsaa en efter sine Begreber stor Sum.

Den Gamle slog strax til, aabnede sin Brevtaske og talte Pengene op, til stor Forbauselse for Irlænderen, der blev helt forundret ved, at der slet ikke blev tinget om Prisen.

— Om en Uge maa Alt være klart! sagde den Fremmede.

— Vel, Sir!

— Men saalænge kan jeg vel nok mod Betaling faae mit Ophold her?

— Ja, Sir!

Den Gamle forblev altsaa i Hytten, medens Irlænderens Familie otte Dage efter forlod det Sted, der nu i flere Aar havde skænket dem Livets Ophold.

Den Gamle stirrede efter dem med et vemodigt Blik. Han misundte dem sjensynlig deres glade Sind og gode Humør.

Saa levede han her, fjernt fra al menneskelig Omgang, ene med sine mørke Minder og bittre Tanker.

Saaledes forløb et Aar; han ernærede sig af det, han indhøstede, og arbeidede flittig med Hakke og Spade, som om han ved anstrengende Arbeide vilde bringe Ro i sit Sind, Fred i sit Hjerte.

Af og til fik han ogsaa Besøg af Indianerne; men han vidste stadig at tudske med dem, skænke dem en eller anden lille blinkende Gjenstand, saa at han vandt deres Venskab.

Imidlertid søgte man at trænge Indianerne bort, for at skaffe Vei for Damphesten; og Indianerne greb nu til Tomahawken, søgte at forsvare deres Territorium og begyndte at anfalde de Hvide.

Men til den gode Mand, som de kaldte den Gamle, kom de ikke som Fjender.

Saaledes blev han rolig boende her, medens

Kampen raſede i hans Nærhed og hans røde Venner bleve nedhuggede.

En Morgen tidlig, da han traadte ud af Hytten, blev han meget forundret ved at ſe et kvindeligt Væſen ligge bevidſtløs udenfor Døren.

Ved første Øiekaſt paa den Bevidſtløſes Anſigt foer den Gamle tilbage; det var ſom om dette Aaſyn tilhørte hans mørke Minder.

— Det maa jo være en Indbildning! mumlede han. Lydia kan ikke komme her!

Han bøiede ſig nu ned over den Bevidſtløſe.

Det var en Kvinde paa cirka 50 Aar. Hendes Anſigt bar Spor af fordums Skjønhed, men Livet maatte viſt have budt hende ſin bittre Kalk, thi det bar ogſaa Spor af kvalfulde Timer.

Hun bar Lænker om Hænderne; dette tydede paa, at hun var en undſluppen Forbryderſke.

Den Gamle ſøgte nu at kalde hende tilbage til Bevidſtheden. Dette lykkedes ham og efter faa Minutters Forløb ſlog hun Øinene op og ſaae ſig om med et fortvivlet Blik.

— Er jeg paagreben? udbrød hun. Skal jeg tilbage til det mørke Fængſel? O, gamle Mand, lad mig beholde Friheden, lad mig ikke komme tilbage dertil, jeg kan ikke holde det ud i det trange, uhyggelige Bur!

— Jeg vil ikke føre Eder tilbage til Fængſlet . . . jeg kjender Eder ikke! udbrød den Gamle.

— Jeg er en ulykkelig Kvinde, som ikke havde ventet, at Ulykken skulde drage saaledes hen over mit Hoved.

— Er I en Ulykkelig, der ikke har et Ly mod Livets Storme, da kan I blive hos mig, hvis I har Lyst.

— Tak, Tak, ædle Herre!

— Kom nu ind i Hytten og se at komme til Kræfter. Vil I dele mit Eneboerliv, da staaer min Hytte aaben for Eder, der er Plads nok til To. Men spørg aldrig om hvem jeg er eller hvor jeg kommer fra.

Den stakkels Kvinde takkede ham for al hans Godhed og tog med Glæde mod hans Tilbud.

— I har Intet at takke for, thi saalænge I bliver her, maa I tage fat og arbeide; her kommer Føden just ikke ind ad Døren.

Fra den Dag af boede den stakkels Kvinde, som hed Lucia, og den gamle Mand sammen i Hytten.

Hun betragtede sig selv og han syntes ogsaa at betragte hende som et Slags Tyende. Hun holdt deres Hjem vedlige, tumlede, vaskede, skurede og regjerede i Hytten, han gravede, plantede og passede sine Anlæg udenfor. De levede af de Urter og Planter, han plantede.

Disse to Mennesker vexlede sjælden eller aldrig noget Ord. Han havde sine triste Tanker, hun

havde sine mørke Minder. Hver af dem passede sin Dont, men Fortrolighed til hinanden havde de aldeles ikke.

Om Søndagen arbeidede Ingen af dem; saa sad de Begge paa en Bænk udenfor Hytten, saafremt Veiret tillod det. Begge tause, Begge hensunkne i deres Betragtninger. Han med en Pibe i Munden, hvoraf han af og til tog nogle lange Drag, hun med et Strikketøi, hvorpaa hun ofte tabte en Maske.

Men mærkeligt var det dog, at deres Tanker, ubevidst for dem, kredsede om det samme Punkt, dvælede ved det samme Sted, rædtedes ved det samme Syn.

Vi ville følge den gamle Mands Tanker; det er Mindernes brogede Flok, der drage frem for hans Blik.

Han seer sig selv som en elegant og smuk ung Mand færdes i de fineste Saloner, agtet, æret og beundret; Herrernes Ven, Damernes Yndling, de Gamles Glæde. Ingen Beslutning kunde tages, uden at han maatte give sit Raad, ingen Fest kunde feires, uden at han saa at sige var Sjælen deri. Til Alvor og til Spøg var han altid vel seet og yndet.

Der var en Dame, smukkere end alle de Andre, elskværdigere end alle dem, han kjendte. Han nærmede sig hende og hun syntes ogsaa godt om

ham. Deres Kjærlighed havde som enhver Elskov sin Historie, sine lyse og mørke Sider; men de fleste bar dog Glædens lyse Stempel. De bleve forenede ved Ægteskabets Baand og lykkelige Aar henrandt. Greven kunde dog ikke ganske opgive sit lystige Ungdomsliv og havde af og til en lille Kjærlighedshistorie, som Grevinden maaske ikke var ganske uvidende om; men hun sagde ham aldrig et ondt Ord derfor, bebreidede ham aldrig hans Opførsel; det hørte jo næsten med til den gode Tone i Paris. Grevinden fødte ham en Søn, der blev hans Glæde og Stolthed, en rask Dreng, der var selvskreven til alle lystige Spilopper. Saaledes gik Aarene sorgløst og umærkeligt. Rynkerne begyndte at indfinde sig paa Panden, Haaret begyndte at vise adskillige Selvstænk, der snart forvandlede sig til en Krands af hvide Lokker. Greven førte endnu det samme lykkelige Familieliv, men indlod sig ogsaa endnu paa smaa pikante Eventyr, naar det lykkedes ham at finde en eller anden borgerlig Skjønhed, der fandt Naade for hans Øine. Men pludselig, som Tordenskyerne kan forvandle en skyfri Himmel, saaledes drog Ulykkens mørke Taager ind over ham og hans Familie. Han lærte en ung Dame at kjende, Lydia Bretton, han mærkede snart, at hun ikke var uimodtagelig for hans Elskovsbeviser. Hun var bedaarende skjøn, yderst elskværdig og særdeles dannet. Efter en Maaneds Forløb var Greven fuld-

stændig forelsket i hende, tilbad hende som en Helgen, forgudede hende, som om hun virkelig var en ulykkelig Kvinde, der offrede ham sit Hjerte.

Hans Søn Paul var nu 20 Aar gammel, en flink ung Mand, der af Kjærlighed til Kunsten var bleven Maler. Han fik Nys om denne Kjærlighedshistorie, opsøgte Faderen, besværgede ham, tiggede og bad ham om at opgive denne taabelige Elskov, men blev til Straf derfor pryglet af sin Fader og forjaget af sit Fædrenehjem.

Nu fulgte der en Række af frygtelige Optrin, som Læseren alt kjender. Hvorledes Lydia fik den gamle Grev Verdielle, thi denne Olding var ham, til at testamentere hende alt sit Gods, hvorledes hun samtidig stod i Kjærlighedsforhold til Paul, som hun søgte at ophidse til at dræbe Faderen, hvorledes Grevinden fik Nys om Sagen og gik til sin Sons Hjem, fandt ham død og med Læberne trykket mod Billedet af en deilig ung Kvinde. Greven gjensandt sin Hustru som Vanvittig, sit Barn som et Lig og opdagede tillige hvor skammeligt denne falske Kvinde havde bedraget ham. Vi vide hvorledes han hævnede sig, ved først at lokke Testamentet fra hende og dernæst ved at skyde paa hende. Han troede at have myrdet hende og det var Tanken om dette Mord, i Forbindelse med de mørke Billeder, der knyttede sig dertil, som nu fik ham til at skælve og der nu hvilede saa tungt paa ham.

Den Kvinde, som sad ved hans Side her paa dette øde Sted, gjennemgik ogsaa i Tankerne sit Livs Hændelser.

Det var den samme Historie, fortalt paa en anden Maade, det var et Liv, begyndt i Lykkens Solskin, men senere hyllet ind i Sorgens klamme Taage.

Hun var en Datter af velhavende Borgerfolk i Paris. Tidlig kom hun til Theatret, opvoxede derved og blev meget tidlig Publikums Yndling. Det var maaske ikke saameget hendes Spil, som hendes egen elskværdige Person, der bidrog dertil. Muntre og elskværdige Roller vare hendes bedste Perler og munter og elskværdig var hun selv. Livet laa for hende som en blomsterbestrøet Vei; man kappedes om at forgude og forkjæle hende.

Hun bekymrede sig ikke om Herrernes Gunstbevisninger og afslog med samme Elskværdighed alle Stormangreb paa hendes Hjerte.

Saaledes henrandt et Par Aar. Da mødte hun en Dag en Person, hvis Bekjendtskab hun hidtil ikke havde gjort: det var Ulykken. Den viste ikke sit sorte Meduſahoved frem. Den kom i Skikkelse af en ung og smuk Mand, der talte saa varmt og inderligt Kjærlighedens blomstrende Sprog, og hun anede ikke, at det var Svig og List.

Hvad Andre vilde give Guld for at eie, det skænkede hun ham frivilligt, hvad Andre forgæves

havde tryglet om, gav hun med Glæde til ham, nemlig sit Hjertes varme og inderlige Kjærlighed.

Denne unge Mand fik Adgang til hendes Hjem, han traadte over den Dørtærskel, som endnu ingen fremmed Herre havde betraadt, han kyssede de ufyldsrene Læber og trykkede hende i sin Favn.

Hun vilde med ham ved Haanden træde frem for hele Verden og sige: se her er den Mand, som jeg elsker.

Men han bad hende om at afstaa fra dette Forsæt og med Taarer i Øinene tilstod han hende, at hans Fader var en Forbryder, at han havde begaaet en Misgjerning, som havde sat en Plet paa hans Navn. Hele Verden kjendte denne Forbrydelse, kjendte den Plet, der klæbede ved dette Navn, og de vilde haane og foragte den smukke Skuespillerinde, fordi hun rakte Sønnen af denne Mand sin Haand. Var denne Mand end den braveste, ærligste og mest retskafne Mand, man vilde dog fordømme hende og fordømme ham!

Ved saadanne Udtalelser lullede han imidlertid ikke den unge Kvindes Planer i Ro; netop fordi Alle vilde haane og spotte ham, vilde hun elske ham og for Alles Øine hæve ham og drage ham frem.

Nei, for hendes Skyld vilde og kunde han ikke foie hende, før vilde han gjøre en Ende paa sit eget Liv, end se hende foragtet og spottet af den Mængde, der nu tiljublede hende deres Bifald.

Elske hende vilde han, saalænge han levede; men netop hans Kjærlighed til hende var for stor til at han vilde elske hende uden i Løndon.

Den stakkels Kvinde troede paa hans Ord, lyttede til hans Tale, græd over hans Sorg og tog Del i hans Smerte.

Den unge Mand var en Skurk og gik kun ud paa at bedrage den unge Kvinde, og det lykkedes ham særdeles godt. En skjøn Dag forlod han hende og hun var da ulykkelig.

Publikums Gunst vendte sig pludselig imod hende; uden at hun havde nogen Anelse om, at det kom fra den Mand, der havde bedraget hende, gik Rygtet fra Dor til Dor og fortalte de skændigste Historier om hende. Hun, som altid var bleven modtaget med Jubel, blev hilset med Piben og Hyssen, hun, som kun havde behøvet at aabne Læberne, for at høste stormende Bifald, kunde nu ikke faae et Ord over Læberne for Spektakel.

Hun blev syg af Harme. Imidlertid døde hendes Forældre og Tiden nærmede sig, da hun skulde føde et Barn. Onde Tanker leirede sig hos hende, hun var forstødt og forladt af Alle, nu vilde hun hævne sig paa Alle. Det stakkels, ufødte Barn skulde bringe Hævnen.

Naar Ulykken banker paa, ledsages den altid af flere Følgesvende, og saaledes gik det ogsaa den

unge Kvinde; Fattigdom og Elendighed gav Møde hos hende og er det tungt at bære for Enhver, bliver det dobbelt tungt for den, der engang er bleven vant til kun at ſtue Glædens Roſer.

Det var da ei ſaa mærkeligt, at hendes Hjerte lukkedes for alle bedre Følelſer, at ſelv den ømmeſte af alle Kvindehjertets Strenge ikke kunde faae Lov til at tone — nemlig Moderens Ømhed.

Den Tanke var bleven faſtgroet hos den nu ſaa ulykkelige Kvinde, at Barnet ſkulde bringe Hævn, Hævn over den Skurk, ſom havde bragt Sorgens Stempel over hendes Pande, Hævn over Alle, ſom havde bidraget til at ſende Ulykkens Byrde paa hendes Vei, Alle, der af et tomt Rygte havde ladet ſig forlede til at ſaare hende, ſom de ſelv havde tilbedt til Afguderi.

Da hun havde bragt en lille Pige til Verden, lagde hun Barnet en Aften paa Gaden, medens hun blev liggende i Baghold, for at ſe hvem der optog det.

Uvidende om de Begivenheder, der foregik omkring hende, vidſte hun ikke, at Revolutionen den Aften raſede i Paris' Gader og hun var nær ved at blive et Offer for de omſtreifende Kugler.

Hun ſaae nu en Tigger optage Barnet og hun liſtede i Afſtand efter ham; hun ſaae Tiggeren bringe det ind i den vilde Forſamling og, med Anſigtet trykket mod et af de ſmaa Vinduer, hørte

hun Stodderkongens Tale. Hun saae det lille Barn voxe op imellem de forbryderiske Væsener og hun fandt en underlig Fryd ved at tænke sig Barnet som Den, der skulde hævne hende paa Samfundet.

Saaledes gik Aarene. Barnet voxede op; Moderen levede et kummerfuldt Liv som Fabrikarbeiderske, snart var hun hist, snart her, men saasnart hendes Fortid røbedes for hendes Kammerater, flygtede hun strax, for at undgaa deres Spot.

Saa kom der endelig en Dag, da en frygtelig Tanke opstod hos den stakkels Kvinde, da en Betragtning, som hun aldrig havde skænket Rum, pludselig væltede sig ind over hende.

Det var Tanken om den frygtelige Uret, hun havde begaaet mod Barnet; men denne Uret lod sig ikke gjøre god igjen, og dreven af denne uhyggelige Betragtning reiste hun til Amerika.

Intetsteds fandt hun Ro, intetsteds fandt hun Fred. Tanken om det Barn, der var opdraget med idel Brøde for Øie, uden at kjende Grændserne mellem Godt og Ondt, pinte hende og hendes frygtelige Hævn blev kun en Svøbe for hende selv.

Dreven af Nød begik hun et Tyveri; hun, der engang havde faaet Blomster og Guld strøet for sin Fod, hun skulde spærres inde bag Fængslets trange Bur. Men den Tanke, at hun derinde

vilde blive endnu mere forfulgt af sine mørke Syner, fik hende til at flygte bort.

For stolt havde hun været i Medgangens Dage, for svag i Modgangens Stund; hun havde savnet Troen paa ham, der styrer Livets Gaade, hun fandt den først, da det var forsilde.

Det var disse Tanker, der drog forbi hendes Syn nu.

Barnet var Lydia.

Denne Kvinde havde altsaa født det Barn, som den gamle Mand mente at have dræbt.

En Dag blev den forhenværende Skuespillerinde meget syg og Grev Verdielle pleiede hende saa godt han formaaede; Sygdommen tiltog; paa dette fjerne Sted fattedes Lægemidler til at standse den og selv om man havde eiet disse, vilde de ikke kunne have udrettet noget. Døden havde mærket hende med sit uhyggelige Kjendetegn.

Da hun nu laa parat til at løsne de Baand, der bandt hende til Livet, følte hun en uimodstaaelig Trang til at lette sit Hjerte, til at fortælle Greven, hvad hun ikke havde betroet noget Menneske, og hun fortalte ham Alt, hvad der var hændet hende.

Greven stirrede overrasket og forfærdet paa hende; Moderen til det Barn, han havde dræbt, Moderen til den Kvinde, der havde gjort ham og hans Familie ulykkelig, der havde bragt hans

Hustru paa Daareanstalten, hans Søn i Graven og gjort ham til en usel Morder.

Nogle Øieblikke stirrede han saaledes paa hende; da sank han ned paa Knæ ved hendes Leie, skjulte Ansigtet i sine Hænder og hulkede:

— O, Himmel, er Du Lydias Moder?

— Hvorledes, kjender De Lydia?

— Ja!

— Siig mig, har hun gjort Dem noget Ondt?

— Ja; hun har gjort mig og Alle dem jeg havde kjær, ulykkelige, og til Gjengjæld dræbte jeg hende.

— O, Himlen være lovet, at hun er død! Da vil hun ikke mere foraarsage nogen Ulykke! O, tilgiv hende!

— Jeg har Intet at tilgive hende. Mellem hende og mig er Regnskabet opgjort. Mellem Gud og hende og mellem Gud og mig bliver det maaske sværere.

Saa døde den stakkels Kvinde i den falske Tro, at hendes Barn var gaaet forud og saaledes ikke var istand til at gjøre mere Ondt. I Døden fandt hun Fred for sit forpinte Hjerte og i Døden fandt hun den Ro, som Livet havde nægtet hende.

Den gamle Greve gravede den Døde ned i nogen Afstand fra Hytten og satte et Trækors paa hendes Grav.

En Dag, da han atter ene og forladt sad

udenfor Hytten, saae han en kvindelig Skikkelse nærme sig samme.

Da hun saae ham, ilede hun henimod ham og spurgte, om han ikke havde seet en Mand, der var styrtet ned fra Jernbanetoget.

— Jeg kommer aldrig udenfor min Dør, sagde den Gamle. Toget gaaer daglig forbi, men det er kun saare sjældent at jeg seer det.

Det var Fanchette, der vaklende skred frem ad den øde Vei, for at opsøge Georges.

Før den stakkels Skuespillerinde døde havde hun, uden at Greven dengang havde lagt synderlig Vægt derpaa, fortalt ham, at Liredreieren Adam samme Nat, som Tiggeren havde optaget hendes Barn, havde optaget et spædt Barn, som han senere havde opdraget.

Da Fanchette nu fortalte om sine Lidelser og Gjenvordigheder, gled Talen lidt efter lidt over paa det Gebet, der var hendes bittreste Tanke, nemlig det Barn, som hun selv havde skænket Livet.

Hvo skildrer hendes Glæde og Overraskelse, da den gamle Greve opklarede for hende, at Lydia ikke var hendes Barn og viste hende det Sted, hvor Lydias Moder hvilede.

Den gamle Greve erfarede nu, at han ikke var en Morder og at Lydia endnu levede og udfoldede sin frygtelige Virksomhed.

Den stakkels Fanchette følte en frygtelig Byrde væltet fra sit beklemte Hjerte; Lydia, den rædsels=fulde Lydia, var ikke hendes Datter, men det var Aurelia, den kjære, gode Aurelia, som hun altid havde elsket og som hun havde staaet bi i Mod=gangens Dage.

Aurelia havde vel ogsaa maattet gjennemgaa Ulykkens Pinsler — men et Moderhjerte seer dog heller sit Barn lide uskyldigt, end at det selv er en Forbryder.

Enogfyrgetyvende Kapitel.

I Urskoven.

Da Georges kom til sig selv, saae han sig for=undret om.

Over hans Hoved glimtede Tusinder af Stjerner paa den klare Himmel og Maanens gyldne Skive kastede sit blege Skin paa hans Om=givelser.

Paa begge Sider af Veien, eller rettere Aab=ninger, hvor Jernbanen gled igjennem, var der Skove af vidunderlig formede Træer, snart smaa og krybende, snart høie og slanke, som Palmen.

Overalt lød en Hvinen og Skrigen, der for=

raadte, at Dyrene benyttede Nattens Timer til smaa fjendtlige Feider.

Georges mindedes nu hvad der var skeet og vilde springe op.

Da følte han om sin ene Arm en sagte, puslende Bevægelse, der bragte ham til at forstene af Skræk.

En Slange havde snoet sig om hans Arm.

Han vovede ikke at røre sig af Stedet, for ikke at irritere den.

Den syntes at have slaaet sig til Ro og blev siddende. ganske stille.

Georges Blik var fæstet til Slangen, som ved en magnetisk Magt. Han formaaede ikke at løsrive det. Saaledes forløb nogle Sekunder, der forekom ham som hele Timer.

Skjøndt Livet kun havde budt ham sin bedske Drik, vilde han saa nødig slippe Livstraaden, især paa en saa uforberedt og uhyggelig Maade.

Et eneste Bid af det lille Dyr vilde have Døden tilfølge og han synes alt at føle dette Bid; en isnende Kulde gjennemfoer ham.

Endnu sendte han en Tanke til den Kvinde, der for hans Skyld havde gjennemgaaet saamange bittre Timer, den Kvinde, der fra den Dag hun begyndte at elske ham, kun havde plukket faa af Glædens Roser, og dog endnu velsignede det Dieblik, da de mødtes.

Hvor var nu Fanchette? Vilde hun lide Døden for sin egen Datters Haand? Havde det virkelig været hans Datters Formaal nu at myrde ham, havde hele hendes Tale om Omvendelse kun været Komediespil?

Han vaagnede først af disse Tanker da han mærkede sin Arm fri, og idet han kastede Blikket ned mod Jorden, saae han Slangen bugte sig bort.

Georges takkede Gud for Frelsen og fortsatte kort efter sin Vandring.

Men hvorhen skulde han styre sine Fjed? Ude paa den aabne Vei kunde han ikke gaa, naar Solen kom frem, og inde i Skoven fjernede han sig fra sit eneste Kompas: Jernbaneskinnerne, og der inde vrimlede ogsaa af vilde Dyr.

Han besluttede sig da til at følge Udkanten af Skovtykningen.

Til sin Forundring hørte han pludselig Hovslag.

Da han kort efter skimtede en Indianer, kastede han sig hurtig ned bag en stor Træstamme.

Han tittede lidt efter frem og saae ikke en, men mange Indianere, der med største Skyndsomhed fortsatte deres Ridt, uden at se tilhøire eller venstre.

Midt imellem dem, bunden til en Hest, laa et kvindeligt Væsen.

Faa Minutter efter var hele Toget forsvundet.

Georges listede sig frem og stirrede forbauset efter dem.

Ude paa Veien laa en Gjenstand, som de havde tabt eller bortkastet.

Georges ilede derhen og tog den op; det var hans egen Vadsæk.

Den var tom. Hurtig aabnede han den og følte i et hemmeligt Rum. Alle Værdipapirerne laa urørte.

En frygtelig Angst bemægtigede sig ham. Var det maaske Fanchette, der blev slæbt bort af Indianerne?

Fortvivlet kastede han sig ned paa Jorden. Hvorfor skulde hans Liv være en evig Kjæde af Kamp og Lidelse?

Længe laa han saaledes og havde næsten opgivet sin Kamp for Tilværelsen; da reiste han sig søgte at samle sine Kræfter og fortsatte sin Vei.

Før han opgav sin Kamp med Livet, maatte han opsøge sin Kompagnon og ordne sine Affærer der. De Penge, der laa i Brevtasken, tilhørte ikke Georges alene.

Det var denne Tanke, der fik ham til at vatle hen ad den næsten ufremkommelige Vei, for at søge tilbage til de beboede Steder.

Da han havde gaaet i flere Timer i denne Ørken af Træer, var han saa udmattet, at han næsten ikke formaaede at holde sig opreist.

Han plukkede nogle Frugter og søgte at stille sin Sult.

Endnu engang søgte han da at komme videre og stod til sin Overraskelse kort efter udenfor en menneskelig Bolig.

Han vakler derhen og banker paa den lille Dør.

Denne bliver aabnet og han træder indenfor.

En gammel Mand har aabnet Døren og gjør et Tegn til, at han skal gaa sagte.

Forsigtig træder han da ind og seer en kvindelig Skikkelse hvile paa en Seng.

Hun aabner Øinene og næsten i samme Nu udstøder hun et Glædesskrig.

Han vakler nogle Skridt tilbage. Er det et Fata morgana, et Drømmesyn?

Men før han er kommen sig af sin Overraskelse, hviler hun ved hans Bryst.

Hendes Øine ere blevne klarere, hendes Pande glattere, det var som om hun havde mødt en eller anden stor Glæde.

Georges saae spørgende paa hende.

— O, Georges, udbryder hun; hvor Gud dog er god. Nu er Alt opklaret!

— Hvilket?

— Lydia er ikke vort Barn!

— Hvorledes!

— Seer Du den simple Gravhøi?

Ved disse Ord pegede hun ud af det lille Vindue.

Georges saae en lille Høi, paa hvilken der stod et Trækors.

— Ja.

— Under denne Høi hviler Lydias Moder; Aurelia er min Datter.

— Aurelia!

— Du kjender hender ikke! Hun er opdraget hos den gamle Liredreier Adam! . . . Himlen være lovet! . . . Det er, som om jeg er bleven mange Aar yngre; Aurelia er saa god, saa hjertensgod som Du!

Fanchette fortalte nu Alt hvad hun vidste om den unge Pige, som hun havde taget til sig i sit Hjem, da Alle havde forladt hende.

— Hun har været ulykkelig som Dig og som mig, sluttede hun; men selv har hun intet Ondt forøvet. Kan vi snart vende tilbage til Europa og opsøge hende? O, da jeg ikke anede, hvor nær hun stod mit Hjerte, har jeg tabt hende afsyne. Men han, der dog er en naadig Gud, om vi end stundom ikke kan fatte hans Veie, han holde sin Haand over hende!

— Saasnart vi komme til en beboet By, kan vi jo skrive til det Sted, hvor hun sidst boede. Maaske hendes Opholdssted vil være at opspørge.

Men jeg kan ikke vende tilbage, før jeg har ordnet de Affærer, jeg alt saalænge har forsømt.

— Og jeg følger Dig! sagde Fanchette.

Toogfyrgetyvende Kapitel.

En Begivenhed.

Vi gaa forud for Georges og Fanchette til hans Kompagnon, Herr Smahl.

Nede ved Skibbyggerpladsen er Alt dødt og stille; intet Hammerslag lyder, ingen lystig Opsang toner, ingen Summen høres ovre fra det store Maskinværksted; den tykke, sorte Røg strømmer ikke ud af den høie Skorsteen.

— Er det maaske en Fest- eller en Hviledag? Er det for at tage Del i en eller anden Glæde, at Arbeidets Børn ikke ere paa deres Pladser?

Nei; naar vi gaa ned udenfor Smahls Eiendom, se vi dem Alle samlede tause og alvorlige.

Da de imorges forlod deres Koner og Børn, glade og sorgløse som altid, og uden at ane den truende Fare, fandt de en Plakat opslaaet, der forkyndte, at Arbeidet var standset, at Firmaet Smahl & Komp. var gaaet fallit.

De saae forskrækkede paa hinanden og læste Plakaten atter og atter.

Hvad skulde der blive af deres Hustruer, hvormed skulde de forsørge Børnene?

Der stod nu flere Hundrede arbeidsdygtige Mænd Ansigt til Ansigt med Fattigdom og Nød. For den, der skal leve af Dagens Arbeide, for hvem Arbeidet er hele Formuen, er der Intet saa frygteligt, som en Arbeidsstandsning.

Sorgløst og godt havde de Alle slaaet sig igjennem; der var ikke for lidt, men der var heller ikke for meget, især da de Fleste jo havde en talrig Familie; men nu pludselig, uventet og uforberedt, kom det sørgelige Budskab. De kunde ikke fatte og forstaa, at de nu vare brødløse. Den lille Skilling i Sparebøssen, som var lagt hen til Konens Fødselsdag, til Børnenes Glæde, den vilde kun slaa Lidet til. Alle vilde synke i Nød og Elendighed.

Alle som En gik de nu hen til Herr Smahl. Intet bittert Ord imod ham kom over deres Læber; de vidste, at det ikke var ham selv, der havde nogen Skyld i denne Ulykke.

Tre Mænd gik nu op for at tale med ham, medens de Andre ventede udenfor paa Gaden eller gik hjem, for at bringe deres Kjære dette tunge Budskab.

Herr Smahl stod ved et Vindue og stirrede

tankefuldt ud over det Sted, hvor der nys havde herſket Velſtand og Arbeidſomhed.

Han var umaadelig bleg. Den mørke Rand om Øinene tydede paa, at han ikke havde været i Seng, at han havde tilbragt en Nat i urolig og ængſtelig Spænding.

Det var ſom om Ulykken pludſelig havde kaaret ham til Offer. Et ſtort Træoplag var bleven et Rov for Luerne en af de foregaaende Dage og han havde lidt et ſtort Tab, da han imod Sædvane, ikke havde dette aſſureret.

Et Par ſtørre Falliter havde ſamtidig berørt ham meget, da det var Folk han havde næret Tillid til og betroet mange Penge.

Medens Herr Smahl nu foretog en Reiſe til det Sted, hvor Ilden havde raſet, forſvandt en af hans Kontoriſter og medtog en ikke ubetydelig Pengeſum.

Herr Smahl kunde vel i Farens Stund have faact Penge tillaans, da Ingen havde Anelſe om at han ſtod for Fald; men han var en altfor retſindig Karakteer, til at ville drage Nogen med ſig i Ulykken.

Hans ſtørſte Omſorg var, at ſikkre ſine mange Hundrede Arbeidere mod at blive brødløſe; den Tanke, at dette kunde ſke, at denne virkſomme Iver, ſom Fabriken fremviſte, kunne forſtumme, bragte ham til Fortvivlelſe.

Han tilbød en Mand, som han kunde stole paa, Skibbyggerpladsen for en forholdsvis billig Sum. Det vilde være et enormt Tab for ham selv; men han sikkrede derved sine Arbeidere.

Denne Mand, der boede flere Mile borte, var ogsaa villig dertil og lovede den næste Dag at komme til Smahl, for at aftale det Fornødne. Grosseereren følte sit Hjerte lettet, naar blot hans Arbeidere ikke skulde staa brødløse. Resten maatte lægges i Skæbnens Haand.

Dagen oprandt; men han, som havde lovet at give Møde, indfandt sig ikke. Smahl var fortvivlet, han havde stolet paa ham og nu var alt Haab ude.

Den næste Dag maatte han indgive sit Bo til Skiftekommissionen. Den følgende Morgen var Skibbyggerværftet lukket.

Han stirrede endnu tankefuld ud over Byen, da de tre Mænd, der vare udsendte af deres Kammerater, traadte ind.

Han vendte sit blege Ansigt imod dem og sagde i en vemodig Tone:

— Hvad ønsker I af mig?

De tre Mænd stirrede forlegne paa hinanden, som om de ikke ganske vare enige om, hvad de egentlig vilde.

Endelig begyndte den Ene:

— Seer De, vi fandt det lidt underligt, at vi

ikke iforveien har faaet Nys om, hvad der nu er skeet her.

— Ulykken er for mit eget Vedkommende kommen saa hurtig, saa uventet, at jeg ikke selv har anet det. Jeg nærede det Haab, at kunne unddrage Eder fra dette sørgelige Tilfælde; men Skæbnen havde bestemt det anderledes.

Døren aabnedes og hans Hustru kom ind ad samme, bleg og vaklende, og lagde grædende Armen om hans Hals, medens Taarerne vædede hans Kinder.

Denne dybe, stille Smerte gjorde et stærkt Indtryk paa de tre Arbeidere.

— Hils Eders Kammerater, bad Smahl, og siig dem, at jeg skal gjøre hvad der staaer i min Magt for at skaffe Virksomheden tilbage paa Skibbyggerpladsen. Siig dem, at det er et tungt Slag, men tungest for mig!

Med disse Ord skjulte han Ansigtet i sine Hænder og græd. De tre Arbeidere gik tause bort, uden egentlig at have opnaaet eller blot forsøgt paa at opnaae Noget.

Kort efter vare Arbeiderne borte. Enhver var gaaet til sit Hjem med den alt andet end glædelige Efterretning.

For mange af dem var det en yderst tung Gang; det er en let Sag at bringe et glad Budskab, et Budskab, der bringer Smil paa Læben og Glæde

i Sindet; men det falder saa svært og saa tungt, at bringe et Sorgens Budskab, et Budskab, der bringer Taarer i Øiet og Fortvivlelse i Hjertet.

Da Smahl og hans Hustru vare ene, sad de længe tause ved hinandens Side, hensunken i de mørke Tanker.

— Du skulde søge et Øieblik's Hvile, sagde hun endelig; Du har ikke lukket et Øie den hele Nat.

— Men Du, kjære Hustru?

— Nei, jeg formaaer ikke at finde Hvile, naar jeg veed at Du urolig, forpint og ulykkelig vaager.

— Der er ikke Tid til at sove, sagde han i en bævende Tone.-

— Siig mig Et, sagde hans Hustru efter en Pause; hvor er Georges Valéry, har han ogsaa svigtet Dig?

— En Ulykke maa ogsaa have ramt ham; han skulde alt have været her for over en Uge siden, og han skulde have bragt mig en Sum Penge.

— Alle Ulykker synes ogsaa at have samlet sig over vore Hoveder.

En af Kontorpersonalet bragte et Brev. Det var fra den Mand, som havde lovet at overtage Skibbyggerværftet; han var pludselig bleven meget syg og var saaledes forhindret i sit Forehavende.

En af Skifterettens Folk kom nu for at faae Arbeidernes Løn opgjort, da denne skulde uddrages Boet.

Efter at dette var skeet, bragte Budet en Bunke Sedler; det var Folkenes Løn, de sidste Penge, de brave Folk skulde modtage af Smahl.

Disse Penge laa foran ham paa Bordet, og han betragtede dem med et sørgmodigt Blik. Han ønskede, at han havde tyve Gange saamange at give dem.

Dog, Naturen gjorde snart sin Ret gjældende, Smahl sank tilbage i Stolen og sov lidt efter ind.

Hans Kone tog Plads ved hans Side, lagde Armen om hans Hals og sov ind med Hovedet ved hans Bryst.

Et Øiebliks Fred havde de nu for de mange pinlige Tanker.

Søvnens Gud er ofte naadig; naar Livets bedskeste Drik udskænkes, bringer den en lille Stund Glemsel for Smertens Pile.

Et Vindue aabnedes kort efter og en Skikkelse gled ind ad samme.

Det var ikke noget Godt, der stod præget i dette Aasyn, det var ikke en Typus, der saae ud til at bringe Glæde.

Med et gridsk Blik betragtede denne Mand Pengene paa Bordet.

Han nærmede sig med sagte Fjed og bemægtigede sig disse.

Skurken gav sig god Tid til nøiere at undersøge Værelset, og forlod det da med sin rige Høst.

Da Smahl vaagnede, saae han sig forundret om; men pludselig stod den sørgelige Vished klar for ham.

Men Pengene!

Havde han gjemt dem? . . . Nei, de laa jo paa Bordet, dengang han sov ind.

Han ilede hen til Pengeskrinet, det var ogsaa borte.

O, Himmel, hvor var Arbeidernes Penge?

Fortvivlet slog han sig med Haanden for Panden, som om han vilde ordne sine Tanker.

Hans Hustru vaagnede og betragtede ham med et spørgende Blik.

— Men hvor kan dog Pengene være bleven af? udbrød han med fortvivlet Stemme. De laa jo her paa Bordet.

Hans Hustru reiste sig hurtigt og søgte at berolige ham.

De søgte Begge i Forëning; men Pengene vare og bleve borte.

De maatte være stjaalne; dog hvem kunde vel være Tyven? Og hvormed skulde han betale den sidste Uges Arbeide?

Smahl var ude af sig selv af Fortvivlelse; ved hans egen Uforsigtighed var Arbeiderne blevne bedragne for deres sidste Uges Løn.

Hans Hustru søgte stadig at berolige ham, og

Børnene kom nu til og blandede deres Taarer med Moderens.

Da reiste hun sig pludselig og sagde til Smahl:

— Himlen være lovet, jeg kan maaske dog frelse Dig!

— Hvorledes?

— Husker Du den lille Guldmedaillon med den ægte Diamant, som Du gav mig i de første Dage af vort Ægteskab? Hver Gang jeg har taget dette Smykke paa, var det, som vilde det faae en stor og indgribende Betydning for mig, det var som om det engang vilde frelse os i Nøden; nu er det Øieblik, som jeg ubevidst har anet, kommet, og jeg kan frelse Dig!

— Tak, min kjære Hustru, Du har lettet mit Hjerte! Men hvem vil give os Penge for dette Smykke? Er det Ret at sælge det, vil Du og Børnene ikke have Brug for Pengene?

— Lad os kun hjælpe Andre, saa hjælper Gud nok os.

— Du har Ret!

Han trykkede et Kys paa sin Hustrues taarevædede Kind.

Hun gik nu ind i sit Værelse, for at hente Smykket.

Faa Minutter efter vendte hun tilbage, bleg og nedslaaet.

— Hvad er der nu hændet? spurgte han i en bekymret Tone.

— Det er borte!

— Hvorledes?

— Det er fastjaalet os!

Det var, som om Ulykken havde afspærret enhver Vei for dem.

Dagen forløb meget sørgelig. Smahl med Hustru og Børnene forblev i deres Værelse, for ikke at blive Vidne til, hvorledes Rettens Folk satte Segl paa Alt det, de havde havt kjært.

Aftenen brød frem. Smahl var sunken hen i et uroligt Blund, fremkaldt af de mange Dages og Nætters Anstrengelse; den ringe Søvn om Formiddagen havde kun gavnet saa lidt.

Børnene vare alt gaaede tilsengs og Moderen sad ved deres Side, opfyldt af mørke Tanker om Fremtiden.

I Løbet af Natten vaagnede Smahl et Par Gange; men da Alt om ham var mørkt og tyst, sov han atter ind.

Moderen var falden isøvn ved Børnenes Leie, med Hovedet paa deres Puder.

Om Morgenen vaagnede Smahl, styrket paa Sjæl og Legeme.

Hans Hustru var oppe; men hendes Modløshed syntes at tiltage, efterhaanden som den sørgelige Vished blev klarere for hende.

Smahl begyndte nu med lidt Ro at overveie sin Stilling.

Da farer han pludselig op og lytter med bankende Hjerte.

Han iler hen til Vinduet, aabner det og stirrer ud af samme.

Han vender sig om til sin Hustru og seer paa hende med et spørgende Blik.

Hun forstaaer ikke Meningen deraf og seer forskrækket paa ham, som om hun frygtede for hans Forstand.

— Hører Du? spørger han.

— Hvilket?

— Seer Du? . . . Er det Hele da en Drøm?

Hun følger Retningen af hans Blik og seer en tyk, kulsort Røgsky.

— Hvad er det? udbryder hun forundret.

— Skibsværftet er i Gang! raabte han glad. Man kan høre Øxernes Slag, Savenes skrattende Lyd og en Opsang af Folkene, der gaa i Gangspillet, medens Maskinerne søge at overdøve denne Larm.

Smahl griber sin Hat. Han maa med egne Øine overbevise sig om, at det ikke er en Skuffelse.

Han iler gjennem Gaderne og ned til Skibsværftet.

Jo nærmere han kom dertil, desto tydeligere hørte han denne Lyd, der aldrig var forekommet

ham saa deilig som nu, denne Lyd, der vidnede om Arbeidsomhed og Flid.

Da han kom til Porten, tittede han ind ad samme; Alt derinde var i Virksomhed. Men var hele Falliten da en Drøm?

Hans Blik faldt paa Plakaten paa Porten. Nei, det var ingen Drøm, der stod jo at Værftet blev lukket.

Men hvad var der skeet igaar og inat? Det var en Gaade for Smahl.

Han traadte nu ind paa Pladsen. Alle hilste ærbødigt paa ham.

Da saae han pludselig en Mand komme ud fra Kontoret, fordybet i en Samtale med et Par af Mestrene.

Det var Georges.

Det maatte være ham, der havde bevirket denne glædelige Forandring. Ja, dette var Tilfældet.

Han og Fanchette vare ankomne til Byen samme Aften som Smahl havde maattet opgive sit Bo, og han havde da strax truffet sine Forberedelser og sørget for at overraske sin Kompagnon ved atter at faae Værftet sat i Gang.

Han fik Gjælden, der just ikke var saa stor, dækket, og kunde saaledes have den Glæde, at berolige Smahl med at Faren var overstaaet.

Da de to Mænd nu mødtes, trykkede de hjerteligt hinandens Hænder.

— Tak, Georges, for hvad Du har gjort, ikke alene for mig, men for alle mine Arbeidere! sagde Smahl bevæget.

— Jeg takker Gud for at jeg kunde komme tidsnok; det var nær ikke bleven Tilfældet!

De to Mænd gik længe, fordybede i Samtale, frem og tilbage, midt imellem de travle Arbeidere.

Fra den Dag synes et sandt Held atter at være kommen ind i Forretningen. Georges tog igjen med Liv Del i denne.

Treogfyrgetyvende Kapitel.

Venner i Nøden.

Sex Maaneder efter modtog Fanchette følgende Svar paa et Brev, som hun havde skreven til Aurelia:

„Kjære Moder!

„O, hvilken velsignet Klang ligger der ikke i „disse Ord: „kjære Moder!" Fader Adam havde „just tilstaaet mig Alt, og fortalt mig, at han „under Oprøret i 1840 havde optaget mig som „et spædt Barn; men han vidste ikke hvem min „Moder var. Da kom dit Brev og jeg har nu „Vished om, hvem der har baaret mig under sit

„Hjerte. Gjerne ønskede jeg, at Du og Fader nu
„var hos mig og at jeg ret kunde kysse Eder;
„men saasnart Fader faaer Tid, maa I love mig
„at komme hertil og besøge mig.

„Jeg har, siden jeg saae Dig, gjennemgaaet
„mange og tunge Lidelser; men nu er jeg lykke-
„lig, saa lykkelig som jeg kan blive.

„Jeg er gift og jeg har en god og kjærlig
„Mand. Du troer vel, at det er Josef, som jeg
„dengang elskede? Nei, ham er det ikke. Gud
„styrer ofte vore Veie paa en anden Maade, end
„vi beregne! Athos, som jeg dengang hadede og
„afskyede, er nu min Ægtefælle; jeg har været
„meget uretfærdig imod ham; han er en brav
„Mand, det var Josef, som var et slet Menneske;
„men Gud tilgive ham, som jeg har tilgivet
„ham! En lille Gravhøi dækker vort Barns Støv.

„Naar jeg tænker paa, at Du er min Moder,
„bliver jeg saa vidunderlig glad; den Ømhu og
„den Inderlighed, hvormed Du dengang pleiede
„mig, var saa rørende og saa hjertelig, at jeg
„ofte har tænkt paa Dig, Moder, og jeg har i
„mit stille Sind takket Dig for alt Godt den-
„gang, da jeg syg og hjælpeløs blev bragt til
„dit Hus! ... Da Du saaledes fredede og sysslede
„om mig, tænkte Du da aldrig paa, at jeg var
„det Barn, som Du søgte om, havde Du aldrig
„eir ubevidst Følelse af Moderkjærlighed? O, jeg

„troer det, thi Du kunde ellers ikke have været
„saa god imod mig!

„Du skulde se hvilket nydeligt Hjem jeg har,
„og det vil jeg heller tale om, end dvæle ved de
„mørke Fortidsminder; jeg skal derfor beskrive
„Dig det. Min Bolig er beliggende et Stykke
„udenfor Paris, landligt og smukt, og med en
„net lille Have. Huset selv er meget lille, men
„ligner et Slot. I vor Stadsstue staaer der en
„yndig Lænestol og deri skal Du sidde, naar Du
„engang kommer i Besøg hos mig.

„Tykke, grønne Damaskes Gardiner hindrer
„Solstraalerne i at trænge ind; et Skrivebord,
„hvorved Athos sidder og digter, og et Sybord,
„hvorved jeg sidder og syer, ere især at bemærke i
„vor Dagligstue; men Alt er saa smukt, at jeg
„kunde fylde mange Ark med at beskrive det, og
„jeg selv er saa glad, som da jeg var et Barn.

„Naar Athos har skreven noget rigtig smukt,
„læser han det høit for mig, og jeg er saaledes
„den Første, der faaer det at høre. Og naar jeg
„saa synes rigtig godt derom — og det gjør jeg
„altid — saa klapper jeg henrykt i Hænderne og
„giver ham utallige Kys.

„Han har fornylig skreven et Stykke for et
„af Theatrene. Vi var derhenne den første Dag
„det blev opført, og alle Folk klappede, og de

„holdt ikke op før Athos kom frem og takkede. — „Jeg græd, kjære Moder, men det var af Glæde.

„Gamle Fader Adam kommer daglig og „titter ind til os; men vi kan ikke bevæge ham „til at bo hos os.

„Skriv nu snart, og fortæl mig, hvorledes „Du og min Fader, som jeg aldrig har seet, har „det; og kom saasnart Eders Tid tillader det „til Eders Datter

Aurelia."

Da Fanchette havde læst dette Brev, trykkede hun det til sine Læber.

Endelig havde hun gjenfundet sit Barn. Det Brev, hun holdt i Haanden, havde hendes Datter skrevet.

Og dette Barn var nu lykkelig, rigtig lykkelig, hvert Ord i Brevet vidnede derom.

Georges kom netop hjem. Han saae sund og kraftig ud; et Par hvide Beenklæder, en hvid Vest, en lys Sommerfrakke og en stor Straahat havde forvandlet ham til en rigtig Amerikaner.

Fanchette viste ham Brevet og han læste det igjennem med Interesse.

— Jeg kan tænke, hvad der nu er dit kjæreste Ønske! sagde han.

— At gjense mit Barn! afbrød hun ham.

— Ja; men en Reise til Europa er just ikke

nogen Sviptur. Min sidste Reise var jo nær bleven mig dyr.

— Ja, men . . .

— Du mener, at dette er dit eneste og kjæreste Ønske. Jeg har alt tænkt derpaa. Hvis Du modtog et Brev fra din Datter, har jeg i mit stille Sind gjort mig det Løfte, at gjæste Paris. Før dette skeer, maa jeg dog foretage en lille Reise, for at faae nogle Handelsaffærer ordnede.

— Hvorlænger bliver Du borte?

— Fjorten Dage.

— Maa jeg ikke ledsage Dig? bad hun.

— Det vil kun forsinke Reisen. Hos Smahls vil Du finde et gjæstfrit Hjem saalænge.

— Du bliver ikke mere end fjorten Dage borte?

— Maaske mindre.

— Og naar Du kommer tilbage, skal vi gjæste vort Barn?

— Ja, med Guds Hjælp! svarede han bevæget.

Samme Dag reiste Georges, for at besøge flere af de Handelshuse, som Firmaet stod i Forbindelse med.

Fanchette opholdt sig i den Tid i Huset hos Smahl; den meste Tid af Dagen tilbragte hun i et lille Lysthus i Haven, hensunken i glade Tanker, udmalende sig Gjensynet med sin Datter.

Saaledes forløb langsomt de fjorten Dage, og Georges kom endnu ikke tilbage.

Fanchette ventede ængstelig efter ham; hver Time, der forløb, gjorde hende mere og mere bekymret.

Han havde lovet hende at komme tilbage inden fjorten Dage, og nu var der forløben mere end denne Tid.

Var der atter hændet en Ulykke eller var han bleven opholdt paa Veien?

Der gik en Dag, der gik to, og endnu forblev Georges borte.

Nu begyndte Fanchette for Alvor at blive urolig. Smahl og hans Hustru søgte forgæves at berolige hende.

Der blev telegraferet til den By, hvor han sidst havde opholdt sig, om han havde forladt denne og hvornaar han han var reist derfra.

En halv Time efter kom der et Bud med Svar.

Fanchette modtog det selv. Med skælvende Haand aabnede hun det og kastede et Blik deri.

Da hun havde læst et Par Linier, vaklede hun nogle Skridt tilbage og udstødte et fortvivlet Skrig.

Haanden sank ned og Brevet faldt paa Gulvet.

Georges var ankommen til en lille, affides By, hvortil Jernbanenettet endnu ikke var bleven udspændt, og hvor han derfor maatte overnatte.

Et Par Mil derfra laa et stort Tømmeroplag, som han den næste Morgen skulde besøge, for der at afslutte en større Handel.

Han sad nu i Gjæsteværelset og havde udbredt endel Optegnelser og Papirer paa Bordet foran sig.

Værtshuset var en simpel Kneipe, men Alt var net og renligt og syntes at tyde paa Orden.

Pludselig aabnedes Døren og en høi, smuk, just ikke ung Mand, traadte ind. Et stort Skæg prydede hans Ansigt.

Han hilste ærbødigt og da Georges gjorde Mine til at samle sine Papirer sammen, sagde han paa Engelsk:

— Lad Dem paa ingen Maade forstyrre af mig, Sir!

— Jeg er færdig med at ordne disse Papirer, sagde Georges.

— Hvis De ikke har noget derimod, Sir, vilde jeg gjerne nyde min Aftensmad i Deres Selskab; jeg er nu engang vant til Selskabelighed.

Da den Ankomne lod til at være en dannet Mand, havde Georges Intet derimod og de vare snart fordybede i en Samtale, i hvilken Georges fortalte, at han var Herr Smahls Kompagnon. Han bemærkede ikke det Smil, der derved leirede sig om den Fremmedes Mund.

Georges syntes ret godt om den Fremmede,

der foregav at være en rig-Planters Søn, som agtede at gjæste en nærliggende By, hvor hans tilkommende Brud opholdt sig.

Til Sovekammer blev anvist dem et stort Kvistværelse, i hvilket der stod to Senge.

Den Fremmede syslede endnu med sin Vadsæk. Georges havde alt begyndt at affære sig sit Overtøi.

De samtalede endnu om forskjellige Emner, som interesserede dem.

Da holdt den Fremmede pludselig Fingeren paa Munden og paabød Taushed.

— Hvad er der paafærde? spurgte Georges.

— Stille, stille!

Den Fremmede lagde sig ned paa Gulvet og lyttede.

Georges stod ubevægelig og stirrede forundret paa sin nye Ven.

Nogle Minutter efter reiste han sig op og sagde med skælvende Stemme:

— Fordømt, Sir, vi slippe maaske ikke levende herfra!

— Hvorledes!

— Vi ere komne i et Røverhul!

— Er De bevæbnet?

— Jeg har to Pistoler. Maa jeg overrække Dem den ene.

Med disse Ord overrakte han Georges en ladt Pistol.

— Kunde De høre hvorom der blev talt?

— Ja; man besluttede Klokken 12 at overfalde os.

— Godt, vi skal være parate!

— Foreløbig kan En af os godt sove. Jeg trænger just ikke til Hvile, saa jeg kan holde Vagt; men ved den mindste Larm vækker jeg Dem. Læg nu Pistolen, saa den er parat.

Efter nogen Parlamentering kastede Georges sig paa Sengen og sov snart ind.

Da han atter vaagnede, saae han en mørk Skikkelse, der listede sig omkring i Værelset. Et Halvmørke herskede i samme, men Georges kunde dog tydeligt se, at det ikke var den Fremmede.

Skulde han alt være myrdet og skulde Turen nu være til Georges?

Han greb til Pistolen, der laa ved hans Side, og da Skikkelsen nu nærmede sig ham, udbrød han:

— Stands, eller I er dødsens!

Istedenfor Svar sprang Skikkelsen ind paa ham og søgte at rive Pistolen ud af hans Haand.

Georges trykkede til, Pistolen gik af og Krudtrøg indhyllede Værelset.

Men Pistolen maatte ikke have været ladt, thi Skikkelsen var endnu urørt og søgte at overmande Georges.

Døren aabnedes og endel Politikonstabler og Værten styrtede ind.

Georges blev let overmandet og bagbundet, hvorefter han blev ført til Fængslet. Et Par Timer senere, da Dagslyset begyndte at trænge frem, blev han ført i Forhør. Dommeren betragtede ham med en fornøiet Mine og sagde:

— Endelig er Øieblikket kommet, da vi har Dem i vor Magt, Herr Valéry; denne Gang skal vi passe bedre paa Dem end sidst.

Georges vidste ikke ret, om det Hele ikke var en Drøm.

Den skumle Sal, Dommeren, Vidnerne, Alt stod saa utydeligt for ham, at han syntes det snart maatte svinde bort.

Dommeren oplæste for ham:

— Deres Navn er ikke Georges Valéry, men Richard Brown, og De er født i Pensylvanien?

— Her maa foreligge en ulykkelig Feiltagelse; jeg er Georges Valéry og er Kompagnon med Herr Smahl.

— Ja ganske vist, De har nok ogsaa været en rar Kompagnon.

Ved disse Ord lød en sagte Latter mellem Rettens Medlemmer.

— Ere I forrykte Allesammen? udbrød Georges, stampende utaalmodigt med Foden. I behøver jo blot at se mine Papirer.

— Det er jo netop dem vi have seet. Ganske vist lyde de paa Georges Valéry; men de ere falske.

Georges blev bleg og vaklede nogle Skridt tilbage. Ikke fordi han følte Vægten af nogen Brøde, men fordi at Ulykken syntes at have en sær Forkjærlighed for ham, fordi det ikke var første Gang, at han stod uskyldigt anklaget, hvor alle Beviser dog talte imod ham.

Han fattede sig dog hurtigt og rettede sig stolt iveiret.

— Herr Smahl vil blive særdeles glad, naar han erfarer, at I er i vor Magt, vedblev Dommeren.

— Men hvem er jeg da anklaget for at være? spurgte Georges.

— Her er ingen Tale om Anklage, her er kun Tale om, hvorvidt De med Frækhed vil vedblive at benægte, at De er den Forbryder, som har besveget Firmaet Smahl & Komp. for en stor Sum Penge.

— Skulde jeg da have stjaalet fra mig selv?

— Kast nu al den Forstillelse overbord. De har under Navnet Georges Valéry reist omkring og begaaet endnu flere Bedragerier. Tilstaaer De?

— Alt dette er Løgn!

— Lad da Vidnerne træde frem.

Værtshusmanden var den Første; han traadte med et feitet Buk frem for den improviserede Skranke.

— Kjender I denne Mand? spurgte Dommeren.

— Ja. Igaar Aftes kom han til mit Herberg og forlangte Natteophold. Da han ikke saae ud som nogen Gavtyv, kunde jeg Intet have derimod og jeg troede at huse en ærlig Mand. Kort efter ankom den Herre der.

Med disse Ord pegede Værtshusmanden paa en af de Tilstedeværende, i hvem Georges syntes at gjenkjende den Fremmede, der den foregaaende Aften havde delt Soveværelse med ham, skjøndt hans Udseende var endel forandret og hans Skjæg var borte.

Værtshusmanden vedblev:

— Denne Herre sagde til mig, at der var en farlig Forbryder i mit Hus, at han alt i længere Tid havde fulgt hans Spor, saa at jeg maatte finde mig i de Forholdsregler han traf, for at paagribe dette for Samfundet farlige Individ. Da det er enhver Borgers Pligt at vaage over Landets indre Fred, at beskærme og beskytte det mod alle onde Mennesker, stod jeg ham bi med Raad og Daad.

Georges indsaae godt, at en frygtelig Fare svævede over hans Hoved og at han maatte være Gjenstand for en falsk Angivelse, maaske af Forbryderen selv.

Det næste Vidne var en meget gammel Mand, som Georges havde adspurgt om Veien til Værtshuset.

Den Gamle rystede som et Espeløv og støttede sig til sin Krykkestok.

Dommeren henvendte sig til ham:

— I har igaar i flere Menneskers Paahør udtalt, at I kjendte en Forbrydelse, som denne Mand har begaaet.

Den Gamle blev øiensynlig forskrækket over denne Tiltale.

— Ja, jeg har sagt saa og jeg kan ogsaa staa ved mine Ord.

— Nuvel, saa fortæl hvad I veed om denne Mands Fortid.

Den Gamle saae sig forvirret omkring og begyndte:

— Det er vel snart femogtyve Aar siden, at jeg var Fangevogter ved et Fængsel i Versailles; da sad denne Mand velforvaret i et af de Fangehuller, som jeg skulde have Opsigt med. Hans Brøde bestod i, at han havde forsøgt paa at myrde Kongen. Alle Beviser talte derfor, kun han selv vedblev at benægte det. Pludselig blev han vanvittig og da Lovens Straf saaledes ikke kunde naae ham, blev han indsat i Galehuset. Herfra brød han ud paa en saa snild og dristig Maade, at det var øiensynligt, at hele hans Vanvid kun havde været Komediespil. Jeg gjenkjendte ham strax, da han igaar talte til mig. Det er Alt, hvad jeg har at fortælle.

— Det er ogsaa mere end nok, sagde Dommeren; vi har altsaa Vished for, at vi her har en fræk Forbryder for os.

Ved at høre denne Anklage, sank Georges næsten ganske sammen.

Han skjulte Ansigtet i sine Hænder, ved at se det gamle Saar brudt op paany.

Dommeren og Vidnerne talte imidlertid sammen, uden at Georges lagde Mærke dertil, og kort efter blev han ført tilbage til Fængslet, hvor han blev belagt med svære Lænker.

Om Eftermiddagen blev han under en stærk Bevogtning ført tilbage til det Sted, hvor Smahl boede. Denne var uheldigvis ikke hjemme.

Det Hele, som Georges endnu forstod, var, at han var anklaget for at være en Forbryder, der havde begaaet flere større Bedragerier, og at denne maatte have optraadt under hans Navn.

Da nu den ulykkelige Mistanke, som engang var falden paa ham, blev føiet til, skælvede han ved Tanken om, hvorledes dette vilde ende; han vidste, at i Amerika er Retfærdigheden stundom lidt for hastig i at udtale sin Dom.

— Stakkels Fanchette! gjentog han den ene Gang efter der anden, idet han glemte sine egne Sorger, for at tænke paa den Sorg, der vilde ramme hende.

Hvor lang Tid vilde der nu ikke hengaa, før hun fik sit Barn at se?

Han afbrødes i disse Betragtninger ved atter at blive bragt i Forhør.

Atter begyndte den samme pinlige og trættende Spørgen, og Georges blev saa forvirret, at han næsten ikke formaaede at beherske sin Ro.

Da lød der pludselig udenfor en frygtelig Larm.

Man hørte Lyden af Vaaben, der klirrede mod hinanden.

Et af Retsbudene styrtede ind, bleg og skælvende.

— Hvad er der paafærde? spurgte Dommeren.

— Hele Gaden er fuld af Tømmerfolk med deres Øxer.

— Hvad betyder det?

— De vil tale med Dommeren.

— Med mig?

— Ja.

Dommeren blev ligesaa bestyrtet som Budet.

— Hvorom vil man tale med mig?

— Det er om en uskyldig Fange, siger de.

For han kunde faae mere sagt, traadte to Tømmermænd ind med Øxer paa Nakken.

— Endnu engang vil vi søge ad Fredens Vei at komme frem, sagde den Ene; gaaer det ikke, bruger vi Magt, og vi skal vise, at vi forstaaer at bruge Øxen.

— Hvad er der hændet? . . . Har I ikke

Andet at bestille, end at gjøre Spektakler? spurgte Dommeren.

— Jo, takket være ham, I nu har sat fast, har vi Brød i Huset, og takket være ham, er der nu Velsignelse i vort Arbeide; men derfor skal heller Ingen krumme et Haar paa hans Hoved. Nedenfor staaer alle Kammerater, parat til at befri ham.

— Hvem vil I befri?

— Georges Valéry?

— En usel Forbryder!

Den ene af Tømmermændene gav Dommeren et Drefigen.

— Tal med mere Respekt, naar De taler om en Hædersmand! brølede han.

Dommeren indsaae det Fortvivlede i Situationen. Her var ikke Magt nok til at holde Stand mod den tætte Skare.

Han stod og tyggede paa sine Negle, som om han ledte om en Udvei.

Da vendte Georges sig til de to Tømmermænd og sagde:

— Gaa stille bort; tak Eders Kammerater fra mig og sig dem, at det er mit kjæreste Ønske, at de ganske afholde dem fra alle Tumulter.

— Vi gaa ikke, for vi saaer Dem med. Faaer vi Dem ikke med det Gode, skal vi nok vide at indgyde Respekt.

— Opfyld min Bøn! Gaa til Eders Hjem og gjør ikke Eder selv ulykkelige ved en altfor overilet Gjerning.

— Nei, nei, vi lystre ikke. Vi gaa ikke, før man har bedt Dem om Tilgivelse.

— Veed I hvem denne Mand er? sagde Dommeren. Veed I, at han har bedraget Eder, at han har bedraget Smahl.

— Nei, svarede den ene Tømmermand; vi veed, at en hæderligere og bravere Mand findes ikke. vi veed, at vi kan takke ham for alt Godt, vi veed, at er der Nogen, der har følt varmt for den simple Arbeider, saa er det ham. Vi veed, at vi endnu aldrig har tænkt paa ham, uden for at velsigne ham. Se derfor elske vi ham og derfor ere vi komne her, for at frelse ham eller lide med ham.

Dommeren havde imidlertid sendt Bud efter Soldater, for at fordrive Skaren.

Soldaternes taktfaste Skridt lød snart inde i Salen.

De standsede pludselig; Anføreren for Soldaterne havde en længere Samtale med Anføreren for Tømmermændene.

Denne maatte dog ikke have ført til noget heldigt Resultat, Soldaterne stillede dem op ved Indgangen, med Hanerne spændte paa Geværerne.

Døren til Retssalen blev pludselig reven op og Fanchette styrtede ind.

Uden at bekymre sig om de Tilstedeværende og uden at tage noget Hensyn til hvor hun var, ilede hun hen og kastede sig om Georges Hals.

Bag hende kom Smahl. Han var ligbleg. Han havde henvendt sig til flere Autoriteter, for strax at faae sin Kompagnon frifjendt: men man havde ikke villet staa ham bi, da man endnu ikke var paa det Rene med, hvorledes det egentlig hang sammen med hans Fallit.

Øieblikket nærmede sig, da Situationen vilde blive blodig. To Gange vare Tømmermændene i „Lovens Navn" opfordrede til at gaa hjem.

De svarede, at de ikke gik før Georges Valéry gik imellem dem, beskyttet af dem.

Soldaterne hævede Geværerne, som for at give Ild; men Tømmerfolkene hævede kun Øxerne til Tegn paa, at de havde Svar paa rede Haand.

I dette Øieblik glemte de Hjem, Hustru og Børn, saaledes opfyldte Harmen dem ved den Uretfærdighed, som var begaaet mod Georges Valéry.

Det er ikke let at beregne de skæbnesvangre Følger, dersom Dommeren, der næsten hverken vidste ud eller ind, ikke havde modtaget et Brev.

Han aabnede det og læste Følgende:

„Herr Dommer!

„Jeg kan ikke nægte mig selv den Fornøielse, „da jeg nu befinder mig i Sikkerhed, at oplyse „Dem om; hvorledes jeg har taget Dem ved Næsen.

„Jeg vil da underrette Dem om, at den „Mand, som De antager for en fræk Forbryder, „er en meget haderlig Mand og Kompagnon i „det Firma, fra hvilket De bestylder ham at have „stjaalen. Jeg, der i min Frækhed er gaaet saa „vidt, at jeg har ageret Politispion, er For„bryderen. Jeg har frarøvet det nævnte Firma „en god Slump Penge og er reist omkring under „Navnet Georges Valéry, da denne Mand i „længere Tid har været i Europa. Da jeg traf „min Dobbeltgjænger her, kunde jeg ikke nægte „mig selv den Tilfredsstillelse at drille Dem lidt.

Deres ærbødige Tjener

Richard Brown."

Efter at have læst dette Brev igjennem, stod Dommeren maalløs, som om han var falden ned fra Maanen.

Hvad var nu al hans Klogt og Skarpsindighed? Han havde begaaet den ene Dumhed større end den anden.

Han maatte bide i det sure Æble og tilstaa, at han var bleven skuffet paa det Skandigste.

En halv Time senere saaes et underligt Optog i Gaderne.

Tømmermændene med deres Øxer paa Nakken,

jublende og syngende, gik to og to med hinanden under Armen.

Midt i Klyngen gik Georges, med Fanchette under Armen og Smahl ved sin Side.

Folk saae forundret paa denne Skare, uden at kunne fatte, hvor de egentlig kom fra.

Da de naaede Hjemmet, sagde Georges til Tømmersolkene:

— Hav Tak, mine Venner, for Eders Opoffrelse idag, og Himlen være lovet, at det ikke blev Eder en dyr Spøg. Den har kun befæstet mit Ønske om altid at kunne fremme et godt Forhold og et godt Kammeratskab mellem Arbeidets Børn og Arbeidets Giver. Tvinger end Forholdene mig til snart at forlade Eder en Stund igjen, taber jeg aldrig, hvor jeg end færdes, Eders velmente Gjerning af syne, og jeg skal altid huske, at jeg staaer i Eders Gjæld.

— Nei, Herr Valéry, tog en af Tømmermændene Ordet; Eders Mening er ei den rette. De staaer ikke i Gjæld til os, vi har betalt en gammel Gjæld til Dem. De og Herr Smahl har bragt os Lykke og Velsignelse, og da Ulykken nys væltede sig ind over dette Hus, hvem kom da tilbage med Lykken? Gud velsigne Dem og Deres Hustru; vi kjender Dem bedre end alle Andre!

Tømmersolkene istemmede et Leveraab og Fanchette var med Glædestaarer i Øinene Vidne til denne Scene.

Fireogfyrgetyvende Kapitel.

En fortjent Straf.

Solen var ifærd med at gaa ned. Den sidste Purpurglød kastede sit Skær ind mellem Urskovens tætte Træer.

Paa en aaben Plads i Skoven laa endel Hytter, der røbede, at Indianernes Hænder havde klistret dem sammen af Bambusrør og Dyrehuder.

Hytterne laa i en Cirkel, og i Midten af samme var et aabent Rum, hvor nu en Flok Indianere vare samlede.

De vare ifærd med at feire en Afskedsfest, og under vilde Hyl og rædselsfuld Spektakel af deres mangelfulde Instrumenter, dandsede de omkring.

Imellem to Træer, der havde faaet Tilladelse til at staa, da deres Kammerater faldt for Indianernes Vaaben, var anbragt et Par Hængekøier, beskyttende mod Insekter af store Vister, der blev sat i Bevægelse af to halvvoxne Indianerbørn.

I den ene Køie sad en ung, ret smuk Indianer, med et kjækt og dristigt Blik. Hans Øine synes dog hyppigst at fæste sig paa en ung Kvinde, der laa henslængt i en lignende Hængemaatte ved hans Side, og han offrede ikke sine Undersaatters Anstrengelser for at more ham synderlig Opmærksomhed.

Imorgen skulde „Den stolte Ørn" og hans Ledsagere begive sig ud paa Krigsstien og ikke lægge Tomahawken bort, for der ikke existerede et eneste blegt Ansigt, som søgte at forstyrre dem.

Under Høvdingens Hængekoie sad tre smukke Indiancrinder og talte hvisk ende sammen; det var Høvdingens Koner.

Den Kvinde, der laa ved „Den stolte Ørns" Side, var ogsaa skikket til at vække hans Opmærksomhed; thi hun var ualmindelig skjøn.

„Den stolte Ørn" søgte ved Tegn at tale med hende.

Han søgte at udtrykke, at skjøndt hun tilhørte hans Fjender, skulde Ingen krumme et Haar paa hendes Hoved saalænge hun var i hans Leir; han søgte at udtrykke, at hun var „den reneste Lillie" han havde seet, og at han elskede hende.

Lydia svarede ham ved Tegn, at hun heller aldrig havde seet nogen smukkere Mand end ham og at hun elskede ham.

Indianeren syntes ikke ret at forstaa hende; men da hun lagde Haanden paa sit Hjerte med et bedende Blik, da hun lagde Armen om hans Hals og tysede hans bemalede Fjæs, udstødte han et høit Glædesskrig.

Han søgte nu at forklare hende, at han imorgen skulde drage langt bort. Hun bad da om at

maatte folge med; men det kunde „Den stolte Ørn“ ikke tillade.

Lydia havde haabet paa denne Maade at slippe tilbage til det civiliserede Samfund, thi den Tanke, at hun skulde forblive blandt disse vilde Mennesker, selv som Høvdingens Kone, var noget, der fyldte hende med Rædsel.

Afsted til New-York, Amerikas Paris, det var hendes Maal; hun havde en ny og frygtelig Plan, endnu engang vilde hun erklære Samfundet Krig.

Men hvorledes skulde hun slippe bort? Hun havde stolet paa at kunne beherske Høvdingen ved at offre ham sin Kjærlighed, men „Den stolte Ørn“ lod sig ikke overtale til Sligt.

Kvinden skulde blive i Wigvammen og det nyttede ikke at Lydia bad og tiggede om at maatte følge ham.

„Ildvandet“ havde nu gjort Indianerne helt forrykte; de hvinede, skreg og gjorde en forfærdelig Larm, indtil de tumlede om og bleve liggende.

Høvdingen talte ikke mere til Lydia. Han sad og betragtede med Ligegyldighed den larmende Scene.

Faklerne, der vare tændte rundt om ved Hytterne, indhyllede hele Pladsen i Røg, istedenfor at oplyse den.

„Den stolte Ørn“ forlod nu sit ophøiede Sæde og tog Plads ved Siden af sine Hustruer. Da han

steg ud af Hængekøien, laa Lydia stille, som om hun sov.

Høvdingen meddelte sine Hustruer, at de maatte behandle „den blege Lillie“ med Ømhed og Mildhed, da hun, naar den store Aand sendte ham tilbage, skulde være den Ypperste af hans Hustruer.

— „Stolte Ørn“, sagde den ene af dem, Du gaaer paa Krigsstien, hvor Aandernes Fader kan hente Dig ved Pust fra de Rør med Lynild, som de blege Ansigter føre med sig; Du gaaer ud for med Tomahawken i Haanden at skalpere den hvide Mand og dersom Du ryger Fredspiben med ham, vil Ingen mere kjende den stolte Ørn herhjemme, og Vindenes Gud vil føre Dig til Krybets Hjem, hvor Du evig skal martres . . . „Stolte Ørn“ vil ikke svigte og mangen en Skalp vil Du binde ved dit Bælte! . . . Hvorledes kan Du da forlange, at vi samtidig skal slynge Venskabets og Ømhedens Baand om en Kvinde, der tilhører de blege Ansigter, som Du fører Øxen imod?

Der var et vildt, skinsygt Udtryk i Indianerindens Øine; at dele denne Mands Kjærlighed med en af sine Landsmændinder, det var hun forberedt paa; men dele den med en af sine Dødsfjender, et af de blege Væsener, hun hadede, det var formeget.

— Hun er en Kvinde, begyndte „stolte Ørn“; hun fører ikke Krig med os. Det er Skinsyge, der

nager Eder og faaer Eder til at tale saaledes. Nu kjender I stolte Orns Mening og ve Eder, dersom I ikke behandler den blege Lillie som en zart Blomst.

Et vildt, fortvivlet Skrig afbrød denne Samtale.

Det kom fra Lydia og „stolte Orn" var strax ved hendes Side.

Idet hun vilde stige ned fra sit ophøiede Sæde, saae hun en stor Kongetiger staa paa Spring til at kaste sig over hende.

Den betragtede hende med et Blik, som om den kun beregnede Afstanden mellem hende og sig.

Pludselig gjorde den et Spring.

Men med Lynets Hurtighed havde Høvdingen kastet sig imellem Lydia og den og saaledes optaget Kampen med den.

Et Øieblik efter væltede Tigeren og Høvdingen sig paa Jorden.

„Stolte Orn" havde sin Tomahawk i Haanden og snoede sig let, som om han var en Slange, ud af Tigerens Kløer.

Men Tigeren havde taget saa godt fat, at Blodet strømmede ud af et Saar og det opflammede det vilde Dyr.

Kvindernes Skrig vækkede de berusede Indianere; de greb til deres Buer med forgiftede Pile, men de

formaaede ikke at bruge dem, da de ligesaa let kunde ramme Høvdingen som Tigeren.

De nøiedes derfor med at være Vidner til denne Kamp paa Liv og Død.

Endelig lød et langt, vildt Hyl, Tigeren styrtede blødende til Jorden, men endnu i sine sidste Krampetrækninger omfavnede den Indianeren, saa at han ikke selv formaaede at løsrive sig.

Han var blodig og forreven og da han var udrevet af sin døende Modstanders Favn, sank han besvimet om.

Han kom dog snart til Bevidsthed, reiste sig og gik, støttet til Lydias Arm, ind i sin Hytte.

Indianerne ere ualmindelig haardføre; de ere bedre end andre Nationer vant til at bære Lidelser, og Lydia anede ikke, at det var en Døende hun fulgtes med.

Først da han sank ned paa Dyrehuderne, saae hun hvor medtaget han var.

De andre tre Kvinder fulgte hylende med og nogle gamle Indianere tog Plads ved Indgangen til Hytten. Det var Høvdingens Raadgivere.

Lydia gjorde dem ved Tegn forstaaelig, at der burde hentes en Læge; men Indianerne rystede paa Hovedet, den „kloge Mand" boede langt, langt borte.

Efter at have ligget stille hen i nogle Minutter,

foer Høvdingen op og bad om sin Øxe, da han skulde ud paa Krigsstien.

Med hul og monoton Røst begyndte han en Krigssang, men alt som han sang, blev Stemmen svagere og svagere.

Han forsøgte at reise sig, men sank udmattet tilbage.

— Den store Aand vinker ad mig, sagde han hæst. „Stolte Ørn" maa følge ham.

Indianeren vinkede ad sine gamle Raadgivere og talte hviskende med dem. De maatte love ham, at Ingen skulde faae Lov til at pine den hvide Kvinde.

Dernæst vendte han sig til Lydia, som han hidtil ikke havde talt til.

— Du blege Lillie, sagde han; Du er ikke Skyld i min Reise til Aandernes Hjem; min Skæbne var alt forlængst bestemt . . . Men har Du Godhed for mig, saa mødes vi i Aandernes Bolig . . . Forstaaer Du ikke mit Sprog? . . . Du nikker, som Solen, naar den hilser paa de Blomster smaa . . .

Han sank tilbage. Hans Læber talte ikke mere det blomstrende Sprog. Høvdingen var død.

Da de andre Kvinder mærkede dette, kastede de dem hulkende over Liget; kun Lydia sad stille og ubevægelig.

Den næste Morgen samledes alle Indianerne udenfor Hytten. Rygtet om Høvdingens Død havde

naaet deres Wigvam og det hed sig, at den hvide Kvinde havde bibragt ham Døden.

Forbittrelsen mod hende var derfor stor.

Inde i Hytten laa Høvdingens Lig paa Tigerens Hud. Han hvilede paa sin Dødsfjende.

Omkring denne Baare laa Kvinderne hylende og skrigende, medens de indgned Legemet med vellugtende Urter.

Alle ventede kun paa Høvdingens Nedlæggelse i Jordens Skjød, for at kaste sig over Lydia og lade hende lide en rædselsfuld Straf.

Men de gamle Raadgivere havde lovet at beskytte hende og et Løfte til den afdøde Høvding turde ikke brydes.

De udsatte derfor Begravelsen, for at hitte paa Udveie; men de andre Indianeres Forbittrelse steg derved.

Lydia maatte holde sig skjult inde i Hytten, hvor de tre Hustruer opholdt sig. Den ældste syntes især at betragte den hvide Kvinde med et hævngjerrigt Blik.

Lydia vidste, at saasnart Indianerne fik fat i hende, skulde hun brændes, og det gjos i hende ved Tanken herom. Skulde hendes vilde, eventyrlige Liv ende paa et Baal i Urskoven? Skulde alle hendes vilde Planer aldrig opfyldes?

Flugt var hende umulig, thi de tre Kvinder vaagede over hende herinde og Indianerne vaagede

udenfor; kun Høvdingens Lig forhindrede dem i at bryde ind i Hytten.

Det var Nat. Et halvtudslukket Baal brændte midt paa Gulvet og fyldte det snevre Rum med en kvælende Røg.

Den ældste af Kvinderne holdt Vagt ved Liget og hendes Øine vare ufravendt fæstede paa Lydia, der halvt bedøvet af den tunge Atmosfære laa paa Jorden.

Da aabnedes Forhænget; et Glimt af den stjernebesaaede Himmel kom tilsyne, thi ellers var Hytten baade Dag og Nat omhyggelig tillukket.

En ung Knøs, næsten et Barn, traadte ind.

Han gjorde et Tegn og nærmede sig den ældre Kvinde.

Han talte hvislende til hende. Først blev hun overrasket og fornærmet, dernæst syntes hun at overveie Nøget og hun og den unge Indianer talte længe hvislende sammen; hun rystede tvivlende paa Hovedet, men han svarede med et tillidsfuldt Blik, der forraadte, at han stolede paa sig selv.

Af og til betragtede han Lydia med et Ansigt, der just ikke forraadte, at han var hendes Fjende.

Medens han nu ved Tegn søgte at forklare hende sin Hensigt, ridsede den gamle Kvinde i Hast nogle Runer i et Stykke Træ.

— Det er et Tegn til mine Landsmænd! sagde hun til Indianeren.

Hun tilhørte nemlig en anden Stamme.

Den unge Fyr bød nu Lydia at følge sig.

Hun reiste sig og rakte ham Haanden med et venligt Blik.

Før de forlod Hytten, hvistede Høvdingens Hustru til den unge Knøs, at han maatte vende tilbage saasnart som muligt, for at forhindre en Opdagelse af, at han havde hjulpet den unge Kvinde paa Flugt, da dette vilde give Anledning til en Feide mellem de to Stammer.

Lydia og Indianeren smege dem nu forbi de sovende Vilde, der laa bedøvede af Ildvand.

Med hurtige Fjed ilede de ind i Urskoven, hvor de kæmpemæssige Træer hvælvede sig over deres Hoveder og hvor ethvert Skridt kunde føre Døden med sig.

Men den unge Indianer gik sikkert; hans skarpe Sandser advarede ham mod enhver truende Fare.

De gik i Taushed gjennem den øde Egn. Naar af og til Himmelen kom tilsyne, var den klar og stjernebesaaet.

Indianeren betragtede af og til Lydia med Ærefrygt, ja næsten som om det var et Væsen, han saae op til som til en Afgud.

Lydia mærkede det Herredømme, hun udøvede, og det morede hende.

Da de endelig kom til en aaben Plads, gav han hende det med Runer bedækkede Stykke Træ

og pegede paa nogle Hytter, der laa i Udkanten af samme.

Han trykkede et Kys paa hendes Haand og sagde nogle Ord, der skulde udtrykke hans Smerte over at skilles fra hende, men at han maatte vende tilbage, for ikke at fremkalde Stridigheder i sine Landsmænds Rækker.

Han forlod hende og hun styrede sine Skridt mod Hytterne.

Hun bankede paa en Dør og en gammel Indianer kom tilsyne.

Da han saae et af de blege Ansigter, greb han uvilkaarligt efter sin Tomahawk; men Lydia rakte med et bedende Blik Runerne ud imod ham.

Han tog dem og holdt dem op i Maanelyset og betragtede dem.

Hans tatoverede Ansigt udtrykte en synlig Overraskelse. Han bød Lydia at træde ind i Hytten.

Indianeren slog paa et hult Stykke Træ, over hvilket der var spændt en Dyrehud. Den gav en eiendommelig skingrende Lyd.

Ud af alle de smaa Hytter myldrede Indianerne med Fakler i Hænderne. Alle saae de dem om med et sky Blik, som om de ventede en eller anden Fjende.

De samlede dem om den gamle Indianer, der lod Runerne gaa fra Haand til Haand.

Alle betragtede de dem, læste dem og udstødte vilde Skrig.

Runerne lød saaledes:

„Overbringeren heraf har myrdet „Stolte „Ørn". Hun er en hvid Hexekvinde. Lad hende „lide en kvalfuld Død."

Man raadsloges nu om at udfinde en pinfuld Dødsmaade.

Lydia betragtede ligegyldigt denne Scene, uden at ane hvad der handledes om, og uden at bemærke de vilde, lidenskabelige Blikke, som der sendtes hende.

Endelig vare de Vilde færdige med deres Raadslagning.

Forelobig blev Lydia bundet og indespærret i et lille Rum.

Denne Ugjæstfrihed kom hende saa uventet, at hun ikke fik Tid til at gjøre den mindste Modstand.

Var hun kun undsluppen een Fare for at styrte i en anden? Var det kun en Forlængelse af hendes Kvaler, en Forstørrelse af hendes Pinsler?

Efter nogle Timers Forløb blev hun hentet frem.

Alle Indianerne vare forsamlede og stod opstillet i en Kreds.

Midt paa Pladsen var opreist et Kors. Lydia blev surret fast dertil med stærke Baand.

Hun begyndte nu at længes efter Døden, hellere dø end denne Kval, hun nu var Gjenstand for.

De Vilde, bevæbnede med Buer og Pile, stillede sig op i nogen Fraſtand.

Høvdingen lagde en Pil paa Buen, hævede denne og skjød; Buen sittrede og den skarpe Pil foer forbi den stakkels Kvinde.

Den næste traadte frem, hævede Buen, skjød, men ramte ikke. Den tredie, den fjerde, samme Resultat, Ingen ramte.

Det maatte være en forud Aftale — Pilene streifede Lydias Kinder, hendes Arme, hendes Been, men dog uden at saare hende, hun følte dem berøre sig, men ikke en borede sig ind i hendes Legeme.

Denne stadige Angst, denne ubetvingelige Frygt var næsten uudholdelig. Hun, som havde skælvet for Døden, ønskede nu kun ved denne at udrives fra den rædselsfulde Straf.

Efter at de Vilde i en Time havde moret dem med denne eiendommelige Fornøielse, syntes de at være tilfredsstillede. Men de løste ikke de Baand, der bandt den stakkels Kvinde.

Nogle Timer forløb. Indianerne vendte da tilbage fra Skoven med Urter og Planter, som de kastede paa Jorden.

Tre gamle, ubyggelige Hexe, med Ansigter som

sande Ugler, kom ud fra en usel Hytte, hvor de ellers opholdt dem som Sneglen i sit Hus.

Dernæst blev en stor Gryde baaren frem og de tre gamle Kvinder toge Plads om denne, med underlige Fagter og Gebærder.

Urterne og Planterne blev kastede i Gryden. To Stykker Træ blev gnedet mod hinanden, til de fremkaldte Ild, og snart stod en kvælende Damp iveiret.

De tre Hexe forbleve siddende midt i Rogen, istemmende en uhyggelig, ensformig Sang. Indianerne traf dem mere og mere tilbage.

Lydia var nærved at kvæles af denne Damp. Den havde en skarp, bitter Smag, der fik hende til at gyse.

Endelig vare Hexene færdige og Indianerne fik nu travlt med at dyppe Pilene i Giften, thi de tre gamle Hexe vare Giftblandersker.

Efter at have fuldendt deres Hverv, at frembringe denne Gift, som kun de formaaede at tilberede farligere og kraftigere end Klapperslangens Bid, vendte de tilbage til deres uhyggelige Hule.

De Vilde opreiste nu i nogen Alens Afstand fra Lydia to Skiver, tæt besatte med Pile.

For hver Time der gik, blev disse to Skiver flyttet en Ubetydelighed nærmere og det frygtelige Øieblik vilde komme, da alle disse Pile borede sig ind i Lydias Legeme.

Hun saae dem komme nærmere og nærmere, og dog var der en frygtelig Uendelighed af Tid til dette vilde ske.

Lydia havde været et Uhyre, men hendes Straf blev ogsaa derefter. Hvad hun led i alle disse lange, lange Timer, hvor alle hendes Livs onde Handlinger gled forbi hendes Blik, hvori alle hendes blodige Offre satte hinanden Stævne, var ubeskriveligt.

Hendes Skrig vare saa smertelige, at de næsten rystede Luften; men her fandtes ikke Medlidenhed.

Lydia saae Giftpilene nærme sig hende, hun syntes alt at føle, hvorledes de borede sig ind i hendes Hjerte.

Snart dukkede et, snart et andet mørkt, skrækkeligt og gyseligt Billede frem, snart var det et Minde fra hendes Barndom, hvorledes ethvert Dyr var udsat for at blive mishandlet og plaget af hende, hvorledes hun havde moret sig ved ynkelig at lemlæste et eller andet lille Kræ, indtil det var død. Saa kom et andet Billede, alle plettede med Blod, alle førende til Sorg og Taarer. Josef, Paul Verdielle, Thorvald, Athos, Alle blege og ulykkelige, traadte da frem for hende; en for en kom Aanderne fra Dødens Rige, Skyggerne fra Ulykkens Land.

Hun maatte følge sine Offre, lide med dem og dog gyse for dem. Ordet „Gjengjældelse" stod med

Flammeskrift for hendes Blik, hvorhen hun end vendte sine stirrende Øine.

Enhver Giftpil blev til et af hendes blodige Offre, og de Vilde, der dandsede udenfor, mindede hende om hendes største Brøde, hendes Skændselsdaad i Paris, da hun med egen Haand blev Mordbrænder.

Nærmere og nærmere kom det frygtede Øieblik. Hun havde ikke kjendt til Naade og nu fandt hun heller ingen Naade. Indianerindens Hævn havde været gyselig. Ved at angive Lydia som en hvid Spaakvinde, fordømte hun hende til alle Helvedes Kvaler.

Nu var Pilene kun nogle faa Tommer fra hende.

Snart skælvede hun af Kulde, snart sittrede hun af Angst; hendes Blik foer om, endnu engang haabede hun at se en usynlig Haand gribe ind, men der var Ingen, som viste sig.

To Minutter og det var forsilde — Giften var da i hendes Aarer.

Minutterne forløb, — saa korte og dog saa uendelig lange for hende.

Som en Regn af Pile mødte de den fine Hud, som saa mange havde beundret, kysset og tilbedt. Som paa et Pindsvins Ryg sad Pil ved Pil og sønderflængede den skjønne Kvinde.

Det var et gyseligt, rædselsfuldt Dieblik. Den Ulykkeliges Skrig overdøvedes af de Vildes Larm.

Giften foer igjennem Lydias Blod og fyldte hende med en isnende Kulde.

Faa Dieblikke efter var hun gaaet derhen, hvor hun skulde staa til Ansvar for sine Gjerninger, hvor der veies med en anden Vægtskaal, maales med en anden Alen, end den vi kjender; men hvor hun havde et gyseligt Regnskab at opgjøre.

Med Rædsel vende vi os fra dette mørke Billede. En af Paris' deiligste Skjønheder, „Tiggerdronningen", endte sin mørke Tilværelse saa langt fra det Sted, hvor hun havde feiret sine Triumfer.

De Vilde tændte kort efter et stort Baal og Lydias Legeme forvandledes til Aske.

Femogfyrgetyvende Kapitel.

En Hemmelighed

Endnu engang maa vi gjæste Danmark.

I Sommeren 1871 frembød Dyrehavsbakken ikke mange Seværdigheder. En Samling af Invalider og fattige Folk udgjorde den faste Stok. Vel fandtes baade en Tamburmajor, en Ildjøde og en stor Troldmand; men de vare kun Afskygninger af de engang berømte Mænd, og kun Mester Jakob var ægte, uforfalsket, men havde dog tabt sin Glands.

Til Bakkens Seværdigheder hørte en Zigeunerbande, der havde opslaaet deres Telt ved Opgangen til Bakken.

Den bestod af to unge Knøse, hvis smukke, skjøntformede Ansigter vilde have taget sig prægtigt ud i en pyntelig Dragt, men som ikke kom til deres Ret i de usle Pjalter, der hist og her var besat med Pailletter og Glimmer.

Til Banden hørte endvidere en ung Kvinde med et klogt, magert Ansigt, og store, kulsorte Øine, samt en gammel, rynket og fregnet Kvinde, og en Bjørn.

Bjørnen var den, der gjorde Arbeidet, den gamle Hex den, der høstede Lønnen derfor.

Man saae hende stadig vakle omkring, støttet

til en Kryfkeſtok, og indſamle Gaver blandt de forſamlede Tilſkuere.

Det var en varm Sommerdag. Solen ſendte ſine brændende Straaler ned blandt den ſtore Mængde, der bølgede hid og did paa dette alt andet end behagelige Sted, hvor Varmen og Støvet ſyntes at have ſtiftet et Forbund.

Iſtedenfor at ſøge Skygge under Træernes løvrige Kroner, gik man tappert fra Telt til Telt og beundrede den forgyldte Elendighed, der mødte Øiet overalt.

Store og Smaa, Unge og Gamle, frydſede mellem hinanden og Alle vare de glade og fornøiede.

Trommerne hvirvlede, Gongonerne ſlønnede, Karusſellen gik, Alt var Glæde og Gemytlighed.

Kun Bjørnen var i daarligt Humør. Aldrig var den bleven ſaaledes overanſtrengt ſom idag, ſtadig maatte den gaa paa to Been og ſik kun Prygl til Mad.

Bjørnen brummede; men Ingen tog Henſyn dertil.

Den gamle Zigeunerſke, hvis blege, rynkede Anſigt opklaredes af et uhyggeligt Grin over de mange Skillinger og Firſkillinger, der gled ned paa hendes Tallerken, gik ſin vante Runde fra den Ene til den Anden.

Paa engang gjorde den ellers saa tamme Bjørn et Spring, og slog sin Klo i den gamle Hex.

Hun udstødte et hvit Skrig og styrtede til Jorden.

De unge Knøse løb til med deres tykke Stokke; men om de slog hende eller Bjørnen var ikke let at se.

Der blev en forfærdelig Støien og Skrigen og den gamle Hex blev baaren ind i et Telt.

Samtidig med at denne Scene foregik, kom en ung Mand med et forstyrret Aasyn, der vidnede om, at det var Hjertets Strenge, der var bleven haardt berørte, tilsyne. Han syntes ikke at bekymre sig om, hvor han befandt sig, hans Tanker syntes at være langt borte.

Det var Thorvald.

Fra det Øieblik, han havde opdaget at Alma var hans Søster, var det, som om han havde begaaet en stor Forbrydelse ved at elske hende. Hans Tanker fredsede sig stadig om dette Punkt. At hun var hans Søster, at det var hans Pligt at vaage over hende, stænkede han ikke en Tanke. Han tabte Livlysten og Lyst til Arbeide. Som han gik idag, saaledes gik han saa ofte, uden Maal, uden Plan, ud i den tause Skov, ind under Træernes Kroner; der kom der Fred i hans Sind. Bort, langt bort, sagde han da til sig selv, og dog kunde han ikke løsrive sig. Der var Noget — selv vidste han ikke

hvad det var — der holdt ham borte. Naar han saa kom tilbage til sin Søster, naar hun venlig og glad søgte at opmuntre ham, saa blev han atter trist i Sindet.

Pludselig stod han her midt i Kredsen, som omgav den bevidstløse Zigeunerinde.

Idet han vaagnede op af sine Drømmerier, troede han, at det var ham, der var Gjenstand for de mange stirrende Blikke, der omgav ham.

Han opdagede dog snart, at det var den gamle Zigeunerske, der laa paa en Bunke Psalter.

Men der kom nogle Ord over dem gamle Hexs Læber, der vakte hans Opmærksomhed.

Han blev da staaende og lyttede.

— Skal jeg dø, skal jeg dø, hviskede hun, saa maa jeg først betro Eder en Hemmelighed. Valéry hed han og hun hed Mimi . . . hun var god og blid . . . men han . . . han . . . var ond.

— Hvad siger Du, hvad veed Du? udbrød den unge Mand, idet han ligesom flugte ethvert Ord, der kom over den Gamles Læber.

Den forsamlede Mængde spredte sig imidlertid, der var andre Ting at se paa end en gammel Zigeunerinde, der var ifærd med at dø.

Kun den unge Billedhugger veeg ikke fra hendes Side.

Det var ham, som om Skæbnen havde ført

ham til dette Sted, for at opklare en Hemmelighed, som angik hans Fader.

Den gamle Zigeunerske lod og jamrede sig paa det Ynkeligste.

— Jeg maa betro Eder den Hemmelighed! mumlede hun.

Lidt efter lidt blev hun rolig og begyndte da:

— Det kan være 25 Aar siden. . . . Det var en Aften silde . . . jeg husker det, som om det skete idag. Jeg kom til Alfons Valérys Hus; han var nylig bleven Eier af dette, Pokker og ikke jeg veed om det gik ganske naturligt til; men Norup døde paa en underlig Maade. . . . Da jeg nu bad Valéry om en lille Skærv, jog han mig bort som en Hund . . . da svor jeg ham en frygtelig Hævn.

Hun holdt nu inde og Thorvald stod og stirrede paa hende med et spørgende Blik.

Lidt efter vedblev hun:

— Det var den gamle Historie, som jeg satte i Scene. Den unge Kone bragte et Barn til Verden, men dette Barn skulde han ikke have Ret til at elske og forgude; han, som jog mig bort fra sit Hjem, som om jeg kunde være et vildt Dyr, han, som nægtede mig en Bid Brød. Jeg stjal den allerfattigste Bondes Barn og byttede det om med Valérys spæde Unge. . . . Det gik let og behændigt; dengang var jeg ung og rap til Fods og Hævnens Furier gav mig Vinger. . . . Jeg stod senere mangen

en Gang og gottede mig, naar jeg saae ham elske og kjærtegne det Barn, som han slet ikke havde Ret til at holde af.

Den gamle Hex smilede uhyggeligt ved Tanken om den besynderlige Hævn.

Thorvald lyttede til hendes Ord med den største Opmærksomhed; det var som om det var Noget, han drømte.

— Hvem er da dette Barns Forældre, som Valéry har opdraget? spurgte han.

Den gamle Hex syntes nu først at blive opmærksom paa ham. Hun fæstede de vilde, stikkende Øine paa ham og sagde:

— Hvem er Du?

— Et Menneske, hvis Skæbne er afhængig af om Alt, hvad Du her har sagt, er Sandhed! Har Skæbnen ført mig til dette Sted for atter at gjække mig? Siig mig, o siig mig, er Alma ikke Alfons Valérys Datter.

— Ja, Alma, saaledes hed hun! Nu husker jeg det!

— Hvem ere da Almas Forældre?

— Fattige, meget fattige, men brave Folk! Faderen faldt i Krigen i det Herrens Aar 1864.

— Vil Du tilstaae Alt for Alma, naar jeg fører hende til Dig?

— Ja, ja, jeg kan ikke godt tage denne Hem-

melighed med mig, jeg skal gjerne oplyse hende om det jeg veed.

Paa Øieblikke efter var Thorvald paa Veien til Byen.

Alma sad og syede i sit lille Hjem og tænkte som altid paa sin Broder.

Hun søgte at forklare sig selv, at det var Søsterkjærlighed, hun havde næret for Thorvald, at det var derfor hun havde tænkt paa ham, da han vendte sig fra hende.

Hun tænkte paa, hvor underlig tomt det vilde blive for hende, naar han nu virkelig reiste bort, som han talte om.

Pludselig aabnedes Døren og Thorvald styrtede ind ad samme.

Alma blev ganske forskrækket over det vilde, forvirrede Udtryk i hans Ansigt.

— Hvad er der hændet? spurgte hun.

— Skynd Dig, skynd Dig! raabte han aandeløs.

— Hvad er der skeet?

— Skynd Dig, følg mig, før det er forsilde! udbrød han.

— Hvorhen?

— Du har fundet en Broder, men Du har atter tabt ham. Skynd Dig, følg mig!

Thorvald var urolig og ængstelig, som om ethvert Minut, der gik, var et spildt Øieblik, der maaske kunde koste ham Alt.

Snart vare han og Alma paa Veien til Zigeunerskeu.

Med faa, usammenhængende Ord havde han meddelt hende, hvad der havde tildraget sig, paa hvilken underfuld Maade han havde faaet Oplysning i denne Sag.

Men naar nu Zigeunerinden døde før de naaede derud, vilde hun tage Hemmeligheden med sig i Graven.

Aldrig havde Thorvald synes at Toget gik saa langsomt som idag.

Utaalmodig stirrede han frem for sig og Tankerne gik langt stærkere end Damphesten.

Endelig stod de begge ved den gamle Kvindes Leie.

Nu gjentog hun langsomt og høitideligt Alt for Alma, fortalte hvorfor hun havde hævnet sig og paa hvilken Maade hun havde fuldført denne Hævn.

Da Alt var fortalt, svoer hun en høi Ed paa at det var Sandhed.

De to, som nu havde lært at anse hinanden for Søskende, stirrede paa hinanden med et Ud=

tryk, der robede, at denne Opdagelse glædede dem inderligt.

Det var et underligt Billede, belyst af den nedgaaende Sol; den unge Mand og den unge Kvinde, der syntes saa uendelige lykkelige, og den gamle Zigeunerinde, der kæmpede med Døden.

Det var her, som det saa ofte hænder i Livet: Glæden og Sorgen titte til hinanden under det samme Tag. Her tilhyllede Lærredsteltet En, der drog sit sidste Suk, og To, der ret begyndte at leve.

Femogfyrgetyvende Kapitel.

Drøm og Virkelighed.

To Aar ere gaaede.

Alma er Thorvalds lykkelige Hustru og har bragt en Søn til Verden.

Det har været to lykkelige Aar, hengaaede i Glæde og Tilfredshed.

Der er dog en Ting, der knuger Thorvald og af og til giver hans Ansigt et meget alvorligt Præg.

Spørger Alma ham hvad der tynger paa hans Sind, da søger han at smile og siger:

— Intet, slet Intet, kjære Alma!

Men dette er ikke Tilfældet. Det bliver mere og mere hyppigt, at hans Ansigt antager dette Præg.

Er det gamle Minder, der dukker frem, er det maaske Tanken om Lydia, der drager frem for ham?

Nei, det er: Næringssorg.

For en Kunstner er Danmark ikke det rette Sted og især naar denne Mand er for stolt til at søge Nogens Naade eller Hjælp. Han vilde kun have sig selv at takke for, at han kom frem. Kritiken havde været ham streng, derved var han kommen i Miskredit.

Dette bevirkede, at hans Penge med en forbausende Hurtighed svandt bort, uden at blive erstattet af andre, og dette gjorde ham ofte betænkelig.

Tidligere var det ham en ligegyldig Sag, om han havde Penge eller ei, det havde han ikke sørget over; men nu havde han Pligter, han havde Kone og et Barn, som han skulde forsørge.

Denne Sorg blev mere og mere levende hos ham; han regnede og regnede, men han havde altid været en daarlig Regnemester.

Arbeidet gik derfor med mindre Lyst og istedenfor at grunde over de gode Ideer, som han skulde levendegjøre i Marmor, tænkte han kun paa, hvorledes han skulde klare sig.

Alma grundede forgæves over, hvad der laa

ham paa Hjertet; hun kunde ikke fatte det. Det var den første Sky paa deres ægteskabelige Himmel.

En Morgen, da Thorvald vaagnede, udbrød han forbauset:

— Det var tredie Gang! . . . Det maa være et Vink af Skæbnen!

Alma hørte disse Ord, men mente, at de vare udtalte i Søvne og gav ikke nogen Agt derpaa.

Da de sad ved Frokostbordet, hvor Thorvald var ualmindelig taus, sagde han pludselig:

— Jeg reiser til Frankrig!

— Til Frankrig? udbrød Alma.

— Ja, kun en liden Udflugt. Det vilde være at udfordre Lykken, dersom jeg ikke gjorde det.

— Hvorledes?

— Tre Nætter efter hinanden har jeg drømt akkurat det Samme. Mit Liv har været saa eventyrligt, at jeg har en Smule Ret til at tro derpaa.

— Men hvorom taler Du dog, kjære Thorvald?

— Om en Drøm. Jeg har nu for tredie Gang seet det Samme.

— Og det er?

— Jeg har drømt, at jeg befandt mig paa et Sted i Frankrig, som hedder „Rosendalen". Her staaer et gammelt Taarn, der har en vis sørgelig Historie, idet det spaaer Ulykke over Frankrig, naar dets Klokke toner. Jeg har havt en sørgelig Vis-

hed for, at dette Sagn gaaer i Opfyldelse, jeg har hørt Klokken tone og jeg har seet Frankrig gaa den skrækkeligste Tid imøde! . . . Jeg har nu hver Nat drømt, at jeg stod ved Foden af dette Taarn, og at den gamle Opsynsmand steg ned og bad mig følge sig. Naar vi kom paa Platformen, viste han mig et bestemt Sted paa Taarnmuren og sagde: Der ligger en meget stor Skat indmuret, hvilket jeg nu aabenbarer Dig, thi den vil i dine Hænder blive en Velsignelse for mange Andre og for Dig selv. Tre Gange har jeg nu seet det samme Sted, hørt de samme Ord og lyttet til hans mærkelige Fortælling!

— Og for denne Drøms Skyld vil Du vende tilbage til det Land, hvor Ulykken saa haardt har forfulgt Dig?

— En saadan Reise kan foretages paa en meget kort Tid. Vil det være rigtigt ikke at følge et saadant Vink?

— Men hvortil behøve vi denne Skat! Savner vi Noget, ere vi ikke lykkelige?

— Jo, for Øieblikket!

— Lad os stole paa, at Gud vil være med os og lad os da ikke frygte.

Thorvald reiste sig og gik nogle Gange op og ned ad Gulvet.

— Jeg har nu besluttet at reise og vil ikke opgive min Idee! sagde han pludselig.

— Thorvald, Thorvald, husker Du ikke hvormange sørgelige Timer Du har havt i dette Land? Vil Du atter styrte Dig i Ulykkens Arme? Du glemmer da baade din Hustru og dit Barn!

— Glemme Dig, Alma! udbrød han mildt bebreidende. Nei, den Tid er forbi og det er Uret af Dig at minde mig om dengang, da jeg antog, at jeg var Elverkongens Søn, da jeg var ustadig og lunefuld.

— Jeg bebreider Dig Intet, jeg søger kun at bevæge Dig til ikke at lege med Faren.

— Der er ingen Fare, som truer mig, da jeg i Dig har en Skytshelgen, der vaager og beder for mig!

Alma kastede sig om hans Hals og skjulte sit Hoved ved hans Skulder.

Lidt efter hævede hun det dog atter, saae ham stivt ind i Øinene og sagde:

— Siig mig først ærlig og oprigtig: har Du talt Sandhed! Siig mig det kun frit, er der ikke et eller andet Ønske, der leder dine Fjed dertil: er der ikke Noget derovre, som Du søger og længes efter?

— Jeg sværger Dig til, at det eneste Maal, jeg stræber efter, og det eneste, der leder mig til Frankrig, er at grundfæste din Lykke!

— Min Lykke?

— Ja.

— I Frankrig?

— Jeg vil ikke fortælle Dig mere! Jeg vil senere sige Dig Alt.

Alma saae atter stivt paa ham, som om hun tvivlede om hans Ord.

— De nu forløbne Aar har-været saa lykkelige, vedblev hun i en sagte Tone; hver Dag, hver Time har ret været et Glædens Øieblik, vi har levet saa stille og fredelig, fjernt fra Verden, og Verdens Sorg har holdt sig fjernet fra os. Lad os derfor ikke selv atter byde Skæbnen Trods og styrte os i Kampen!

— Du er en lille Nar, Alma; her er jo slet ikke Tale om Kamp og Fare. Lad mig nu reise. Du skal se, jeg bringe kun Lykke med tilbage.

Hun opgav dog ikke saa let at faae ham til at afstaa fra sit Forsæt. Men hendes Ord fik ingen Vægt, han havde foresat sig, at han vilde afsted.

Han troede nu engang — og han opgav ikke saa let den Tro — at hele hans Fremtidslykke var afhængig deraf.

Til Reisen var det ham netop en beleilig Tid; der var intet Kunstværk, der lagde Beslag paa ham. Dagen efter tog han Afsked med sin Hustru, borttørede endnu engang hendes Taarer, kyssede Barnet, og drog bort.

Først da han var kommen et godt Stykke bort fra Kjøbenhavn, begyndte han med mere Ro at

overveie dette Skridt og indse det Taabelige i, at han for en Drøms Skyld begav sig til Paris.

Paris havde reist sig paany; mere glimrende mere straalende end før.

Paa to Aar var næsten ethvert Spor af den frygtelige Krise, Verdensstaden havde gjennemgaaet, forsvundet.

Hvor Flammerne havde hvirvlet iveiret og bortrydet de stolteste Bygninger, hvor Bomber og Granater havde knust Alt, kneisede atter de mægtige Bygninger, og Gaderne vare blevne forskjønnede, idet de smalle Gader vare gjorte bredere.

Der var atter Liv og Færsel i Paris, der var atter Modens og Overdaadighedens Arnested, glemt var den mørke, frygtelige Tid, da Hungersnøden dræbte Tusinder og Blodet flød i Strømme.

Thorvald gik med et forundret Blik omkring og betragtede alt det Nye og Overraskende, som Øiet mødte, og han anstillede i Tankerne Sammenligninger med den Tid, da han sidst var her og nu.

Da tordnede Kanonerne og Geværerne knaldede, da styrtede Pariserne sig mod hinanden som vilde Dyr, nu gik de smilende, muntre og glade Side om Side.

Da aandede Alt kun Had, Raseri og Bitterhed, nu synes Alt kun at være Lykke og Tilfredshed.

Thorvald havde dog ikke megen Tid til at anstille disse Betragtninger, og begav sig derfor paa Veien til „Rosendalen".

Han fandt snart det eventyrlige, romantiske Sted, hvor han engang havde oplevet en af de mærkeligste Timer i sit Liv, da han og Lydia besøgte dette Sted.

Tanken faldt da uvillaarligt paa den vidunderlig skjønne Kvinde, med de onde dæmoniske Planer. Hvor færdedes dette Uhyre, var hun endnu en Svøbe for Samfundet?

Det var et Spørgsmaal, som Thorvald ikke saa let kunde faae besvaret og han stod ved Taarnet i Rosendalen før han selv vidste deraf.

En underlig Beklemthed paakom ham nu; han var reist hertil for en Drøms Skyld, men nu stod han ved Foden af Virkeligheden, og i hvilket Forhold stod den til Drømmen.

Havde han som en Nar ladet sig forlede til denne Reise.

Han bankede med feberagtig Iver paa den brede Dør.

Hans Hjerte bankede; han lyttede med spændt Opmærksomhed.

Da lød Fodtrin — den gamle Mand aabnede Døren.

Thorvald steg ved hans Side op ad den steile Trappe, medens hans Øine søgte det Sted, som han flere Gange havde seet i Drømme.

— Se der, sagde den gamle Mand og pegede paa Stedet, netop det selvsamme Sted.

Thorvald maatte støtte sig til Muren, for ikke at falde; hans Tanker ligesom forvirredes ved dette Spil af Skæbnen.

— Se der, vedblev Opsynsmanden, der har en stor Mand, idetmindste efter mine Begreber, nemlig Præsident Thiers, skreven nogle Ord, som er en virkelig Skat.

Thorvald stirrede længe paa Muren, før han kunde læse Ordene.

Med Blyant var ridset følgende Linier:

„Vær flittig og taalmodig,
Stol paa Gud og Dig selv
Opgiv aldrig Haabet
Da bliver Du lykkelig!"

Den unge Mand læste atter og atter disse Linier.

Var det den skjulte Skat? Var det Drømmens Virkelighed?

Han gjentog Ordene, ligesom ubevidst, langsomt, som han overveiede dem.

Og vare de dog ikke en Skat for ham.

Var det ikke netop som om de vare udtalte til ham?

Han havde et lykkeligt Hjem, en Hustru, der elskede ham ømt og inderligt, et Barn, der var hans Fryd og Lykke, han eiede Alt, hvad der kunde gjøre Livet smukt og skjønt. Men hvad han savnede det var Tillid til Gud og til sig selv, han eiede ikke det rette Haab og saae ikke med Fortrøstning Fremtiden imøde.

Men disse Ord, som han snart kunde udenad, skulde være ham en Skat; han forstod dem og han ledte ikke efter nogen anden Skat.

Strax efter Kommunens Nederlag var en Mængde af dem, der havde taget Del Oprøret, bleven skudt eller deporteret.

Endskjøndt der nu var forløben et Par Aar, blev dog af og til en eller anden paagreben, som blev sat under Tiltale og dømt.

Der var udsat en Belønning for enhver Paagribelse af en aktiv Deltager i Oprøret, og to Mænds Ed var nok til at dømme ham.

En Dag sidder to Mænd fordybet i en Samtale udenfor et Konditori paa Boulevarden.

— Det er galt baade med Pengene og Humøret! siger den Ene.

— Ja . . . det seer sort ud! brummede den Anden.

Efter at have grundet lidt over de sorte Udsigter, udbryder han pludselig:

— Juntus, jeg har det!

— Og det er?

— Vi To maa finde en Kommunist. Saa faaer vi en Belønning.

— Hvor hitter vi ham?

— Det bliver vor Sag!

— En saadan Fyr bliver jo sendt til Ny-Caledonien eller hvad det hedder.

— Det bliver Dommerens Sag.

— Lad os da prøve.

— Det er afgjort!

Da Thorvald fordybet i sine Tanker gik hjemefter, standsedes han af to Mænd, der tiltalte ham.

De indlod sig i en Samtale med ham og de spurgte ham, om han havde været i Paris under Krigen.

— Jeg deltog i den, svarede Thorvald.

— Jeg synes nok at have seet Deres Ansigt før, sagde den Ene.

Kort efter forlod de to Mænd ham og han gik videre.

Det varede ikke mange Øieblikke, før han standsedes af to Gensdarmer.

Den ene lagde Haanden paa hans Skulder og sagde:

— I Lovens Navn, følg os!

Thorvald foer heftig sammen. Dette Ord „i Lovens Navn", klang ilde i hans Øre.

Der blev hentet en Fiakre og fortumlet i Hovedet steg den unge Mand derop.

Nu kom Straffen, fordi han havde fulgt sit eget stridige Sind og ikke havde lyttet til sin Kones Raad.

Hvilken Skæbne gik han imøde.

Han blev ført til Raadhuset og kom snart i Forhør.

Det varede ikke længe, før det gik op for ham, at man antog ham for en af Oprørerne.

En Gysen gjennemfoer ham ved denne Tanke. To Mænd vidnede imod ham og han selv manglede ethvert Bevis.

Han vilde maaske blive dømt til Forvisning, aldrig mere faae sin Hustru og sit Barn at se, og ende sit Liv som Slave i de Deporteredes Rækker.

Forsilde angrede han, at han ikke havde opgivet den taabelige Reise, og dog tænkte han ikke i dette Øieblik saameget paa sig selv, som paa sin Hustru, den stakkels Alma.

Han fik maaske ikke engang Tilladelse til at skrive et Brev til hende — han forsvandt for bestandig for hende.

Medens disse uhyggelige Tanker forvirrede ham, svarede han uden at overtænke.

Dommeren, en endnu ung Mand, saae flere Gange stivt paa ham.

De to Skurke, der havde angivet ham, glædede sig over den Lethed, hvormed Sagerne gik; deres Bytte var dem vis.

Dommeren stirrede imidlertid mere og mere vedholdende paa Thorvald, der var saa forvirret, at han ikke var paa det Rene med hvad her var afgjort.

— Men hvad seer jeg, udbryder Dommeren, idet han reiser sig; det kan ikke være en Skuffelse, det var Dem, der var Læge paa Lazarethet, da jeg var der!

— Jeg var ikke Læge. Jeg hørte til Opsynet.

— Ja, nu mindes jeg det. Men De deltog jo slet ikke i Oprøret. De røgtede jo netop en Gjerning, som enhver Franskmand maa velsigne Dem for, og jeg ikke mindst, da jeg uden Deres omhyggelige Pleie vilde være død.

Retten antog nu et andet Skær. De to Skurke bleve ligblege, de indsaae, at det vilde blive dem en dyr Spøg.

Thorvald blev strax frikjendt og Dommeren indbød ham til at gjæste sig.

Et Par Timer efter sad Thorvald i Dommerens

Hjem og styrkede sig efter den overstaaede Angst med et godt Glas Vin.

— Et Tilfælde frelste Dem, sagde Dommeren; Deres eget forvirrede Udsagn, to Vidner imod Dem, ingen Venner, der kunde støtte Dem — alt dette vilde have været tilstrækkeligt til at dømme Dem og De vilde om faa Dage have været paa Veien til Forbryderkolonierne. Godt var det, at jeg fik Leilighed til at takke Dem ved at frelse Dem.

De to Mænd skiltes som sande Venner.

Alma sad i sit Hjem, bøiet over Barnet, og betragtede det med et vemodigt Blik.

Dagene gik — og der kom ikke noget Brev fra Thorvald.

Da aabnedes Døren og han traadte ind — munter og smilende.

— O, Gud være lovet! Du er kommen tilbage igjen! sagde Alma og fløi ham om Halsen. . . . Naa, fandt Du saa min Lykke?

— Maaske! . . . Tiden vil vise det. — —

Et havde Thorvald dog vundet og det kom ham ofte tilgode.

Naar han var mismodig, da tænkte han paa „Klokken i Rosendalen“ og paa de Ord, der stod

ſkrevet der, og den Sky, der leirede ſig paa hans Pande, forſvandt ſnart. Han ſtræbte fremefter, med Tillid til ſig ſelv, og det gik virkelig fremad. Han ſelv havde den Tro, at Lykken ſkyldtes de omtalte Ord, den ſjældne Skat, der havde givet ham Iver og Lyſt. Fremad vilde han og fremad kom — Elverkongens Søn!

Et Aar derefter ſad i et hyggeligt og elegant Hjem i en af Hovedſtadens ſtørre Gader, en ung Moder og legede med ſit Barn.

Den unge Moder leger med Drengen og hun danner et Billede paa den Ynde, ſom en ſand Moder kan fremſtille.

— Vær nu en ſød Dreng, hviſker hun; nu kommer Fader ſnart!

Saa kyſſer hun ham og udbryder:

— Du er jo alletider ſød! . . . Ja, Du er min egen ſøde Dreng.

Den unge Moder bliver pludſelig alvorlig. Hun tænker paa en Tid, der nu ſtaaer ſom et Minde, en Tid, der ſtaaer i en ſkarp Modſætning til den nuværende.

Da beder hun for ſit Barn, for ſin velſignede Dreng, at han aldrig maa blive prøvet i Mod=

gangens Skole og aldrig lære Livets Skyggesider at kjende.

Hun føler sig saa beroliget, thi en Solstraale falder netop paa det lille, smilende Ansigt; hun anseer det for et godt Tegn paa, at Glæden og Lykken vil følge ham.

Da aabnedes Døren og en ung Mand træder ind. Hans Ansigt straaler af Glæde. Han seer sund og frisk ud, det lyse Skjæg og det lyse, krøllede Haar giver ham et sandt Kunstnerydre.

— Alma, siger han, idet han søger at dele Kjærtegnene mellem hende og Barnet; atter en glædelig Nyhed.

— Og det er?

— En udenlandsk Fyrste, som besøger Danmark, gjæstede idag mit Atelier og bestilte en hel Samling af Buster. Pas paa, om nogle Aar er Du Professorinde.

— Det er mig ligegyldigt, hvad jeg hedder, naar jeg kun er din lykkelige Hustru! svarede hun.

— Bravt talt, kjære Alma.

Lidt efter sagde hun:

— Men derfor vilde jeg dog hjerteligt glæde mig, hvis det skete. Enhver Hædersdag for Dig er en Glædesdag for os Begge. Gud give der maa komme mange af dem!

Han tog hende om Livet, tog Drengen paa sin Arm og sagde alvorligt:

— Gud velsigne os Alle!

Hans Bøn er hidtil bleven hørt.

Syvogfyrgetyvende Kapitel.

Banevogterens Datter.

Hvor de mange Jernveie, der fører til Paris, mødes og danne et Virvar, der minde om et Edderkoppenet, laa et lille Hus, eller rettere en Hytte.

Togene, der afgaa fra Paris, gaa et Stykke Vei sammen, men naar de komme hertil, føre de talrige Jernarme snart mod den ene og snart mod den anden Side af Landet.

Posten som Banevogter paa dette Sted er en af de mest besværlige og en af de mest ansvarsfulde; men den gamle Mathias havde dog nu snart i 30 Aar passet den med Omhu.

Et eneste Feilgreb, en eneste Forsømmelse, og en frygtelig Ulykke kunne opstaa; thi de Tog, der daglig forlade Hovedstaden, have en anselig Længde og mange Tusinder føres ofte bort af Dampheften.

Men Mathias passede paa som en Bi. Ingen uden ham selv fik Lov til at flytte Sporene, og

skjøndt de snehvide Haar alt omgav hans Ansigt, var han altid paa Pletten, tidlig og silde, Nat og Dag.

Ingen kjendte som han Togenes Afgangstid og Lokomotivernes Piben; han var i alle Henseender en trofast Tjener, en paalidelig Vagt paa dette den nye Opfindelses farligste Brændpunkt.

Hans Ryg var bleven bøiet og hans Pande furet paa dette Sted, og dog higede han ikke efter at komme bort, dog længtes han ikke efter et fredeligere Liv, han vilde ikke kunne undvære den vante Lyd af de brusende Tog med deres skingrende Fløiten. Naar det første Tog kom om Morgenen og udsendte sin skingrende Lyd, da var det ham som om det hilste „Godmorgen!“ og han tog sin Hue ærbødigt af.

Fatter Mathias var en høi Mand med et rigtig godt Ansigt. Han saae altid veltilfreds ud, om det just ikke altid virkelig var Tilfældet, thi hans Kaar vare ikke glimrende.

Hans Kone var død for mange Aar tilbage og havde efterladt ham en Datter, der nu var en voxen Pige.

Lisette var efter Faderens Udsagn en Pokkers rask Tøs, hvilket havde sin Grund i, at hun en Aften havde forhindret et frygteligt Sammenstød.

En Aften for flere Aar tilbage var den gamle Banevogter pludselig bleven syg, et Hold over

Lænderne forhindrede ham i at reise sig, og under Forsøg herpaa faldt han i Afmagt.

Da han atter kom til sig selv, saae han sig forfærdet om.

Hans Øine fæstede sig paa Uhret, Klokken var et Kvarteer over Tiden, Sporene vare ikke flyttede. Han vovede ikke at spørge om Noget.

Men Lisette puslede om ham, stille og rolig, som om Intet var skeet.

Endelig vovede han at sige:

— Lisette, er der skeet nogen Ulykke?

— Nei, kjære Fader!

— Hvem har skiftet Sporene?

— Det har jeg!

— Du Lisette?

— Ja, jeg har tidt været Vidne til at Du udførte dette, saa at jeg i Farens Stund nok kunde hjælpe.

— Du er en rask Tøs!

Nu var Lisette 18 Aar. Hun var temmelig bleg, men havde et Par friske og livlige Øine, og hendes Bevægelser vare kjække og livlige.

Lisette havde stor Lyst til at komme til Theatret; men Fatter Mathias vilde ikke høre Noget herom.

Lisette opgav dog ikke sin Idee. Hun vilde ikke trodse Faderens Villie, men hun ventede paa en Leilighed til at erhverve sig den.

I Nærheden af Banevogterens Hjem laa Digteren Athos de Musjets Hus, hvor han og hans lykkelige Hustru boede.

Lisette kom af og til hos dem og hun og Athos talte da ofte om Theatret, og hendes Lyst til at komme til at betræde Scenen.

Paa denne Maade vaagnede denne Higen og Tragten endnu mere og den gamle Banevogter lod sig endelig overtale til at hun fik Lov til at forsøge sig, da Athos havde forsikkret ham, at hun virkelig havde stort dramatisk Anlæg.

Athos havde skreven et nyt Stykke, og hun skulde spille Hovedrollen i samme.

Aurelia havde bragt en Søn til Verden, og medens Moderhjertet ikke havde Tanke for Andet end sit Barn, oprandt den Dag, da Lisette skulde betræde Theatret.

Den unge Pige havde altid været meget tarvelig, ja næsten fattig klædt. En simpel, sort Kjole, med en lille, hvid Perlekrave, havde været hendes hele Pynt.

Aurelia sad en mild Eftermiddag med sin lille Dreng paa Skjødet, i den lille Have, der alt havde iklædt sig et falmet Skær.

Da saae hun Athos komme ned ad Veien. Ved hans Side gik en særdeles elegant og smuk ung Dame.

En pinlig Følelse bemægtigede sig i samme Nu den unge Moder.

Nu kom de nærmere. Det var jo Lisette Banevogterens Datter. Aurelia havde aldrig før tænkt paa hvor smuk hun egentlig var. Der var en underlig Ild i de mørke, glødende Øine.

— Imorgen! sagde Athos, idet han rakte hende Haanden til Afsked.

— Imorgen! svarede den unge Pige, nikkede til Aurelia og forsvandt paa Veien til Banevogterens Hus.

Athos saae efter hende med et vist beundrende Blik.

Derefter vendte han sig med et smilende Ansigt mod sin Hustru og sit Barn og kyssede dem begge.

— Den Dag imorgen bliver en Alvorsdag for Lisette! sagde han efter nogle Øieblikkes Taushed.

— Tror Du at hun vil blive en stor Skuespillerinde?

— Hun bliver fortryllende!

Aurelia betragtede ham med et Blik, hvori en hidtil ukjendt Følelse synes at speile sig. Han anede det ikke, han mærkede det ikke og satte sig til at skrive.

Aurelia kyssede Barnet. En underlig Følelse havde bemægtiget sig hende.

Hun var flere Gange i Begreb med at vilde

tilstaa sin Skinsyge for Athos og at bede ham om at vogte sig for den unge Skuespillerindes farlige Blik; men hun savnede Ord, fattedes Styrke og tilsidst maatte hun indrømme for sig selv, at det kun var en taabelig Indbildning.

Den følgende Dag foregik der en mærkelig Scene i det lille Banevogterhus.

Lisette oplæste sin Rolle for sin Fader, da han ikke kunde forlade sin Post iaften og overvære hendes Debut.

Den unge Pige deklamerede med Varme og Inderlighed sine Replikker; lidt efter lidt blev hun greben af Begeistring, hun glemte, at hun sad hjemme i den lille Hytte og at hendes eneste Tilhører var hendes Fader, hendes Øine bleve klarere, hendes Kind glødede, Ordene gled som gyldne Perler over hendes Læber; det var en ung Kvindes Elskovskvaler og Sorger, og hun fremstillede det saa hjerteligt, at Taarerne gled ned ad den gamle Banevogters furede Kind.

Pludselig holdt hun inde og hendes Øine fæstede sig paa Uhret.

Den Gamle vaagner som af en Drøm.

— Fader, hører Du! sagde hun med blid Stemme.

En pibende Lyd høres i det Fjerne.

Den Gamle iler ud og skynder sig med at skifte Sporene.

Faa Minutter efter glider den lange Vognrække forbi.

Denne Gang kunde den gamle Banevogter let være kommen forsilde. Hans Datters Talent havde nær fremkaldt en Ulykke.

Da han atter kom ind i den lille Stue, trykkede han hende til sit Hjerte og sagde:

— Gud give Du maa forbause Andre, som Du har forbauset din gamle Fader!

— Tiden iler, jeg maa afsted! sagde Datteren med bævende Stemme.

— Naar kommer Du tilbage, mit Barn?

— Klokken elleve er jeg her atter. Herr de Musset har tilbudt mig Plads i sin Vogn.

Den unge Pige var ikke bange og dog paakom der hende en underlig, vemodig Følelse ved Tanken om den Vei, hun nu skulde betræde, Broen til den stille, fredelige Tilværelse derhjemmer var afkastet, nu kom der Kamp og Farer, maaske ogsaa Seir, Ære og Berømmelse; men hun vilde blive hvirvlet ind i ganske andre Forhold.

Endnu engang fæstede Tankerne sig ved hendes Barndoms Kjærminder, og da tog hun atter fat paa sin Rolle.

Den gamle Banevogter var nu ene; hans Datter var tagen afsted.

Han havde aldrig været saa urolig som iaften.

For første Gang i sit Liv ønskede han, at han kunde have forladt sin farefulde Post. Nu maatte det Øieblik være oprundet, da hans Datter traadte frem paa Scenen. Hvorledes saae hun ud? Blev hun venlig modtaget?

Den gamle Mand gik frem og tilbage med en vis Uro. Snart var han inde i Stuen, snart var han ude ved Sporene. Han dækkede Aftensbordet med det Bedste han formaaede at sætte frem og pyntede det lille Værelse saa godt han kunde.

Viserne paa Uhret syntes han aldrig var gaaet saa langsomme som iaften; Minut efter Minut saae han paa dem.

Klokken 11 vilde Lisette komme — men nu var den først 9.

Han gjennemgik i Tankerne den Scene, som var foregaaet her idag, hvorved hans Datter havde henrykket ham.

Da Klokken endelig blev 10 begyndte han alt at lytte ved Døren, om han ikke kunde høre den fjerne Lyd af Vognen.

Saasnart han hørte en sagte Støi, aabnede han Døren; men endnu var det ikke den Ventede.

Naar et Tog var passeret, aabnede han Leddet og gik ned ad Veien.

Men han kunde ikke gaa langt, — det varede ikke længe før der kom et nyt Tog brusende.

Ingen Elsker kunde mere ængstelig speide efter sin Elskede, end den gamle Mand speidede efter sin Datter.

Snart troede han at kunne høre Folks Jubel, snart mente han at der blev pebet og hysset af Lisette.

Mellem Haab og Frygt, Angst og Glæde sneg Tiden sig saa sagte og langsomt, som om den aldrig vilde lade ham erfare Ajtenens Udfald.

Nu slog den endelig 11.

— Nu kommer hun! hviskede han.

Men Alt forblev tyst og stille. Nattens Mørke og Nattens Fred hvilede over Jorden. Den Gamle søgte at trøste sig med, at hun ikke saa nøie havde kunnet beregne Tiden.

Klokken slog halv Tolv og endnu var Lisette ikke kommen.

Der lød en Piben. Et Iltog skulde gaa nordpaa.

Den Gamle flyttede Sporene med feberagtig Hast. Hans Datter vilde maaske komme i dette Øieblik og han var ikke inde for at modtage hende.

Øien han kom tilbage før dette skete. Det

ene Kvarteer gled efter det andet, saa langsomt og dog saa hurtigt.

Nu lød Midnattens Time. Det var den Gamle som om de tolv dumpe Slag aldrig vilde faae Ende.

Hvor blev Lisette dog af? Var der hændet hende en Ulykke?

Fra nu af og til Klokken 7 den næste Morgen kom der intet Tog.

Den Gamle kunde ikke blive i Hjemmet; han begav sig paa Veien ind mod Paris.

Der var taaget og raat udenfor, men den gamle Banevogter gik rask til, han mærkede ikke Veiret.

Hans Trin gav Gjenlyd paa den øde, stille Landevei.

— Min Datter, min Datter! mumlede han med skælvende Stemme.

Hvor Veien dog var uendelig lang! Naaede han dog aldrig Hovedstaden?

Der kom en Vogn. Maaske det var hans Datter, der kom kjørende.

Han vovede neppe at gjøre Anskrig, for ikke at faae et benægtende Svar.

Nu var Vognen ham nær og han maatte fordriste sig dertil.

— Heida! raabte han.

— Hvad vil I? sagde Kudsken.

— Er min Datter i Vognen?

— Din Datter?

— Ja, Lisette!

— Manden er jo forrykt! sagde Kudsken og pidskede paa Hestene.

Vognen foer afsted.

Den Gamle var nær ved at segne ved denne Haan og under Angstens Tryk; men han mandede sig op og fortsatte sin Vei.

Han naaede snart Paris og styrede sine Fjed mod Theatret.

Det varede noget inden han hittede Rede i de mange og brogede Gader, der snoer sig imellem hinanden i den store Stad; det var længe siden han havde været her.

Endelig fandt han dog Gaden, og snart stod han udenfor Theatret.

Der var lukket og slukket. Overalt var mørkt, tyst og stille.

Han fik nu Die paa en Gensdarm.

— Siig mig, sagde den Gamle med dirrende Stemme; er det Theatre Francaise?

— Ja.

— Veed De ikke, om her iaften er optraadt en ung Pige, der hed Lisette?

— Der optraadte iaften en ung Debutantinde.

— Det var min Datter!

— De er altsaa den gamle Banevogter? Deres Datter gjorde stormende Lykke!

— Har hun forladt Theatret?

— Ja, lidt før Klokken 11.

— Alene?

— Nei, i en Vogn sammen med Digteren, hvis nye Stykke ligeledes vandt stormende Bifald.

— Hvor mon de da ere tagne hen? Min Datter er ikke kommen tilbage.

— Jeg veed det ikke. Jeg stod tæt ved Vognen, for at holde den nysgjerrige Mængde borte, og jeg hørte hun sagde: Hvor jeg længes efter min gamle Fader, for at græde af Glæde ved hans Bryst.

— Det gode Barn! Det gode Barn!

— Gaa De nu rolig hjem, hun venter Dem vist med Længsel.

Den Gamle mere løb end gik tilbage til sin Bolig.

Mere end en Gang var han ifærd med at styrte omkuld; hans gamle Been vare ikke vante til en slig Tur.

Han naaede det lille Hus.

Alt var mørkt og øde. Der var ingen Lisette kommen!

Hvor var hun da henne?

Otteogfyrgetyvende Kapitel.

Ængstelige Timer.

Aurelia var ikke tagen med i Theatret, hun var hjemme hos sin spæde Søn.

Men da Athos var borte, vendte de mørke Tanker atter tilbage, Skinsygen begyndte at plage hende.

Han kjørte i Vogn sammen med den unge Skuespillerinde, der var saa skjøn og bedaarende; han stod i Kulisserne og fulgte med ængstelig Interesse hendes Spil, det var jo hans Ord, der kom over hendes Læber!

Den unge Hustru skælvede. Hun gik hen til Speilet og betragtede sit eget Billed. Den unge, livsglade Skuespillerinde var langt smukkere, langt mere munter.

Hun tog Barnet, kysede det atter og atter, medens Taarerne gled ned paa den Lille.

Men pludselig foer hun op og søgte at berolige sig.

— Jeg burde skamme mig over saadanne Tanker, hviskede hun. Athos har aldrig givet mig Anledning til at tvivle om sin Troskab! . . . Han er jo saa god. . . . Jeg har ingen Ret til at tænke noget Ondt om ham!

Hun puslede om Barnet, lagde det til Ro og lullede det isovn med en Vuggevise.

Barnet sov ind. Aurelia reiste sig og listede sig sagte til at dække Aftensbordet, for at det kunde staa parat ved Athos' Hjemkomst.

Hun tog en Bog og læste i denne. Det var et af Athos' nyeste Værker.

Deri var der netop en ung Mand, der nys var bleven gift, som glemte sin Kone og flygtede bort med en Skuespillerinde.

Atter vendte da de mørke Tanker tilbage hos Aurelia. Saaledes havde han tænkt, saaledes havde han skrevet!

Og alt som den unge Kone læste, blev hun mere og mere urolig.

Hun var ene, ganske ene. Alt omkring hende var saa stille. Dette ophidsede hendes Fantasi endnu mere. Hun tændte Lys i Sovekamret og satte sig ved Barnets Vugge, for dog ikke at være ganske ene.

Hun lagde Bogen fra sig, den gjorde hende kun mere ængstelig.

Hun søgte at berolige sig ved at fostre andre Tanker. Hun vilde tænke paa Barnet og paa dets Fremtid.

Men ogsaa disse Tanker ængstede hende. Vilde det lille spæde Barn engang blive en god og brav Mand eller vilde han blive ond og slet? Vilde

han stadig gjøre sine Forældre Glæde eller volde dem Sorg?

Hun tænkte paa den Uendelighed af Fristelser, der vilde taarne sig op og kæmpe med Moderens Raad og Formaninger; hun havde kjendt mere end en Moder, der havde sat alt sit Haab til sit eneste Barn og som paa det Bittreste var bleven skuffet.

Men nei, hendes velsignede Dreng vilde nok volde hende Glæde! — Dog pludselig faldt hendes Tanke paa det Barn, hun ikke kunde tænke paa, uden at Skamrødmen kom paa hendes Kind, det Barn, der døde. — Naar Gud nu ogsaa tog denne lille Dreng?

Hun sank paa Knæ og bad for Barnet, bad om hun maatte beholde det og at det altid maatte gjøre hende Glæde.

Da Aurelia nu reiste sig og betragtede Uhret, foer hun forskrækket sammen.

Klokken var snart halv tolv og Athos var endnu ikke kommen.

Hvad kunde der dog være hændet? Saa længe pleiede han aldrig at blive borte!

Urolig gik hun hen til Vinduet og speidede ud i den mørke Nat.

Hvormeget hun end søgte at undertrykke Tanken om hvad hun før havde læst, formaaede hun det dog ikke. Den Tanke vedblev at pine hende stærkere

og stærkere, at Athos var flygtet bort med den unge, smukke Skuespillerinde.

Hun gik hen til Barnet, som om hun vilde tage ham op; men han smilede saa glad i Søvne, hvilede saa tryg i sin lille Vugge, at hun ikke kunde vaagne ham. Han kunde dog ikke fatte hendes Angst, dele hendes Sorg, lindre hendes Smerte.

Klokken blev 12. Hendes Uro og Fortvivlelse steg.

At en Ulykke kunde være indtruffen, faldt hende just ikke ind; med Skinsygens Bitterhed dreiede al hendes Tanke sig kun om den unge Skuespillerinde, der havde forblindet og bedaaret hendes Ægtefælle.

Tilsidst kastede hun et Shavl om sig og ilede afsted i Nattens Mørke.

Hun styrede ikke sine Fjed mod Paris, men mod den lille Hytte, i hvilken Fatter Adam boede.

Mod Sædvane havde den Gamle ikke besøgt dem idag. Han var gaaet lidt tidlig tilhvile, da han ikke var rigtig rask.

Liredreieren vaagnede og syntes at høre en sagte Banken paa Døren.

Det kan ikke være saa, hvem vil tale med ham om Natten?

Men atter bliver der banket, dennegang stærkere og han hører En hviske:

— Fader, vaagn op!

Han springer op og kaster i en Fart nogle Klæder om sig.

Er det virkelig hans Datter, der i Nattens silde Time banker paa hans Dør?

Han aabner den og Aurelia styrter ind og kaster sig om hans Hals.

— O, Fader! Fader! udbryder hun, og Taarerne strømme ned ad hendes Kind, uden at hun formaaer at sige mere.

— Men hvad er der hændet? spørger den gamle Liredreier.

— Athos . . . Athos!

— O, Himmel, er han død?

— Nei, nei!

— Men hvad er der da hændet?

— Athos er . . .

Hun formaaede ikke at fuldføre Sætningen, Taarerne kvalte Stemmen.

— Rolig, mit Barn, rolig! . . . Nu, hvad er der skeet?

— Athos er flygtet!

— Flygtet?

— Ja, med en Skuespillerinde! udbrød Aurelia og sank bevidstløs om i Armene paa den Gamle.

— Stakkels Barn! Kom nu til Dig selv, hvisker han. Har Ulykken nu atter gjæstet Dig?

Aurelia søgte at fatte sig, for at fortælle hvad der havde tildraget sig; men alt som hun talte, blev det klart for hende, at det maaske dog ikke var saaledes, men at der jo kunde være hændet en Ulykke, og denne Anskuelse synes Fader Adam ogsaa at dele.

— At Athos, der er saa god og brav, skulde have været Dig utro, det vil jeg ikke rigtig tro, sagde han; det var som om enhver Tone i min Lire paa en Gang kunde gaa istykker! . . . Men der kunde jo være hændet . . . ja, der kunde jo være skeet Et eller Andet.

— Kom, Fader, ledsag Du mig tilbage! udbrød hun skælvende. O, min Gud, denne ængstelige Uvished, denne frygtelige Kval . . .

— Rolig, mit Barn, rolig! Saalænge der endnu Intet er opklaret, har Du ingen Grund til at græde . . . han er maaske bleven forsinket . . . en styrtet Hest, en væltet Vogn — kort sagt, der kan jo blot være hændet en eller anden Ubetydelighed.

Aurelia lod sig dog ikke saa let berolige. Hun og den gamle Liredreier vendte nu tilbage til hendes Hjem.

Men der var ingen Athos og der kom heller intet Bud. Var han pludselig bleven saa syg, vidste man dog hvor han boede.

Barnet sov, smilende saa glad, al Verdens Sorg var saa langt fra det!

Moderen sad ved den Lilles Vugge og stirrede paa Barnet med de taareblændede Øine.

Der bankedes sagte paa Døren. Klokken var bleven tre om Morgenen.

Aurelia skælvede. Adam gik hen for at aabne Døren.

At det ikke var Athos, følte de begge. Men hvem var det og hvilket sørgeligt Budskab blev der bragt?

— Naa, i Guds Navn da! sagde den gamle Liredreier og lukkede op.

— Undskyld, lød en fremmed Stemme; men er Herr Athos Musset kommet hjem?

— Nei!

— Veed De da hvor han er?

— Nei!

Det var den gamle Banevogter.

Han stod nogle Minuter, som om han betænkte sig.

— Jeg kan da kun saae ud af hele Historien, at Digteren har bortført min Datter! . . . O, mit uskyldige Barn!

— Hvorledes kommer De paa den Idee? spurgte Adam.

— Da min Datter ikke kom tilbage, blev jeg urolig. Hele Aftenen har jeg gaaet i ængstelig Spænding for hende og saa ender det med, at hun slet ikke kommer tilbage. Saa hurtigt mine gamle

Been kunde bære mig, ilede jeg til Paris; men ved Theatret var Alt slukket og lukket. Hun var stegen op i en Vogn med Digteren.

Adam og Aurelia saae paa hinanden med et Blik, der tolkede deres dybe Smerte. Skulde virkelig Athos være hende utro?

— Min Datter, min Datter! stønnede den Gamle, der var kommen ind i Stuen.

— O, Athos! Athos! hulkede Aurelia, der nu ikke længer kunde modstaa sin Trang til at trykke sit Barn til sit Bryst. Hun tog det op af Vuggen. Den Lille vaagnede og begyndte at græde. Moder og Søn blandede deres Taarer.

— Nei, nei, jeg kan ikke tro om min Datter, at hun skulde indvilge i Sligt! Min Datter, min Datter! hulkede den Gamle.

Det var ængstelige Timer, der sneg sig bort for de Tre.

Ingen af dem vovede at tale; de sad hensunken i mørke Tanker. Af og til udstødte en af dem et dybt Suk.

Den gamle Banevogter sad som forstenet; klarere og klarere blev det for ham, at hans Datter var flygtet med Athos; denne Betragtning knugede ham til Jorden, fyldte hans Hjerte med Vemod og hans Sind med en uhyggelig Bitterhed.

Morgendæmringen begyndte at sprede lidt Lys

i Mørket; men til dem trængte ingen Glædens Solstraale ind.

Solen smiler lige smukt og lige venligt, om end Natten har røvet os Alt hvad der var os kjært og dyrebart.

Den gamle Banevogter vaagnede endelig af sin døsige Tilstand og begav sig tilbage til sit ansvarsfulde Hverv; for første Gang i sit Liv arbeidede han med den største Ulyst og mere end en Gang var han nær ved at begaa et Skridt, der kunde have fremkaldt de sørgeligste Ulykker.

Aurelia var utrøstelig. Fatter Adam formaaede ikke at mildne Sorgen eller standse Taarerne.

— — — — — — — — — — —

Hvor var Athos og Lisette?

Var han virkelig flygtet med den unge, smukke Skuespillerinde?

Havde hendes Optræden iaften kun været et Skærmbrædt, for at bortlede Opmærksomheden?

Niogfyrgetyvende Kapitel.

Dronningens Testamente.

Tiggernes Forsamlingssal var ikke undergaaet nogen videre Forandring siden Oprørets sidste Dag,

da her kæmpedes. Der var kommen et Par nye Skodder, en ny Dør og nogle matte Ruder. Men Salen frembød endnu det samme Skue. Tællelysene søgte forgæves at gjennemtrænge det dybe Mørke og de fastede deres blege Skær paa de samme Ansigter. Vel kommer her hyppig nye Gjæster, thi Pjalternes Eiermænd komme og forsvinde paa dette Sted, som Farverne i et Farvespil. Der kommer nok nye, men det er det samme dorske, døsige Blik, der vidner om, at de vildeste og raaeste Lidenskaber kun kan sætte det i Bevægelse.

Det lille Værelse, som Lydia benyttede, var ombyggelig tillukket. Ingen fik Lov til at betræde det.

Man ventede stadig en skjøn Dag at se hende vende tilbage og strække Tiggerstaven ud over deres Hoveder, til Tegn paa, at hun vilde tale. Hendes List var bekjendt og hendes Snildhed kunde man ikke blive træt af at omtale.

Der gik Uger, Maaneder og Aar; men der kom ikke et Ord fra Lydia.

Vel havde hun tidligere i lang Tid ikke ladet sig se, men hun havde dog altid ladet høre fra sig.

Da der var gaaet to Aar, begyndte man virkelig at tvivle om hendes Tilværelse. Døden maatte altsaa have sat Punktum for hendes Liv. Endnu tøvede man nogen Tid, men besluttede da

at opbryde hendes Værelse, da hun maaske havde efterladt værdifulde Papirer.

Dette skete. Døren blev med Magt brudt op Værelset stod saaledes, som hun den sidste sørgelige Dag havde forladt det.

Imellem de værdiløse Papirer fandt man en Pakke med Paaskrift: „Til Tiggerne i Paris. Mit Testamente".

Denne blev aabnet og i samme laa følgende Skrivelse:

„Tiggere og Stoddere i den store Verdensstad!

„Naar dette Brev aabnes, da er jeg ikke „mere, da er det Hjerte ophørt at slaa, der kun „har slaaet for Eder, da er den Haand ube= „vægelig, der har stridt for Eders Ret, da er „Tiggernes Dronning ei mere blandt de „Levendes Tal.

„Da er det mit Ønske og min Villie, at „min Plads indtages af den Mand, der — „ubevidst for Eder — har været min bedste „Raadgiver, nemlig: Digteren Athos de Musset.

„Vægrer han sig ved at modtage dette „Tilbud, da har han svigtet den Sag, som han „saa ivrig har støttet, da er han en Forræder, „og da bør han dø.

Lydia,

Tiggernes Dronning."

Paa hvilken Tid dette Brev var skrevet, var ikke let at se; men maaske det kun har været et Øiebliks Indskydelse, der har bevæget hende til, selv i Døden, at hævne sig paa den Mand, hun engang havde elsket.

Der blev nu holdt Raad om dette eiendommelige Testamente.

— Skulle vi opfylde dette taabelige Indfald? sagde en af de Ældste.

— Siger Du taabelige Indfald, gamle Krovlehoved! Naar Dronningen har sagt gaa, saa gaaer vi! udbrød Flere.

— Men tror I, at denne Fyr er villig til at blive Stodderkonge? Han er en Mand, der faaer mere for et Komediestykke, end vi ville have faaet, om vi havde gaaet med Tiggerposen lige fra Verdens Skabelse.

— Er han ikke villig dertil, saa er han en Forræder, der skal dø! lød det rundt omkring.

— Det første Fornuftige er, sagde en af de Andre, at vi faaer fat i den omtalte Mand.

— Det er sandt, istemmede Flere; lad os faae ham herned!

— Jeg fraraader Eder det! sagde den Gamle.

— Du taler for din Pose, Du mener selv at faae Kommandoen!

Man blev nu enige om, enten med det Gode eller det Onde at fore Athos hertil.

En af Tiggerne sagde:

— Jeg veed et Sted, hvor han hver Aften kjorer forbi.

— Godt, saa lægge vi os i Baghold!

Nogle af Tiggerne bleve udvalgte til dette ansvarsfulde Hverv.

Theatret var fuldt. Glimrende Toiletter og pragtfulde Kostumer blændede Diet.

Lisette stod oppe paa Scenen. Smuk var hun for, men mangfoldig Gange smukkere, som hun stod der. Alles Øine vare fæstede paa hende og fulgte med spændt Interesse enhver af hendes Bevægelser, slugte hvert Ord, der kom over hendes Læber.

Sjælden var en Skuespillerinde strax bleven Publikums Yndling, saaledes som hun blev det. Hver Gang hun forlod Scenen, blev hun ledsaget af jublende Bifald.

Lykkelig var hun og lykkelig var den unge Digter, der saae det Geni bryde frem, som han selv havde opdaget.

Sidste Akt kom. Begeistringen og Jubelen

steg, Bifaldene rungede gjennem Theatret. Den unge Pige kunde neppe faae Ordene frem.

Tæppet faldt. Den unge Pige blev fremkaldt, Digteren blev fremkaldt.

Alle omringede Liſette og onſkede hende til Lykke. Hun ændſede det knapt og higede kun efter at komme tilbage til den ventende Fader.

Liſette og Athos ſteg op i Vognen og kjørte bort.

De vexlede ikke mange Ord ſammen; enhver af dem var for optagen af ſine Tanker. Den unge Pige tænkte paa ſin Faders Glæde, Digteren paa ſin Huſtru og ſin Søn.

Da bleve de pludſelig vækkede af deres Tanker ved et hæftigt Ryk i Vognen.

Døren blev revet op og en Lazzaron med en Piſtol i Haanden ſteg ind.

— Hvad betyder dette? ſpurgte Athos og ſprang op.

— Intet, ſvarede Banditen; naar kun De forholder Dem rolig!

— Altſaa et Overfald af Rovere, ſaa nær ved Paris!

— Tvertimod, det er Folk, der vil hædre Dem og derfor beder Dem om at følge med.

— Hvorhen?

— Til Fattigdommens Arneſted!

— Men denne unge Dame kan Ingen forlange skal følge med!

— Er det Deres Hustru?

— Nei.

— Deres Elskede?

— Nei.

— De narrer mig bestemt; dog den Sag vedkommer ikke mig; jeg har kun Ordre til at skyde Dem, dersom De gjør Modstand.

Med disse Ord spændte han rolig Hanen paa sin Pistol.

Lisette stirrede maallos paa de to Mænd. Athos sad ubevægelig som en Billedstotte.

Vognen foer pilsnar afsted og naaede hurtig Tiggernes Hjem.

Athos og Lisette maatte stige ud.

Da nogle af Hovedmændene ikke vare tilstede, bleve de to Fanger forelobig anbragte i to Fangehuller, hvor de i et Par Timer kunne anstille Betragtninger over Livets Omskiftelser. Nys smilede Glæden til dem, nu vare de i et usselt Fængsel, uden at fatte Grunden til deres Skæbne.

Da blev Døren endelig aabnet og Athos fortes ind i en Forsamling af vilde og uhyggelige Mennesker.

En af de tilstedeværende Lazzaroner bød den forundrede Digter at stige op paa et ophøiet Sæde.

„Dronningens Testamente" blev nu oplæst for

den unge Mand, der blegnede, da han hørte Lydias Navn nævne.

To Gange blev „Testamentet" oplæst for ham og dernæst spurgte den gamle Tigger:

— Hvorledes lyder Deres Svar?

— At Lydia paa en grusom Maade har hævnet sig paa En, der engang troede godt om hende, der engang har elsket hende. Jeg har aldrig støttet hende i hendes vanvittige Planer og jeg vil aldrig modtage denne Arv.

En dump Mumlen gik gjennem Mængden, som Luften, naar den vibrerer før et Tordenveir bryder los.

— Saa maa De dø! lød den Gamles Stemme. Vi har vore egne Skikke, vore egne Regenter og vore egne Love! Vi spørger ikke Samfundet om Tilladelse til at fuldbyrde en Dom. Endnu engang, vil De være vor Styrer og Konge?

— Nei, og atter nei!

— Saa er De fortabt!

— Men min Hustru! indvendte Athos.

— Bliver sat paa fri Fod. Sladrer hun af Skole, bliver det hendes Sag, vi har vor egen hemmelige Ret.

— Denne unge Kvinde er ikke min Hustru!

— Det er os ligegyldigt. Paa fri Fod skal hun komme og hun kan da bringe Deres Hustru et sidste Farvel, hvis De ønsker det.

Athos saae sig fortvivlet om; men der var ikke noget Haab om Redning.

Hans Blik var roligt og koldt som altid, naar en eller anden Fare truede med at styrte ham i en Afgrund.

Da blev der pludselig stille. En gammel Mand bad om Ordet.

— Hvorfor skal denne Mand dræbes? sagde han. For et Indfald af den Kvinde, der førte os i Despotiets Toiler? Det nytter ikke, at I slaar brummer! . . . Hvad Godt har denne Djævel gjort os? . . . Tru mig kun med de blanke Knive, men lad mig faae Ro til at tale ud! Hun lovede os Guld og grønne Skove, naar kun vi blindt vilde lystre hende, naar vi blindt vilde være hendes Slaver! I sin første Glandsperiode begik hun jo Misgjerning paa Misgjerning, og jeg har seet hende af et Lune nedskyde en Tigger. Havde hun naaet sit Maal, da vilde vi fra Tiggere være bleven Banditter og Rovere! . . . Men den Mand, der nu skal dræbes, har paa en anden Maade virket til Held og Lykke! Jeg er en gammel Haandværker, jeg har arbeidet og slidt saalænge jeg kunde; nu er Armen bleven for svag og Øiet for usikkert! . . . Nu har jeg maattet gribe til Bettelstaven. Men denne Mand, her staaer, har altid havt et varmt Hjerte for de Fattiges Sag, han har tænkt mere end Ens Tanke hen paa os og aabnet mere end

en Pengepung for Arbeidets Born; en Mand, som ham, maa man ikke forurette; han kunde krybe for de Store og smidske for de Rige, men han har sat sig en anden Opgave; han stiller fattige Folk frem, ikke med deres Feil, men saaledes, at de vække Sympathi og Interesse. Havde han levet i min Ungdom, da havde jeg maaske ikke nu behøvet at tigge for mit Brod, da var der vistnok bleven sørget for, at den flittige og skikkelige Arbeider fik saa meget, at der blev lidt til de gamle Dage. I denne Kreds gives vel Mange, som aldrig har villet arbeide; men der gives ogsaa Mange, som Noden har dreven til at tigge, og dem beder jeg slaa Kreds om denne Mand og forsvare ham. Han har fortjent at vi, om det saa skulde være, offre vort Liv for at frelse ham!

Denne med inderlig Varme holdte Tale af den gamle Mand undlod ikke at gjøre Virkning.

De Fleste skammede dem over, at de vilde myrde denne Mand.

Stemningen slog hurtig om i denne Skare og man begyndte at istemme et Leve for Athos.

Han og Lisette fik da Lov til uhindret at vende tilbage til deres Vogn.

Athos henvendte først et Par hjertelige Ord til Tiggerne.

Der blev en ubeſkrivelig Glæde, da de to Forſvundne viſte dem.

Den gamle Banevogter trykkede ſin Datter til ſit Hjerte og ſkændte dog paa hende, for hendes Udeblivelſe.

Athos fortalte til Tilhørernes Forundring hvad der var hændet.

Da han og Aurelia bleve ene, kaſtede hun ſig i hans Arme og fortalte ham, hvorledes hun havde mistænkt ham.

— Du er dog en lille Nar, ſagde han; at Du ikke kan indſe, at jeg elſker Dig ſaa høit, at jeg umulig kan tænke paa nogen Anden!

— Du maa tilgive mig, kjære Athos! bad hun med Taarer i Øinene.

— Det er alt ſkeet! ſagde han og kyſſede hende inderlig.

Halvtredſindstyvende Kapitel.

Overſvømmelſen.

I Nærheden af Lyon ſees en ny opført Fabrikbygning. Den ligger paa en Høi og hæver ſig iveiret, ſom et af Oldtidens Slotte.

Men her udfoldes et ganske andet Liv end bag de gamle, ærværdige Mure, hvor Ridderne tømte Pokalerne med deres Kammerater og hvor Borgfruen baldyrede med sine Terner. Her brummede Dampmaskinerne og summede Drivhjulene, her var Alt Arbeidsomhed og Virkelyst.

Udenom Fabriken hævede sig nogle smaa Huse. Her boede lykkelige og tilfredse Arbeidere, for hvem Arbeidet ikke faldt besværligt.

Der var Fest paa Fabriken. Den store Arbeidssal var rømmet og gjort istand til Festsal.

Her samlede Arbeiderne sig med deres Hustruer og Børn.

Formanden for Arbeiderne kjende vi.

Det er Frank, og den endnu unge Kone er Marion.

Efter Krigen havde Frank faaet Plads paa en større Fabrik i Nærheden og havde her udmærket sig ved sin Flid og Paapasselighed.

Ved den nye Fabriks Opførelse blev der tilbudt ham en fordelagtig Plads, som han med Glæde modtog.

Der var kommen Held til ham. Hans Hjem var ogsaa bleven saa hyggeligt, at han aldrig behøvede at længes efter den Tid, da han søgte til Kneipen.

Han havde ikke alene selv faaet Lyst til at have det godt, men han havde ogsaa formaaet at

gjøre Livet behageligt for sine Kammerater, og mange af de gode Indretninger paa Fabriken, skyldtes ham. Der var saaledes oprettet en Sygekasse, en Laanekasse og saa videre.

Det var idag Fabrikherrens Fødselsdag og han ønskede derfor at se sine Arbeidere samlede om sig; deres Glæde var hans Glæde, deres Fryd var hans Fryd.

Han traadte nu ind ad Døren og blev modtaget med høie Leveraab.

Det var en høi, mager Mand, med et godmodigt, smilende Ansigt.

Han var ledsaget af en ung Mand og en ung Dame.

Fabrikherren tog den unge Mand ved Haanden og sagde:

— Jeg bringer Eder en Ven, som altid har næret stor Interesse for Arbeiderne, det er Digteren Athos Musset, der har skreven mangt et smukt Værk, som Enhver af Eder har havt Leilighed til at se.

De hilste Alle ærbødigt paa den unge Mand, der sagde:

— Min gode Ven overdriver min Berømmelse; jeg glæder mig hjerteligt over at se Kapitalen og Arbeidet række hinanden Haanden, som her nu er skeet, og derfor befinder jeg mig vel paa et Sted som dette. Gid Arbeidet og Fortjenesten altid maa

være tilstrækkelig, og gid Glædens Overflodigheds-horn maa komme hertil engang imellem!

Marion havde imidlertid betragtet den unge Mand med en vis Overraskelse, ja næsten Skræk.

— Det er jo ham! hviskede hun til Frank.

— Hvem?

— Athos de Musset, et slet Menneske, der forfulgte Aurelia. Men . . .

Hun blev nu opmærksom paa Digterens Hustru.

— Der er jo Aurelia! udbrød hun forbauset.

Hun ilede hen til den unge Kone og hilste hjerteligt paa hende.

— Kjender De mig? spurgte hun Aurelia. Jeg er Marion.

— Jeg glemmer aldrig dem, der har været gode imod mig, da jeg var ulykkelig! sagde Aurelia blidt.

Fabrikherren nærmede sig Frank, lagde Haanden paa hans Skulder og sagde:

— Hor, min gode Frank, jeg har faaet Tilbud om en storartet Bestilling, som jeg er i Uvished om jeg skal modtage; jeg skal afsende Telegram derom imorgen og ønskede derfor at høre Deres Mening.

— Jeg maa da først sætte mig lidt ind i Sagen, sagde Frank.

— Naar vi nu har spist tilaften, kan vi maaske forsvinde en Times Tid, naar Dandsen har

taget sin Begyndelse. Jeg veed, De sætter ikke megen Pris paa Dands.

— Hvor kan her være Ro til en Smule alvorlig Samtale! udbrød Frank.

— Vi kjører hjem til mig, der ligger hele Forslaget. Det vil være heldigt baade for mig og Arbeiderne. Lad os derfor overveie det!

Man satte sig nu tilbords. Der var dækket en Række af Borde, velbesatte med de bedste Sager, og der herskede en munter og livlig Stemning.

Da Maaltidet var endt og Dandsen var begyndt, gik Frank og Fabrikherren.

Marion var fordybet i en Samtale med Aurelia, der fortalte hende Alt hvad der var hændet, siden de sidst talte sammen.

Det var et uhyggeligt Veir udenfor. Det stormede stærkt og Regnen faldt i tætte Strømme.

Fabrikherren og Frank stege op i den Førstnævntes Vogn.

Efter at have kjørt en fem Minuter, stod Hestene pludselig stille.

Kudsken pidskede paa dem, men de vilde ikke frem.

En underlig rislende Lyd naaede Kudskens Øre, uden at han dog kunde forklare sig hvad dette betød.

— Hvorfor holder Du? spurgte Fabrikherren.

— Hestene vil ikke længere!

— Hvad er der da paafærde?

— Jeg veed det ikke, Herre!

Kudsken steg nu ned, for at undersøge hvad der havde standset Vognen.

Han reiste sig med et blegt og fortrukket Ansigt.

— Vand . . . Vand! stammede han.

— Hvorledes?

— Floden maa være stegen op og have bevirket en Oversvømmelse!

Man hørte nu Nødraab, der kom fra de ulykkelige Beboere, der vare blevne overraskede i deres Søvn af det indtrængende Vand.

Der kan gaa mange, mange Aar, i hvilke Floden løber sin jævne, stille Gang, roligt og adstadigt; men en skjøn Dag — eller maaske hellere Nat — faaer den en rivende Fart og skyller Alt bort med sig, den stiger og stiger, spredende Ulykke og Forfærdelse paa sin Vei.

Saaledes gik det i denne Nat. Stille og ubemærket kom den væltende ud over sit sædvanlige Leie og mere end en ulykkelig Bondefamilie vaagnede først ved at Vandet naaede deres Leie, saa at de med Nød og neppe frelste Livet.

Vognen med Frank og Fabrikherren formaaede ikke at komme frem.

— Vi maa vende om. Mit Hus er, Gud ske Lov, saa solidt, at det ikke rives bort af Floden, sagde Fabrikherren. Alle Værdipapirer ligge paa anden Sal og saa høit stiger Vandet forhaabentlig neppe.

Alle Beboerne ere med til Festen paa Fabriken. Lad os hellere se at bringe lidt Hjælp til de ulykkelige Bønder.

Vognen vendte nu i største Hast tilbage til den oplyste Fabrik.

Dandsen var i fuld Gang.

— Det er næsten Synd at forstyrre denne Glæde, sagde Fabrikherren; men det er dog nødvendigt. Her er ikke mange Øieblikke at spilde.

Frank styrtede ind i Salen. Ved Synet af hans blege Ansigt anede de Fleste, at der var hændet en Ulykke.

Musiken forstummede strax. I Øieblikket troede de Fleste, at der var hændet Fabrikherren Noget, men da han nu traadte ind, ligeledes bleg og forstyrret, indsaae man, at der maatte være hændet en større Ulykke.

— Vandet er trængt over sine Bredder, sagde Frank, og har overswommet Landet. En Mængde Ulykkelige venter paa at frelses, derfor maa vi afsted, Kammerater. Vi maa hale vore to store Pramme derhen.

Enhver af de tilstedeværende Arbeidere var strax parat til at forlade Glædens Hal, for at prove en Kamp med de oprorte Elementer.

I Nærheden af Fabriken var en Dam, hvor to store Pramme laa fortøiede.

De bleve slæbte paa Land og Arbeiderne traf afsted med dem.

Frank ledede Redningsforsøgene med den største Ro og Koldblodighed.

Vandet havde en forfærdelig Magt, og det var kun med den største Anstrengelse, at man kunde stage Prammene imod samme.

Bølgerne rullede hen over Markerne, hvor nys Kornet havde bugnet for den stærke Vind. Beboerne sad forfrosne og gjennemblødte og betragtede med Rædsel hvorledes Havet opslugte deres Eiendele.

I det lille Kirketaarn klemtede man med Klokkerne, for at vække Beboerne i de omliggende Landsbyer.

Selv de Døde havde Floden ikke Respekt for.

Ind over Kirkegaarden brusede den med sine mørke Bølger. Taarepilene og Gravstederne bleve revne bort med voldsom Kraft.

En Vogn kom kjørende hen ad Veien og søgte at trænge sig frem.

Men det var umuligt; Bølgerne rev Hestene med sig.

Kudsken styrtede sig ned fra Bukken og kastede sig paa Ryggen af Hestene, som han forgæves søgte at styre.

En gammel Mand, der sad i Vognen, blev saa forstyrret, at han styrtede sig ud af Vognen og søgte at vade gjennem Bølgerne.

Men det var forgæves. Han blev et Offer for det vrede Elementer.

Det var den gamle Grev Verdielle. Han var vendt tilbage til Frankrig, for endnu en Gang at se de Steder, hvor han havde henlevet de lyse Tider af sit Liv.

Men han naaede ikke dette Sted. Et ukjendt Lig drev den næste Morgen om imellem Bølgerne.

Det var den gamle Greve.

Frank og Arbeiderne vare imidlertid ivrigt beskæftiget med at frelse Bønderne.

Mere end et Sted lykkedes det dem at komme i det Øieblik, da Døden skulde gribe sit Bytte.

Imidlertid vare Arbeidernes Hustruer og Børn vendt tilbage til deres smaa Boliger.

Ingen turde gaa tilhvile, de vidste ikke hvad Øieblik Vandet naaede deres Hjem.

Det eneste, der maaske kunne frelse dem, var at Fabriken og deres Boliger laa paa en lille Høi.

Franks Bolig laa nærmest ved Skrænten. Marion stod i Døren og betragtede med et ængsteligt Blik de stigende Bølger.

Regnen var ophørt. Skyerne spredte sig og foer lynsnart hen over Himlen; Maanen tittede ned til Jorden og kastede sit blege Skær paa den Ødelæggelse, her var foregaaet.

Marion saae med stigende Angst hvorledes Vandet kom nærmere.

Som dreven frem af en usynlig Magt synes det at have foresat sig ogsaa at bortrive de smaa Steder, hvor Arbeiderne havde deres lykkelige Hjem.

Et Kvarteer, en halv Time forløb — nu var Vandet kun en Tomme fra Dørtærskelen, om kort Tid vilde det styrte ind til hende.

Hvor var nu Frank henne? . . . Havde han maaske offret sit Liv for at frelse Andre?

Opfyldt af disse mørke Tanker stod hun omgiven af sine Børn og saae den truende Fare rykke nærmere.

Men pludselig stod Bølgerne stille. Dertil og ikke længere! Denne Gang kom Marion ikke mellem de Ulykkelige.

Efter i et Kvarteer at have staaet stille, veg Vandet langsomt tilbage. Lidt efter lidt kom Jordbunden atter tilsyne og Vandet trak sig tilbage til sit egentlige Leie. Men paa denne lille Udflugt havde det dog anrettet frygtelig Skade og mere end en Familie var bragt til Bettelstaven, mere end et Lig skylledes op af Havet.

Frank og de øvrige Arbeidere vendte trætte og dygtig tilsølede tilbage fra deres natlige Færd.

De vare komne til en anden Fornøielse end den, de oprindelig havde ventet dem af denne Nat; men de havde handlet som brave Mænd og mere end eet Menneskeliv havde de frelst fra den visse Død.

Hvor man for faa Timer siden havde dandset, blev der nu indrettet et Asyl for de Ulykkelige, der havde mistet Alt.

— Hør nu, Kammerater, sagde Frank; nu har vi gjort vor Pligt, men vi kan maaske gjøre endnu lidt mere. Ham deroppe, der har det store Ord at sige, har skærmet os mod denne store Ulykke, som har ramt saamange af vore Naboer. Derfor vil jeg foreslaa at vi giver den første Skærv til de Ulykkelige, som have mistet alle deres Eiendele. Folk, der have mere at tage til end vi, vil nok række Staklerne end hjælpsom Haand.

Denne Opfordring blev fulgt med største Beredvillighed og det var en ikke ubetydelig Sum, her indkom.

Bønderne vilde ikke modtage disse Penge af Arbeiderne. De skulde have Tak fordi de var kommet dem tilhjælp i Nøden og frelst dem, men at give dem Penge til, det var for meget af det Gode.

— Hør nu, Godtfolk, sagde Frank; lad os ikke tale om den Ting. Naar Ulykken ikke havde hjemsøgt Eder, havde I saamæn med Glæde offret lige saameget. Dennegang kan vi hjælpe Eder, næste Gang kommer I maaske til at hjælpe os. Op og ned er nu engang Livets Gang.

Han fik Bønderne overtalt til at tage imod Gaven.

Dernæst skyndte han sig hjem til sin længselsfuldt ventende Hustru.

Fra den Dag steg Frank betydelig høiere sine Venners Øine.

Han havde det nu rigtig godt. Naar der af og til leirede sig en mørk Sky paa hans Pande, da var det ved Tanken om det Øieblik, da han havde hævet Kniven mod sin Hustru. Der var jo ogsaa andre mørke Tider; men naar han saa tænkte paa, hvor godt Alt havde føiet sig, naar han saae paa sin lykkelige Hustru og betragtede sine blomstrende Børn, følte han dobbelt Glæde, thi den nuværende Tid stod i Samklang med Fortiden som en solklar Sommerdag til en raakold Vinternat.

Ofte omfavnede han da Marion med Ømhed og udbrød:

— Nu er jeg rigtig lykkelig!

Enoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Et Aandssyn.

Det var i Efteraaret 1874.

I en lille Kro i Nærheden af Rosendalen sad endel Bønder, fordybede i en Samtale.

Der maatte være Noget, der særlig interesserede dem, thi Kortene laa urørte og mere end en Gang gik Piben ud under den hæftige Disput.

En Liremand spillede udenfor; men han blev jaget bort, uagtet han spillede en Melodi, der ellers var deres Yndlingssang.

En ung Mand, der øiensynlig havde gaaet en lang Vei, træder indenfor og forlanger et Glas Vin.

Han havde sandsynligvis i Sinde strax igjen at forlade Kroen; men da han hører deres Samtale, spidser han Ore og forbliver siddende.

Han smiler, som om han ikke kunde fatte at der var Alvor i deres Tale; men efterhaanden mærker han, at det dog er alvorlig ment.

Lad os lytte til deres Samtale.

— Seer I, sagde En af dem, fordi vi river den gamle Klokke ned, derfor gaaer Ulykken ikke vor Dor forbi, og en skjøn Dag titter den indenfor. Det er en viis Tale og det veed baade I og jeg.

Men man skal tage Ulykken naar den kommer og ikke gaa og vente paa den, som vi om Sommeren gaaer og venter efter Regn. Ham, der giver os Sorgen, giver os Styrke til at bære den; men det er den Onde, der raader for saadanne Sager, som den gamle Klokke, der spaaer os Ulykke!

— Du kan have Ret, svarede en Anden; men Klokken er et gammelt Arvegods, som vi skal holde Hævd over; har vi Ret til en skjøn Dag at trænge os ind og hugge den ned?

Nogle raabte nei; men de Fleste raabte ja.

Efter en Times Desput var man dog enig om, at Klokken i Rosendalen skulde forsvinde.

Men nu gjaldt det om Maaden hvorpaa denne Sag skulle udføres.

Bonderne vare, som alle Bønder i Frankrig, i Besiddelse af en god Portion Overtro, og de havde dog ikke lidt Respekt for den gamle Klokke.

Efter en lang og livlig Debat blev det Resultatet, at de skulle begive dem derop en Nat, overmande Opsynsmanden, løfte Klokken ned og sænke den i Dybet i Nærheden.

Men enhver skulde bede en Bøn, før han gik op i Taarnet, og ikke veksle et Ord før Klokken var nede.

Det var en gammel, viis Mand, der gav dette gode Raad!

Den unge Mand syntes at have hørt nok; han betalte Værten og gik bort.

Men han kunde ikke undlade at tænke paa, hvad han imod sin Villie var bleven Vidne til.

Athos Musket — thi det var vor gamle Ven — elskede ethvert gammelt Mindesmærke og synes, at det var en stor Uret at nedbryde et saadant.

Medens han nu gik, søgte han at finde en Maade, paa hvilken han kunde faae Bønderne til at opgive deres Plan.

Han spekulerede længe, uden at kunne finde en Udvei.

Det var Nat.

Taarnet hæver sig iveiret, som en kolossal Kæmpe, der staaer tvivlraadig midt i Nattetaagen.

Endel Skikkelser kom tilsyne, snart hist, snart her.

Det var Bønderne, der ville den gamle Klokke tillivs.

En bar et stort Toug, en Anden en Økse, en Tredie var forsynet med et andet Vaaben, og saaledes havde de Fleste en eller anden Gjenstand at bære paa.

En havde endogsaa været saa forsigtig at medtage en stor Bønnebog, for at den Onde ikke skulde føle sig oplagt til at gjøre Spillopper.

Da de Alle vare samlede, knælede de i Stilhed ved Taarnets Fod.

Derpaa reiste de dem og bankede haardt paa Taarnets Dør.

Efter saa Minutters Forløb hørtes den gamle Mands tunge Trin.

— Hvem banker paa Døren i den silde Nattetime? spurgte han med bævende Røst.

— Luk op, luk op! lød det.

— Hvem er I?

— Luk op, saa faaer I at se! Vi ere ikke Stimænd!

Den gamle Dør peb paa sine rustne Hængsler.

Bønderne stormede ind og den gamle Mand blev uden synderlig Modstand overmandet og forsvarlig kneblet.

Derefter steg de op ad Taarnets Trapper.

Ingen af dem vare rigtig modige, deres Skridt gav et stærkt Ekko, hvilket forskrækkede dem; at de ikke turde veksle et Ord, bidrog til at formere deres Angst.

De stod nu oppe paa Platformen, hvor den store Klokke hang.

Idet de gjorde Tegn til hinanden om at tage fat, lød et tordnende Holdt.

Forfærdede foer de sammen og ikke En vovede at se sig om.

— Knæl! lød det, og Alle som En kastede de sig ned paa Gulvet.

En hvid, mystisk Skikkelse skred med langsomme Skridt ind i den knælende Kreds af Bønder.

Med hul Stemme begyndte den:

— I ere komne her for at bryde den gamle Klokke ned, fordi den kun spaaer Ulykke for Eder. Dette vil dog ikke mere være Tilfældet: Forbandelsen, der hvilede over dette Sted, er hævet, og naar Klokken atter toner, da vil den kun forjætte Eder glade og lykkelige Timer!

Bønderne saae forundret paa hverandre, forskrækkede over dette Syn.

— I kan rolig vende tilbage til Eders Hytter, vedblev Skikkelsen. Men for at berolige Eder fuldstændig, skal jeg fortælle Eder dette Steds Historie og lad den derefter gaa fra Mund til Mund i Eders Hjem.

Tooghalvtredsſindstyvende Kapitel.

Klokkens Hiſtorie.

Den myſtiſke Skikkelſe fortalte:

— Hvorfor er dette Sted forbandet? Hvorfor ſpaaer Klokken kun Ulykke? — Det er mange, mange Aar ſiden, der boede her ved Taarnets Fod to Bønder, de hadede hinanden, ſaaledes ſom to Mennesker kan hade hinanden, vildt og lidenſkabeligt, hvorfor vidſte de nok ikke rigtig ſelv. Det var Ungdomshad; de havde elſket ſamme Kvinde, ſamme Maal, ſamme Higen og Stræben. Den Ene blev foretrukken her og det drog en Grændſe mellem dem; men ſenere kom der andre og dybere Kløfter. Den Ene var for fri paa det og den Anden var for hidſig. Tiden gik, Sindet blev mørkere, Fjendſkabet blev ſtørre. Naget gnaver haardt og dybt, medens Aarene flygte. Begge havde været gifte, men begge bleve Enkemænd. Den Ene havde en Søn og den Anden havde en Datter. Børnene legede, ſom Børn lege ſammen. Ingen tænkte paa, at det kunde vække Ondt.

— Nu gik Aarene og Børnene bleve ſtørre og ſtørre. Deres Fædre havde forlængſt forbudt dem at lege ſammen; men det agtede de ſlet ikke paa og tumlede dem lyſtigt paa Engene, Haand i Haand.

Men de bleve større, Barnets Spog blev Livets Alvor. De bleve Voxne, de fik atter en Paamindelse om ikke at se hinanden. Men de saae til hinanden med Ufhylds Glæden i Øiet og med Kjærlighed i Hjertet.

— Der kom en Dag, da de svoer hinanden evig Troskab, i morke som i lyse Dage, naar Strømmen gik med som naar den gik imod, og begge haabede de paa, at de nok kunde boie deres Faders Hjerte.

— Men Had kan blive saa dybt, at det ei kan udslettes, og Hadet her var bleven saa forfærdelig dybt.

— Saa dybt var det bleven hos de to Bønder, at de samtidigt, uden at de med et Ord havde talt til Nogen derom, besluttede før at dræbe deres eget Barn, end at se det gift med hans værste Fjendes Barn.

— Forgæves prøvede de først paa at faae de unge Mennesker til at opsige den Huldskab og Troskab, som de elskede, og da dette var forgæves, veg Ingen af dem tilbage for at fuldføre deres skumle Plan.

Paa det samme Sted, paa den samme Dag og paa den samme Tid dræbte enhver af dem deres eget Barn — den ene stod paa den ene Side af Taarnet og den Anden paa den anden Side og begik den skændige Udaad.

— Fra den Dag blev Forbandelsen udtalt: at saalænge til en Gjerning, saa opoffrende og god som hin var' skændig og lav, var begaaet, saalænge skulde Klokken spaa Ulykke og Sorg; naar den lod sin Røst høre, da var det Forbandelsens Toner, Ulykkens Toner!

— Aarhundreder gik. — Ingen Daad kunde maale sig med slig en Udaad. Klokken har lydt, men kun for at fortælle at Sorgens Time var nær. Hvem traf da i dens Knevl? Det var de To, som havde myrdet deres Børn og ikke kunde finde Gravens Fred.

— Men nu er Forløsningens Time kommet, nu er Forbandelsen hævet!

Der var en ung Moder, som var æret, og afholdt af Alle. Hendes Barn blev syg, hun vaagede ved dets Leie, aarle og silde, Dag og Nat; og den Lille synes ei at komme sig. Døden synes alt at have grebet sit Bytte; da bad hun hjertelig, ømt og inderligt om, at Gud vilde lade Barnet leve og blive ligesaa lykkelig som hun var, da vilde hun med Glæde dø. Det var den høieste Opoffrelse, at hun vilde forlade Livet, der havde et saa skjønt og tillokkende Skær for hende, naar kun Barnet maatte leve. Hun døde rolig og tillidsfuld, glad over at hendes Barn fik Lov til at leve. Det var Moderhjertets Opoffrelse!

— Fra dette Øieblik er Forbandelsen hævet og naar Klokken lader sin Røst høre, da spaaer den Glæde og Velsignelse; thi de blodige Skizzer ere bortmanede! Fred for os Alle!

Den hvide Skikkelse forsvandt og Bønderne reiste dem og gik tause bort.

Spørg enhver Bonde i Rosendalen, og han vil fortælle Dig den samme Historie om Klokken, han kan den som sit „Ave Marie".

Men naar Athos Mussets hører den, da smiler han saa hemmelighedsfuldt, og det er ikke umuligt, at han har et nøiere Bekjendtskab til „Aanden", der viste sig for Bønderne.

Men er dette Tilfældet, da har han jo bidraget til at fjerne den gamle Overtro og værne om det gamle Taarn, til hvilket Bønderne ikke mere skotte med ængstelig Frygt for at Klokkens Toner skal lyde!

Treoghalvtredsindstyvende Kapitel.

I Deputeerkammeret.

I den senere Tid var der kommet mange fornemme Personer til Athos Mussets Hjem og de havde i flere Timer sluttet sig inde med ham.

Snart var det en meget fin Herre og snart en simpel Mand.

Disse forskjellige Personer, deres hemmelighedsfulde Væsen og andre smaa Tilfældigheder vakte den Indbildning hos Aurelia, at hendes Mand stod i Forbindelse med en eller anden hemmelig Sammensværgelse.

En skjøn Dag kunde hun ikke beherske sig længer, men sagde til ham:

— Athos, vil Du ærlig og oprigtig svare mig paa et Spørgsmaal?

— Hvilket høitideligt Ansigt! Hvorfor skulde jeg ikke svare Dig oprigtig!

— Hvad er det for Personer, som af og til gjæste vort Hus, og hvad vil De?

— Tale med mig!

— Nu gjør Du jo Nar ad mig! svarede hun lidt fortrydelig.

— Nuvel, Du mener hvad vi tale om?

— Jeg nærer kun Frygt for, at Du staaer i en eller anden Forbindelse med en hemmelig Sammensværgelse.

— O, Du lille Nar; og i hvilken Retning skulde denne gaa?

— Det har jeg ingen Forstand paa.

— Du troer maaske jeg har isinde at omstyrte Republiken og indsætte Napoleons Magt?

— Jeg troer Intet; men jeg frygter kun for, at Du skal komme i Fare.

— Nu, jeg skal for at berolige Dig, sige hvad disse Mænd vil mig. Det er Mænd, der mene, at jeg bedre end nogen Anden kunde være deres Talsmand, deres Repræsentant i den lovgivende Forsamling, og derfor vil de vælge mig dertil.

— Til den lovgivende Forsamling! gjentog Aurelia.

— Ja. De mener at jeg, som kan sætte saa gode Tanker frem i mine Skrifter, i de Spørgsmaal, der berører dem, ogsaa maa kunne gavne dem.

Aurelia betragtede ham med Stolthed. Hun lagde Armen om hans Hals og trykkede et Kys paa hans Læber.

— Tilgiv mig, sagde hun, at jeg saa ofte nærer barnagtig Frygt; men det er fordi jeg holder saameget af Dig.

Nogle Dage senere skulde Valgene finde Sted.

Da Athos skulde gaa, sagde han til Aurelia:

— Havde Du ikke selv spurgt om hvad jeg havde iſinde, saa var Du forbleven uvidende derom. Thi jeg veed, at det vil smerte Dig, naar det viser sig, at man ikke støtter om mig.

— Og hvorfor skulde de ikke vælge Dig?

— Hvorfor? . . . Ja, det er ikke godt at sige. Menneskene ere nu engang ikke saa enige, som de burde være.

Athos tog afsted og Aurelia ventede i stærk Spænding paa hans Tilbagekomst, og søgte forgæves at adsprede sine Tanker ved at syssle om sit Barn.

Hun syntes nu at saa mange Farer kunde true hendes elskede Mand.

Endelig kom Aftenen og han vendte meget glad tilbage.

Tre Fjerdedele af de i Departementet afgivne Stemmer havde kaaret ham.

— Gud give mine Ord Kraft til at tale med i Landets og Folkets Anliggender! sagde han alvorlig og trykkede Aurelias Haand.

Vi befinde os i den lovgivende Forsamling. Der sidder i lange Rækker Landets bedste Mænd.

Stemningen er begeistret og Mødet er meget animeret.

Mere end en Gang har Formanden sat sin Hat paa Hovedet, hvilket betyder at Ingen maa tale, da det er med Nod og neppe at han kan overholde den parlamentariske Orden.

Athos sidder midt i Forsamlingen, med glødende Kinder, og hans Øine skyde Lyn.

Han har saa ofte i Blade og Skrifter talt de

Fattiges Sag med samme Varme og Begeistring som idag; dog er han aldrig bleven modbevist. Men nu har en af Talerne paa det skarpeste tilbagevist ham og kaldt hans Tale for poetisk Snak, der ikke havde nogen Virkelighed at støtte sig til.

Athos blev hidsig og udslyngede skarpe og bidende Ord til Svar.

Men Athos' Modstander var en af de mest Radikale, hans Ord vare ikke saa elegante som Athos', men de gave ikke hans noget efter i Skarphed.

Athos fløi atter op og gav atter Svar paa Tiltale.

Flere af de Deputerede toge Ordet, den ene mere bitter end den anden. Striden var kommen ind paa et farligt Gebet, og den kom ind paa et endnu farligere, nemlig Personlighedernes Gebet.

Forgæves lød Formandens Anmodning om at respektere Forsamlingens Ære; den Ene talte i Munden paa den Anden, og et vildt Kaos opstod.

Athos var i Talens Løb kommen til at betegne en af sine Modstandere som en usel Pjalt, der satte sin egen Velfærd over Landets Lykke.

Formanden hævede nu Forsamlingen og lidt efter gik Enhver til Sit, for den næste Dag at tage fat paany.

Athos gik i en bitter og nedtrykt Stemning tilbage til sit Hjem.

Det varede dog ikke længe, før der ringedes haardt paa hans Dør.

Da denne blev aabnet, traadte hans nys fornærmede Modstander ind med to Ledsagere.

— Min Herre, sagde denne i en rolig Tone; De har nylig fornærmet mig.

— Ja.

— Jeg veed ikke, om De er villig til i to Mænds Paahør at tilbagekalde denne Fornærmelse?

— Nei.

— Saa maa De tage Følgerne!

— Jeg er beredt!

— Nuvel, saa maa De bestemme Tid og Sted. Her maa flyde Blod.

Athos blegnede.

— En Duel? stammede han.

— Ja, saafremt De ikke tager Deres fornærmelige Yttring tilbage.

— Nei, det var min Mening og den agter jeg.

— Nuvel, dersom De ikke selv vil betragtes som en feig Pjalt, maa De tage mod min Udfordring og afgjøre det Fornødne med disse Mænd.

Athos knyttede Haanden og syntes tvivlraadig; men kun et Øieblik.

Da sagde han stolt:

— Jeg er parat. Vil De bestemme Tid og Sted!

— Imorgen tidlig Klokken 5. I Boulogneskoven, første Allee tilvenstre.

— Jeg skal være der!

Han bukkede for sin Modstander og de to Mænd, og disse forlod ham.

Med faa Ord meddelte han Aurelia hvad der var forefaldet.

Hun faldt ham grædende om Halsen og søgte at faae ham til at afstaa fra sit Forsæt.

— Tal ikke derom, sagde han fast; jeg maa ikke sætte nogen Plet paa min Ære.

Fireoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Duellen.

Det var tidlig Morgen.

I Boulogneskoven var Alt øde og stille og et dunkelt Halvmørke hvilede over Skoven og indhyllede Træernes Kroner i et let og luftigt Taageslør.

Solen steg op og brød snart frem.

Der kom Liv i Skoven, Træerne rystede deres Kroner og synes ligesom velbehageligt at strække deres Arme i Veiret. Fuglene istemmede deres Morgensang.

Klokken 5 præcis stod Athos' Modstander og hans to Sekundanter og ventede paa Digteren.

— Han er her ikke og Klokken er 5! sagde den Førstnævnte.

— Og han kommer heller ikke! bemærkede en af Sekundanterne.

— Hvorfor ikke?

— Han er feig!

— Saameget desto bedre. Jeg holder ikke af at dræbe et Menneske, naar jeg kan undgaa det!

Med disse Ord støttede han sig tillidsfuldt til sin lange Kaarde.

Der gik fem Minuter.

Sekundanten lyttede.

— Der kommer en Vogn! sagde han pludselig.

— Skulde det være ham?

— Maaske han har foretrukket at sende os et Par Gensdarmer paa Halsen!

— Hvortil?

— Til at arrestere os. Dueller stride jo imod Loven!

Medens disse Ord vexledes, havde Vognen i Hast nærmet sig.

Athos steg ud, ledsaget af en Sekundant.

Denne var meget ung, meget smuk, men ogsaa meget bleg.

Athos hilste paa sin Modstander.

— De maa undskylde, mine Herrer, at jeg har ladet vente paa mig, sagde han; men Hesten for

min Vogn faldt, og jeg turde ikke stige ud, af Frygt for at Gensdarmerne skulde ane Uraad.

Herrerne hilste koldt paa hinanden og Sekundanterne blev gjensidig præsenteret.

— Lad os saa komme afsted, sagde Athos' Modstander; jeg synes næsten at jeg er kommen til at fryse, men jeg faaer vel snart atter Varme i Blodet.

De gik nu Alle i dybeste Stilhed længere ind i Skoven.

Athos kastede af og til et Blik tilbage og betragtede sin Sekundants smukke, blege Ansigt paa en særegen Maade.

Endelig ankom de til en aaben Plads.

De to Modstandere stillede sig op ligeoverfor hinanden.

Modstanderens Sekundant tog sit Uhr op og saae hvad Klokken var.

— Fem Minutter have de Herrer at betænke Dem i, sagde han.

I fem Minuter, lange som en Evighed, betragtede de to Modstandere hinanden med et koldt og roligt Blik.

Bag Athos stod hans Sekundant, der blev blegere og blegere.

Den unge Digter vendte sig om, trykkede sin Sekundants Haand og hvistede:

— Mod! . . . Mod!

— Vil De saa begynde? sagde Sekundanten, der især synes at ordne Sagen.

De to Modstandere hævede Kaarderne og Fægtningen begyndte.

Athos havde øiensynlig flere Fordele over sin Modstander; men denne formaaede mere behændigt at bruge sin Klinge. Den unge Digter var for hidsig.

Pludselig jog Athos' Modstander sin Kaarde gjennem hans Arm.

Den unge Mand udstødte et Skrig og sank bevidstløs om.

Hans Modstander betragtede med et opmærksomt Blik den lille Sekundant, der kastede sig paa Knæ ved den Saarede og trykkede et Kys paa hans Læber.

Athos slog snart Øinene op og saasnart han kom til sig selv, reiste han sig med endel Besvær.

— Skulle vi fortsætte? spurgte Athos med bævende Stemme, uagtet Blodet piplede frem af hans Arm.

Hans Sekundant søgte at holde ham tilbage.

Hans Modstander svarede koldt og rolig, som hidtil:

— Jeg har seet Deres Blod flyde og det er mig Opreisning nok. Som jeg gjennemborede Deres Arm, kunde jeg have gjennemboret Deres Bryst. Men jeg saae strax, at Deres Sekundant var en Kvinde. Det maa være en Kvinde, der elsker

Dem og af Hensyn til hende vil jeg nu sige: Lad os indrømme, at vi Begge have havt Uret. Vi staa paa forskjellige Standpunkt og seer Sagen fra forskjellig Side.

Athos betragtede sin Sekundant med et ømt, kjærligt Blik.

Dette sagde, tydeligere end Ord: For hendes Skyld vil jeg forsone mig med Dig!

De to Mænd rakte atter hinanden Haanden og Athos' Modstander bukkede og gik, fulgt af sine Ledsagere.

Athos' Ledsager var Aurelia.

Efter at hun forgæves havde søgt at bevæge ham til at afstaa fra Duellen, havde hun indstændig anmodet om at maatte ledsage ham, for at være ved hans Side og ved sin Nærværelse opmuntre ham og staa ham bi, hvis en Ulykke skulde true ham.

Støttet til hendes Arm gik han nu henimod Vognen; men før de naaede derhen, sank han i Knæ.

Kudsken maatte ile den stakkels Aurelia tilhjælp.

De lagde nu den unge Mand op i Vognen og Aurelia søgte at standse Blodet, der piplede frem.

— Kjør til den nærmeste Læge! sagde hun.

Vognen satte sig i Bevægelse og kjørte ind i Paris.

Lægen blev fundet; han var hjemme, steg strax op i Vognen og kjørte med til Digterens Hjem.

Ankommen hertil blev den unge Mand lagt paa Sengen og Lægen begyndte nu nøie at undersøge Saaret.

Han rystede paa Hovedet og sagde:

— Det var en Lykke, at jeg kom i rette Tid; en halv Time senere vilde maaske have været forsilde. Men fremfor Alt maa De forholde Dem rolig og undgaa Alt hvad der hedder Ophidselse. Endnu er Faren ikke forbi.

Aurelia veg næsten ikke fra sin Mands Leie; der sad hun med sit Barn paa Armen, ængstelig og urolig.

Time sneg sig langsom efter Time. En let Saarfeber angreb Athos.

Hans Hustru frygtede, at hans Tilstand havde forværret sig, og bad saa ømt og inderligt om, at Gud vilde skaane hans Liv.

Men der gik mange Timer, ja der gik mange Dage, før hun fik Vished for, at hendes Bøn var hørt.

Hans Modstander havde flere Gange ladet spørge til hans Befindende, og da han hørte, at han var oppe, udbad han sig en Samtale med ham.

De to Mænd talte længe sammen, uden Lidenskab, uden Hæftighed.

Nu forstod de hinanden, de vilde begge til det samme Maal, men ikke ad de samme Veie.

Men de respekterede hinandens Mening, og de skiltes i den bedste Forstaaelse og med de Ord: Gid vi hin Dag havde forstaaet hinanden som idag, da havde vi gjensidig sparet os mangen en mørk og bitter Time!

Aurelia var lykkelig, da hun saae at Athos' Liv var udenfor al Fare.

En Dag, da de to Ægtefæller gik ved hinandens Side i Haven, sagde han:

— Det er Dig, jeg kan takke for, at jeg hin Sorgens Dag ikke mistede Livet. Havde min Modstander ikke havt Medlidenhed med Dig, havde han gjort Ende paa mit Liv. Hvormeget jeg end den Dag havde imod at Du fulgte mig, maa jeg nu være taknemlig derfor. Livet er dog for skjønt til at jeg alt kunde have Lyst til at forlade det.

Med disse Ord omfavnede han sin Hustru og trykkede hende til sit Bryst.

Femoghalvtredsindstyvende Kapitel.

Klokken i Rosendalen.

Det er en stille Sommeraften.

Rosendalen staaer i sin skjønneste Pragt; Side om Side titter de hvide og de røde Roser frem mellem det grønne Løv. Det er den sidste Solstraale, der falder ned i den smukke Dal, det er Solens Afskedskys før den skjuler sig.

Der er en stille Ro udbredt over Naturen; det er et af de faa Øieblikke, hvor her er godt at være, hvor Alt aander Fredens Hygge.

Klokketaarnet hæver sig som en gammel, tro Soldat, der staaer paa Vagt over Rosernes Hjem.

Nu frygter Ingen mere for dens Toner, nu ringer den hver Aften; for Nogle ringer den til Glæde, for Andre til Sorg.

Dalen frembød i dette Øieblik Billedet paa en smuk Familiescene.

Under en Udflugt til „Rosendalen" har man leiret sig i det Grønne.

Det er Fanchette og Georges, der nu for anden Gang har gjort den lange Reise, for at glæde sig ved deres Datters Lykke.

Om nogle Aar agter Georges at trække sig tilbage fra Forretningen i Amerika og tage fast Ophold i Europa.

Fanchette er kommen til at se langt yngre ud end tidligere; det mørke Udtryk, Sorgen havde givet hendes Ansigt, er forlængst bortvegen og hun føler sig saa tilfreds, som aldrig før.

Athos og Aurelia staa noget afsides; han holder hendes Haand i sin, medens Erindringen opfylder deres Tanker.

Det Udtryk af inderlig Lykke, der speiler sig i Aurelias Aasyn, vidner om, at den Tid forlængst er borte, da Sorgen var hendes trofaste Ledsager.

I nogen Afstand fra dem er en lille tre Aars Dreng ifærd med at række Bedstemoder Fanchette en Blomsterbuket, medens en lille Pige rider paa Georges' Knæ.

Den lille Dreng ligner Athos, medens den lille Pige mere har Moderens milde Træk.

En lille, gammel Mand staaer bagved og betragter det smukke Billed.

Det er den gamle Liredreier.

Han er dog maaske lidt misundelig, thi de to Børn ere ellers hans Legekammerater og hans kjæreste Fryd, naar hans Dagværk er endt; thi endnu sees han stadig med Lirekassen paa Ryggen vandre sin Vei gjennem den store Stad.

Nu sender Klokken sine Toner ud mod Dalen.

Det er ikke den dumpe, uhyggelige Lyd, som naar den varslede Ulykke. Det er milde, blide Toner, som smelter hen i den stille Aftenluft.

Det er Klokkens Lyd, der vækker Athos og Aurelia af deres stille Drømmerier.

Glædestraalende vende de dem mod deres Kjære.

Og medens Lykkens Smil hviler paa deres Aasyn og Glæden og Tilfredsheden har opslaaet sin Bolig hos dem. forlade vi dem og haabe, at den Velsignelse, der nu hviler over dem, længe maa bevares!

Ende.